JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

BOYUT

JAZZ

OCAK-ŞUBAT-MART 2011 / 01 • 106422 • YIL 15 • SAYI 61 • 6 TL

KEREM GÖRSEV • ELİF ÇAĞLAR MUSLU • FERİT ODMAN
ÜLKEM ÖZSEZEN • KAMİL ERDEM • SERDAR BARÇIN • ÇAĞRI SERTEL
TAMER TEMEL • NÜKHET RUACAN

9 771300 884003

Tavsiyeyi ilk kaynağından almak, sizi gitmek istediğiniz yere götürür.

FINANSBANK PRIVATE BANKING

Private Banking Hizmet Hattı: 0212 318 57 57
www.finansbankprivate.com.tr

NARDIS

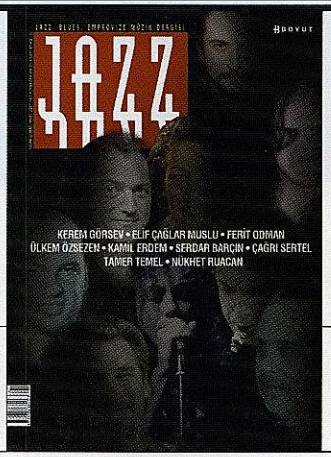

JAZZ

Sayı: 61
Ocak-Şubat-Mart 2011

Merhabalar,

Jazz Dergisi elinizde tuttuğunuz bu sayısıyla tam 15 yılı geride bırakmış oluyor. Ülkemiz için oldukça marjinal sayılabilecek bir tür, jazz müziği gibi bir konuda, sınırları son derece açık olmakla birlikte uzun ve zor bir eğitimi gerektiren sanat dallarından birini kendisine konu edinen dergimiz 61. sayıya ulaştı.

Hem bu müziği çalan hem de dinleyenler için tutkunu olunca kurtulması çok zordur. İşte bu dergiye gönül verenlerin çoğu bu tutkuya yıllar öncesinden bir şekilde yakalanmış ve sevgilerini dinleyerek, çalarak, yazarak, paylaşmaktadırlar. Sizlere pekçoğunu Devrim Dikkaya tanıttı, tanıtmaya devam ediyor. 15. yılı Nardis Jazz Club'da 29 Kasımda basın ve dergi çevresindeki güzel insanlarla, güzel müziklerle kutladık. Katılan herkese bir kez daha buradan teşekkür etmek istiyorum.

15 yıl önce bu müziği çalan ülkemizin müzisyenlerini tanıtmak amacıyla, Türkçe dilinde kaynak, belge olmak, hedefini koyan dergimizde o zaman 1-2 olan CD sayısını bu sayıda tam 12'ye ulaştığını gururla göstermekten büyük mutluluk duyuyoruz. Üstelik çok yakında piyasada olacak olan diğerlerini de saymıyoruz. Eskiden kim dinleyecek, kim satın alacak diye kayıt yapmaktan korkan müzisyenlerin yerini, kendi bestelerini çalan pırıl pırıl gençler aldı. Umarız hepsinin kayıtları satar, yenilerini de yaparlar. Bu arada hayatta olmayan sanatçıların kayıtlarını dinleyicilerine ulaştırmaya çalışan TRT'ye de teşekkürler. Nükhet Ruacan'ın TRT Caz Orkestrası ile yapılmış eski kayıtlarından oluşan CD'yi piyasaya çıkarttı. Bunların devamını çok istiyoruz. Dergimiz bu sayısının önemli bir bölümünü röportajlara ayırdı. Pekçoğunu da onları uzun zamandır yakından tanıyan **Tunçel Gülsoy** yaptı. Piyanist **Kerem Görsev**, bascı Kamil Erdem, davulcu **Ferit Odman**, piyanist Ülkem Özsezen, saksofoncu **Serdar Barçın**, piyanist Çağrı Sertel, vokalist **Elif Çağlar**, saksofoncu Tamer Temel, önemli kulüplerimizden **Nardis Jazz Club** canlı kayıtları, rahmetli vokalistimiz **Nükhet Ruacan**'ın TRT kaydı için ağabey ve orkestra şefi **Neşet Ruacan** bu sayının röportajları arasında yer alıyorlar. Kapağımız bundan dolayı tüm bu albümleri yapan sanatçıların hepsini kapsıyor. Bu kolaj Türk jazz müzisyeninin son dönem inanılmaz yükselişini gösteriyor.

Ankara da son dönem Hacettepe'deki jazz bölümünün ardından hareketli günler yaşamaya başladı. İstanbul'da da konserler veren kurucu müzisyenlerden **Skip Gailes** ile röportajımızı da atlamayın lütfen... Ankara Caz Derneği de 15. yılını kutlayacak. Onlara da buradan başarı dileklerimizi iletelim.

Yeni yıl bereketi ithal CD'lere de yansıdı. Piyasada pekçok yeni CD var. Bunlardan **64 yeni CD**'yi bu sayımızda Vitrinde görebileceksiniz.

Bu sayımızda 14. Ankara Jazz Festivali, özellikle İstanbul'daki jazz yaşamı diğer konularımız arasında yer alıyor. Bir diğer gözle görünen artış da jazz çalınan mekanlarda yaşanıyor. Jazz müzisyenleri pekçok sahnede kendilerine ve müziklerine yer buluyorlar. Umarız dinleyici kitlesi de artar, iyi ve kaliteli müzik kulakları çoğalır.

Sedat Ergin'in ortaya attığı, zihinleri meşgul eden, İstanbul jazz başkenti midir, değil midir sorusununu bizce tamamlayacak olan, ciddi eğitim veren bir okul gereksinimi kısmını da aşarsak eğer, neden olmasın?

Hepinize gönlünüzce mutlu bir yıl diliyoruz.

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.

Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım **Çetin ÖZBİLEN, Berkant AŞIK, Seda GÜMÜŞ**

Katkıda Bulunanlar
Aykut KESKİN, Başak YAVUZ, Beran PAÇACI, Berna ÖZDEMİR, Burcu HARMANKAYA, Ceyda KALAFATOĞLU, Demet İLİK, Devrim DİKKAYA, Dilek HİMAM ER, Erhan ALTUNAY, Elif KAYAMAN, Elif SEVEN, Eray AYTİMUR, Fatma BİLEN, Filiz KÜÇÜK, Füsun LEVET, Işıl KILKIŞ, İdil BERKANT, İsben ÖNEN, Kaan ÇAĞLAYANGÖL, Leyla Diana GÜCÜK, Merve ERDAL, Neslihan KARCI, Ömür ŞAHİN, Özge BAYKAN, Özgen ÖZMAN, Özlem VAROĞLU, Seda BİNBAŞGİL, Selen TOKCAN, Sevim YOLAÇTI, Uğur HÜKÜM, Ülkem ÖZSEZEN, Yaprak Melike UYAR,

YÖNETİM / REKLAM

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejvet OKTAY**

Reklam Satış Yönetmeni
Selim EREM

Reklam Satış/Pazarlama
Zeynep GÖKIRMAK BİÇİCİ

Abone: Sedef Varıcı
sedef.varici@boyut.com.tr

www.boyutstore.com

Yönetim
Boyut Yayın Grubu
Koza Plaza A26 Tekstilkent 34235
Esenler / İSTANBUL

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
info@boyut.com.tr

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT YAYIN GRUBU

© 2010 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Slide Hampton (tb)
İstanbul Jazz Festivali 2005
Açık Hava Tiyatrosu
Fotoğraf: Aykut Uslutekin

içindekiler

1 NARDIS

6 RIFFS

- JAZZ'ARAZZI, Zuhal Focan
- CAB CALLOWAY, PEE WEE RUSSELL 4TET Kaan Çağlayangöl
- JORIS DUDLI, ANDY MIDDLETON, İsben Önen
- SOPHISTICATED LADIES, Elif Seven
- BERKLEE VE MMA, Bora Uslusoy
- BIRD, Elif Seven
- JAZZ KADINLARI – VII Leyla Diana Gücük
- YAZARLARIMIZ; FUSUN LEVET, Devrim Dikkaya
- MÜZİK İÇİN AYAKKABILAR, Dilek Himam Er

28 ŞU JAZZ DEDİKLERİ

- Ali Sönmez

30 FİRMALAR – SOUND'LAR

- BLACK SAINT / SOUL NOTE -I, Orhan Kahyaoğlu

36 RÖPS.

- ELİF ÇAĞLAR, Tunçel Gülsoy
- KEREM GÖRSEV, Tunçel Gülsoy
- FERİT ODMAN, Tunçel Gülsoy
- ÜLKEM ÖZSEZEN, Tunçel Gülsoy
- DUO X, Yaprak Melike Uyar
- KAMİL ERDEM, Ömür Şahin
- SERDAR BARÇIN, Tunçel Gülsoy
- ÇAĞRI SERTEL, Tunçel Gülsoy
- LIVE AT NARDIS JAZZ CLUB, Eray Aytimur
- TAMER TEMEL, Tunçel Gülsoy
- CEYL'AN, Ömür Şahin
- LENA CHAMAMYAN, Özge Baykan
- NÜKHET RUACAN, Tunçel Gülsoy
- YAKAZA, Ömür Şahin
- GEORGE SKIP GAILES, Merve Erdal
- SASKIA LAROO, Sevim Yolaçtı
- MICHIEL BORSTLAP, Ömür Şahin
- PHIL MARKOWITZ, Başak Yavuz
- MEDESKI, MARTIN AND WOOD, Genç Cazcılar

72 NELER OLACAK

- 14. ANKARA JAZZ FESTİVALİ, Özlem Varoğlu
- ANKARA CAZ DERNEĞİ 15. YAŞINDA, Özlem Varoğlu
- BABYLON, Işıl Kılkış
- IKSV SALON, Berna Özdemir
- İŞ SANAT, Zuhal Focan
- ORHAN OSMAN, Nesrin Karcı
- NARDIS JAZZ CLUB, Zuhal Focan
- TAMİRHANE, Ceyda Kalafatcıoğlu
- ALT, Zuhal Focan
- ELITE WORLD OTEL, Fatma Bilen
- İSTANBUL JAZZ CENTER, Zuhal Focan

84 NELER OLDU

- ALANYA JAZZ FESTİVALİ, Erhan Altunay
- KAPADOKYA JAZZ GÜNLERİ, Elif Kayaman
- JAZZ DERGİSİ 15 YAŞINDA, Tunçel Gülsoy
- HACETTEPE JAZZ FESTİVALİ, Demet İlik
- ISTANBUL KÜLTÜR BAŞKENTİ 2010 KAPANIŞ KONSERİ
- TUNA ÖTENEL GECESİ, Beran Paçacı
- NARDIS GENÇ GİTARİST 2010, Zuhal Focan
- ROBERTO FONSECA, Ülkem Özsezen
- GÜNÜMÜZDE JAZZ, VINCE MENDOZA Hülya Tunçağ
- EMİN FINDIKOĞLU PARİS'TE, Fusun Levet
- ANTONIO DOUMEZITCH, Serdar Gözler
- BUDDY COLETTE, Victor Bensusan
- MARION BROWN, Viktor Bensusan
- JAMES MOODY, Victor Bensusan
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

104 HI - FI

- HABERLER Burcu Harmankaya

105 KLİNİK

- V7 AKORU ÖRNEKLERİ Cem Tuncer

106 GÖRÜŞ AÇISI

- URAZ KIVANER, Filiz Küçük

107 CD VİTRİNİ

- Kerem Görsev (Therapy), Live at Nardis Jazz Club (Volume 1), Kamil Erdem (& Rene Sopa Quartet), Ferit Odman (Nommo), Nükhet Ruacan (TRT Arşiv Serisi 108), Serdar Barçın (Barbun), Çağrı Sertel (Newborn), Ülkem Özsezen (Ghost's Note), Tamer Temel (Barcelona), 20. Akbank Caz Festivali (1991-2010), Okay Temiz (Magnetic Dance), Yakaza Ensemble (A'mak-ı Hayal), Marcus Miller (A Night in Monte-Carlo), Eliane Elias (Plays Live), Cassandra Wilson (Silver Pony), Norah Jones (...Featuring), Minserah (Blurring the Lines), Michael Formanek (The Rub and Spare Change), Roscoe Mitchell (The Note Factory - Far Side), Charles Lloyd Quartet (Mirror), Joao Bosco & NDR Bigband (Senhoras Do Amazonas), Renaud Garcia-Fons (Mediterrannees), Florin Niculescu (Django Tunes), The Rosenberg Trio (Djangologists w/Bireli Lagrene), Bob Degen (Jake Remembered), Trygve Seim & Andreas Utnem (Purcor), Anat Fort Trio (And If), Nik Bartsch's Ronin (Llyria), Benjamin Schaefer (Beneath The Surface), Joseph Tawadros (The Hour of Separation), Magnus Lindgren (Batucada Jazz), Zelia Fonseca (Impar), Pink Martini (Joy To The World), Trio Elf (Elfland), Michiel Borstlap (Solo-2010), Alex Tassel (Heads or Tails), Jan Garbarek (Officium Novum – The Hilliard Ensemble), Stephan Micus (Bold As Light), Asa (Beautiful Imperfection), Mina Agossi (Just Like A Lady), Charlie Mingus (Tijuana Moods), Miles Davis (Bitches Brew), Chris De Burgh (Moonfleet), Beady Belle (At Welding Bridge), Ray (Rare Genius), Freddie Cole (Freddie Cole Sings Mr. B), Kenny Burrell (Be Yourself), Joey de Francesco (The Music of Michael Jackson), Houston Person (Moment To Moment), Steve Turre (Delicious and Delightful), Danilo Rea At Schloss Elmau (Piano Works X), Youn Sun Nah (Same Girl), Mindi Abair (In Hi-Fi Streo), Jeff Lorber Fusion (Now Is The Time), David Benoit (Earthglow), Rod Stewart (Fly me To The Moon Vol.5), Leonard Cohen (Song from the Road), Antonio Carlos Jobim (Stone Flower), Chet Baker (She Was Too Good To Me), Hubert Laws (Morning Star).

- Seda Binbaşgil'in Seçtiği Yeniler

113 KÖRLEME

- FERİT ODMAN Ülkem Özsezen

114 BULMACA

- Serdar Karabatı

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Jazz camiası içinde pekçok şeyi yakından ve birinci ağızdan duymak gibi bir önceliğimi kullanma kararı alarak, ben de kendime köşe yapmaya karar verdim. Bildiğiniz gibi bir müzisyen eşi, editör ve jazz külüp işletmecisi olmanın getirdiği "olayların içinde" olmaktan dolayı duyduklarımı sizlerle paylaşmaya karar verdim. Bunların bir kısmı daha sonra "geniş haber olmaya aday" konular olabileceği gibi bir kısmı da "aramızda kalmasın" olmasını istediklerimdir. Bu sayımızın "jazz-arazzi" konuları şöyle;

JAZZ-ARAZZİ

OB3

Oğuz Büyükbeber Trio
Oğuz Büyükberber (clt), Tolga Tüzün (p), Demirhan Baylan (b).

Çağdaş batı müziği, Türk müziği ve jazz dağarcığını kullanarak basklarinette özgün bir doğaçlama dili geliştiren Oğuz Büyükberber'in piyano ve basdan oluşan üçlüsü ile Bilgi Üniversitesi'nde kaydedip miklediği, ancak piyasaya henüz çıkarmadığı çalışması OB3 elimize geçti. Türkiye'nin dünya çapındaki basklarinetçilerinden ve bu enstrümanı solo olarak kullanabilen az sayıdaki müzisyenden biri olan Büyükberber bu albümde grup elemanları ile ortak besteleri seslendirip doğaçlamalar yapıyor.

Müzik kariyeri boyunca çeşitli gruplar kuran, Avrupa'nın saygın festivallerinde çalan, dört solo albüm çıkarıp 25'den fazla albüme katkıda bulunan ve dünyaca ünlü bir çok müzisyenle çalışan Oğuz Büyükberber çeşitli türlerde müzik yazmaya ve müziği görsel sanatlarla birleştirmeye devam ediyor.

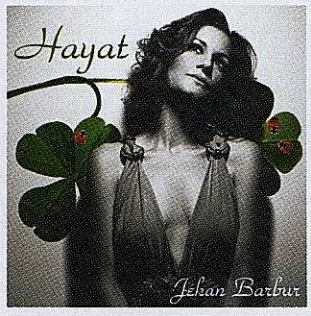

Jehan Barbur ve Hayat

Jehan Barbur, 2009'da 'Uyan' adlı ilk albümüyle müzik piyasasında kendine özgü bir alan açtığını müjdelemişti. Barbur, ikinci albümü 'Hayat' ile müziğe hız kesmeden devam ediyor.

Jehan Barbur'un yapımcılığını üstlendiği, Ada Müzik'ten çıkan bu albümde sanatçı, masalsı bir akustik soundu paylaşıyor müzikseverlerle.

Barbur'un şarkıları sanatçının özel yorumuyla 'Hayat' buluyor.

Albümde Sarp Maden ile beraber yaptıkları ortak bir beste dışında diğer tüm şarkıların söz ve müzikleri yine Jehan Barbur'a ait.

Kemal Evrim Aslan, Cenk Erdoğan, Murat Çopur, Mert Önal, Kürşad Deniz, Erdal Akyol, Ferit Odman, Derin Bayhan, SarpMaden, Ozan Musluoğlu, Uğur Akyürek gibi pek çok başarılı isim bu albümde yer alıyor.

'Uyan' ile iyi bir çıkış yakalayan Barbur, alternatif müzik kanallarında 'Gidersen', 'Leyla' ve 'Neden' parçalarıyla birkaç hafta üst üste Top 10 listesinde birinciliği yakalamıştı.

9. Amatör Caz Müzisyenleri Festivali Mart ayında...

9. Amatör Caz Müzisyenleri Festivali açılış konserini "Tamer Temel Trio" yapacak. Festival 2011'den itibaren ilk albümünü çıkaran genç profesyonellere açılış gecesinde sahne verecek. 9-12 Mart 2011'de düzenlenecek olan festivale amatör düzeyde grupların başvurusu ise tamamlandı.

Ayrıntılar genccazcilar.org'da!

9. amatör caz müzisyenleri festivali

Kaja Draksler Acropolis Quartet feat. Sanem Kalfa

Türkü

DruGod 286966 (2009)

22 Aralık'da Nardis Jazz Club'da bir konser veren, Hollanda'da yaşayan jazz vokalimiz Sanem Kalfa 2009 yılının sonlarında Avrupa'da bir albüm çıkarmış. Bu albümü bize getirdiğinde gördüm ki her ne kadar 23 yaşındaki piyanist Kaja Draksler'in adına gibi görünse de Sanem Kalfa'nın albümü aslında. Adı zaten "Türkü" olan albümde Ben Giderim Batum'a, Çayelinden Öteye, Bülbülüm Altın Kafeste, Sarı Gelin, Nihavend Longa adlı parçaların yanında sadece Siberian Bear adlı düzenleme bir parça daha var. Elektronikle modern jazz'ı birleştiren, gelenseksel Karadeniz Türkülerini kendi düzenlemeleriyle çok başarılı yorumlayan Sanem Kalfa Acropolis Quartet adıyla Avrupa'yı turluyor. Albüme cdbaby'den ulaşabilirsiniz.

www.cdbaby.com/cd/kajadraksleracropolisqua

TAKE 15

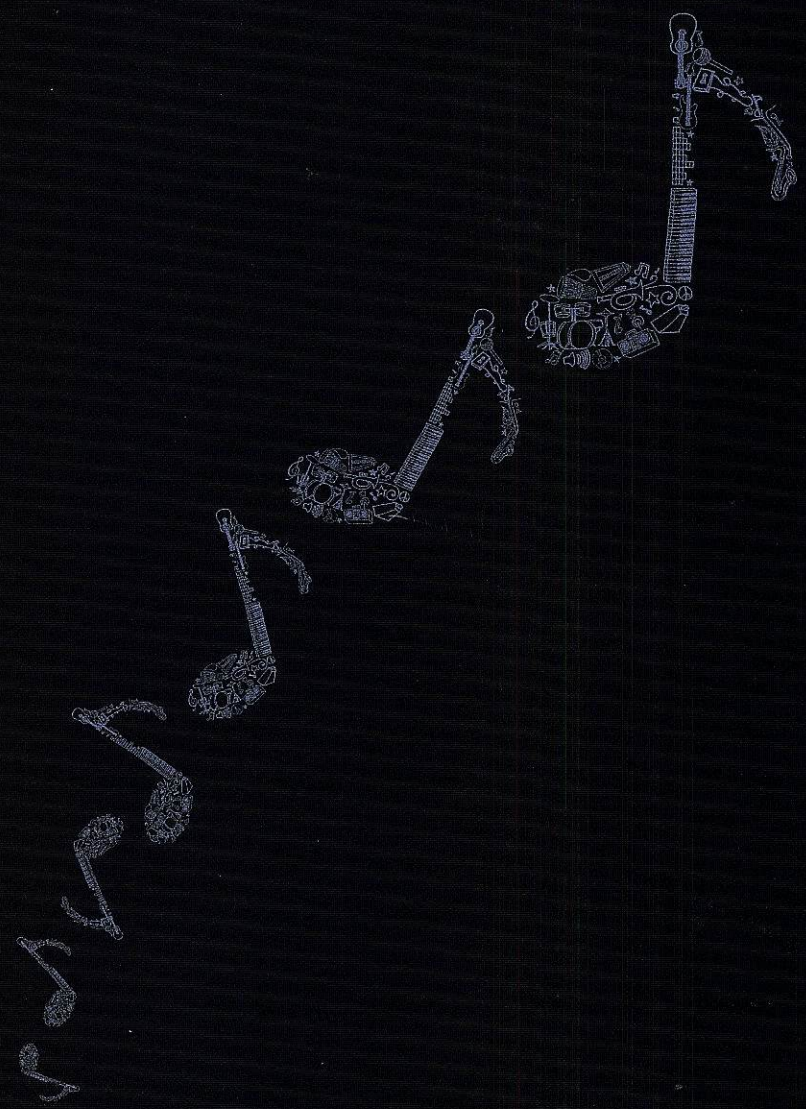

Artık bir caz standartı haline gelen "Jazz" dergisi 15 yaşında.
65 yıldır yürüdüğümüz sanat yolunda, yanımızda böyle
eski bir dostumuzun olmasından çok mutluyuz.
Jazz'la nice yıllara...

yapikredi.com.tr | 444 0 444

Hizmette sınır yoktur.

YapıKredi

Sony Music'den yeni albümler piyasada...

Sony Music etiketiyle piyasaya çıkan jazz dinleyicisinin de ilgilenebileceğini düşündüğümüz güzel albümler var.

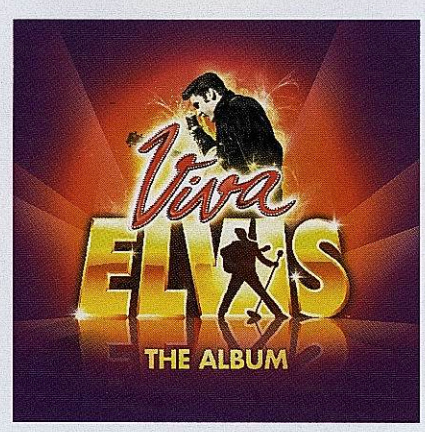

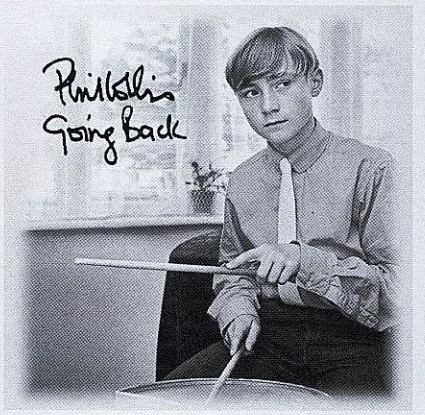

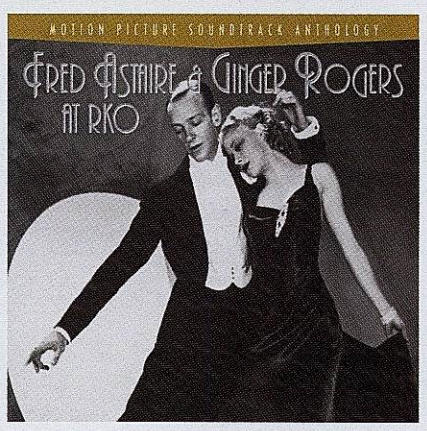

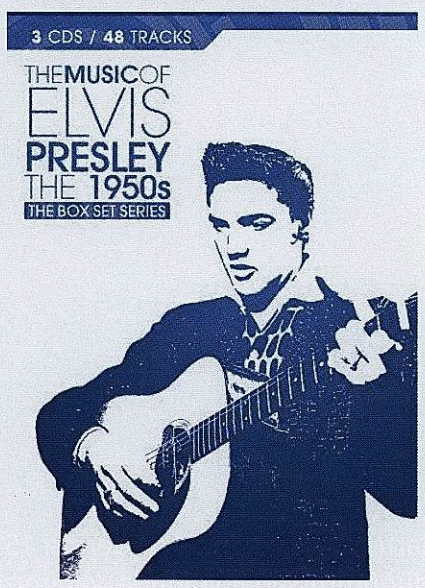

Ve bazı klasikler...

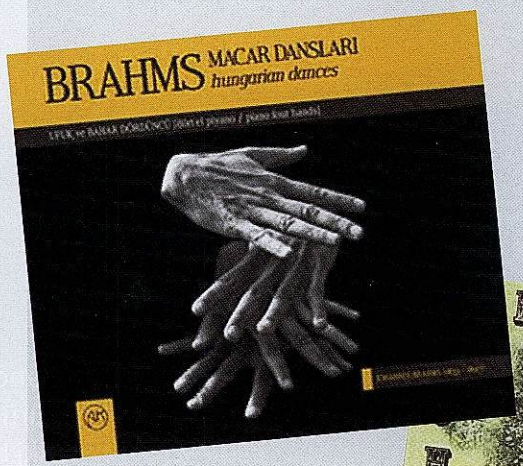

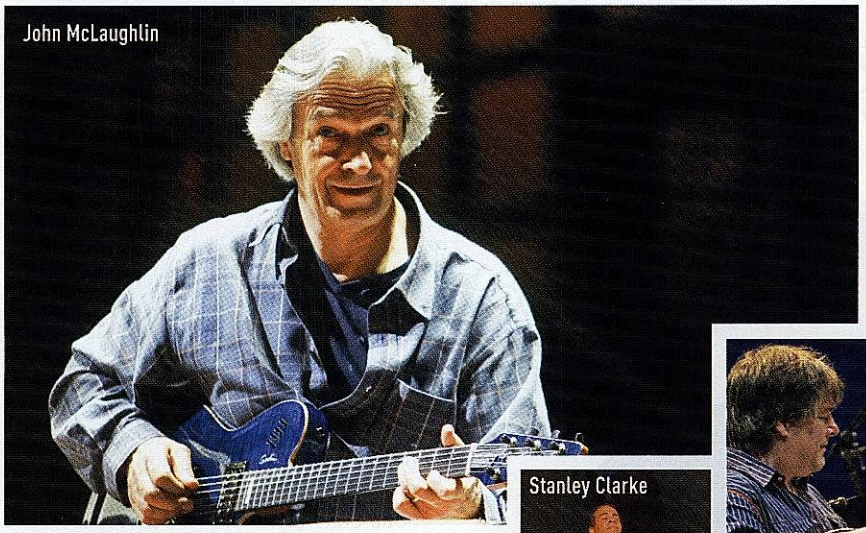

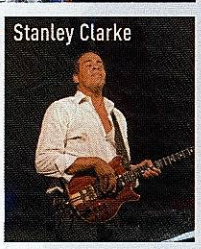

53. Grammy ödüllerinin adayları açıklanmaya başladı...

53. Grammy ödülleri 13 Şubat Pazar günü Los Angeles'da yapılacak muhteşem bir törenle sahiplerini bulacak. Jazz dalındaki adaylar açıklanmaya başladı.

Bela Flack – En İyi Günümüz Wolrd Müzik Albümü – Throw Down Your Heart 2
Wynton Marsalis – En İyi Emprovize Solo – Portrait in Seven Shades
Ponho Sanchez – En İyi Latin Albümü – Psycedelic Blues
Dee Dee Bridgewater - En İyi Jazz Vokal Albümü – To Elenora Fagen
Stanley Clarke - En İyi Pop Performansı ve En İyi Jazz Günümüz Jazz Albümü – The Stanley Clarke Band
John McLaughlin – En İyi Günümüz Jazz Albümü – To The One
Danilo Perez – En İyi Enstrümantal Jazz Albümü - Providencia

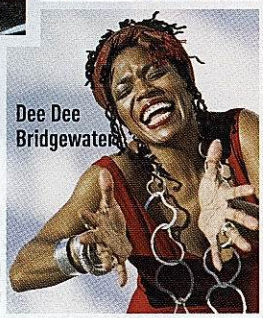

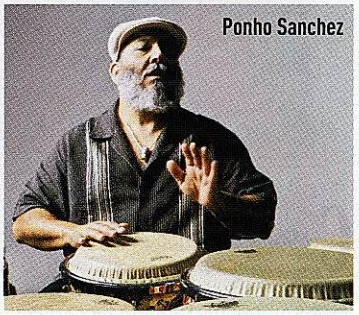

Enja'dan kışı ısıtan caz

MAGNUS LINDGREN
Batucada jazz
ENJ-9554 2

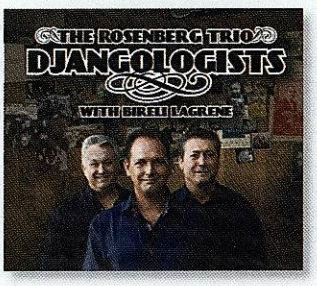

ROSENBERG TRIO
Djangologistics (CD+DVD)
ENJ-9558 2

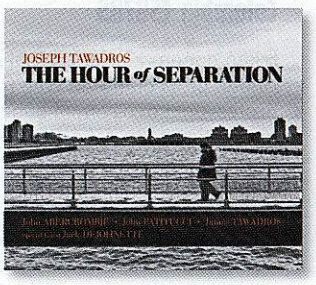

JOSEPH TAWADROS
The Hour of Seperation
John Abercrombie, John Patitucci,
Jack De Johnette, James Tawadros
ENJ-9555 2

★ 20 ALBÜMLÜK ÖZEL ENJA KAMPANYASI DEVAM EDIYOR!

A.K. MÜZİK YAPIM ORG. T: (212) 243 4151 | W: WWW.AKMUZIK.COM.TR

enja

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Cab Calloway:
Hi De Hi De Ho

RCA Victor LSP- 2021

Cab Calloway, 1931 yılında kaydettiği "Minnie The Moocher" şarkısı ile büyük bir başarı yakalamıştı. O yıllarda bu şarkı 1 milyon gibi büyük bir satış rakamı ile adından söz ettirmişti. 1907 yılında New York'ta doğan Calloway caz dünyasında adından "Hi De Ho Man" olarak söz ettirmişti. Dizzy Gillespie, Ben Webster, Danny Barker gibi isimlerle çalmış olan Calloway, aynı zamanda Hollywood yapımı birçok filmde de dansları ve şarkılarıyla yer almıştı. Scat tekniği ve yıllar önce sahne şovu olarak tasarladığı moon walk yürüyüşü ile tam bir müzikal yıldızı olmuştu. Son olarak ülkemizde de büyük beğeni toplayan "Blues Brothers" filminde de "Minnie The Moocher" performansı ile yer almıştı. Şov dünyasının önemli isimleri arasında her zaman adı anılmıştı.

"Cab Calloway: Hi De Hi De Ho" albümü ise RCA tarafından 1960 yılında piyasaya çıktı, Re-mastering hali ise Mayıs 2010 tarihinde ise RCA etiketiyle tekrar dinleyici ile buluştu. Cab Calloway ile özdeşleşen "The Hi De Ho Man", "Minnie The Moocher", "The Jumpin Jive" gibi şarkıların yanı sıra "I'll Be Around", "Summertime", "It Ain't Necessarily", "Kickin The Gong Around", "You Rascal You" gibi şarkıları bu albümde dinlemek mümkün. Albüm 2010 Mayıs ayında RCA etiketiyle Vinyl LP baskısıyla yeniden basıldı. Cab Calloway: Hi De Hi De Ho albümü şüphesiz koleksiyonerlerin raflarında yerini alması gereken bir albüm. Albümü dinlerken dönemin klüp şovları ister istemez gözünüzün önüne geliyor. Bu albüm, şüphesiz döneminin en önemli yıldızlarından biri olan Cab Calloway ve müziğini en iyi anlatan albümlerinden birisi. Klasikleşmiş bir Cab Calloway albümü diyebiliriz.

The Pee Wee Russell Quartet
New Groove

Colombia CS8785

Erken dönem klarinet ve saksafon ustalarından birisi olan Pee Wee Russell, ilk profesyonel deneyimini dönemin önemli piyanistlerinden John Goldkitte Orkestrasında başladı. Russell 1940'lı yıllarda ise alkol problemi ile baş etmeye çalıştı. 1963 yılında ise Newport Jazz Festival kapsamında Thelonious Monk ile çaldı ve bu kayıtlar albüm haline geldi. 1960'lı yıllar boyunca birçok isimle çalıştı ve ölümünden önce Amerikan Başkanı Nixon adına düzenlenen gecede çaldı.

İlk olarak 1962 tarihinde piyasaya çıkan "The Pee Wee Russell Quartet: New Groove" albümü Russell ve grubunun başarılı sayılabilecek denemelerinden birisi olarak sayılabilir. Bu albümden sonra 2 albüm daha kaydeden Pee Wee Russell bu albümünde eşlikçi müzisyen kimliğinden sıyrılarak "bandleader" olma çabasını ortaya koyuyor. Albümde öne çıkan özellikler Russell tarafından çalınan doğaçlamalar ve grubun uyumu. Ensemble olarak çok başarılı olan grup, albümde yer alan sololarda ise göz dolduruyor. Nefesli çalgıların ağırlıkta olduğu grupta önemli 1950'li yılların önemli bir tromboncusu olan Marshall Brown çok başarılı. Hatırlanacağı üzere 1956 yılındaki Newport Jazz Festivalinde de sahne alan Brown saha sonraki yıllarda Pee Wee Russell Quartet bünyesinde yer almıştı.

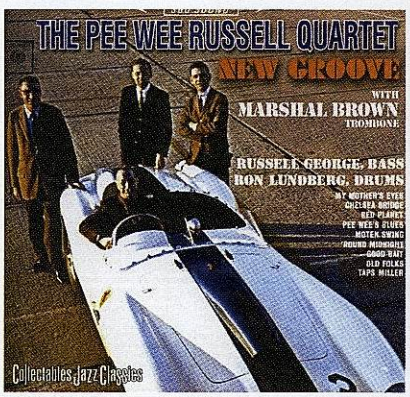

Albümde çalan müzisyenler;

Pee Wee Russell (cl), Marshall Brown (tb), Russell Georger (b), Ron Lundberg (d).

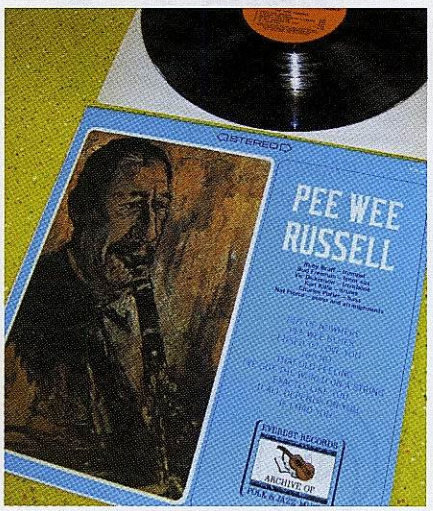

CAZIN USTALARI

17 ŞUBAT
PERŞEMBE

ELIANE ELIAS QUARTET
Bossa Nova Stories

20.00

5 NİSAN
SALI

JANE MONHEIT QUARTET
Home

20.00

İŞ SANAT'TA CAZ '11

İş Sanat
issanat.com.tr

CAZIN USTALARI

5 MAYIS
PERŞEMBE

DIANNE REEVES

20.00

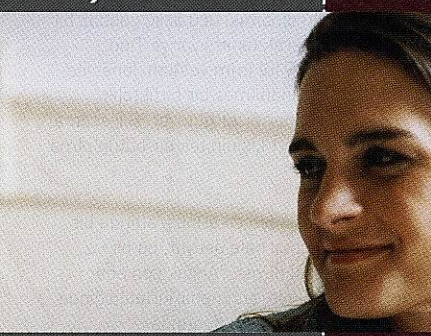

14 MAYIS
CUMARTESİ

MADELEINE PEYROUX

20.00

biletix Bilet için: biletix.com | (216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları Ayrıntılı bilgi için: issanat.com.tr | (212) 316 10 83

İsben Önen
isbenonen@gmail.com

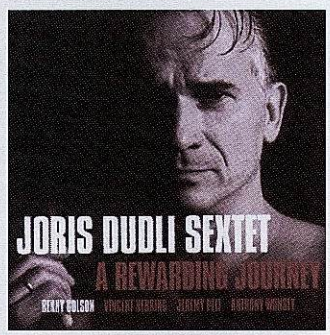

Joris Dudli Sextet - A Rewarding Journey
Alessa Records 1013, Avusturya 2009

Joris ile Noel'in yaklaştığı, soğuk bir Viyana gününde buluşuyoruz. Onu ilk olarak Benny Golson'a, daha sonra da Chico Freeman'a Fritz Pauer üçlüsüyle ile eşlik ederken dinlemiştim ve sadece onu değil tüm üçlüyü kıtanın en iyileri arasına çoktan koymuştum. (Bu arada, üçlüyü tamamlayan inanılmaz bir müzisyenin, kontrbasta Johannes Strasser'in de adını anmam gerekiyor.) Aslında İsviçre doğumlu olan Joris'in ailesi o daha küçük bir çocukken Viyana'ya yerleşiyor ve müziğe piyanoyla 12 yaşında başlıyor. Kısa süre sonra davula duyduğu ilgi ile alan değiştiriyor. Bir ara Viyana Konservatuarı'nda kuram ve bestecilik eğitimi alsa da, kendini daha çok "alaylı" olarak tanımlıyor. Stüdyo çalışmaları hızla devam ederken, aynı zamanda ülkenin neredeyse tüm önemli popüler müzik yıldızlarıyla aynı sahneyi paylaşıyor, Cats müzikalinde çalıyor. Viyana'da jazz deyince akla ilk gelen, müthiş topluluk Vienna Art Orchestra'da yer alıyor. Derken, bir gün telefondaki ses; Zawinul'un Syndicate grubu ile başka bir eyalette çalıp çalamayacağını soruyor. Arabasına atlıyor, yol boyu albümü dinliyor ve konserde işler her kesin istediği gibi gidiyor. Daha sonra Zawinul ile devam etmek, bir takım şanssızlıklar yüzünden gerçekleşemiyor. Ama başka bir gün, başka bir telefondaki ses bu kez Art Farmer beşlisinde çalmak isteyip istemediğini soruyor. Yaşamında ve müzisyenliğinde çok önemli bir dönüm noktası böylece yaşanmış, Art Farmer Beşlisinde yerini almış ve daha sonra beraber müzik yapacağı Fritz Pauer üçlüsü için de öncü adım atılmış oluyor. Joris hem iyi bir davulcu ve besteci, hem de düzenlemeci olarak da zor ve çoklu bir sorumluluk üstleniyor ve bunun altından da başarıyla kalkıyor. Çok da sık görülmeyen davulcu-grup lideri olma durumu üzerine konuşurken Art Blakey'nin tabii ki kendisi için çok önemli olduğunu söylüyor.

Art Farmer'ın bir başka önemi de Joris'i New York jazz sahnesiyle tanıştırmış olması. New York'ta geçirdiği zor yıllara çok şey borçlu olduğunu her keresinde dile getiriyor. Seksenli yılların sonuna doğru binlerce müzisyenin içinde varolmanın, yoluna devam etmenin zorluğunu anlatıyor. Tabii her zorluğun bir getirisi oluyor, o dönemlerde Vincent Herring ile Earth Jazz'ı birlikte yaşama geçiriyorlar, "inanılmaz bir enerjisi var ve çok başarılı dediği İlhan Erşahin ile hem Amerika'da hem de Avusturya ve İsveç'te çalıyorlar; hatta sadece çalmakla kalmayıp çok iyi dost oluyorlar. Clifford Jordan, Jimmy Heath, Joe Henderson, Joe Lovano, Jerry Bergonzi, çaldığı diğer isimlerden sadece bir kaçı. Tüm bunlarla beraber Joris, yeni türevlere de ilgi duyuyor ve geleneksel jazzın uç boylarını keşfediyor. Daha sonra Viyana'ya geri dönen Joris çalışmalarına hız veriyor.

İşte bu son albüm tüm bu yolculuğu eksiksiz belgeliyor: Thomas Kugi'nin düzenlediği bir Beatles bestesinden, Golson'un konuk olduğu Along Came Betty ve Hopeless Romantic'e, Monk'un Evidence'ından bir Dudli bestesi olan Changed'e kadar çok geniş bir alanı kapsıyor. Albümdeki kulak kabartılması gereken diğer müzisyenler Christian Havel, Milan Nikolic, Vincent Herring, Bastian Stein, Antony Wonsey ve Oliver Kent. Dinledikten sonra ilk düşüncem şu olmuştu: kendinden öncekileri, kendin kadar iyi tanımak ve çağdaş yaklaşımlara açık olmak. Joris, yol boyu deneyimlediği tüm müzik türlerinden edindiklerinin, karşılaştığı tüm ustalardan damıttıklarının, bu durakta bir değerlendirmesini yapıyor. Çok geniş bir alanda, çok farklı biçemlerde ne kadar rahat çalabildiğini de göstermiş oluyor ve bana göre asıl ödül de bu çok renkliliğin sonucu.
Son olarak Türkiye'de jazz adına olan biteni konuşuyoruz, ilginç bir rastlantıyla, Nardis'ten haberi olduğunu söylüyor. Bir süre önce Herring'e ulaşmak için aracılık yapmış. Türkiye'de çalmanın müthiş bir deneyim olacağını söylüyor, ben de bunun olası olduğunu ve oradaki dinleyicilerin de bundan çok fazla keyif alacağını vurguluyorum.

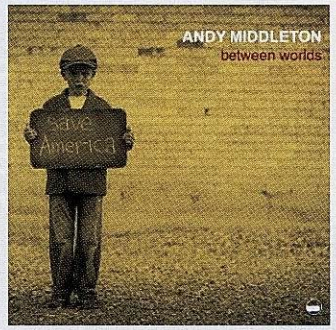

Andy Middleton - Between Worlds
Prova Records PR-1010-CD14, Belçika 2010

Jazzland'de çok duyarlı bir "Darn That Dream" yorumundan sonra tanışmamanın büyük eksiklik olacağı Andy, Viyana'da bir Amerika'lı. Müzisyenliğinin ve besteciliğinin yanında Viyana Konservatuar'ında öğretim görevliliği, yazarlığı, ("Melodik Doğaçlama" başlıklı bir kitabı bulunuyor) sanat direktörlüğü gibi farklı ve karışık işleri aynı anda başarıyla yürütüyor. İlk kez 1988'de Lionel Hampton Orkestrası'yla geldiği Viyana'yı, daha sonra sık sık ziyaret ediyor. Dave Liebman'ın "Andy, yeni kuşak jazz müzisyenlerinin en iyisini temsil ediyor.", John Abercrombie'nin "Gerçek bir jazz geleneği duyarlılığına sahip, tam anlamıyla çağdaş bir çalma ve besteleme..." ve Michael Brecker'ın "İşte karşımızda kendi sesini arama yürekliliğini gösteren bir saksofoncu... En iyi biçimiyle doğaçlama ve bestelerle gerçekten şaşırtıyor!" sözleriyle övdüğü Andy'nin, müzik yaşamındaki kilometre taşlarını saymak gerekirse Joey Calderazzo ile Acid Rain; Renee Rosnes ile Terra Infirma; Dave Holland, Ralph Towner ile Nomad's Notebook; Kenny Wheeler ile Reinventing the World. Daha çok senfonik müzik dinleyerek büyüyen Andy, dokuz yaşındayken başladığı saksofon çalışmalarına, müzik eğitimi aldığı Miami Üniversitesi'nde devam ediyor. New York'ta yirmi yıl yaşadıktan sonra, kendisi gibi saksofon çalan eşi Sheila Cooper ile birlikte yaşamlarına Avrupa'da devam etmeye karar veriyorlar. Viyana'ya yerleşip, bu kez eski kıtada değişik projelerde yer almaya başlıyor ve eğitim görevine başlıyor. New York'tan sonra Viyana'nın nasıl geldiğini soruyorum. Andy de New York'un zorluklarla dolu ama kişinin kendini geliştirmesi için eşi bulunmaz bir yer olduğunu söylüyor ve ekliyor: "Tanınmış olsan bile, her şey çok zor ve çok fazla müzisyen var. Bir ara eğitmenlik yapmanın iyi bir açılım olacağını düşünmüştüm ama tüm kadrolar çoktan dolmuştu." Bir yandan da özlediği tek şey, bu "çok iyi müzisyenler bolluğu"... Onun üzerinde en çok etkiyi bırakanları anarken tüm büyük "baba"lardan söz ediyor, ama aradığım yanıt: Wayne Shorter... Shorter'dan söz ederken, ondaki içgüdüsel bir müzik kurgusunun varlığına işaret ediyor. Bunun üzerine, uzun zamandır usumu kurcalayan John Coltrane, Viyana'da dinleme şansı bulduğum Wayne Shorter ve Charles Lloyd'un "ustalık" dönemlerinde vardıkları bu "tinselliği ağır basan" müziğin nedenini soruyorum. Sezgi, zeka ve beden'den oluşan üçgen bir yapıdan söz ediyor ve ekliyor: "Bu adamlar müziği sonsuzluğa ulaşmak için bir araç olarak görüyorlar." Müzik aracılığıyla aktarılan bir insancıllığı ve "var"lığın altını çiziyor. Onun için bu aşkınsal bir durum. Başından geçen her şeyin seni sen yapan unsurlar olduğu ve bu "sen"in ancak kendin gibi olarak aktarılabileceği bir durum. Aslında albüm bir "aradalığı" vurguluyor: hem iç dünyasını hem de Andy'nin iki kıta arasındaki konumunu özetliyor. İlk dinlediğimde, belirli bir zaman aralığındaki yaşanmışlığa ilişkin çok kişisel bir manifesto olduğunu düşünüyorum. Albümü oluşturan dokuz parça, aynı bütünün bölümleriymiş gibi geliyor. Dokuz bölümlü bir süit gibi...Bu bütünle aktarılan öz de "hüzün" diyorum ve Andy'de bir gülümseme beliriyor. Merakla beklenen yanıt: "Aslında bu çok ilginç, çünkü bir sanatçı, yaratısıyla bir şeyleri aktarmak isterken, karşıdakiler biraz da kendilerinden bir şey bulup çıkarıyorlar." Uzun yıllar emek verdiği bestecilik ve doğaçlamayı birbirleriyle uyumlu bir bütün haline getirebildiğini ve artık bestelerinin melodik, armonik ve biçimsel olarak onun için neyin önemli olduğunu açığa çıkarmakta daha başarılı olduğunu dile getiriyor. Son albüm onun için, bu açıdan çok önemli. Parçalardan Breathing Room'u dinamik, ucu açık, çağdaş bir beste olarak tanımlıyor ve Tino Derado, Paul Imm ve Alan Jones ile beraber inanılmaz bir birliktelik yakaladıklarını vurguluyor. Bir açılma, akış ve dört kişinin tek bir bütün olma başarısı...

Diski yerinden çıkarınca, altında bir yazı okunur hale geliyor, bu bir Kızılderili deyişi: "Ancak son ağaç kesildiğinde, son nehir kirletildiğinde ve son balık tutulduğunda anlayacaksın paranın yenemeyeceğini." Konuşmamız, Andy'nin bunu okumasıyla son buluyor.

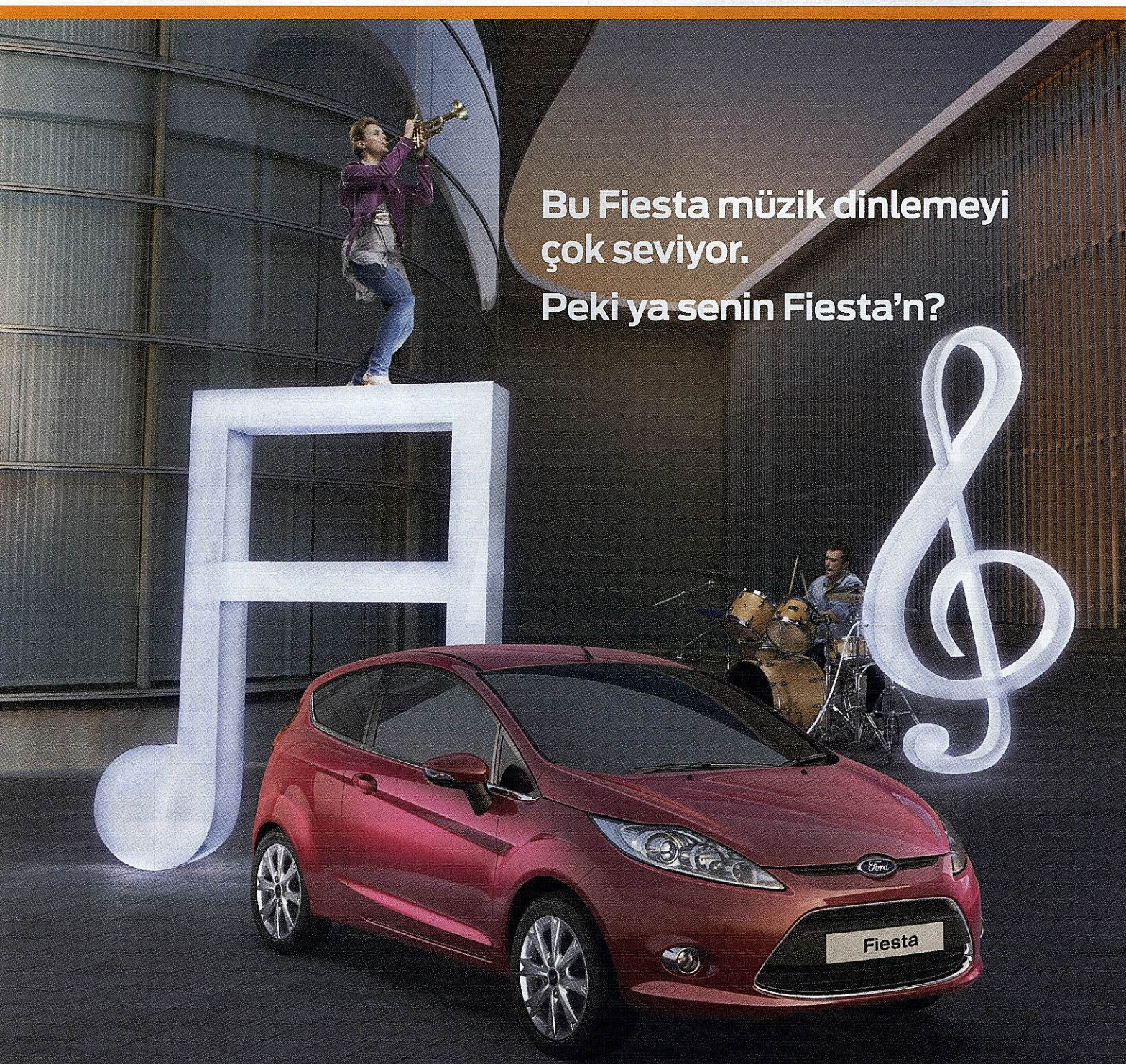

MP3 çalarını Fiesta'na bağlayarak sevdiğin tüm şarkıları yüksek ses kalitesiyle dinleyebilirsin. Sen de müziğin sesini sonuna kadar aç ve Fiesta ile anın ruhunu yakala.

Bilgi için, Ford Direkt Hattı 444 3673 ya da www.ford.com.tr

Ford

Feel the difference

Bahsi geçen araçların yakıt tüketimi değerleri 4,2L/100km ile 6,5L/100km arasında, CO_2 emisyon değerleri ise 110g/km ile 154g/km arasında değişmektedir.

Koç

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Charlie Haden ve Sophisticated Ladies

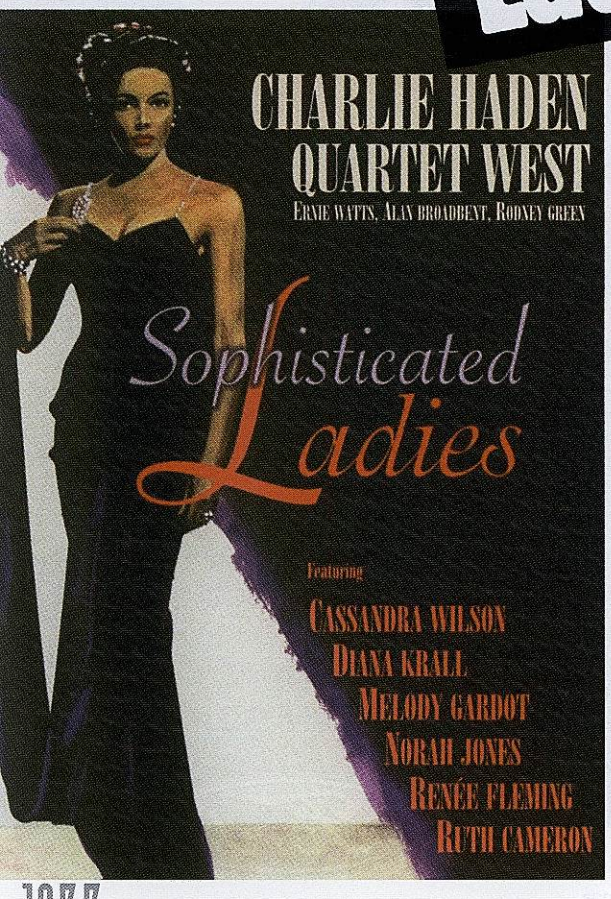

Charlie Haden'ın bu vokaller ve yaylılarla yaptığı son albümünün kapağında kendi kız kardeşinin fotoğrafının olması, albümü biraz daha ilginç bir hale getiriyor. Kapağın 60'ların başındaki Capitol Records jazz vokal plak kapakları gibi olması özellikle planlanan bir şeymiş. Anne babalarımızın döneminde Bob Dylan ve Ornette Coleman'la terapi amaçlı isyan niteliğindeki albümleri dinlendiği yıllardan gelen radikal müzisyen Charlie Haden bile bugün biraz daha olgunlaşmış ve daha yumuşak romantik müziklere, büyüleyici vokalistlere, görkemli düzenlemelere kucak açmıştır. 199 çıkışlı, vokalist Billy Henderson ve Shirley Horn'la yapılmış "The Art Of The Song" albümlerinden sonraki en iyi vokalli Charlie Haden albümü sayılabilir bu albüm. Tenor saksofonda Ernie Watts, piyanoda Alan Broadbent, basta Charlie Haden ve davulda Rodney Green'e Cassandra Wilson, Diana Krall, Melody Gardot, Norah Jones, Renee Fleming gibi güçlü vokaller eşlik etmiş bu albümde. Zaten muhteşem olan müzisyen kadrosu da vokalistler sayesinde ikiye katlanmış olmuş. Toplamda on iki parçadan oluşan albüm vokal ve enstrümantal anlamda eşit olarak ikiye bölünmüş durumda. Vokalli parçaların çoğu bildiğimiz bestecilerden; Harold Arlen/Ted Koehler, Edgar De Lange/Josef Myrow ve Johnny Mercer gibi büyük ustalar hepsi de. Altı tane enstrümantal parçanın ise hepsinin düzenlemesi Haden'a ait. Watts, Broadbent ve Green'in zarif soloları eşliğinde Quartet West'in vazgeçilmez havasını yeniden farklı bestelerle soluyabileceğimiz bu albümde, rahmetli Hank Jones'a adanmış bir Jones bestesi olan "Angel Face"i de duymak mümkün. Tabii ki albüme adını veren Duke Ellington klasiği Sophisticated Lady"nin Broadbendt'in kadife sesli yaylılarıyla olan düzenlemesinin büyüsünü unutmamak gerek.

Albümde yer alan parçalar; If I'm Lucky; Sophisticated Lady; Ill Wind; Today I Am A Man; My Love And I; Theme From Markham; Let's Call It A Day; Angel Face; A Love Like This; My Old Flame; Goodbye; Wahoo.

Albümde yer alan müzisyenler; Ernie Watts (tenor saksofon), Alan Broadbent (piyano), Charlie Haden (bas), Rodney Green (davul), Melody Gardot (vo), Norah Jones (vo), Cassandra Wilson (vo), Ruth Cameron (vo), Renee Fleming (vo), Diana Krall (vo).

twitter.com/binboa

KEYİFLE VE KARARINDA İÇİNİZ

binboa
Sevgiliye haber vermeden partiye gitmek ve tam 17 fotoğrafta tag'lenmek. Hayat işte böyle bir şey! #binboabird

1 Jan

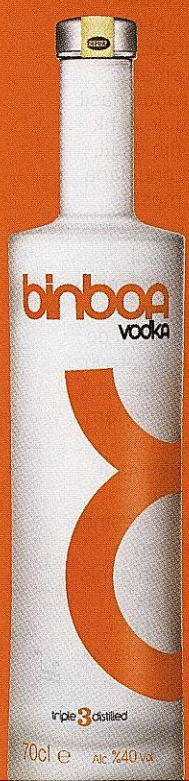

binboa

Gece bizden sorulur

Bora Uslusoy
borauslusoy@mma.gen.tr

RIFFS

BERKLEE BİR KEZ DAHA İSTANBUL'da

Dünyanın önde gelen müzik okullarından Berklee College of Music, pek çok ülkede gerçekleştirdiği 'burs turnesi' kapsamında bu yıl ikinci kez Türkiye'ye geliyor. Seminerler, atölye çalışmaları, tanıtım toplantılarının yanı sıra öğrenci seçmelerini de kapsayan etkinlikler 4-7 Ocak tarihleri arasında Modern Müzik Akademisi'nde (MMA) gerçekleşecektirilecek.

Ücretsiz olan seminerler, atölye çalışmaları ve tanıtım toplantıları herkesin katılımına açıktır. Etkinlikler Berklee akademisyenleri tarafından gerçekleştirilecektir.

Etkinlik Takvimi

4 Ocak 2011 - Salı - Berklee Seminer ve Atölye Çalışmaları 1. Gün
12.00 - 13.00 : Açılış ve Tanıtım
14.00 - 15.00 : Seçme Sınavına Nasıl Hazırlanmalı? – Sorular ve Cevaplar
15.00 - 17.00 : Modern Müzikte Tonal Armoni – Micheal Farquharson
17:00 - 19:00 : Katılımcıların da dahil olduğu Berklee Ensemble Çalışması Greg Badolato/ Micheal Farquharson

5 Ocak 2011 - Çarşamba - Berklee Seminer ve Atölye Çalışmaları 2. Gün
14:00 - 16:00 : Müzik Teknolojilerinde Yeni Trendler - David Mash
16:00 - 18:00 : Doğaçlamada Kulak Eğitiminin Önemi – Greg Badolato

6 Ocak 2011 - Perşembe - Berklee öğrenci seçme sınavları ve mülakatları
7 Ocak 2011 - Cuma - Berklee öğrenci seçme sınavları ve mülakatları

"online stok müzik bankası"

Kim demiş müzikten para kazanılmaz diye? Türkiye'nin ilk ve tek online stok müzik bankası www.bimuziklazim.com , Jingle House sanatçılarının 20 yıldır biriktirmiş olduğu stok eserleri ve Türkiye'nin dört bir yanından yüzlerce amatör ve profesyonel müzisyenden gelen binlerce eseri medya ve reklam sektörüyle buluşturuyor! Adından da anlaşılacağı üzere, artık aradığınız müziği bulacağınız ve "işte budur!" dediğiniz anda satın alabileceğiniz bir "online stok müzik bankası" bulunuyor! Klasikten caza, elektronikten pop'a, rock'tan hip hop'a tam 50 farklı kategoride Türk damak tadına uygun binlerce özgün enstrümantal beste bir tık uzağınızda!

Ömer Altınbay

Hakan Özer

Ömer Ahunbay ve Hakan Özer tarafından 1991 yılında kurulan ve 20 yıldır medya ve reklam endüstrisinde sayısız markaya 12.000'in aşkın beste ve 35.000'in üzerinde versiyon üreten sektörün lider firması Jingle House, Türkiye'nin dört bir yanından amatör ve profesyonel müzik üreticilerini iletişim dünyasıyla buluşturan yepyeni bir online platform yarattı: Türkiye'nin ilk ve tek online stok müzik bankası olarak yayına giren www.bimuziklazim.com , Jingle House sanatçıları ve freelance bestecilerin 50 farklı kategorideki enstrümantal eserlerini müzik arayan sektör profesyonellerinin ayaklarına getiriyor. "Müziği olan" ile "medyada kullanmak için müzik arayanı" online olarak buluşturan bimuziklazim.com, tüm ajanslara, prodüktörlere, televizyon-radyo kanallarına, yönetmenlere, gsm operatörlerine, tanıtım-organizasyon şirketlerine, telefon santrallerine ve daha birçok mecraya ihtiyaç duydukları müziğe en pratik şekilde ulaşma imkanı sunuyor. TV reklamları, radyo reklamları, dizi filmler, sinema filmleri, belgeseller, fuarlar, cep telefonu melodileri ve 3G ile oluşacak yeni cep telefonu dünyası, defileler, internet dünyası için müzik arayan herkes aradığını bu siteden hızlıca bulabilecek.

Kim demiş müzikten para kazanılmaz diye?

Bimuziklazim.com, amatör-profesyonel ayırımı yapmadan tüm müzisyenlere kapısını açıyor!

Artık her alanda müziğe ihtiyacı olan ve bunun için durmadan "müzik" arayan kocaman bir multimedia dünyası bulunmakta. Öte yandan evinde, stüdyosunda milyonlarca eser üretebilen, hatta üretip depolamış olan sayısız müzisyen bulunuyor. İşte bimuziklazim.com bu iki dünyayı birleştiriyor. Türkiye ve tüm dünyadan birçok farklı müzisyenin ürettiği yaratıcı, modern ve tüm kitlelere hitap edebilen eserlerden oluşan bimuziklazim.com'da Jingle House sanatçılarının yıllardır biriktirmiş olduğu stok eserlerin yanı sıra amatör ve profesyonel müzisyenler arasından özenle seçilen eserler bulunuyor. Günümüzde giderek önem kazanan ve sayısı hızla artan farklı tarzlardaki "freelance" müzisyenleri tek bir çatı altında toplayarak eser çeşitliliğini her geçen gün arttıran bimuziklazim.com, birçok müzisyene sektörle buluşma kapısı açıyor; sektör profesyonellerine de pratik bir şekilde özgün eserlere ulaşma imkanı sunuyor! Böylece günlerce uğraşıp besteler yapan, çevresindekilere dinleten, yarışmalara gönderen, internetteki sayfalara koyan, belki de reklamlarda, dizilerde kullanılması için kapı kapı gezen, albüm yapmak için dil döken yüzlerce hatta binlerce müzisyen, bimuziklazim.com sayesinde uğraşlarının karşılığını alma fırsatı yakalayabiliyor. Kısacası bu sitede "müziği olan"yayım için uygun bulunduğu takdirde müziğini kendi adıyla sitede yayınlıyor; "müzik arayan" da dinleyip kullanmak istediği eseri online lisanslayabiliyor! Bimuziklazim.com, aynı zamanda müzisyenlerin haklarını, en güncel şartlara uygun biçimde hazırlanmış "Edisyon Sözleşme"leri ile koruma altına alarak müzisyenler için bir kalkan görevi üstleniyor. Müzisyenler bestelerini site üzerinden başvuru yoluyla gönderebilirler! Jingle House kurucu ortaklarından Ömer Ahunbay: "Bizler müzik üretirken bir yandan da hem sektörel olarak hem de içerik anlamında yaptığımız işe nasıl yenilik getirebiliriz diye sürekli düşünüyoruz . Artık web ortamında, birçok farklı içeriğe kolayca ulaşabiliyoruz. Bütün dünyadaki sektörel gelişmelerden anı anına haberdar oluyoruz. Hatta çoğumuz, kullanıcı kaynaklı onlarca siteyi de (youtube, twitter, myspace vs...) aynı şekilde takip ediyoruz ki, değişen toplum yapısını en iyi şekilde analiz edebilelim. Artık "ev" de yapılan fikirler önemli bir "kaynak" ve "içerik" halini aldı. Daha geçtiğimiz günlerde youtube üzerinden yayınlanan amatör birkaç videonun reklam sektöründe nasıl kullanıldığına hepimiz şahit olduk. Artık web ortamında içerik sağlamanın değil, yaratılan içeriği yönetmenin ve onu daha kullanışlı hale getirmenin asıl mesele olduğuna inanıyoruz.

Bimuziklazim.com, bize katılan yeni müzisyenlerle de beraber, her gün içeriği yenilenen ve çeşitlenen bir yapıya sahip. Türkiye'deki medya sektörünün hızını da düşünerek olabildiğince pratik bir arayüz ile hazırladığımız bimuziklazim.com artık hizmette"dedi. 1991 yılından beri reklam sektörüne ve medyaya müzik üreten, yıllardır ürettiği binlerce eserle kendini iletişim sektörüne kanıtlamış olan Jinglehouse, bimuziklazim.com sayesinde hem halihazırda bulunan ve hemen hemen sektörün tümünü kapsayan geniş müşteri portföyüne, hem de müzik arayan tüm profesyonellere çok daha geniş bir müzik yelpazesi sunuyor olacak.

Bimuziklazim.com eser kategorileri

1. 60'lar
2. 80'ler
3. Atmosfer
4. Blues
5. Caz
6. Club
7. Country
8. Çocuk
9. Dans
10. Disco
11. Drum & Bass
12. Elektronik
13. Etnik
14. Afrika
15. Akdeniz
16. Flamenko
17. Kuzey Avrupa
18. Latin
19. Uzak Doğu
20. Funk
21. Hip Hop
22. House
23. Klasik
24. Lounge
25. New Age
26. Orkestral
27. Pop
28. Reggae
29. Rock
30. Rock & Roll
31. Separatör
32. Ska
33. Solo Enstrüman
34. Davul
35. Gitar
36. Piyano
37. Sound Design
38. Swing
39. Tango
40. Tekno
41. Türk Enstrüman
42. Türk Melodi
43. Türk Müziği
44. Alaturka
45. Türk Halk Müziği
46. Türk Pop
47. Türk Sanat Müziği
48. Türk Ska
49. Western

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Jazz ve Sinema

Bird

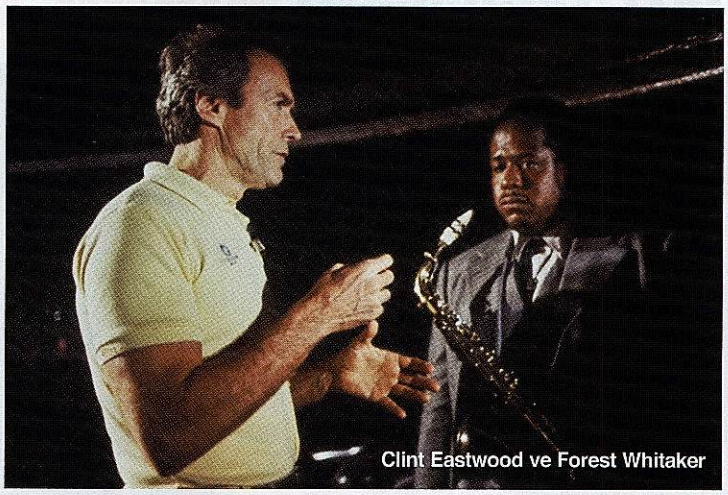
Clint Eastwood ve Forest Whitaker

"Altmış yaşlarında, siyah, erkek, ölüm nedeni: kalp krizi". "Yanılıyorsunuz doktor, O otuzdört yaşındaydı." Ama o kadar hızlı yaşamıştı ki öldüğünde doktorları bile fiziksel yaşının otuzdört olduğuna inandıramamıştı. Otuzdört seneye altmış senelik malzeme biriktirmişti.

1988 yapımı, yönetmenliğini Clint Eastwood'un yaptığı "Bird", saksofoncu Charles "Yardbird" Parker'ın hayat hikayesinin anlatıldığı, Bebop dolu, hem görsel hem işitsel zenginliğe sahip bir film. Clint Eastwood'un ilk yönetmenlik çalışması değil ama bence en başarılılarından bir tanesi. Eastwood, 1945 yılında Charlie Parker'ı canlı olarak izleme şansına sahip olmuş ve çok etkilenmiştir. E jazz virüsü kanına bir kere girmiş ve sanırım bir daha da çıkmamıştır hepimize olduğu gibi.

Filmde her ne kadar geri dönüşler hakim olsa da, genel hikaye Charlie Parker'ın yaşadıklarına kronolojik açıdan bağlı kalınarak oluşturulmuş. Bence filmdeki en akılda kalıcı sahne, yönetmenin de görsel olarak birkaç kere tekrar etme gereği duyduğu, fırlatılan davul zili sahnesi. Charlie Parker on altı yaşlarında bir yarışmaya katılıyor va sadece birkaç ölçü solo alması gerekirken kendini tutamayarak devam ediyor, gözleri kapalı kendinden geçerek çalmaya devam ediyor. Ama dehası henüz ortaya tam olarak çıkmadığı için, o an aklından geçenleri enstrümanına tam olarak aktaramıyor. O sırada sahnedeki abileri, genç Charlie'nin bu bitmek bilmeyen solosunu biraz anlamsız bularak gülüşüyorlar. Charlie sahneyi terketmeyip, kendinden geçmişcesine çalmaya devam edince, o esnada grupta çalan davulcu Jo Jones davulun zilini çıkartarak Charlie'nin ayağına doğru fırlatıyor. Hayat hikayesinde, Charlie'nin bu olaydan sonra üç sene boyunca günde en az on beş saat çalıştığı ve başta blues olmak üzere birçok jazz standardını on iki tonda çalmayı öğrendiği anlatılır. Filmde ise bu zilin fırlatıldığı ve sahnedekilerin güldüğü plan birkaç kere tekrarlanıyor. Charlie'nin yaşadığı ilk büyük mağlubiyet olduğu için olabilir. O havada uçan zili gördükçe insanın içi eziliyor. Ama boşuna dememiş herhalde abilerimiz ablalarımız "insan sahnede öğreniyor" diye. Parker da belki sahnede ilk yaşadıklarının ağırlığından belki zaten alkolik bir babaya sahip olmanın verdiği alkolik genlerden, erken yaşta alkol ve morfin bağımlısı oluyor. Ardından o dönemin moda uyuşturucusu eroinle tanışıyor ve sona doğru koşar adım marş!

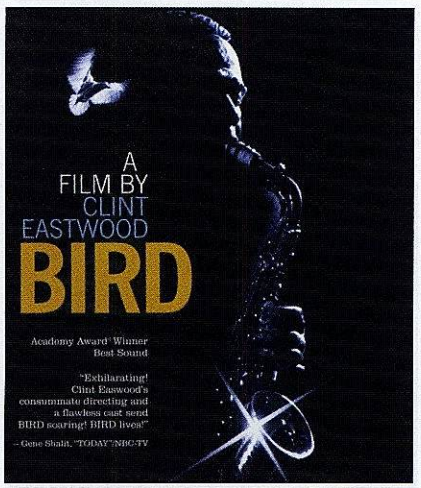

Charlie Parker'ı canlandıran ödüllü oyuncu Forest Whitaker gerçekten de Parker'ın o saf, heyecanlı ama aynı zamanda da çekingen ruh halini çok iyi yansıtmış kanımca. Whitaker'ın bir jazz müzisyenini canlandırdığı ilk film de değil "Bird". Daha sonra da televizyon için çekilmiş "Lush Life" adlı 1993 yapımı filmde de bir trompetçi olarak izliyoruz kendisini. Hatta yakın zamanda kendi yönettiği ve Louis Armstrong'u canlandırarak, Armstrong'un hayat hikayesini anlattığı "What A Wonderful World" adlı bir filmle de karşımıza çıkmasını bekliyoruz heyecanla. Tıpkı baş rol oyuncusu gibi, jazz müziğe düşkünlüğüyle bilinen yönetmen Clint Eastwood ise filmin hikayesini Charlie ve Chan Parker'ın ilişkisi üzerine kurmuş çoğunlukla. Charlie'nin dönemin zenginlerinden, jazz aşığı, zeki Chan'la tanışması ve Chan'ın Charlie'nin kadınlar arasındaki iyi yönde olmayan ününden çekinerek birlikte olmak istememesi ama sonunda karizmasına yenilerek Charlie ile evlenmesi ana temamız. Fonda "I Can't Believe You're In Love With Me" ve sahnede devleşen bu çekingen adamı görünce Chan'ın zekası bile pes ediveriyor. Evlilik, üç çocuk, düzenli aile hayatı pek Bird'ün dehasının kaldırabileceği şeyler olmasa gerek. Karı koca arasında yaşanan gel gitlerden bunu anlıyoruz. Ama ne olursa olsun Chan her zaman kocasının yeteneğini destekliyor ve "bir insanı olduğu gibi kabul etmek" gibi zor bir görevi başarıyla yerine getiriyor. Charlie ise karısını çok sevmesine rağmen her zaman içinden geldiğince hareket etmeyi tercih ediyor. Her ne kadar kanındaki zararlı maddelerin etkisiyle yaptıklarından sorumlu olmayacak kadar çok sey yapmış olsa da, filmde Parker'ın ne kadar duygularıyla yaşayan bir adam olduğunu, çocuklarından birinin ölüm haberini aldığında anlıyoruz. O sırada turnede olan Charlie işi gücü bırakıp Chan'a koşuyor, tıpkı Chan'ın her seferinde ona yaptığı gibi. Bu da bana Herbie Hancock'un bestesi "Chan's Song"u hatırlatıyor. Hakikaten uğruna beste yapılacak nitelikte kadınlar var!

Yanında ona sonsuz destek olan bir kadına sahip olmasına rağmen Charlie kendi yolunu seçiyor her zaman. Chan da bunu kabul ediyor. Ama Charlie'nin bedeni onca yükü kabul edemiyor malesef. Ve Bebop'ın kurucusu, jazz tarihinde belki de en çok sayıda insana ilham kaynağı olmuş bu yetenekli, içi içine sığmayan saksofoncuyu bu dünyada tutmak otuz dört seneden fazla mümkün olmuyor malesef. Irkçılık, çocuğunun ölümü, uyuşturucu, alkol, jazz mafyasının müzisyenlere uyguladığı aşağılayıcı tutum ve o döneme fazla gelen dehası, fiziksel olarak otuz dört sene yaşamasına rağmen, altmış senelik bir yük yüklemiş belli ki Parker'ın sırtına. Ama biz jazz severler, Parker'ın kısa hayatının uzun etkilerini hala duymaya devam ediyoruz neredeyse dinlediğimiz her jazz parçasında. Bebop, sen bizim her şeyimizsin!

L.Diana Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Jazz Tarihindeki Kadın Sanatçılar-7

Betty Carter

16/05/1930 tarihinde Michigan'a bağlı Flint'te Lillie Mae Jones olarak doğmuş ve dumanlı bir sese sahip olmasından dolayı *„Betty Bebop"*, *Bebop'un Sesi* olarak tarihe geçmiştir. Babası koro şefi olan sanatçı ileriki yıllarında Detroit'e ailesiyle gidip Conservatory of Music'te piyano ve şarkıcılık eğitimi almıştır. 1948'den 1951 yılına kadar Lionel Hampton ile birlikte turnelere çıkmışlardır. *Betty Bebop* ismini de Lionel Hampton takmıştır. 1951 yılında New York, Philadelphia ve Washington D.C'ye giden sanatçı bir çok ünlü isimle birlikte çalışma fırsatını elde etmiş ve Betty Carter ismiyle ünlenmeye başlamıştır. Birlikte çalıştığı ünlü isimler arasında; Charlie Parker, Dizzy Gillespie, Miles Davis, Muddy Waters, T-Bone Walker ve Thelonious Monk'u sayabiliriz. 1960-63 yılları arasında Ray Charles ile turnelere çıkmış ve ballad'lardan oluşan bir albüm çıkartmıştır. Albümdeki düet *Baby it's Cold Outside* parçası o yıllarda ün kazanmıştır. Sonny Rollins ile 1963 yılında Japonya'ya, 1964 yılında da İngiltere'ye gitmiştir. 1964 yılında Maber Harold ile ortaklaşa çıkarttıkları *Inside Betty Carter* isimli albümü çok ses getirmiştir. 1970'lerde Bet-Car Records plak şirketini kurarak, plaklarının büyük bir çoğunluğunu bu şirketten çıkartmıştır. Bunu takip eden yıllarda, bir çok festivallere katılarak Avrupa'da konserler vermiştir. 1979 yılında Roma'da Women in Jazz Festivali'nde Betty Carter da starlar arasında yer almış ve aynı yıl *The Audience With Betty Carter* isimli albümü çıkartıp, 1981 yılında Grammy ödüllerine aday gösterilmiştir. 1987 yılında Carmen McRae ile *The Carmen McRae – Betty Carter Duets* isimli bir düet yapmışlar ve dönemde oldukça sevilen bir parça haline gelmiştir.

Kariyerinin doruklarındayken, ve çok yetenekli olduğundan Carter'a jazz'*ın annesi* ünvanı takılmıştır. 1993 yılında *Jazz Ahead* isimli bir seri etkinlikler hazırlayarak yirmiden fazla genç jazz müzisyeni ile birlikte çalışmıştır. Carter genç müzisyenlerle birlikte çalışmaktan son derece mutlu olduğunu ve kendisini yeni müzisyenlerle geliştirdiğini belirtmiştir. 1988 yılında piyasaya çıkarttığı *Look What I Got* isimli albümüyle en iyi kadın şarkıcı dalında Grammy ödülü almıştır. Droppin' Things (1990) ve It's Not About The Melody (1992) isimli albümleriyle de Grammy'e aday gösterilmiştir.

1997 yılında dönemin Amerika başkanı Bill Clinton'dan National Medal of Arts ödülünü almıştır.

26/09/1998 tarihinde, şöhretinin doruklarındayken ne yazık ki pankreas kanserine yenik düşerek, New York'ta hayatını kaybetmiştir.

Aki Takase

26/01/1948 tarihinde Osaka'da dünyaya gelmiştir. Japonya'da müzik eğitimi almıştır. 1978 yılından itibaren konserler vermeye başlayan sanatçı, Amerika'da Lester Bowie, David Liebman, Sheila Jordan, John Zorn ve daha bir çok sanatçıyla kayıtlar yapmıştır. Japonya'nın jazz tarihine kattığı en önemli isimlerinden birisi olarak kabul edilen Takase, çok geniş bir repertuara sahiptir. Duke Ellington, Thelonois Monk, Fats Waller ve Ornette Coleman bu örneklerden bir kaçı. Cecil Taylor'dan etkilenen sanatçı ilk kariyer yıllarında

Downbeat eleştirmenleri 3 yıldır fikrini değiştirmedi:

ECM

ECM
2010 Yılın Şirketi

Manfred Eicher
2010 Yılın Prodüktörü

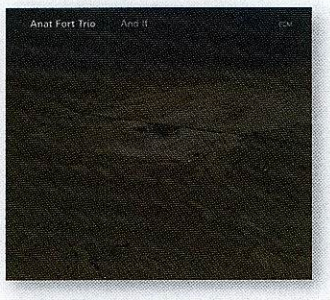

Anat Fort
And If
ECM2109

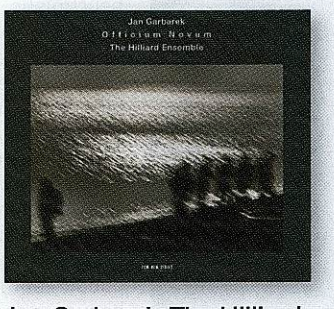

Jan Garbarek, The Hilliard Ensemble
Officium Novum
ECM2125

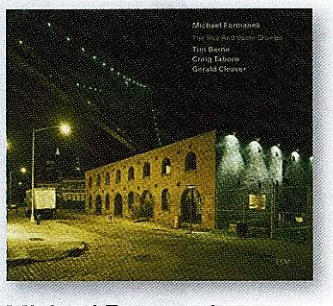

Michael Formanek
The Rub and Spare Change
ECM2167

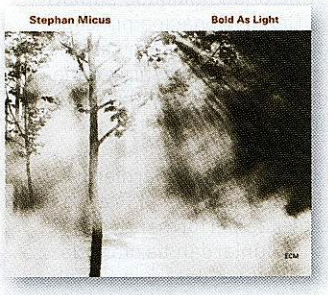

Stephan Micus
Bold as Light
ECM2173

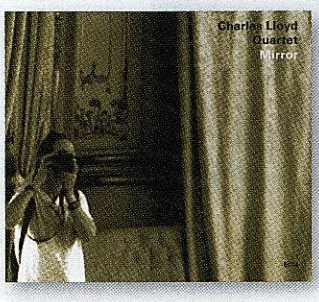

Charles Lloyd
Mirror
ECM2176

Nik Baertsch Ronin
Llyria
ECM2178
(ECMLP2178 180gr LP)

YENİ CD: ECM2087 **Roscoe Mitchell and the Note Factory** - Far Side | ECM2116 **Markku Ounaskari & Samuli Mikkonen** - Kuara

YENİ 180GR. LP: Pat Metheny - Travels, 80/81, American Garage | **Jan Garbarek** - I Took Up The Runes | **Keith Jarrett** - Facing You, Belonging, My Song

YAKINDA: Paolo Fresu - Mistico Mediterraneo | **Julia Hülsmann** - Imprint | **Mathias Eick** - Skala | **Keitl Björnstad/Svante Henryson** - Night Song

AK MÜZİK

A.K. MÜZİK YAPIM ORG. OSMANLI SOK. OSMANLI İŞ MERKEZİ 18/13 GÜMÜŞSUYU İSTANBUL | T: (212) 243 4151 | W: WWW.AKMUZIK.COM.TR

serbest stilde çalmaya başlasa da daha sonraki yıllarında kendine özgü espri anlayışı ve mizah ile eserlerini farklı yorumlamaya başlamıştır. Cecil Taylor'u örnek aldığını söylediğimiz sanatçı, tıpkı onun gibi hem batının hem de kendi geleneksel müziğini çağdaşlaştırıp icra edebilen iyi sanatçılardan biri olmuştur. Soyut tınılar ve bazen piyanoyu perküsyon gibi kullanması ve zaman zaman abzürt denemeler yapması müzğinde farklılığını ortaya koymuştur.

Céline Bonacina

23/07/1975 tarihinde Belfort'ta doğan sanatçı müzik eğitimine 7 yaşında başlamıştır. Belford, Besançon ve Paris'te eğitimler almıştır. Çok erken yaşlarda klasik saksofon dalında sayısız ödüller kazanmış olan Bonacina, 1996 ile 1998 yılları arasında bariton saksofon çalmaya başlamıştır. Bu enstrümanı tercih etmesinin sebebi, Johan Sebastian Bach'ın Cello Süiti'ni çalmak isteği olmuş ayrıca enstrümanın tonunun derinliği hoşuna gitmesinden kaynaklanmıştır. Ancak bariton saksofonun bir kadın için zor olabileceği fikri çok yaygın olmasına karşın, bu fikre tamamen karşı çıkmıştır ve „evet belki biraz ağır ve bazen de taşıması zor olsa da, neden olmasın ki?„ diyen sanatçı; çaldığında kendisini enstrümanına verdiğini, her şeyi unuttuğunu, tadını çıkarttığını ve ne istiyorsa onu çalabileceğini de belirtmiştir.

Bonacina, ne istediğini ve ne istemediğini bilen bir sanatçı ve dolayısıyla diğerlerinden farklı olmayı istediğini, benzeyecekse de Steve Lacy ya da Wayne Shorter'a benzetilerek pohpohlanmasının hoşuna gideceğini belirtmiş, kendine has tarzıyla ve Céline Bonacina gibi olmak istediğini vurgulamıştır.

Bir çok Paris'li big bandlerde performans göstermiştir. Bu bandler ile ilk önemli deneyimlerini kazanmıştır. Çok önemli sayılabilecek Kübalı piyanist Omar Sosa ve yine çok değerli saksofon ustası Andy Sheppard ile çalma olanağı bulmuştur. Fransa'da yaşayan sanatçı daha sonra ülkeden ayrılarak La Reunion'da (Hint Okyanusu'nda yer alan Fransa'ya bağlı bir ada) yaşamaya başlayan genç müzisyen, saksofon öğretmeni olarak eğitimler vermiş ve Hint Okyanus'u bölgesinde sayısız festivallere katılmıştır. Adayı „toplantı adası" olarak gören sanatçı, buraya davet edildikten sonra, burada çok şey öğrendiğini; ada halkı nüfusu için, insanları bir potaya benzettiğini, insanların burada kaynaştığını ve müziğe saygı gösterdiklerini *Jazzthetik Dergisine* verdiği bir röportajda dile getirmiştir. Ayrıca ekliyor; *„yaşayanların kökenleri Afrika, Hindistan, Madagaskar ve Fransa'ya dayanıyor. Dolayısıyla etkileri müziğe de yansıyor. Birlikte yaşamaya başladığınızda müzik tarzlarının çok esrarengiz olduğunu ve bundan ilham alınabileceğini hissettim. Benim için tüm ritimler çok önemli ve burada onlardan o kadar çok var ki... „*

Bu kadar farklı kültürlerin birleşiminde çalmak ve farklı ritimlerle dansları bir arada görmek sanatçıya, müziğine de yansıttığı gücü vermektedir. Son çıkan albümünde de bu yansımaları görmekteyiz. *„Bazı şeyler öğrenilemez, bazı şeyler kitaptan okunarak da anlaşılmaz. Onları bizzat yaşamak gerek"* diyen sanatçı bunu yaşayarak müziğine yansıtmıştır.

Céline, müziği ve hayata bakış açısını şöyle açıklıyor: *„Hiç bir zaman ne yapacağımla ilgili plan yapmam, geldiği gibi yaşarım. Eğer plan yaparsam, paniklerim. Kimseden de etkilenmem, bu bilinçli verdiğim bir karar da değil ancak hayat böyle. Ama belirli bir zaman sonra arkama dönüp baktığımde nelerin olup bittiğini görebiliyorum. Şu anda zaten buna vaktim de yok. Çok müzik dinliyor ve çalıyorum. Şu anda bile bilmiyorum hedef ve amaç nedir? Önemli olan şu an jazz ile ilgili bir şeyler yapmış olmam ve bundan zevk almış olmam."* Sanatçı sadece CD kayıdı için plan yapıyor belki ama o da zaten çok özel bir durum.

2005 yılında tekrar Paris'e döndükten sonra, ilk CD'si *Vue d'en Haut'u* çıkartmış ve kendisine ait besteleri ile Fransız basınında olumlu eleştiriler almıştır. (Jazz Magazine, Jazzman, Culturejazz.net, Sitarmag.com, Citizenjazz.com, Les Dernières Nouvelles du jazz, Blues Again gibi) JazzMagazine onun hakkında şunları yazmıştır: „Céline Bonacina'nın çalışı Steve Lacy ya da Wayne Shorter etkisi uyandırıyor." Albümün başarısı daha sonrasında bir çok festivale katılmasına olanak sağlamıştır.

Triosuyla (basta Nicolas Garnier ve davulda Hary Ratsimbazafy) Fransa'da bir çok festivalde performans göstermiştir. Bunlardan bazıları; Jazz à Juan, Jazz à Vienne, Jazz à la Ciotat , Jazzà Tours, Orléans Jazz, Pannonica, La Luciole, Jazz sous les pommiers sayabiliriz.

Céline Bonacina Triosu'na ünlü gitarist Nguyen Le'in gelişi; Sanatçıyı ünlü yapan Labelchef Siggi'nin bir önerisiyle ACT Ailesine katılmasına ikna etmiştir. ACT ailesine bir çok ünlü isim mensup. Örneğin; Esbjern Svensson, Youn Sun Nah, Ulf Wakenius ve Lars Danielsson. Nguyen Le, Celine Bonacina'yı ilk defa 2008 yılında bir festivale çıkartmıştır. Nguyen Le Albüm hakkında ise şunları söylüyor:

Way of Life parıldayan bir yol, önü açık, ekstrem, zahmetsizce ve bütün bunları birbirine bağlayarak bir şeyler ortaya koyabilen, güçlü melodiler ve geçişleri, değişimleri, inişler ve çıkışlar değişik ritimlerde oluşturmayı başarmış bir albüm.

'ATÇILIK' *ve* 'BİNİCİLİK'

ALANINDA KALEME ALINMIŞ EN YENİ DETAYLI ESER

Biniciliğe İlk Adım

Hakan Beyazıt – Zeliha Özdemir

Temel binicilik eğitimiyle ilgili araştırmaya dayanan Biniciliğe İlk Adım, bu alandaki boşluğu dolduran önemli bir kaynak.

Atlarla iletişim, ekipmanlar, biniş donatımı, atın temel gereksinimleri, biniş teknikleri ve atlı spor çeşitlerinin tanıtıldığı kitap, İngilizce ve Türkçe 1200 kelimelik atçılık ve binicilik terimleri ile biniciliğe dair bilmeniz gereken her şeyi fotoğrafları ile birlikte aktarıyor.

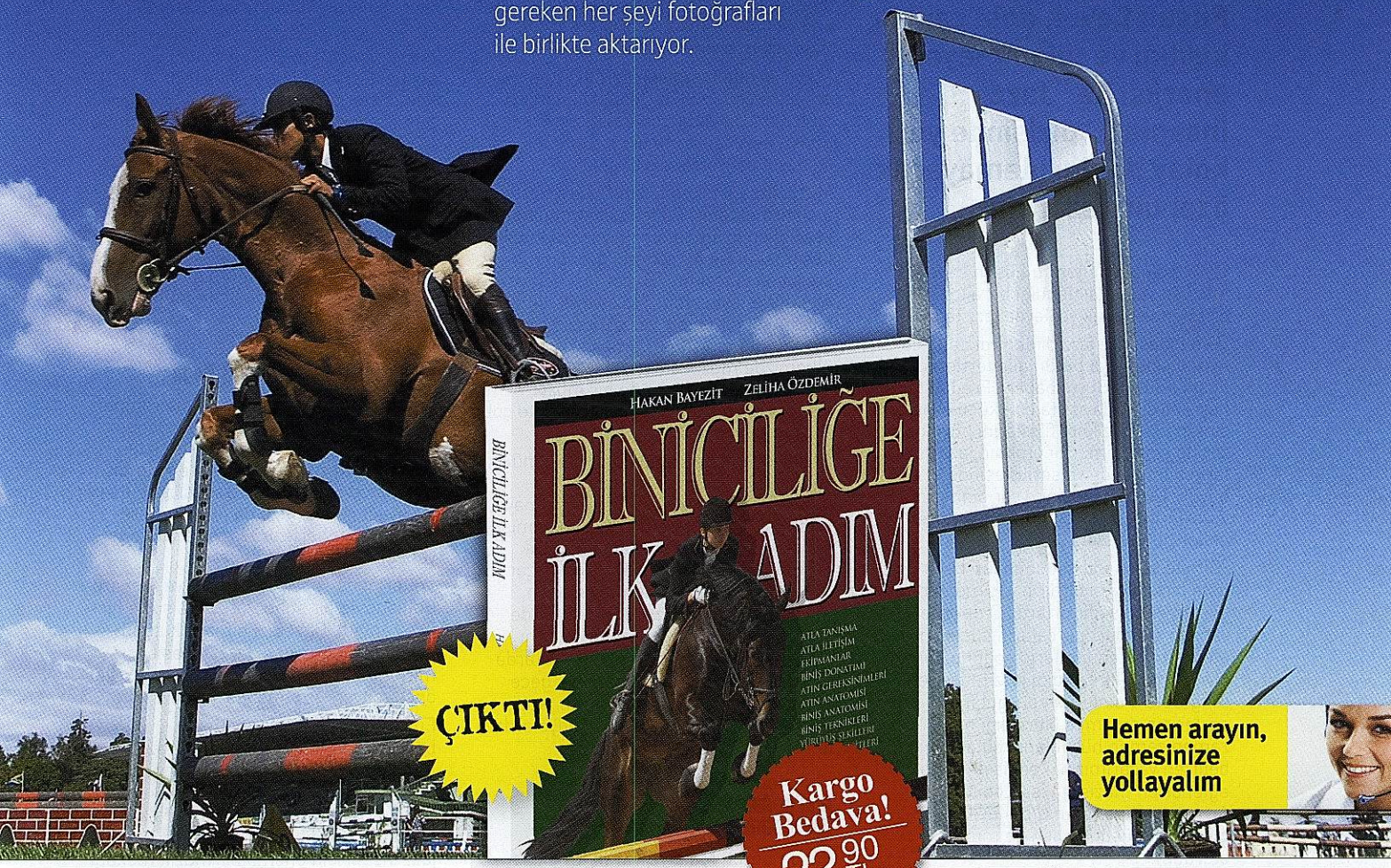

BOYUT

Online Sipariş
www.boyutstore.com

Kültür Ürünleri Danışma Hattı
0212 444 53 53

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

JAZZ insanları

Fusun Levet'in evinde, Chan Parker ile birlikte.

Fransa ve Türkiye'deki Müzik Dostlarını, Aynı Sahnede, Mekanda ve Masada Yıllardır Bir Araya Getiren, Jazz Anası: Füsun Levet

Jazz Dergisi'ne yurtdışından yazı gönderen ilk isim olan Füsun Levet, dost canlısı kişiliği ve tükenmeyen enerjisi ile "Jazz İnsanları" dizisinde yeri kolay doldurulamayacak özel bir yazarımız...

1949 İstanbul doğumlu Füsun Levet müziğin yoğun dinlendiği bir aile ortamında küçük yaşlarda jazz'la tanışır.

"Evde klasik ve jazz dinlenirdi daha çok. Ayrıca sinemaya bütün aile fertleri çok düşkündüler. Büyükbabam Fred Astaire hayranıydı. Dolayısıyla çok küçük yaşlarda sinemada müzikhol filmlerini büyük bir zevkle seyrettim." Sinemanın jazz'ın farkedilmesinde ve sevilmesinde ki payı büyük. Bu yazı dizisinde yer alan jazz yazarlarının ortak geçmişinde benzer anılar bulunmakta.

"Girişte yaş haddi olduğundan bana üst üste birkaç giysi giydirip yaşımdan büyük göstermemi sağlıyorlardı. O devirde yapılan standart parçaların süslediği ve ülkemize gelen filmlerin çoğunu gördüm diyebilirim." İlk tanıdığı jazz müzisyen Nat King Cole'u dinlerken duygulanıp sözlerinin anlamını bilmediği halde zaman zaman hüzünlenip ağladığını belirten yazarımızın, kendisini en çok eğlendiren müzisyen ise Louis Armstrong'tur: "Mutlu bir kişiliği olduğunu düşünüp ben de mutlu olurdum."

On yaşına doğru sinemada farkettiği ve sevdiği bu müziğe jazz denildiğini ve ilk olarak Amerika'da hayat bulduğunu öğrenir. Kısa sürede jazz'ı öğrenme arzusu başlar. Tanınmış bütün şarkıcıları dinlemeye çalışmaktadır. Fakat kendisini en çok çeken, vokalistlerin arkasındaki o muhteşem orkestralardır.

"1958 yılında birgün Duke Ellington orkestrasından Skin Deep adlı parçayı dinledim. Davulda Louis Bellson vardı. O günkü heyecanımı hatırlıyorum. Tek kişi iki davul çalıyormuş gibi geldi bana."

Müzik kulağını kendi çabasıyla giderek geliştirmektedir. Plak koleksiyonunda en sevdiği enstrüman olan piyanoya kulak kesilmekteyse de sonraki gözağrısı kontrbas olacaktır. "Babam işi dolayısıyla Akşehir'e tayin oldu. 1962 yılıydı. İlk defa o yaz Akşehir'de bir yaz bahçesinde tenor saksofonla tanıştım. Demek ki o yıllarda ülkemizde müzik anlayışı bir başkaymış... 2010'da Akşehir'de böyle bir müzik grubunun olacağını hayal etmek bile çok zordur kanımca..."

Aralarında üç yaş olan kardeşiyle müzik konusunda çok iyi anlaşmakta, birbirlerinden güç alarak gitar çalmaya, ortak repertuar oluşturmaya başlamıştır. İki kardeş radyoda yayınlanan müzik programlarını kaçırmazlar. Her pazar öğleden sonra Eiffel'den yayınlanan müzik programını özellikle de TRT'de Cüneyt Sermet'in jazz programlarını dinler ve kayıt yaparlarken aynı yıllarda keşfettikleri Kahire radyosunda, gece yarısı başlayan ve saatler süren jazz programlarını kocaman pilli radyolardan dinleyip, uykuya dalmaktadırlar.

Jazz'ın Avrupa'daki Başkentine Kalıcı Yolculuk

Füsun Levet, Malatya Turan Emeksiz Lisesi'ndeki mezuniyetinin ardından 1968 yılında Paris'e gider ve kısa bir süre sonra çalışmaya başladığı Paris Büyükelçiği Kültür Ataşeliği'ndeki görevi sırasında Paris René Descartes Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürür.

Paris dönemi jazz dinletisi açısından yazarımız için bir milattır. Bu dönemde inanılmaz derecede çok dinler, dinledikçe öğrenir ve öğrendikçe daha çok sever. Jazz onun için bir ömür süren gerçek bir tutku haline gelir.

Radyoda hayranlıkla dinlediği Cüneyt Sermet ve ailesini yine bu dönemde Paris Kültür Ataşeliği'ndeki görevi sırasında tanır ve bu tanışma büyük bir dostluğun başlangıcı olur.

"...Cüneyt Bey, ülkemize jazz kavramını getiren, müzik dünyasında gelmiş geçmiş en büyük isimleri tanıyan, hayatını jazz'a vakfetmiş, bir çınar ağacıdır adeta..."

1976 yılında Paris'te evlenir. Bugün üç oğlan çocuğu sahibi olan Füsun Levet, çocuklarına gerektiği gibi zaman ayırabilmek için bir süre sonra işini bırakmak zorunda kalır.

Yazarımız, evlatlarını hiçbir zaman zorlamasa da jazz sevgisini onlara aktardığı için şanslı olduğunu düşünmekte. Çocuklarının her birinin, iş yaşamlarında çok iyi yerlerde olan kariyerleri yanında müzikle olan ilgileri de hobilik seviyesinin çok üzerinde.

"Çocuklarıma 4 yaşından itibaren müzik dersleri aldırdım. Bir süre sonra sıkıldılar. Fakat birkaç yıl sonra kendiliklerinden tekrar müzik dersleri almaya karar verdiler. Büyük oğlum davul ve alto saksofon çalar. Şimdi Unicef'te çalışıyor ve Kongo sorumlusu. Önceleri Burundi, Sri Lanka, Haiti, Nikaragua, Küba gibi ülkelerde çalıştı. Afrika etnik müziğini de çok sever. Ortanca oğlum piyano çalar. Kendisi şu anda Tokyo'da diplomat. En küçük oğlum gitar ve bas gitar çalar. Kanada'da uçak mühendisi olarak çalışmakta."

Güvercinlerin Adası'nda 3 Boğa

Fransa'da ki yoğun programına rağmen Türkiye ile olan ilişkisini hiçbir dönem kesmeyen yazarımız, işini bıraktıktan sonra her yaz uzunca bir süre kalmak için ailece geldikleri Kuşadası'na bu sefer bir ayağı hep Fransa'da olmak üzere kalıcı olarak yerleşir. Jazz, yaşamında yeni bir dönem başlatacaktır.

"Yıllar önce Toots Thielmans ve Richard Galliano ile bir sohbette Toots şöyle bir fıkra anlattı. Gazeteci bir jazz kulübü patronuna soruyor: "Jazz'la nasıl milyoner olunur?" Patronun cevabı: "İlk önce milyarder olman lazım."

Füsun Levet milyarder olmayı beklemeden, ülkemizde sayıca az Don Kişot'lardan biri olarak 1991 yılında Kuşadası'nda "3 Boğa" adlı jazz kulübünü açar. 1999'da kapatmak zorunda kalacağı kulübü sadece kendisi için değil pek çok jazz insanı için önemli bir müzik mekanı

olacaktır.

"Biz 3 ortaktık. Ben Fransa'dayken ortaklarımdan biri "Misty" adını koymak istiyordu ve hatta gerekli işlemlere başlamıştı. O sıralarda Kuşadası'na gittim. "Misty" içime sinmiyor ve özenti gibi geliyordu. Bir ara konuşmamızda üçümüzün de boğa burcundan olduğunu öğrendik. "3 Boğa desek nasıl olur?" dediğimde orijinal bulup kabul ettiler."

Kulübünde hiçbir yerden maddi yardım almadan ve sponsorsuz olarak birçok etkinliği gerçekleştirir. Çabasını gören yabancı ve yerli müzisyenler saygıyla karşıladıları bu emeğe sıcak karşılık verirler ve 3 Boğa'nın konuğu olurlar. Kulübü sayesinde Richard Galliano gibi 90'lı yılların başında Türkiye'ye geldiğinde henüz tanınmayan birçok müzisyeni Kuşadası'na ilk olarak yazarımız davet eder.

"3 Boğa Jazz Kulübü'nü açtığımda iki amacım vardı. Jazz festivallerini Kuşadası'nda geleneksel bir hale getirmek ve gelen yabancı müzisyenlerle Türk müzisyenlerini bir arada çaldırabilmek. Bunu başardım. Hatta belki diğer büyük festivallerden de önce... "

3 Boğa Jazz Kulübü'nün ilk müzisyenleri arasında, Erol Pekcan, Tuna Ötenel gibi isimler vardır. Füsun Levet bütün enerjisini kulübüne ve Kuşadası'nda yapacağı uluslararası jazz festivaline ayırmaktadır.

Düşkırıklıklarını Alkışların Onardığı Festival Yılları

"Jazz tamamen özverilerle dolu bir müzik olduğu için, ona tutkuyla bağlanan kişiler sayesinde, ülkemizde de yer yer mücadeleli etkinlikler devam etmektedir..."

Organizatörlük, kimilerinin sadece maddi gözle baktıkları bir meslek olduğu kadar, bazı sanatseverlerin hayallerini profesyonel bir iş planı çerçevesinde hayata geçirdikleri, çoğu zaman maddiyatı ikinci plana atarak yaptıkları bir emek uğraşısıdır.

Bu kişilerden biri olan yazarımız, Ege'nin güzel ilçesi Kuşadası'nda 1994 yılında "Kuşadası Jazz Festivali" adıyla ilk jazz festivalini düzenler.

"...60'a yakın yabancı müzisyenleri bir araya toplamayı başarmıştım. Aralarında çok ünlü isimler bile vardı. İzmir Fransız Kültür Merkezinden küçük bir yardım almıştık. Belediye etkinliğimize son derece olumsuz bakıyordu nedense. Ama başarılarımızı görüp, yine de gelecekteki festivaller için birçok vaatlerde bile bulunmaktan kaçınmadılar..."

Bir hafta süren ilk festivale yerli ve yabancı jazz müzisyenleri davet edilir. Füsun Levet önderliğindeki küçük jazz ekibinin bir sonraki yıl aynı güçlüklerle gerçekleştirdikleri ikinci festivalin bu kez önemli bir konuğu vardır: Chan Parker!

Yazarımızın "Çok yakından tanıdığım, dostum..." diyerek tanımladığı büyük müzisyen Charlie Parker'ın eşi Chan Parker'ın yaşamında özel bir yeri vardır.

Chan Parker ile olan dostluğum davulcu Daniel Humair sayesinde olmuştur. Chan'ın bu kadar yakınımda olduğunu tahmin edemezdim. Zaten bilseydim bile bir gün kapısını çalıp ben jazz'ı seviyorum, sizinle tanışmaya geldim diyemezdim kişiliğim icabı. Daniel bizi tanıştırdı. Chan ve ben daha önce karşılaşmadığımız için çok üzülmüşüzdür. Bana "Soul Sister" derdi. En çok da kendisine hiç soru sormamamı takdir ederdi. Birgün bana "Sen başkalarına benzemiyorsun. Hiç meraklı değilsin: Ama ben sana bütün anılarımı anlatacağım" dedi.

Yazarımızın sıcak kişiliği Parker'ı çok etkiler. Beraber geçirdiği yıllar içersinde pek çok ortak anıları olur. Jazz camiasının büyük saygı duyduğu bu etkileyici kadına hemen hergün yollanan albümleri birlikte dinlerler. Koyu, hatta acımasız eleştiriler yaparlar.

"... çok güzel piyano çalardı. 4 yaşındayken Gershwin'den piyano dersleri almıştı. Phil Woods'la evliyken Quincy Jones'la olan turnelerde bütün aranjmanları Chan yapmıştı. Chan fazla seyahat edemiyordu ama iki kez Kuşadası en son da Antalya Festivali'ne geldi. Antalya Festivali'ne kızı Kim Parker da grubuyla katıldı. Zaman zaman ziyaretine gelen müzisyenleri ben ağırlardım evinde. Tuna Ötenel'i çok severdi ve ilk dinlettiğimde "Amerikalı mı?" diye sormuştu. Vefatında hastanede yanıbaşındaydım; ve ilk kez, çok sevdiğim bir kişiyi son yolculuğuna uğurladım. Son yolculuğun ne demek olduğunu öğrendim."

Birgün Chan Parker'ın evinde düzenlemeler yaparken Füsun Levet'in gözüne eski, küçük bir valiz ilişir. Charlie Parker'ın seyahat çantası olan bu değerli armağanı yazarımıza verir sevgili dostu.

"Ne kadar değerli bir armağan benim için. Müzisyen dostlar geldiklerinde feyz almak için hep şöyle bir dokunmak isterler."

Festival organizasyonu için inatla çalışmaya devam eder, Kuşadası'nda birbirinden değerli isimleri ağırlarken sahne gerisinde herşey o kadar da ışıltılı değildir.

"Yine maddi açıdan, kocaman bir denizde ufacık bir kayık içinde boğulma raddelerine gelip batıp çıkarak bir başımıza, jazz severlere unutulmaz anlar yaşattık. İkincisi olduğuna göre, artık gelenekselleşti diyordum kendi kendime. Belki yardım bile alabiliriz. Ama alamadık maalesef."

Füsun Levet 5. yaşını dolduran Jazz Festivali'nin ardından 1995'de Sea Garden Bodrum, 1999-2002 arası Altın Portakal Vakfı adına organize ettiği Antalya Festivali'ni düzenler.

Tüm bu yoğunluğun yanında "3 Boğa Jazz"a verdiği emek devam etmekte, kulübünde zaman zaman, ünlü konukları ağırlamaktadır. Fakat güvercinleriyle ünlü bu güzelim adada ciddi anlamda ses kirliliği başlamış, Kaleiçi'nde yer alan kulüp çevresi son derece yozlaşmıştır. Akıl almaz gürültüler içinde jazz müziği dinlemek mümkün olamamakta, müzik sırasında kulüpte konuşulmaya izin vermeyen Füsun Levet, gürültü eden, yüksek sesle konuşanları uygun bir dille dışarı çıkarmaktadır.

"Yıllarca süren özverilerin sonunda maddi güçlüklerin etkisiyle de, duvarlarında hala unutulmaz müziğin etkileri olan kulübümü kapatmak zorunda kaldım."

Yazarımız onuncu yaşına çok az kala yozlaşmanın yanı sıra maddi güçlüklerle de ayakta kalma mücadelesi veren 3 Boğa Jazz Kulübü'nü üzülerek 1999 yılında kapatmak zorunda kalır.

"...Avrupa'da jazz kulüpleriyle ilgili bir inanış vardır. Eğer jazz'dan para kazanılıyorsa normal değildir. Orada cazvari ve ticari bir müzik yapılıyor demektir. Dolayısıyla benim birtakım güçlüklerden dolayı kapattığım kulübümün adı hala geçer. Gelenler başkalarına anlatmışlardır ve bana devamlı "Ne zaman başka bir kulüp açacaksınız?" sorusunu yöneltirler."

Değerli yazarımız 90'ların sonunda kulübünü kapattıktan sonra manevi olarak bir boşluk hissetse de büyük organizasyonlar düzenlemekten geri kalmaz. 1998-2000 arasında Fransa'da Xirecourt Jazz Festivali'ni ve bu arada Fransa ve Türkiye'de çok sayıda jazz konseri organize eder.

İki Ülke Arası Kurulan Jazz Köprüsü Mimarlığı

Füsun Levet'in bir amacı da Türk müzisyenlerine yurt dışına çıkma olanağı sağlamak, Türkiye'de büyük ustaların olabileceğini kanıtlamaktır. Girişimleriyle sevgili arkadaşı Tuna Ötenel Fransa'ya sıklıkla gelir ve "Vian Köpüğü" ve "Voyageur" albümlerini çıkarır. Benzer şekilde Sibel Köse Fransa'da çok iyi müzisyenlerle çalışır ve kendisine bir hayran kitlesi yaratır.

"Yıllardır Fransa ve Türkiye arasında bir köprü gibiyim. Ülkemizden davet ettirebilmeyi istediğim bir çok müzisyen var. İlk önce bürokratik güçlükler ve Fransa'nın şu an içinde bulunduğu ekonomik sıkıntılar nedeniyle maddi açıdan tatminkar olamayacağını düşünmek beni çok üzüyor."

Fusun Levet, Tuna Ötenel ve Ahmet Gülbay

Kurduğu dostluklar ve yarattığı etkinlikler ile Türkiyeli müzisyenlerin ilk önce Fransız müzisyenler tarafından tanınmasını ve çeşitli davetler almasını sağlar.

"...dışarıdan ülkemize gelen müzisyenler de çoğunlukta günümüzde. Dolayısıyla artık çok kişi birbirini tanıyor ve Türkiye jazz'ı ile ilgili son derece pozitif düşünüyorlar. Benden de hep fırsat yaratmamı beklerler Türkiye'ye gelip çalmaları için..."

Jazz'ın Davetkarlığında Kurulan Derin Dostluklar

Füsun Levet'in jazz'la olan ilişkisi sadece albümlerle sınırlı kalmamış, her ülkeden yüzlerce müzisyenle kurduğu dostluklar giderek onun yaşam biçimini oluşturmuş.

"...jazz tutkumun değerini para ile ölçme aklımın ucundan geçmedi. Çünkü son derece güzel ve imrenilecek dostluklar kurdum. Yabancı ve Türk jazz müzisyenleriyle yaşadığım anekdotlar saymakla bitmez. Benim için en büyük zenginlik de bu diyorum..."

Yıllar içerisinde çok değerli Türk ve yabancı müzisyenler tanır. Bugün "Mütevazılıklarına hayranım" diyerek tanımladığı bu müzisyenlerle yaşadığı sayısız anekdotu gün gelir kaleme sarılıp, yazmayı düşünmekte.

"Paris'teki bazı jazz kulüplerine neredeyse 40 yıldır giderim. Sevdiğim bazı jazz müzisyenleriyle birlikte yaşlandık. Konserlerden sonra genelde şimdi artık tarihe karışan Petit Opportun Jazz Kulübü'ne giderdik. Gece saat birden sonra işlerini bitiren müzisyenler gelirlerdi ve sabahın ilk ışıklarına kadar yine jazz dinleyip evlerimize dönerdik."

Bu müzisyenler arasında Fransa'ya sıkça davet ettiği Tuna Ötenel'in kendisi için çok ayrı bir yeri vardır. "Benim ve bütün jazz severlerin göz bebeğidir." diyerek kendisi için önemini belirten yazarımızın, Ötenel ve ailesiyle olan güzel dostluğu eksilmeden devam etmektedir.

"Tuna çok saygı duyduğum bir müzisyen. Kulübüme çok emeği geçmiştir. Onun jazz konseptine hayranım. Kompozisyonları, tuşesi, birçok enstrüman çalması açısından başlıbaşına bir ekoldür Tuna. Fransa'daki konserlerinde dinleyicilerin ona hitap şekli hep "maestro" olmuştur. Ben jazz'da paylaşmayı seviyorum. O nedenle Fransa'daki dostlarıma Türkiyede çok iyi ve jazz'ı doğru çalan müzisyenlerin de olabileceğini göstermek istedim Tuna'yı davet ederek. Fransa'da çok iyi tanınır.

Paris'te olduğu sıralarda başka ülkelerden gelen yabancı müzisyenler onu dinlemeye gelirlerdi. Bunlardan bir tanesi de Benny Golson'dur. Hatta ünlü kontrbascı Pierre Michelot bir basın toplantısında, Tuna Ötenel için "Chet Baker'dan" (ki birlikte çalmışlardır) sonra günümüze kadar tanıdığım tek romantik müzisyen" ifadesini kullanmıştır."

Fransa, Avrupa ve Amerikalı jazz müzisyenlerini ön yargısız kabul eden bir ülkeyse, Füsun Levet'in evi bu müzisyenleri yılda iki kez organize etttiği jam-session'la bir araya getiren kutsal bir mabettir sanki.

Değerli yazarımız, bazen 50'ye yakın müzisyenin bir araya geldiği, saatlerce çaldığı bu buluşmalara davet ettiği müzik insanlarının çağrısına büyük bir zevkle katıldığını, bunda çok sevdikleri yemeklerinin de payı olduğunu ifade etmekte.

"Yemekleri açık büfe halinde sundum. Çok çeşitli mezeler vardı. Tabii amacım zengin mutfağımızı da tanıtmaktı bir yandan. Patlıcanın bu kadar çeşitli yapılabileceğini davetlerimde öğrendiler... Dolmalar, sarmalar ve hatta mantı... Yoğurtlu sarımsağın tadını da mucizevi bulurlar. Tatlılar ayrı bir bölüm. Jam-sessionlar genelde pazar günü başlar ve gecenin ilerlemiş saatlerine kadar devam eder. En sonda da yolluk bir güzel çorbayla kapatırız büfemizi... Bu arada ünlü davulcu Daniel Humair gurmedir. Birbirimize çok yemek tarifleri vermişizdir."

Yaylaköy'de Esen Jazz Rüzgarı

Türkiye ile bağını hiç koparmayan yazarımız Kuşadası macerası ardından bu ilçeye yakın, adı gibi serin bir yayla havası olan Yaylaköy'de yaşama kararı alır. Yörük kültürünün egemen olduğu, Ege sıcaklarından etkilenmeden huzurla tatil yapılabilen bu atmosferde, jazz sever birkaç dostuyla anlamlı bir dernek kurarlar. "Yaylaköy Düşünce ve Sanat Derneği" adını verdikleri oluşum kapsamında yazarımızın evinde bir konser alanı oluşturulur. Yabancı ve yerli müzisyenlerin verdiği konserlere gösterilen ilgi yoğundur. Kuşadası ile özdeşleşen Tuna Ötenel bu jazz evinde çok sayıda konser verir. Dernek konserlerini, en fazla 80 jazz severin izleyebildiği bu ev ortamından kısa zaman sonra adanın çeşitli otellerine kaydırır.

Adadaki sanatseverler arasında yeniden heyecan yaratan bu etkinlikler sonucunda Füsun Levet, son zamanlarda Kuşadası Belediyesi ile güzel bir ilişki kurduğunu, gelecek senelerde ortaklaşa bir festival düşündüklerini müjdelemekte.

"...Aynı anda kulübümü hatırlayanlardan da büyük bir teşvik aldım. Herkes çok mutlu... Köyde evim "Jazz Evi" olarak biliniyor. Bir ara yaz stajları yapmak istedim. Ama bunu sponsor olmadan gerçekleştirmek çok zor. Böyle bir olanak yaratıldığı takdirde çok önemli dostlarım konuklarım olabilir..."

Jazz Dergisi'ne Yurtdışından Bakış

Jazz Dergisi'ne yurtdışından gönderilen ilk yazı Füsun Levet'indir. "Yazar değil, eleştirmen hiç değildim" düşüncesiyle başlangıçta yazı yazmak konusunda tereddütleri olsa da, ömür boyu jazz dinleyen bir kişi olarak dinlediklerini, gördüklerini, öğrendiklerini paylaşmak arzusuyla ilk yazısını heyecanla kaleme alır.

"Jazz Dergimiz baskısı ve konseptiyle çok güzel bir dergi. Benim için önemli. Çünkü Zuhal Focan bana yıllar önce dergi çıkaracağından sözettiği zaman, yardımcı olabileceğimi belirtmiştim."

Dergimizdeki diğer yazarlar gibi e-posta adresine çok mesaj almadığını ifade eden yazarımız arada sırada kendisinden birtakım bilgiler istendiğini ve sevinerek cevapladığını söylemekte.

Füsun Levet sıkı bir jazz oburu olarak yaz aylarında Türkiye'de olduğu için Fransa'daki festivallere katılamamaktan yakınmakta.

"...konserler için çok seçiciyim. Bazı şeyler beni fena halde yoruyor. CD'leri takip ediyorum. Ama ben 33'lük plakları çok sevdiğimden devamlı arayış içindeyim. Güzel bir koleksiyonum var. Yolum düştüğünde Fransa dışındaki ülkelerden de alıyorum. Zaten gittiğim ülkelerde ilk öğrendiğim adres kulüpler ve CD veya koleksiyon için 33'lük LP satan yerler oluyor."

Öğrenmekten, üretmekten yorulmayan yazarımız birkaç yıldır heykel çalışmaları da yapmakta. Bizler için model olmaya devam eden idealist duruşuyla, tutkuyla bağlandığı jazz sanatı için daha pek çok özverili çalışmalar yapacağından kuşkumuz olmayan Füsun Levet'e çok sevdiği ülkesinden içten sevgimizi gönderiyoruz.

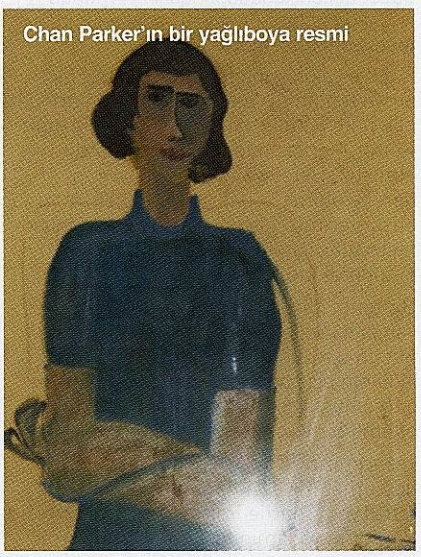

Chan Parker'ın bir yağlıboya resmi

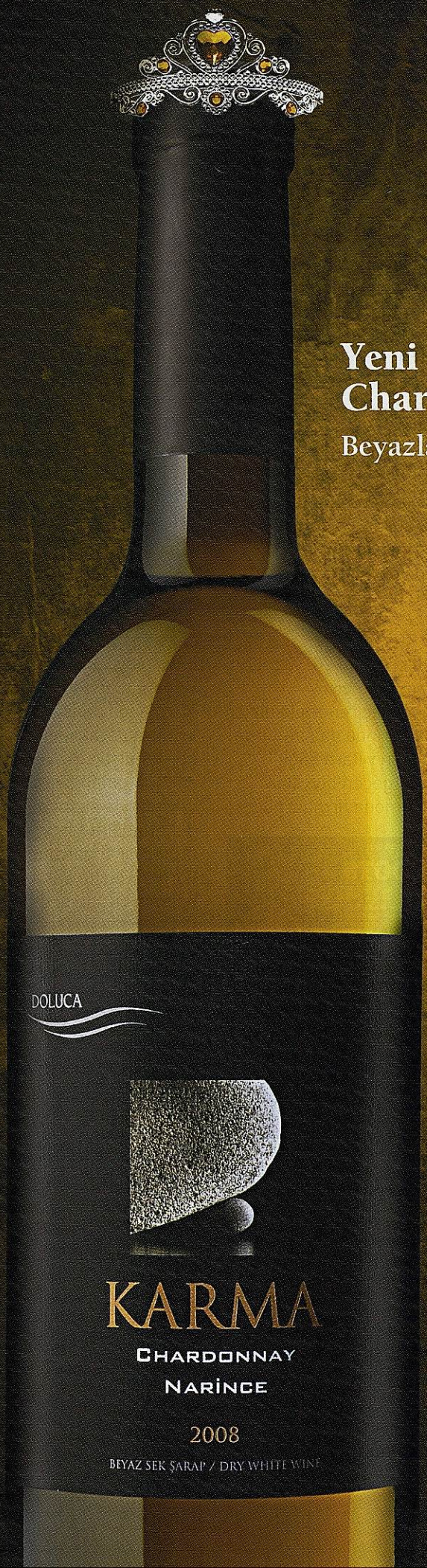

Yeni Doluca Karma Chardonnay-Narince.

Beyazların Kraliçesi.

DOLUCA

F.Dilek Himam
dilek@genccazcilar.org

Fotoğraflar: Yalçın Aydın

Jazz Moda

Müzik İçin Ayakkabılar

Ayakkabıların ilk ortaya çıkışı ayakları koruma amaçlı olmuştur. Yüzyıllar geçtikçe de bu aksesuarlar çok farklı biçimler almaya başlamışlardır ve adeta bir arzu nesnesi haline gelmişlerdir çünkü ayakkabılar da giysiler kadar kişiseldir ve kimliğimize ilişkin sembolik izler taşır. Bu yazımızda ayakkabılar ve müzik arasındaki sıkı ilişkiden bahsedeceğiz, belki her ayakkabı müzikal bir anlam içermemiş ama bazı ayakkabılar var ki müziğin içinde başat bir rol almıştır.

Ayakkabının müzikle olan ilişkisi üzerine düşündüğümüzde ilk akla gelenlerden biri Lee Hazlewood tarafından yazılmış ve Nancy Sinatra tarafından 1966 yılında kaydedilip çok uzun zaman listelerde bir numara olmuş *These Boots are Made for Walkin'* isimli eğlenceli bir şarkı olabilir; ya da Chicago filminin güzel oyuncuları Catherine Zeta Jones ve Renée Zellweger'in giydiği ayakkabıları veya "Kinky Boots" filminde batmakta olan bir ayakkabı şirketini kurtaran Lola karakterinin iç gıcıklayıcı kırmızı çizmelerini ya da Andersen'in Kırmızı Pabuçlar masalındaki gibi bir kız çocuğunun giydiği anda sadece dans eden ayakkabılarını hatırlayabiliriz. Bu listeyi istediğimiz kadar uzatabiliriz.

Sahnede performans gösteren tüm sanatçılar için - dans etsin veya etmesin- ayakları ve topukları oldukça önemlidir. Dolayısıyla da

ayakkabıları! Burada kuşkusuz dikkat çekicilik ve rahatlık gibi çeşitli faktörler devreye girer. Bununla ilgili yaşanmış bir anı aktarmak gerekirse ünlü aktris Bette Davis'in başından geçen gerçek bir hikaye çok çarpıcı gelir kulağa. Bette Davis ve tasarımcısı bir ayakkabı mağazasına gelirler, mağazadan ayrılmadan önce ayakkabıları satan kişi kendisine "isterse ayakkabı topuğuna sesi ve kaymayı önleyici bir malzeme koyabileceğini" söyler. Bette Davis ise kapıdan çıkarken yüksek topuklu ayakkabıları ile geri dönüp sert bir şekilde şöyle demiştir: "Böyle kaçamak seslerden nefret ederim, çünkü ben duyulmak isterim!"[1]

Tarih öncesi çağlardan 20. yüzyılın başına kadar müthiş bir transformasyon geçiren ayakkabılar 20. yüzyılın başlarında da savaşlara ve buhranlı geçen yıllara şahit olmuştur. Zorlu geçen bu yıllara rağmen birçok moda firması güç

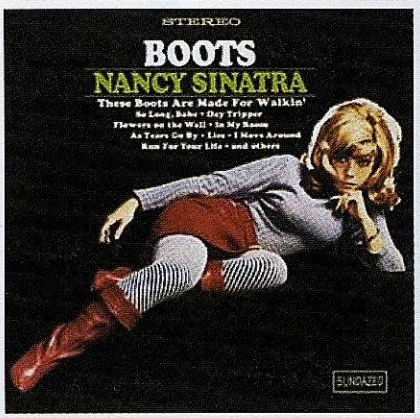

kaybına uğramış, ne ilginçtir ki ayakkabı imalatçıları gelişmelerini sürdürmüştür: Platform ayakkabılar, babetler, botlar bazen tekrar gündeme gelir, bazen de gözden düşerler. Stilettoların cazibesi ise kadınlar için her dönem tartışılmaz derecede kabul görür; bu ayakkabılar giyim zorluğuna rağmen sahnelerindeki kıvraklığına müzik sayesinde kavuşmaktadır belki de. Elbette giyen kişinin de etkisini unutmamamız lazım!

1980'lerdeki plastik babetler, 1995 yılında tekrar modanın gündemine olur; Britney Spears ve Jessica Simpson gibi pop starların giydiği kovboy botları 2005 yılında tekrar bir patlama yaşar.[2]

Ayakkabıları jazz müziği ile buluşturma noktasında ise özellikle jazz müziğinin adını verdiği dansların rolü büyük olmuştur. Jazz müziği ile en yakın ilişkisi olan ayakkabılardan bahsedecek olursak ilk olarak aklımıza gelen tango ayakkabılarıdır. Başlangıçta çapraz saten kurdeleli bağcıkları olan bu ayakkabılar batı literatüründe 1880'li yılların sonlarına kadar *Grecian sandaletler* olarak adlandırılır, ki bu ayakkabılar daha önce *sandalet terlikler* olarak bilinen ayakkabılar olmuşlardır. Dönemin en moda danslarından olan tango dansında kullanılana kadar bu ayakkabılar pek rağbet görmemiştir. Yüzyılın başında tango dansı Arjantin'den Paris'e ulaştığında skandal olarak değerlendirilmiştir, ancak Amerikalı profesyonel dansçılar Irene ve Vernon Castle daha modifiye edilmiş bir tango dansını, doğasındaki şehveti olabildiğince sterilize ederek sunarlarken giydiği ayakkabılarıyla 1911 yılında son derece popüler bir stil yaratmışlardır. Bu ayakkabılar da 1914 yılından sonra biraz gözden düşse de 1920'li yılların başında tekrar büyük bir popülarite kazanmışlardır.[3]

Jazz ayakkabılarının tarihi 1910'ların vodvil tiyatrolarından 1920'li yılların çarliston danslarına kadar çeşitli formlar alarak ilerlemiştir, hatta 1970'li yılların Broadway müzikallerinden bugünün "So You Think You Can Dance" gibi yabancı formatlı dans yarışmalarına kadar

izlediğimiz çeşitli jazz dans performanslarında kullanılmışlardır, hala da kullanılmaktadırlar. İlk jazz dansçısı olarak bilinen Joe Frisco'nun vodvil performansı sırasında giydiği ayakkabılar 1900'lü yıllarda kısa topuklu deri ayakkabılar olmuştur. Vodvil dansçıları sonraları bu ayakkabılara daha rahat hareket edebilmek için ekstra topuklar, platformlar eklemiştir. *Fox-trot, boogie woogie* ve *çarliston* gibi jazz danslarının popülerleşmesiyle birlikte bu stil sadece profesyonel dansçılara ait olmamış ve herkes tarafından beğenilerek kullanılmıştır.[4]

Bugünün jazz dansı stilinde Bob Fosse gibi koreografların 1970'li yıllarda "Chicago" ve"Cabaret" gibi efsanevi müzikallerinin etkisi çok büyüktür. Bu müzikallerde dansçılar sade ama topuklu ayakkabılar giyerler ve bilekten bağlı ayakkabılar da çoğunlukla T bantlı olup dansçılara rahat hareket sağlayan ayakkabılar olarak bilinir. Çağdaş jazz dansında ise Broadway'den daha bale stiline doğru bir yöneliş söz konusu olurken siyah veya bej renkli deri kısa topuklu ayakkabılar tercih edilir. Bazı jazz ayakkabıları bağcıklı elastik iç dokulara, daha ziyade

kutu formlarına sahip olup bazı jazz dansçıları bale ayakkabıları da giyerler.

Müzik dünyasında ayakkabıları ile akılda kalan ünlü isimleri kimi zaman James Brown gibi çocukluğunda ayakkabı parlatarak parasını kazanmış, kimisi sahneye çıplak ayakla çıkarak ayakkabıyı tamamen reddederek konformist bir tarzı benimsemiştir. Kuşkusuz alt kültürler de orijinal ayakkabı stilleri konusunda önemli yol göstericiler olmuşlardır. Bu alternatif gruplar kendi özgün stillerini yaratırken aynı zamanda ayakkabı seçimleriyle de fark yaratmışlardır. 20. yüzyılda daha önce de bahsetmiş olduğumuz "Teddy Boy"," Zazous", "beatnik" ve "biker" gibi gruplar abartılı stilleri ve giysileriyle belli bir gruba olan aidiyetlerini ifade etmişler ve aynı zamanda da aynı yaşam görüşündeki grup arkadaşlarıyla bireysel seçimlerini adeta haykırmışlardır. 1960'ların sonlarında Amerika'dan gelen hippiler ve İngiliz kökenli punklar gibi iki büyük altkültür de 1970'li

yıllarda modayı stilleriyle etkilemişlerdir. Benzer şekilde ikonlaşmış ayakkabılardan biri de Dr. Martens botları olmuştur.[5]

Saddle shoe olarak bilinen bir diğer ayakkabı da yine müzikle yakın alakası olan ayakkabılardandır, 1910 yılında golf ayakkabısı olarak geliştirilen bu ayakkabı 1950 yılında Amerikan gençlerinin gözdelerinden biri olmuştur.1920'li ve 1930'lu yıllarda da kolej kızları tarafından *oxford* ve siyah-beyaz renkli modelleriyle, tek renkli versiyonlarıyla da erkekler tarafından kullanılmışlardır. Bu ayakkabıların 1938 yılında *The Boot and Shoe Reporter*'da yayınlanan bir haberde "krep topuklu olanlarının dans için biçilmiş kaftan oldukları" belirtilmektedir.[6]

Botlar da benzer bir hikayeye sahiptir. Özellikle 1960'lı yıllarda mini etekle birlikte tekrar gündeme gelmiş bir ayakkabı olarak modlar tarafından da bolca tercih edilmiş ardından birçok go-go dansçısı tarafından tercih edilmiştir.[7] Müzikle yakın ilişki kuran botlar demek ki boşuna *These Boots are Made for Walkin'* parçasına ilham olmamış!

Jazz sanatçılarının da ayakkabı stilleri kesinlikle es geçilmemelidir. Kanadalı jazz efsanesi Oscar Peterson 2007 yılında yaşamını kaybettiğinde eşi Kelly Peterson bir ayakkabı müzesine Peterson'un ayakkabılarını bağışlarken tanışma hikayelerini anlatmış. Hikaye kısaca şöyle; eşi, kendisinin işletmiş olduğu restoranttaki ilk karşılaşmalarında Oscar Peterson'un son derece elegan süet ayakkabılarının dikkatini çektiğini belirtmiş. Daha sonra öğrendiğinde de Oscar Peterson'un bu ayakkabıları sadece sahne performanslarında ya da konser sonraları gittiği bir akşam yemeğinde giydiğini öğrenmiş. Bahsettiği bu ayakkabılar giyilmekten eskidiğinde de Peterson, Londra'ya gider ve Foster & Son'dan yine aynı ayakkabıdan bir çift daha alırmış. Ayakkabının asaleti ve çizgileri Peterson'un müziğiyle mükemmel derecede özdeşleşirmiş.

Ayakkabılar kendilerini taşıyan bu dahiyane müzisyenleri, sahne sanatçılarını performanslarına eşlik ederken, dile gelseler bize deneyimlerini nasıl anlatırlardı acaba?

[1] Jonathan Walford, The Seductive Shoe: Four Centuries of Fashion Footwear,Harry'n Abrams, 2007,s.7
[2] A.g.e.,s.127
[3] A.g.e.,s.128
[4] http://www.ehow.com/about_5519732_history-jazz-shoes.html
[5] Jonathan Walford, The Seductive Shoe: Four Centuries of Fashion Footwear,Harry'n Abrams, 2007,s.233
[6] Jonathan Walford, The Seductive Shoe: Four Centuries of Fashion Footwear,Harry'n Abrams, 2007,s.189
[7] A.g.e., s.206

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2010@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"Jazz music is the power of now. There is no script. It's conversation. The emotion is given to you by musicians as they make split-second decisions to fulfill what they feel the moment requires. / Jazz müziği yaşanan anın gücüdür. Yazılı bir metin yoktur. Karşılıklı konuşmadır. Duygular size, o esnada gerekli olduğunu hissettiklerini icra edebilmek için anlık kararlar veren müzisyenlerce aktarılır." – **Wynton Marsalis**

Genç Koleksiyoncu: OSCAR PETERSON - 1

(15 Ağustos 1925 – 23 Aralık 2007)

Oscar Emmanuel Peterson 15 Ağustos 1925'te Montreal'de, beş çocuklu bir ailenin dördüncü çocuğu olarak doğdu. İngiliz sömürgesi Batı Hint Adaları'ndan göçmen olarak Kanada'ya gelmiş olan babası Daniel Peterson ile Karayip kökenli annesi Olivia, tüm çocuklarını müzik dersleri almaya teşvik etmişlerdi. Oscar da henüz 5 yaşındayken trompet çalmaya başladı. Ancak iki yıl sonra geçirdiği tüberküloz hastalığının ardından, ciğerlerini zorlamasın diye, babası ve ablası Daisy tarafından piyanoya yönlendirildi. Kısa süre içinde piyanodaki yeteneğinin aile içi derslerin çok ötesine uzandığı keşfedilince, küçük çocuk önce Lou Hooper adlı hocadan, daha sonra da yetenekli Macar konser piyanisti Paul de Marky'den ders almaya başladı. Macar hocasının gözetimi altında sağlam bir eğitim alan ve tekniğini geliştiren Oscar, teninin rengi siyah olmasaydı büyük bir ihtimalle çok ünlü bir klasik müzik virtüözü olabilirdi. 14 yaşında girdiği bir yetenek yarışmasında birinci gelip, lise yıllarında okul orkestrasında görev alan delikanlı, bir yandan da haftalık bir radyo programında piyano çalarak profesyonel müzik yaşamına atıldı. 1942 yılında Montreal'in en ünlü dans orkestralarından biri olan Johhny Holmes'un big band'inin piyanisti oldu. İlk kez bir zenci müzisyeni orkestrasına almış olan Holmes birkaç yıl boyunca sürdürdükleri özel seanslarda, deneyimsiz ama çok yetenekli olan Peterson'a, bir yandan big band piyanistliğinin inceliklerini öğretirken, öte yandan da stilinin gelişmesine büyük katkıda bulundu. Orkestranın Cumartesi geceleri radyodan da yayınlanan dans partilerindeki performanslarının sonunda, gençlerin slow dans etmeleri için, Holmes tarafından sadece Peterson ve ritm seksiyonun sahnede bırakılmasının sonucunda, genç ve yetenekli piyanist üçlü formatının inceliklerini de öğrenme fırsatı buldu. 1944-45 kışında plak doldurmaya heveslenen Peterson, o güne kadar patronu ve akıl hocası olan Holmes'u menajeri yaptı. Kendi üçlüsünü kurarak 1945-49 arasında çoğu boogie-woogie tarzında 25 adet 78'lik plak dolduran müzisyen, her tempoda koruyabildiği swing duygusunun yanısıra, Art Tatum, Teddy Wilson, Erroll Garner ve Nat "King" Cole'un piyano stillerinin harmanı olan tarzıyla kısa sürede Montreal kulüplerinin aranılan müzisyeni oldu. Ancak onun beğenilen yerel bir kabiliyetten, Jazzseverlerin gözdesi, dünya çapında bir virtüöze dönüşmesini sağlayan kişi, 50 yıla yakın bir süre boyunca menajerliğini üstlenecek ünlü emprezaryo ve plak prodüktörü Norman Granz olmuştur. 1949 yılında Montreal'den dönmekte olan Granz, havaalanına gitmek için bindiği takside, Alberta Lounge'tan yapılan naklen yayında dinlediği Peterson'a hayran kalmış, şoförü geri döndürmüş, konserin sonuna yetişerek 24 yaşındaki piyanisti, Jazz dünyasının ünlü isimleriyle düzenlediği Jazz at the Philharmonic (JATP) konserlerinden birinde sahne alması için ikna etmiştir. Eylül ayında Carnegie Hall'daki konserde, kontrbasçı Ray Brown'la birlikte sürpriz sanatçı olarak sahneye çıkan Peterson, yumuşak tuşesi ve olağanüstü tekniğiyle o gece New York'lu Jazzseverleri kendine hayran bırakmıştı. Ertesi yıldan itibaren Norman Granz'ın plak şirketleri için kayıt yapmaya başlayan Peterson, 1950'li yıllarda, ABD'de ve Avrupa'da düzenlenen JATP konserlerinin değişmez piyanisti oldu. İlk kez 1950 yılında Down Beat dergisinin okuyucular anketinde "En İyi Piyanist" seçilen sanatçı, ileriki yıllarda da bu ünvanı tam 12 kez kazanacaktı. 1952'de gitar (önce Irving Ashby, ardından Barney Kessel; 1953'ten itibaren Herb Ellis) ve kontrbastan (Ray Brown) oluşan davulsuz bir üçlü kuran piyanist, yine aynı dönemde, Granz'ın önce Clef ve Norgran, daha sonra da Verve plak şirketleri için, Louis Armstrong, Roy Eldridge, Dizzy Gillespie, Charlie Parker, Stan Getz, Ben Webster, Lester Young, Coleman Hawkins gibi Jazz dünyasının devlerinin kayıtlarına katıldı; Ella Fitzgerald ve Sarah Vaughan gibi ünlü şarkıcılara eşlik etti ve Jazz'ın geniş kitleler tarafından sevilip dinlenmesinde büyük katkıda bulundu. 1950'lerin başında birkaç 78'likte şarkı söyleyen Oscar Peterson, 1956 ve 1957 yıllarında kaydettiği iki albümde de vokal yaptı ve Nat "King" Cole'ünkünü çok andıran, etkileyici bir sese sahip olduğunu gösterdi... Değerli Jazzseverler, Oscar Peterson'ın öyküsünü gelecek sayımızda kaldığımız yerden sürdüreceğiz. Duke Ellington tarafından "Piyanonun Mihracesi" diye tanımlanan, Count Basie'nin "dinlediğim en iyi piyanist" diye övdüğü, kendi deyimiyle stilinin kökeninde "Teddy Wilson'ın uzun ve girift melodik hatlarıyla, Nat "King" Cole'ün hafif tuşesi ve Art Tatum'ın armoni zenginliği" yatan, 8 Grammy ödüllü Peterson'ın, 60 yıllık meslek yaşamı boyunca kaydettiği yüzlerce albüm arasından yaptığımız zor seçimleri, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdık. Bu sayıda Derleme Albümler ve Komple Setler'den seçtiklerimizi sunuyoruz. Özgün Albümler'i ise gelecek sayıya bıraktık. Her zaman yaptığımız gibi, öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtları birer okla vurguladık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de de birer ay-yıldızla işaretledik.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

* This is Oscar Peterson (1945-49) RCA/BLUEBIRD 63990 (2 CD)
➲ The Will to Swing (1949-71) VERVE 847203 (2 CD) G
* The Very Best of Oscar Peterson (1949-71) VERVE 67831 (2 CD) G
* Historic Carnegie Hall Concerts: Birth of a Legend (1949-53) GIANT STEPS 011
➲ Piano Moods: The Definitive Oscar Peterson UNIVERSAL JAZZ 9839437 (2 CD)
➲ A Jazz Odyssey (1950-70) VERVE 589780
* Gitanes Jazz – Autour de Minuit (1951-72) VERVE 847530 •G
➲ Oscar Sings: The Vocal Styling of Oscar Peterson (1952-57) AMERICAN JAZZ CLASSICS 99013
➲ Jazz Masters Vol.16 (1952-66) VERVE 516320 •G
* Compact Jazz – Oscar Peterson & Friends (1952-61) VERVE 835315 •G
* Compact Jazz – Oscar Peterson Plays Jazz Standards (1953-62) VERVE 833283 G••
➲ Perfect Peterson: Best of the Pablo & Telarc Recordings (1953-2000) PABLO 30078 (2 CD)
* Compact Jazz – Oscar Peterson (1964-66) MERCURY 830698 •G
* Ballads, Blues and Bossa Nova (1966-68) MPS 1767671 (3 CD)
➲ History of an Artist (1972-74) PABLO 2625-702 (2 CD)
➲ Les Incontournables (1973-83) FANTASY/WEA 0630 15416
* Oscar's Ballads (1990-2000) TELARC 83504

KOMPLE SETLER

("Tuzu kuru" Peterson hayranları için!)

* Debut: The Clef/Mercury Duo Recordings (1949-1951) VERVE/HIP-O-SELECT 12950 (3 CD)
* The Complete Clef/Mercury Studio Recordings of the Oscar Peterson Trio (1951-1953) VERVE 1782782 (7 CD)
➲ Dimensions: A Compendium of the Pablo Years (1953-86) PABLO 4439 (4 CD)
➲ Complete Master Takes at the London House (1961) LONELY HILL 10219 (3 CD)
➲ Exclusively for My Friends (1963-68) MPS/ISLAND 513830 (4 CD)
* The Pablo CD Collection (1972-1987) PABLO (10 CD)
➲ Live at the Blue Note (1990) TELARC 83617 (4 CD)
* Triple PLay (1990-95) TELARC 83447 (3 CD)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

SWEET GEORGIA BROWN

Söz: Kenneth Casey
Müzik: Ben Berney & Maceo Pinkard

This lovely day will lengthen into evening,
She just got here yesterday,
Things are hot here now, they say;
There's a big change in town.
Gals are jealous, there's no doubt;
Still, the fellows rave about
Sweet, sweet Georgia Brown!
And ever since she came,
The colored folks all claim, "Say,"
No gal made has got a shade
on Sweet Georgia Brown,
Two left feet, oh, so neat,
Has Sweet Georgia Brown!
They all sigh, and want to die,
For Sweet Georgia Brown!
I'll tell you just why,
You know I don't lie, not much:
It's been said
She knocks 'em dead,
When she lands in town!
Since she came,
Why it's a shame,
How she cools them down!
Fellows she can't get
Are fellows she ain't met!
Georgia claimed her,
Georgia named her,
Sweet Georgia Brown!

THE WAY YOU LOOK TONIGHT

Söz: Dorothy Fields
Müzik: Jerome Kern

Someday when I'm awfully low
When the world is cold
I feel a glow just thinking of you
And the way you look tonight.
Oh, but you're lovely with your smile so warm
And your cheek so soft
There is nothing for me to love you
And the way you look tonight
With each word your tenderness grows
Tearing my fear apart
And that laugh that wrinkles your nose
touches my foolish heart
Lovely, never ever change
Keep that breathless charr
Won't you please arrange it?
'Cause I love you
Just the way you look tonight

ŞU CAZ DEDİKLERİ

7 Ocak 2011'de TRT Radyo 3'te, 18. yayın yılına giren ŞU CAZ DEDİKLERİ'nde, geride bıraktığımız 900'e yakın programda, 100 yıllık Jazz tarihini gözden geçirdik, farklı akımları, Jazz'ın usta müzisyenlerini, Jazz tarihine damgasını vurmuş plak şirketlerini, en ünlü Jazz albümlerini, unutulmaz Jazz konserlerini, Jazz'ın Divaları diye andığımız en önemli kadın şarkıcıları kapsamlı olarak tanıttık...

2011'de ise, yoğun iş haftasının son dakikalarını biraz daha dingin geçirmeniz için, gecenin bu ileri saatine uygun, balad ve blues türünde, yavaş tempoda yorumlardan oluşan programlar hazırlamaya karar verdik.

Evet, 2011'de ŞU CAZ DEDİKLERİ, "Geceyarısına Doğru Jazz" dizisiyle sizlere huzur ve keyif dolu dakikalar vaat ediyor. Yeni program şablonumuzda, Jazz tarihinde farklı müzisyen ve şarkıcılar tarafından kaydedilmiş balad tarzında ünlü bir standartın üç farklı yorumunun yer aldığı "Bir Standart, Üç Yorum" ve içerdiği balad türünde parçalarla seçkinleşen Jazz albümlerinden 2 veya 3'er parça dinleteceğimiz "Haftanın Albümü", programımıza renk katan diğer bölümler olacak.

17 yıldır yaptığımız gibi, 2011'de de, her Cuma gecesi saat 23:00'te, Jazz tarihinin gelmiş geçmiş en romantik ve hüzünlü yorumlarıyla, TRT Radyo 3'te buluşalım!

BİR KİTAP / BİR VİDEO

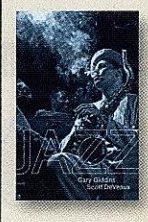

JAZZ

Gary Giddins & Scott DeVeaux
W.W. Norton Company (ABD), 2010
ISBN: 978-0393-06861-0
704 sayfa
Bez Ciltli
39.95 $

Özet:
Jazz tarihi ve kültürü üzerine kalema alınmış bir başka yeni kitap. Diğerlerinden ayıran özelliği ise, hem bilgili Jazzseverlere seslenecek bir referans kitabı, hem de okullarda Jazz derslerinde okutabilecek bir ders kitabı işlevlerini aynı anda görebilecek biçimde hazırlanmış olması. Jazz tarihini, kültürel, siyasi, sosyal ve ekonomik faktörleri de işin içine katarak anlatan ve Jazz'ın farklı evrelerine ve türlerine damgasını vurmuş (ne yazık ki bu kayıtlar arşivinizde yoksa, ayrıca satın almanız gereken 4 CD'lik bir sette yer alan) 78 parçanın detaylı bir biçimde incelendiği kitaptan keyif almak için derin bir müzik bilgisine de ihtiyaç yok. Yine de yalın ve öz bir isme sahip bu önemli kitabın ilk iki bölümünde, müziğin temel ilkeleri ve doğaçlama anlatılırken Jazz teknikleri de açıklanıyor.

Detay:
Kitabın yazarları Gary Giddins ve Scott DeVeaux, daha önceki eserleriyle ("Visions of Jazz" ve "The Birth of Bebop: A Social and Musical History") ödül almış iki önemli akademisyen. Çoğu, Jazz fotoğrafçılığının duayeni Herman Leonard'ın objektifinden 38 siyah-beyaz fotoğrafla süslenmiş kitabın bölüm başlıkları ve ilgili sayfa adetleri şöyle: Musical Orientation: Elements and Instruments (24 sayfa); Jazz Form and Improvisation (18 sayfa); The Roots of Jazz (32 sayfa); New Orleans (38 sayfa); New York in the 1920s (32 sayfa); LouisArmstrong and the Firsy Great Soloists (26 sayfa); Swing Bands (30 sayfa); Count Basie and Duke Ellington (40 sayfa); A World of Soloists (32 sayfa); Rhythm in Transition (22 sayfa); Modern Jazz: Bebop (42 sayfa); The 1950s: Cool Jazz and Hard Bop (40 sayfa); Jazz Composition in the 1950s (34 sayfa); Modality: Miles Davis and John Coltrane (34 sayfa); The Avant-Garde (40 sayfa); Fusion I: R&B, Singers, and Latin Jazz (44 sayfa); Fusion II: Jazz, Rock, and Beyond (44 sayfa); Historicism: Jazz on Jazz (30 sayfa); Jazz Today (18 sayfa). Kitabın sonunda, 14'er sayfa ayrılan Enstrümanlara Göre Önemli Müzisyenler listesi ve Jazz Terimleri Sözlüğü; 8'er sayfa ayrılan "Jazz albümü toplamak üzerine" ve "Sinemada Jazz" makalelerinin ardından, 12 sayfalık Son Notlar'a ve 27 sayfalık kapsamlı bir fihriste yer verilmiş. Zengin bir Jazz kütüphanesi için önemli bir çağdaş eser.

JAZZ IT!
The Best of Jazz on TDK

TDK / Global Rhythm
AB, 2003 (1976-2001)
89', Renkli; 1.33:1/1.78:1
Dolby Digital 5.1 / Stereo / DTS
DVD Region 0 / NTSC
9.98 Euro

Özet:
TDK tarafından piyasaya sürülen "This Is DVD Jazz" dizisinin tanıtımı için hazırlanmış bu derleme DVD, içerdiği müzisyenlere ve her biri ayrı bir DVD olarak yayınlanmış konser kayıtlarının mekân ve tarihlerine göz atıldığında (bkz: Detay) çok cazip görünse de; bir kötü, bir de iyi haberimiz var: toplam 1.5 saat süren DVD'deki 23 performansın uzun olanları, yani pek çoğu, ne yazık ki 4. dakikalarından itibaren kesiliyor! İyi haberse, ses ve görüntü kalitesinin mükemmel olduğu bu DVD'yi Mephisto'nun Beyoğlu mağazasındaki ucuzluk sepetlerinde sadece 6.95 TL'ye bulabilecek olmanız!

Detay:
West Coast All Stars: "Walkin'" - Stuttgart, 2001; World of Rhythm: "Toys" - Lugano, 1983; Lionel Hampton & His Golden Men of Jazz: "How High The Moon" - Münih, 1993; Art Blakey's Jazz Messengers: "Blues March" - Umbria, 1976; 35 Years of Modern Jazz Quartet: "Bag's Groove" - Freiburg, 1990; Stan Getz - The Final Concert Recording: "El Cahon" - Münih, 1990; Oscar Peterson: "He Has Risen" - Londra, 1984; Billy Cobham's Glass Menagerie: "Mendocino" - Riazzino (İsviçre), 1981; Stephane Grappelli: "Fascinating Rhythm" - Varşova, 1991; Gary Burton and Makoto Ozone: "Monk's Dream" - Münih, 1995; Dave Holland Quintet: "World Protection Blues" - Freiburg, 1986; A Very Special Concert - Chick Corea, Stanley Clarke, Joe Henderson & Lenny White: "Why Wait" - Reseda (ABD), 1982; Gil Evans: "Variation on the Misery" - Lugano, 1983; Herbie Hancock Trio: "Just One of Those Things" - Münih, 1987; ESP 2 - A Tribute To Miles: "Donna Lee" - Stuttgart, 1994; Chick Corea & Gary Burton: "Four In One" - Münih, 1997; Terje Rypdal, Miroslav Vitous & Trilok Gurtu: "Baba" - Stuttgart, 1994; Elaine Elias Trio: "The Way You Look Tonight" - Münih, 1991; Ahmad Jamal Trio: "My Foolish Heart" - Münih, 1993; Paco De Lucia & Group: "Playa del Carmen" - Germering (Almanya), 1996; The Band From Utopia - A Tribute to the Music of Frank Zappa: "Uncle Meat" - Stuttgart, 1994; Herbie Hancock Special with Bobby McFerrin & Michael Brecker: "Oleo" Münih, 1988; McCoy Tyner: "Naima" - Varşova, 1991

LAKAPLARIYLA JAZZ MÜZİSYENLERİ

Bu sayıdan itibaren Jazz müzisyenlerinin lakaplarını ve bunların bilinen kökenlerini tanıtacağız...

JAZZ'IN ASİLZADELERİ

Bu gruptaki lakaplar, ilgili usta müzisyenlere, üstün yeteneklerini vurgulamak için takılmıştır.

Not: Ne kadar ilginçtir ki, Time dergisinin 21 Şubat 1949 tarihli sayısının kapağında, trompetlerden yapılma bir taçla onurlandırılan Louis Armstrong'un 3 ayrı lakabından hiçbiri asalet ünvanı değil!

God (Tanrı): Art Tatum
The King (Kral): Buddy Bolden, Freddie Keppard, Joe "King" Oliver, Nat "King" Cole, Paul Whiteman
The Mr. Lord (Lord Hazretleri): Jelly Roll Morton
The King of Swing (Swing Kralı): Benny Goodman
The King of the Clarinet (Klarnet'in Kralı): Artie Shaw
The King of the Jazz Guitar (Jazz Gitar'ın Kralı): Django Reinhardt
The King of Boogie Woogie (Boogie Woogie'nin Kralı) veya
Rhythm King (Ritm Kralı): Albert Ammons
The King of the Jukebox ("Müzik Kutusunun Kralı): Louis Jordan
The Queen (Kraliçe): Peggy Lee
The Duke (Dük): Duke Ellington
The Count (Kont): Count Basie
The Earl (Kont): Earl Hines
The Court Jester (Kral'ın Soytarısı): Ornette Coleman
The Major (Binbaşı): Glenn Miller (2. Dünya Savaşı sırasında ordudaki rütbesi)
The Prince of Darkness (Karanlıklar Prensi): Miles Davis
Sir Roland Hanna (Asalet ünvanı 1970'de Liberya Cumhurbaşkanı William Tubman tarafından verilmiştir)
Sir Charles Thompson (Asalet ünvanı Lester Young tarafından uygun görülmüştür!)
High Priest of Bop (Bop'un Baş Papazı): Thelonious Monk
High Priestess of Soul (Soul'un Baş Rahibesi): Nina Simone
The Baron (Baron): Charles Mingus
The Maharaja (Mihrace): Oscar Peterson
President (Prez) (Başkan): Lester Young
Lady Day (Leydi Day) veya The Duchess (Düşes): Billie Holiday (Asalet ünvanları Lester Young tarafından uygun görülmüştür!)
The First Lady of Song (Jazz) (Şarkının (Jazz'ın) Başkan Eşi): Ella Fitzgerald
The Divine One (Tanrıça): Sarah Vaughan
The Queen of Blues (Blues'un Kraliçesi): Dinah Washington
The Chairman of the Board (Yönetim Kurulu Başkanı): Frank Sinatra
The King Of Cool ("Cool"un Kralı): Dean Martin

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

Yenilikçi, Yaratıcı ve Özgür Jazz Sound'larının Firması;

Black Saint / Soul Note - I

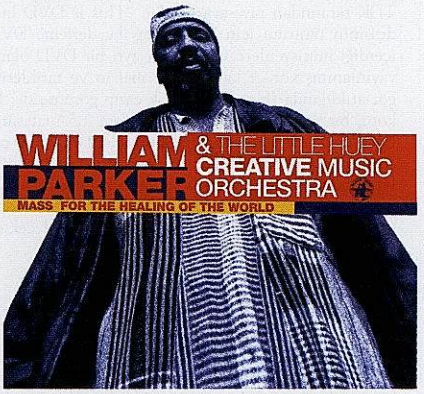

20. yy jazz sanatının son çeyreğini yakından izleyen herkes, iki kardeş firmayı özellikle bilir. Black Saint/ Soul Note firmalarıdır bunlar. 1950'lerde dikkat çekmeye başlayan ve sonraki on yıl doruğuna ulaşan avangart jazz'ın 1970'lerin ikinci yarısından sonraki gelişiminde, en önemli rol üstlenen firmalardır. Black Saint/ Soul Note. Bu akımın kökü, özellikle ABD'nin New York ve Chicago'sudur. 1960'lı yıllarda, jazz tarihine adını yazdıran ekollerle tanışır jazz ortamı. Avangart jazz'ın ilginç bir şekillenişi vardır. Jazz'da, çok boyutlu bir yenilikçiliktir bu. Köklerini Charlie Parker'ın stilistik yeniliklerine yaslamak gerekir. New York'ta yaşayan Charles Mingus, Miles Davis ve John Coltrane'se; modal doğaçlama, atonalite ve dizonans deneyleriyle jazz severleri tanıştırır. 1950'lerin sonunda parıldayan Sun Ra, Cecil Taylor ve Ornette Coleman, uyuşmazlıklarla dolu bir yeni jazz tavrının yolunu açacaklardır. 1960'larda, avangart jazz, birçok ortak paydası olan free- jazz'a koşut olarak zengin bir devinim yaşar. Coltrane'in yüksek deneysel arayışlarının yanında; Coleman, avangart jazz'a kendine has bir lisan kazandırır ve buna koşut olarak "Özgür müzik" adı da konan bu jazz'ın en gözde müzisyenleri olarak Albert Ayler, Archie Shepp, Don Cherry ve Pharoah Sanders gibi büyük ustalar anılmaktadır. Miles Davis, Eric Dolphy veya Andrew Hill gibi ustalarla, son derece bireysel deneyimlere yol almışlardır.

Kısacık da olsa, Avagart Jazz'ın ortaya çıkış sürecinden söz etmemizin asıl nedeni, firmanın ilk yıllarından itibaren, bu jazz eğilimiyle özdeş düşünülmesi. Firmanın kuruluş yılı 1975 olsa da, kataloğunu incelediğimizde, bu jazz'ın yaratıcı figürleri dahil, çok sayıda müzisyen sonraki yıllarda bu firmayla bir gönül bağı kurmuştur. Özellikle, 1960'lı yılların ikinci yarısında, Chicago'da şekillenen inanılmaz farklı ve özgün bir ekolu simgeleyen "Association For The Advancement Of Creative Musicians" (AACM) hareketinin en ünlü isimleri de bu firmanın parçası olacaktır. Black Saint/ Soul Note (BS/ST)'in serüvenini açımladıkça, bu birbirinden farklı avangart jazz eğilimlerinin sembolü sayısız isim ve grup, süreç içinde bu firmaların parçası olacaktır. Siyah Müzik'in sayısız eğiliminin jazz'la kesişme alanlarında hep bu firmanın sanatçılarına rastlanır.

BS/ST, tabii ki yalnız Avangart Jazz kulvarına yaslanmaz. Jazz'ın modern geleneğini simgeleyen çok farklı jazz akım veya eğiliminin temsilcisi müzisyenlere de rastlanır. Ayrıca, 1960'larda büyük bir yükselişin işareti olan ve Avangart Jazz'la birçok ortak yanı olan Free- Jazz'ın da büyük ustalarını, albümleriyle firma bünyesinde görürüz. Zaten, Avangart ve

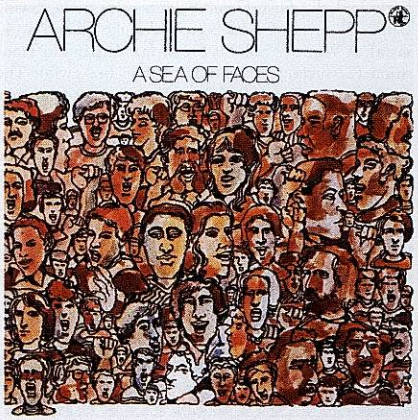

Free- Jazz ailesi içinde ortak yer alan Archie Shepp, Albert Ayler isimlerini tekrar anımsatmak gerekir. Dolayısıyla, firmanın aslında bu iki dalı da hedefleyen bir yayın politikası vardır.

Firmada albümü çıkan sanatçıları, daha değişik bir bağlam için de gruplamak mümkündür. Örneğin David Murray, Anthony Braxton, Bill Dixon, Muhal Richard Abrams ve World Saxaphone Quartet, gibi isim ve gruplar BS/ST firmasının sembolü sanatçılardan bazılarıdır. ABD jazz'ının saygın kişilikleri John Carter, Ran Blake ve Henry Threadgill gibi sayısız isimle de karşılaşılabilir. Firmanın, jazz'in kıdemli isimleri arasındaysa Art Blakey, Max Roach veya Andrew Hill gibi jazz'ın çınarlarına da rastlanır: Firmada, Asya kökenli Amerikalı müzisyenler yanında, New York yeni dalgasının büyük figürleri süreç içinde bu firmayla özdeşleşir. Örneğin; Dave Douglas, Tim Berne ve String Trio In New York gibi. Burada, önemli bir noktanın daha altını çizmek gerekir. ABD merkezli bu jazz açılımlarının firması olan BS/SN, bir İtalyan firmasıdır. Dolayısıyla da, Avrupa'da yaşayan Art Farmer, Steve Lacy, Mal Waldron gibi jazz ustalarının da bu firmayla yoğun ilişkileri vardır. Tabii ki Enrico Rava gibi dünyaca da tanınan birçok İtalyan müzisyenin albümlerine rastlanır.

Bu sınıflandırma tabii ki çok genel. Ama, azıcık da olsa adını andığımız birçok müzisyen ve grubun tek ortak yanı, bir akım- eğilim benzerliği olsa da, kendi bireysellikleriyle jazz sanatına ilginç ufuklar açmış sanatçılar olmasıdır. Ve büyük çoğunluğunun, Avangart ve Free Jazz'la direkt akrabalıkları vardır. Dolayısıyla da deneysel karakterli jazz açılımlarına sempatik bakan bir firma olsa da, modern geleneğe sadık bir jazz tavrı olan çok sayıda albümleri bulunuyor. Zaten, bugün yayıncılığının 35. yılında olan BS/ SN, bugün sayısı 600'u bulan bir albüm kataloğuna sahiptir ki, bu yüzlerce albüme bakarak, jazz çizgilerini tek bir jazz tavrına, akımına bağlamak, onunla özdeşleştirmek imkansızdır.

Firma, 1975 yılında, İtalya'da Black Saint adıyla kurulur. Firmanın adının da ilginç bir çağrışımı vardır. Aklımıza hemen jazz tarihinin idollerinden, Avangart Jazz'ın da kapılarını aralayan ustalardan biri olan Charles Mingus'un "The Black Saint and the Siner Lady" çalışması gelmektedir. Acaba, bu firmanın ilk kurucusu olan Giacomo Pelliciotti, Mingus'a ithafen mi kurmuştur bu firmanın adını, hep merak etmişizdir. Gerçi, Pelliciotti, bu iki kardeş firmayla eş anlama hiç gelmemektedir. Çünkü, 1977 yılında, henüz 13 albüm yayımladığı bir süreçte, firmasını bugün sözkonusu şirketin asıl sembolü olan Giovanni Bonandrini'ye devretmiştir.

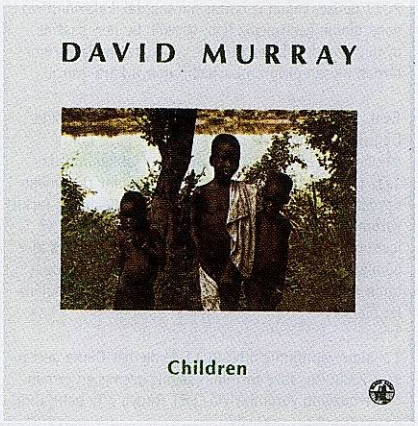

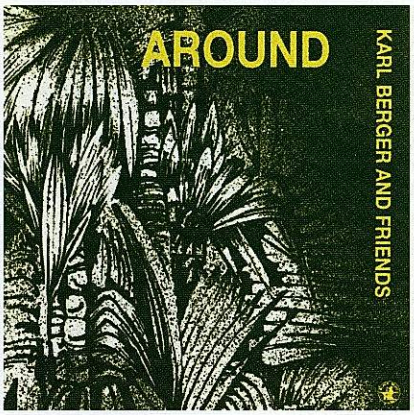

Firmanın dünya ölçüsünde bir figür olmasını sağlayan asıl kişilik Bonandrini'dir. Zaten, yapımcı, 1979 yılında da, Black Saint'in "kız kardeşi" olarak Soul Note'u kuracaktır. Dikkati çeken öğe, ilk dönemlerle birlikte, prodüktörün, jazz'ın buyurgan, egemen formlarının dışında bir arayış için çalışmasıdır. Gözlemci, deneyci yanları ağır basan müzikal değerlere yönelmeyi seçer ki, Black Saint'in yıllar içinde çok önemli bir jazz eğilimini sembolize edişine şahit olunur. Soul Note'un açtığı kapıysa, modern jazz'a bir elastikiyet kazandıran, esnek bir müzik tavrını bu firmayla ön plana çıkarmasıdır. Prodüktörün tutkulu yanı bu ikinci kardeş firmada daha çok dikkat çeker.

Yaratıcılığa çok daha fazla imkan sağlamaktır bu. Bir jazz tutkunu olarak Black Saint'i devralan Giovanni Bonandrini, İtalya sınırları içinde kalmayı hiç istemez. Özellikle de atılımcı, yenilikçi bir vizyon oluştururken; maceraperest ve o denli de eksantrik jazz arayışlarının izini sürerüp, avant- gadre jazz'a çokça yakalanır. Ve çok ilginç, firmayı devraldığı 1977'nin sonlarına doğru ABD'ye gidip, jazz'ın dört önemli ustasıyla anlaşır ve kayıtlar yapar. Hamiet Bluiet, Muhal Richard Abrams, Julius Hemphill ve George Lewis'tir bu isimler. Bu dört müzisyen, alışılmadık ve o denli de ilginç bir buluşmanın işaretleriydi. Bluiett ve Hemphill Louis'deki Black Artists Group'un (BAG) içinden gelen bir müzisyendi. Abrams ve Lewis ise Chicago merkezli AACM'nin önemli isimlerdi. Dolayısıyla da, prodüktör şöyle bir imkana sahip olacaktı; Avangart Jazz'ın bu iki farklı açılımı içinde yer alan ve jazz'ın son derece yetkin simaları Black Saint'le sıkı ve uzun ömürlü bir ilişkiye adım attılar. BAG ve AACM yoluyla bu ekollerin güçlü isimlerini Oliver Lake, Anthony Braxton, Henry Threadgill ve ünlü AACM kökenli grup Art Ensemble Of Chicago'nun bazı isimleri süreç içinde Black Saint'in gözde müzisyenleri olurlar. Avangart ve deneysel müziğin apayrı doğaçlama mecralarında gezinen bu isimlerin sayısı çoğaldıkça da Black Saint ismi yayılmaya başlar jazz ortamında. Bir İtalyan bağımsız firması, uluslararası arenada hızla büyümektedir. Kayıtlar bazen İtalya, bazen ABD'de yapılır. Bu süreç, bir anlamda, firmanın, mainstream'in dışında bir yol'a adım atışı anlamına gelir. 1979'da kurulan Soul Note, bu damarın

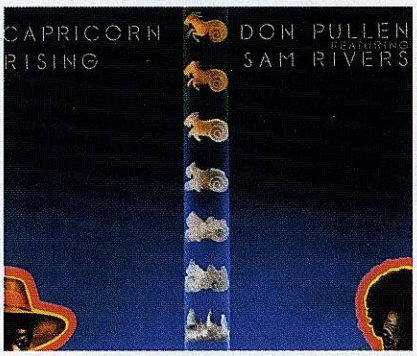

BİZDEN CAZ

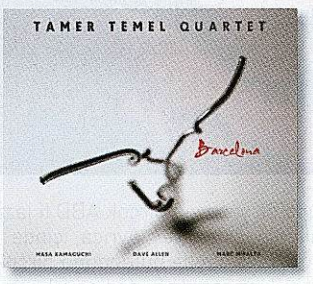

TAMER TEMEL QUARTET
Barcelona
AK10103-2

Tamer Temel: tenor saks. / Dave Allen: gitar / Masa Kamaguchi: kontrbas / Marc Miralta: Davul

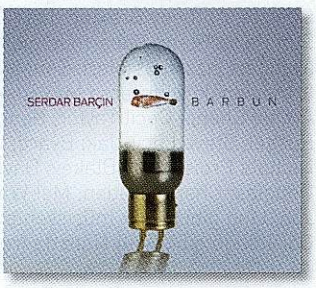

SERDAR BARÇIN
Barbun
AK1011-2

Serdar Barçın: flüt, alto ve soprano saks. / Çağrı Sertel: piyano, keyboard / Kağan Yıldız: kontrbas / Ediz Hafızoğlu: davul / Konuk müzisyenler: Derya Köroğlu, Gökçe Dinçer, Önder Focan, Engin Recepoğulları

KAMİL ERDEM RENÉ SOPA QUARTET
AK1016-2

Kâmil Erdem: basgitar / René Sopa: akordiyon Şenova Ülker: trompet / Erhan Seçkin: davul

AK MÜZİK

A.K. MÜZİK YAPIM ORG. T: (212) 243 4151 | W: WWW.AKMUZIK.COM.TR

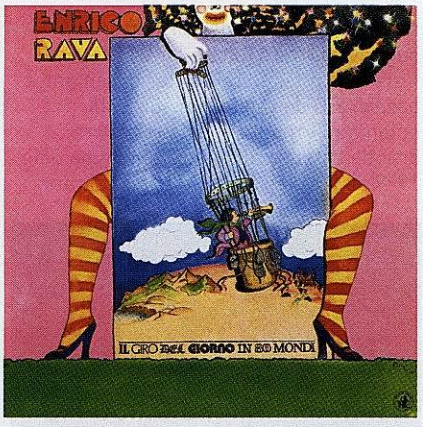

belki de asıl simgesidir. Zaten, bu firmanın oluşturmaya adım attığı kataloğun bazı gruplarına, büyük firmalar ilgi göstermemektedir. Bunun belirgin nedeni, 1970'lerle birlikte, popüler müzik endüstrisinde büyük bir sıçrama olmasıdır. Tüm müzikler, jazz ve rock da dahil bu zaman diliminde, bir pop formatına eklenmektedir. Dolayısıyla da, bu süreçte, bağımsız firmaların çoğalma ve büyüme olanağı da doğar. Jazz'ın bazı damarlarının, özellikle de Avangart jazz'ın bu pop kültürüne eklemlenmek şöyle dursun, yayın olanakları bile kısıtlanmaya başlar. Giovanni Bonandrini ve firması, böyle bir boşluğu da görmüş olsa gerek. ABD'deki avangart jazz grup ve müzisyenlerine özellikle yönelir. Örneğin World Saxophone Quartet, Threadgill'in "Air" üçlüsü, String Trio Of New York ya da Roscoe Mitchell'in Sound Ensemble'ı müziklerindeki deneysel ve yenilikçi karakterleriyle BS/SN firmasında kendilerine yer bulacaklardır. Aynı durum, birçok avangart jazz müzisyeni için de geçerlidir. İşte, bu kardeş firmanın avangart jazz ortamının simgesi haline dönüşmesinin temel nedeni budur. Soul Note gibi ikinci bir firma kurmanın ihtiyacı da. "Black Saint'in prodüktörlerinden biri, Bonandrini'ye bu firmanın yalnız avangart jazz şirketi olması istediğini söyler. Ama, sırf bu çizgiyle tatmin olmaz yapımcı. İşte Soul Note'un kuruluş nedeni, avangart dışı jazz çizgilerine de kapıları özgürce açmaktır. Bugün BS/SN de avangart jazz özel bir önem taşısa da, süreç içinde jazzın her çizgisinde gezinen bir firmaya doğru yol alır. Ancak, yine de, iki firma arasında somut bir çizgi farklılığı

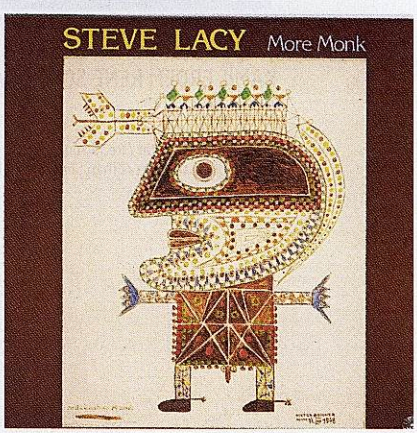

olduğunu söylemek zordur. Yalnız, avangart jazz'cılar Black Saint'te ağırlıktadır. Ama, öte yandan birçok free-jazz ustasını da Soul Note etiketiyle dinlemişizdir. Birbirinden köklü bir kopukluğu olan iki jazz akımı olmadıkları halde.

Bu ilginç açılımla birlikte, BS/ SN, 1980'lerden günümüze, jazz tarihinde önemli rol üstlenen bir ekole dönüşür. Jazz'ın birçok dehası, süreç içinde bu firmayla özdeşleşir. Örneğin, Avangart Jazz'ın başta değindiğimiz ekolleri olan AACM (The Association For The Advencement Of Creative Music) ve BAG (Black Artists Group) adlı yapıdan yetişen önemli ustalarının yanında, Siyan Müzik

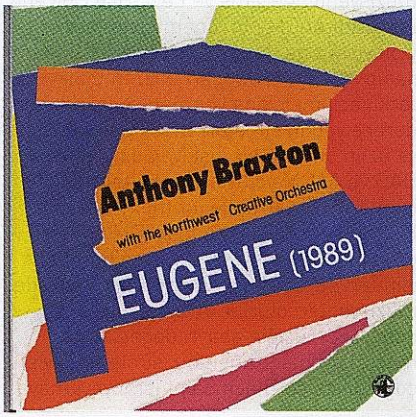

ve jazz'a bambaşka afro – Amerikan açılımlar kazandıran çok sayıda müzisyen, albümleriyle bu firmada odaklaştılar. Örneğin Billy Harper, iki kardeş firma içinde bir başlangıç cümlesi olarak özel öneme sahip bir isim. Black Saint deyince ilk akla gelen isimler ve gruplar Old And New Dreams, Muhal Richard Abrams, Henry Threadgill, David Murray, Julius Hemphill, Oliver Lake, Hamiet Bluiett, World Saxophone Quartte, Anthony Braxton, Larry Ochs, Sun Ra ve Glenn Spearman gibi ağırlıklı avangart jazz'ın ustaları. Soul Note firmasındaki yıldızlarsa Max Roach, Archie Shepp, Cecil Taylor, George Russel, Steve Lacy, Jaki Byard, Herbie Nichols Project, Art Blakey, Dave Douglas, Charlie Haden, Mal Waldron ve Jon Jang gibi büyük müzisyenler. Görüldüğü gibi, Soul Note'da free-jazz'ın

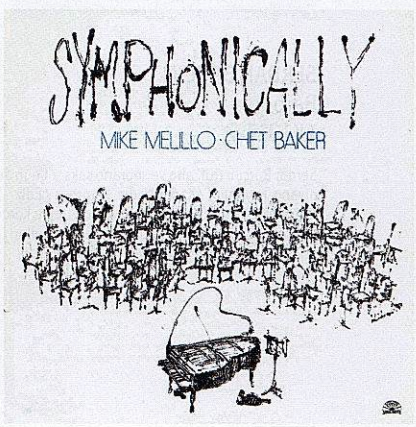

büyük ustalarına rastlandığı gibi, jazz'ın oldukça farklı kulvarlarında yol alan ilginç New York jazz'cıları da bulunmakta. İki firmanın bugün sayısı 600'u bulan albümleri ele alındığında, tabii ki bu iki çizginin bütünlüklü karşılıkları, albümler düzeyinde bulunmayabilir. Ama, yine de bu çizgilerin kendine özgü bir ağırlığı olduğu düşünülebilir.

Black Saint/ Soul Note, özellikle 1980'lerin ikinci yarısıyla birlikte, dünya çapında bir jazz figürü olmayı başarır. Çok sayıda bağımsız firma içinden kolayca sıyrılan, ilginç bir popülarite kazanan bir firmadır. Bu durumun en iyi belgeleri, ünlü Down Beat Dergisi'nden yıllar boyu aldıkları ödüllerdir. Firmanın kayıt teknolojisindeki başarısı, cesareti ve sanatçılar konusunda girdikleri riskler hep dikkat çekmişti. Down Beat, 1984'ten itibaren tam altı yıl bu kardeş firmaları "Yılın Firması" olarak seçecektir. Bir bağımsız firma için inanılmaz bir istikrardır bu. Tabii ki buna koşut olarak, aynı zaman diliminde Bonandrini de yedi kez Down Beat eleştirmenleri tarafından "Yılın En İyi Prodüktörü" seçilmiştir. Müziğin sesi, tonu ve renginde kendine özgü bir tavır hakim olur ve bu yayınlanan hemen tüm albümlere yansımıştır. Bu müzik adamı, kendine özgü stratejik kararlarla, firmayı daha onuncu yılında dünyaya taşımıştır. Ağırlık ABD'li müzisyenlere odaklansa da, Avrupalı ve

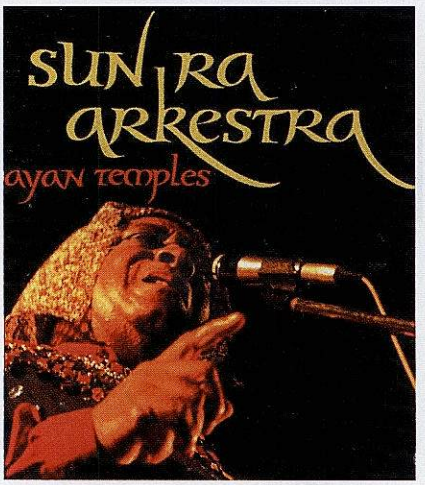

Avrupa'da yaşayan birçok ABD'li jazz'cı bu ailenin içine girer. Ayrıca, içinde Enrico Rava'nın da bulunduğu birçok İtalyan Jazz sanatçısı da kaçınılmaz olarak bu ailenin içindedir. Ama, ilginç olan nokta, 1980'lerin sonuna gelindiğinde, bu İtalyan firma Amerikan jazz yayıncılığında özel yere sahip bir bağımsız yapı durumundadır. Firma, bu süreçte, yeni müzikal estetik arayışının da sözcüsü firmalar arasına girmiştir. Firmanın felsefesinde yenilik kadar deneycilik de önemli olduğundan; alışılmışın dışında, şaşırtıcı yanı öne çıkan sound ve müzikalitelere Bonandrini kapısını hep açık tutar. Bu dönem, firma için çok ilginç benzetmeler de yapılmıştır. Örneğin Black Saint/ Soul Note'u 1980'lerin Blue Note'u gibi

babylon.com.tr

Babylon bir pozitif titreşimdir.
www.pozitif.info

babylon

BABYLON TURNS ISTANBUL ON

Renaud Garcia - Fons
18.01.2011
PARİS

Macy Gray
ovi NOKIA
14-15.02.2011
CALIFORNIA

Hindi Zahra
8-9.02.2011
KURIBGA/PARIS

Eddie Palmieri
KAVAKLIDERE
Anatolian Wines
20-21.04.2011
NEW YORK

Hear the music of now!
Nublu Jazz Festival
MART 2011
www.nubluistanbul.net 0 212 245 38 00

nublu
istanbul @ babylon

ovi NOKIA

T: +90 212 292 73 68
Biletler Babylon ve biletix gişelerinde.

radyobabylon.com

"Açık Radyo." 94.9 | bravoistanbul | DIGITURK | dinamo | 96.2 eKSEN | Hürriyet hurriyet.com.tr | TEMPO MATBAACILIK www.tempomat.com.tr

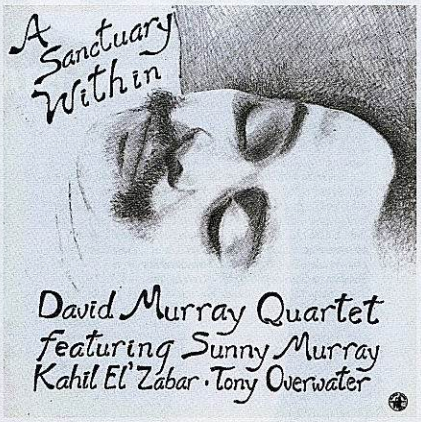

değerlendirenler bile vardır. Yani, bir tür jazz okuludur bu firma.

Elektrikli jazz'ın, jazz-fusion'ın fazlasıyla revaçta olduğu 1970'li yılların tam ortasında, 1975'de kurulan Black Saint'in ilk kurucusu olan ve 1977'ye kadar Bonandrini'ye yalnız 13 albüm bırakıp çekilen Gioacomo Pellucietti'nin vizyonunda da, özellikle vurguladığımız avangart-jazz ve free – jazz'ın özel bir anlamı olsa gerek ki, Bonandrini'ye devretmeden önceki adımında bu jazz eğilimlerinin sembollerine rastlanır. Firmanın 1975'te yayınlanan ilk

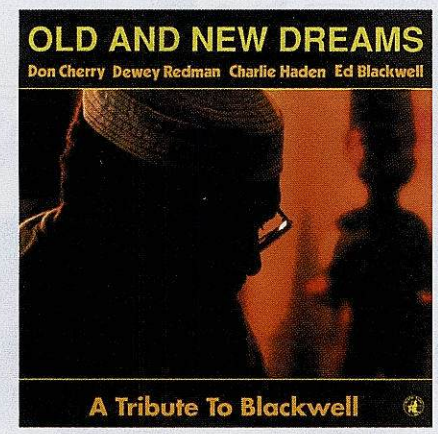

albümünün sahibi Billy Harper olduğu dikkate değer. Jazz'ın birçok efsane orkestrasında tenor saksofon ve flüt çalan Harper, özellikle 1970'li yıllarla birlikte kendi grubunu kurup, dünyanın dört bir yanında çalmaya başlar. 1970'lerin ortalarında uğradığı ülkelerden biri de İtalya'dır. Ve çok ilginçtir ki, Harper, Black Saint'in ilk albümünün de sanatçısı olur. Hem de albüme "Black Saint" adını vererek. Şirketin, bu müzisyenle ilginç bir köprüsü olsa gerek ki, firmanın iki yıl sonraki yeni sahibi, 1979'da Soul Note'u kurarken, yayına yine bir Harper albümüyle adım atar: Billy Harper Quintet'in konser albümü "In Europe"tur bu albümün adı.

1975, Black Saint için etkili bir çıkış yılı olacaktır. Bu yıl çıkan çarpıcı ilk dönem albümleri arasında, modern jazz'ın büyük ustalarından, davulcu Max Roach'un "Birth And Re- Birth" adlı ilginç albümüne de rastlanır. 1940'ların sonlarından 2000'li yıllara kadar modern jazz'ın hem mainstream, hem de avangart açılımları içinde arayışları hiç tükenmeyen, politik radikalliğiyle de tanınan Max Roach, Black Saint için tabii ki önemli bir figür olacaktır. 1960'lı yılların free ve avangart jazz'ının büyü bir sembolü olmaya bugün de devam eden büyük saksofon ustası Archie Shepp'in de, bu firmadan "The Sea Of Faces" adlı ilginç bir albümü çıkar. Bu müzisyen, sonraki yıllar, ağırlıklı Soul Note patenti içinde bu firmada yerini alacaktır. Ama, bundan daha önemli nokta, daha firmanın kurulduğu bu ilk yıl, avangart- jazz'ın farklı bir eğilimini simgeleyen St Louis merkezli BAG ve Chicago kaynaklı AACM adlı müzik ekollerini simgeleyen isimlerin albümleriyle de karşılaşılır. Bu ilk albümlerin, firmanın yayın anlayışının

biçimlenmesinde önemli rolü olduğu söylenebilir. Örneğin AACM'nin en ünlü figürlerinden, piyanist Muhal Richard Abrams'ın çekici albümlerinden "Sightsong" bu yıl Black Saint'ten çıkmıştır. Abrams, yine AACM'de yetişen ünlü Art Ensemble Of Chicago grubunun basçısı Malahi Favors'la ilginç ve avangart bir duo albüm çıkarmıştır. Müzisyenlerin artık ustalaştığı bir dönemdir bu. Abrams, bu adımla birlikte, uzun yıllar bütün avangart jazz arayışlarını Black Saint etiketiyle ağırlıklı sürdürecektir. Deneyci yanından hiç vazgeçmeyen bu müzisyenin açtığı deneysel yolun, sonraki yıllar ilginç takipçileriyle de karşılaşılır.

Black Saint, tabii ki yıllar içinde birçok İtalyan müzisyeni dünya jazz ortamına taşıdı. Kaçınılmaz olarak, birçok jazz'cının albümlerine imza atar. Firmanın ilk patronunun yayınladığı 13 albüm arasında çıkan bir Enrico Rava albümünü de anımsatmak gerek. "Il Giroldel Giorno In...." adını taşıyan albümde, trompetçinin artık kendi stilini oluşturup, modern jazz'a getirdiği teknik yenilikler jazz ortamını gerçekten etkilemişti. Dünyaca en çok tanınan bu İtalyan jazz'cı bu enteresan modernist açılımlarına koşut olarak, aynı yıl ECM'den de bir albüm çıkartıp, ağırlıklı bu firmaya yöneldi. Bu ilk dönemde anılmaya değer bir başka Black Saint albümüyse, ünlü saksofoncu Dewey Redman'ın "Capricorn Rising" adlı albümüydü. O da, 1960'larda avangart jazz açılımlarının ortasında yetişen bir müzisyendi. Dolayısıyla da, bu albüm seçimleri dikkat çeken özellikler taşıyordu.Bu ilginç ve önemli kıpırdanışlar, Giovanni Bonandrini'nin bu firmayı devredişiyle birlikte, hızlı ve dinamik bir üretim temposunu işaretleyecekti. 1977'nin sonlarına doğru ABD'de dört önemli jazz'cının albüm kayıtlarını yapmıştı yapımcı. Tahminen Hamiet Bluett'in büyülü albümü "Resolution" bunlardan biriydi. Yine Muhal Richard Abrams'la kayda girmişti Giovanni Bonandrini. Piyanistin, muhtemelen 1979'da çıkan "Spihumonesti" albümüydü bu. George Lewis, Roscoe Mitchell gibi, aynı zamanda Black Saint'in de sanatçıları olan bu iki müzisyen, Abrams'ın albümüne benzersiz deney ve yenilikler katacaktı. Yeni prodüktör bu ilk açılımında, yine firmanın klasikleşecek iki müzisyeni Julies Hemphill ve George Lewis'in yapıtlarını kaydetmiş kaydetti. Tüm bu isimler artık Black Saint'in başlıca sanatçıları oldular. Firmanın 1980'li yıllardaki yükselişinde bu isimlerin ciddi payları oldu. Julius Hamphill'in 1980'de yayınlanan "Flat Out Jump Suite"si, müziğindeki sofistike tavır ve yenilikçiliğiyle uzun yıllar dikkati üstünde topladı. Yıl daha 1980'e geldiğinden, günümüz jazz'ının bile hala kalburüstü müzisyenlerinden kabul edilen, örneğin saksofon ve klarinet virtüözü David Murray 1978 yılında Black

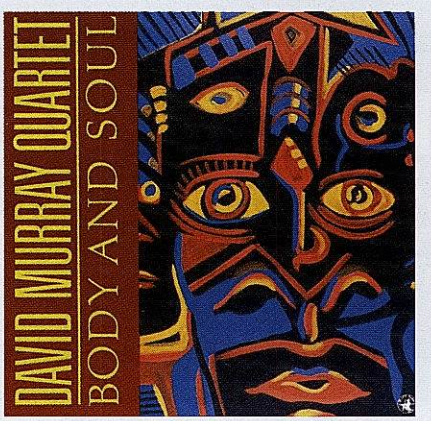

Saint/ Soul Note ailesine adım atacak ve 1990'lara kadar sayısı yirmiyi bulan albümü, bu firmadan çıkacaktır. Hatta, Murray bu firmanın en önemli yıldızlardan biri olarak anılır. Gelenekselden avangart'a uzanan geniş bir jazz spektrumu içinde gezinip, stilini devamlı başkalaştıran Murray'nin birbirinden ilginç albümleri bu firmadan çıkar. Örneğin 1980 yapımı "Ming" ve bir yıl sonra çıkan "Home"da avangart jazz açılımının en önemli müzisyenleri olan George Lewis, Henry Thriedgill ve Anthony Braxton gibi bu firmanın sanatçıları olan ustalar, Murray'nin yanında yer almıştır. Bunların dışında

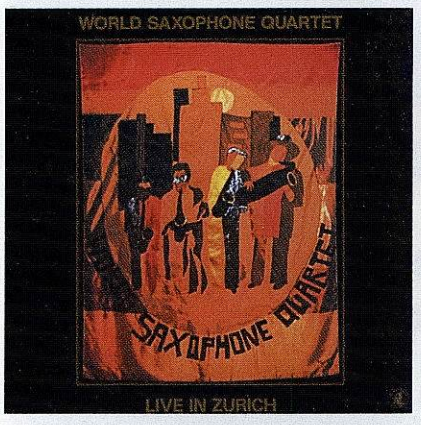

Cecil Taylor ve Don Cherry gibi yine bu aileye yakın isimlerle çıkan kalburüstü çalışmaları vardır. Murray'nın bir trio albüm olan ve Black Saint'ten 1986'da çıkan "The Hill" de jazz standartlarına daha çok yaklaşan bir saksofoncuyla karşılaşılır. 1983 yapımı "Body And Soul"daysa, müzisyenin güçlü ballad'ları bulunmaktadır. Murray, geçen on yıllar içinde kendi kendine bir ekol olmaya yol alan bir müzisyen olmuştur. Müziğinde kurduğu etkili ve temiz yapı, onun daha yaşarken bir "klasik" isim olmasını sağlar. Onu etkileyen temel müzisyenler arasındaysa, baş sırayı avangart jazz'ın da sembolleri olan Ornette Coleman ve Albert Ayler alır. Coleman Hawkins'inse Murray'nin stil ve sound'unu oluşturmasında önemli katkısı vardır. Black Saint/ Soul Note'un uzun ömründe, 1970'lerden itibaren özel yere sahip bir başka müzisyen, piyanist ve organist olan Don Pullen'dır. Müzisyenliği kadar bir müzik adamı da olan Pullen'in bu firmadan çıkan ilk albümü Sam Rivers'la birlikte 1976'da yayınlanan "Compricorn Rising"dir. 1979'da ise piyanistin "Milano Strit" albümü çıkar. Birbirinden önemli bu müzisyenlerin kayıtları İtalya'da yapılmaya başlanmıştır. Firmanın merkezi Milan'dır. Bu yer, süreç içinde ABD'li sayısız müzisyenin bir tür "kayıt durağı"da olacaktır. Pullen, çok genç yaşlarda Art Blakey'den Charles Mingus'a birçok devin albüm ve projelerinde yer alan, oluşturduğu teknikle kendine özgü bir izlenimciliği üslubuna yediren bir piyanist. 1979'da çıkan "The Magic Triongle" adlı albümünde Pullen, kendine has bir mistik atmosferi kompozisyonlarına yedirir. "The Sixth Sense" (1985) ve "Evidence Of Things Unseen" (1984) çalışmalarında kendi stil, ton ve müzikal renkleri yapıtlarına taşıyıp, piyano tekniğini kusursuzlaştırma yoluna gider. Özellikle "Milano Strit" türü albümlerde piyanistin avangart jazz tavrı sıkça ön plana çıkar. Fakat çok acıdır ki piyanist ömrünün en önemli zamanında, 1995'de bir erken ölümle dünyadan kopar. Yine de, Pullen, Black Saint'in ilk dönemlerdeki sembol müzisyenlerinden biridir.

devam edecek...

"One of the outstanding students who crossed my path as a teacher has been a young drummer from Turkey. His playing would indeed delight the heart of the American jazzman as he has fantastic time and great passion. He would be welcomed on the New York jazz scene. He is one of the tecsures on the Istanbul scene.

The listener should expect a set of great swinging music from Ferit Odman."

Mulgrew Miller

EQUINOX
MUSIC & ENTERTAINMENT

T. +90 212 327 24 45/46 F. +90 212 227 48 98 www.equinox-music.com
Equinox Music & Entertainment Ortabahçe Caddesi, Şair Leyla Sok. Mizan Apt.13/1 Beşiktaş 34353 İstanbul TURKEY

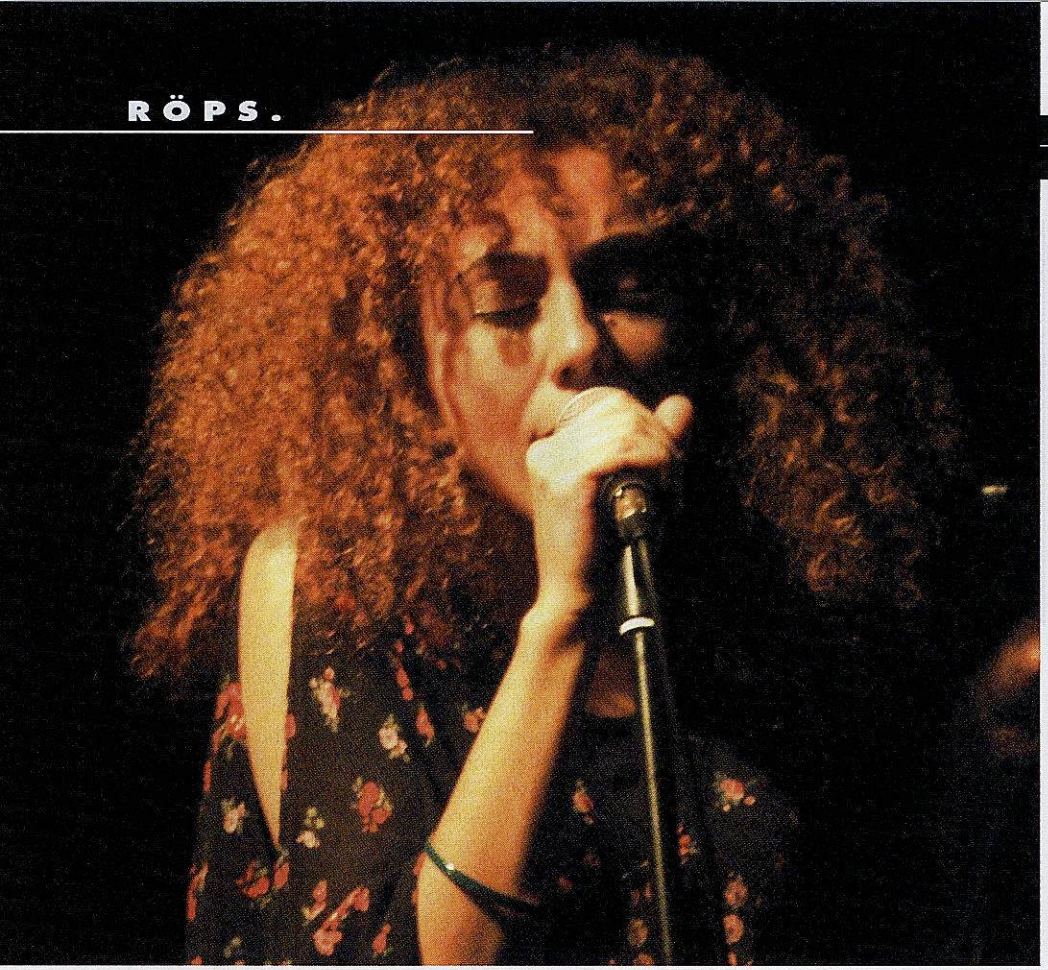

Tuncel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Elif Çağlar,

Bir tatlı kıvırcık saçlı güzel kız ile m-u-s-i-c üzerine!

Sheila Jordan'ın dışında New york'taki ünlü jazz müzisyenleri Michael P. Mossman, Antonio Hart ile çalışma fırsatım oldu. Aynı zamanda şehrin 55 Bar, Nublu, The C-Note, The Knitting Factory, Soul Cafe gibi çeşitli kulüplerinde sahne aldım. 2006 yılının Eylül ayında İstanbul'a döndüm. O zamandan beri değişik yerlerde ve gruplarla müzik hayatıma devam ediyorum

Elif'in aynı sınıfta olmasalar bile dönem arkadaşları günümüzün en önemli genç jazz müzisyenlerini oluşturuyorlar, Jülide Özçelik, Evrim Özsuca, Cem Tuncer, Kerem Türkaydın, Selçuk Karaman, Bilal Karaman, Ozan Musluoğlu. Kim bilir Bilgi Üniversitesi müzik performans bölümünü devam ettirseydi günümüzde acaba jazz adına daha neler olabilirdi.

Albümde Elif'e piyanoda Serkan Z, kontrbasta Ozan Musluoğlu, davulda Onur Alatan, trompette Mert Fehmi Alatan, tenor saksofonda Barış Ertürk eşlik ediyor. Ayrıca bir dizi de konuklar var, İmer Demirer hocamız, Cengiz Baysal, Bilal Karaman, Ferhat Öz, Elif'in Nardis'te sürdürdüğü projesi The Curly Trio'da ona eşlik eden Cem Tuncer ve Kerem Türkaydın da bir parçada çalıyorlar. Albümde 11 parça var, hepsinin söz, beste ve aranjmanları Elif'e ait.

Elif dil ile melodik yapının uyumu konusunda en yaratıcı ve rahat olduğunu hissettiği dil olduğu için tüm sözler İngilizce olarak yazılmış.
Tarz olaraksa, jazz merkezli olsa da, onun dinlediği ve sevdiği, folk'tan bossa'ya, swing'den soul'a, rock'a bir çok müzikten etkiler taşıyor. Kendi ifadesiyle bu albüm Elif'in hem şarkı yazarı hem de performans yönlerini gösteren bir çalışma. Bu sefer bardağın iki yarısı da dolu diyebileceğiniz bir bütünlük, elmanın her iki yarısı bir arada diye de düşünebilirsiniz, veya size nasıl geliyorsa öyle bir şey işte.

Elif'in bana albümüyle birlikte gönderdiği tanıtım mektubunda şu sözler yer alıyor:

Albümüm klasik bir jazz albümü değil aslında. Sahnede söylemeye bayıldığım standartlar burada yok. Sadece kendi yazdığım parçalar var. Dinlediğiniz zaman benim etkilendiğim ve sevdiğim bir çok müzikten etkiler duyacaksınız.

Elif Çağlar'ın ilk albümünün adı ilk bakışta oldukça iddialı bir isim taşıyor; **m-u-s-i-c**.

Kapağında kıvırcık saçlarıyla kırlarda şarkı söyleyerek koşan küçük bir kız var, resim kızın zıpladığı bir anda çekilmiş, kızın aslında 30 yaşında olduğuna bin şahit ister, hatta Elif ile gerçekten tanışıp photoshop olanaklarında uzak olarak onu tanıdığımda da düşüncem değişmedi. Olduğu gibi gözüken, içten konuşan ve gözlerinin içi gülen bir insanla kendi müzikal birikimini yansıtan albümü üzerine konuşmaya onun çocukluk yıllarından başladık:

30 yaşındayım, evliyim. Ailemde müzikle uğraşan kimse yoktu ama ben daha küçük yaşta şarkı söylemeye başlamıştım. Whitney Houston gibi müzisyenlerin şarkılarını söylüyordum. Bir gün babam eve içinde 20 tane jazz parçası olan bir CD getirdi. Albümde Ella Fitzgerald, Louis Armstrong, Peggy Lee, Frank Sinatra gibi ünlü jazz şarkıcılarını dinledim ve çok etkilenmiştim. Albüm o güne kadar dinlediğim hiçbir müziğe benzemiyordu, bir hayal dünyası gibiydi. Her şey o albümle yeniden başladı, 11 yaşındaydım ve şarkı söylemeye devam ettim ama artık jazz ile ilgilenmeye başlamıştım.
Daha sonra İstek Vakfı Semiha Şakir lise orkestrasında sevgili orkestra hocamız İbrahim Korhan önderliğinde ilk defa seyirci önünde şarkı söyleyerek müziğe devam ettim. Çok iyi bir okul orkestramız vardı, ama henüz jazz söylemiyordum. Ancak albümdeki 20 şarkıyı söyleyerek hayali konserler vermeye başlamıştım. O ilk şarkıcılık yaptığım süreç içerisinde büyük bir şans ki daha küçük yaştayken hayatımı müzikten başka bir şey yaparak geçiremeyeceğimi fark ettim. 1998 yılında İstanbul Bilgi Üniversitesi'ne girdim. O sırada epey jazz arşivim de olmuştu. Benden beklenenin aksine performans değil kompozisyon bölümüne devam ettim ve 2002 yılında okulu bitirdim. Ben girdiğimde okulun ikinci yılı idi, muhteşem hocalarım oldu. Nükhet Ruacan, Neşet Ruacan, Randy Esen, Aydın Esen, Can Kozlu, Ali Perret, İmer Demirer, Butch Morris, Selen Gülün gibi insanlardan ders aldım. Ayrıca Klasik Türk Müziği dalında Timur Selçuk ile bir sene kompozisyon teknikleri çalıştım. Ben aslında şarkı yazarıyım, kompozisyon bölümünü bitirdim ama içimdeki performansçı da bir şeyler daha öğrenmek arzusunda oldu. Şarkı yazmak kadar şarkı söyleyince de kendimi özgür hissediyorum. Ama önce kompozisyon bölümünde işin alt yapısını öğrenmiş oldum. Daha sonra da hep gitmeyi hayal ettiğim New York'a gitmek üzere araştırma yaptım. Öğrendim ki hayranı olduğum ünlü vokalist ***Sheila Jordan*** *New York'da* ***"Queens College"*** *bünyesindeki* ***"The Aaron Copland School of Music"****'te ders veriyormuş. Burası Jimmy Heath önderliğinde kurulmuş çok önemli bir müzik okulu idi. Böylece rotam belirlenmiş oldu, gittim ve* ***Sheila Jordan****'ın özel öğrencisi olarak okuyup jazz perfomance üzerine master yaptım. Okuldan, alanında en fazla başarı vaad eden vokal öğrencisine verilen "Claire Bennett Moringiello '72" ödülünü alarak mezun oldum.*
Okulu bitirdikten sonra bir yıl daha New York'ta kaldım. Değişik kulüplerde ve festivallerde şarkılar söyledim. Amerika'da kaldığım süre içerisinde

Jazz eğitimim öncesinde, esasında ve halen, beni besleyen diğer müziklere hep minnettar kaldım; albümde bunu tüm içtenliğimle yansıtmaya, müzisyen kimliğimi bu içtenliğin etrafında örmeye çalıştım. Umarım başarabilmişimdir.

Ona bu albümden ne öğrendiğini sordum, olumsuz şeylerden bahsetmeyeceğim diye başlayarak devam etti:

Bu albümün her aşamasında emeği geçen tüm arkadaşlarımın bana ne kadar güvendiklerini öğrendim. Bana tüm çalışma boyunca sonuna kadar destek oldular, zaten ihtiyacımız olan şey de bu, güven ortamı ve destek. Bu albümün devamı gelecek, kafamda bir şeyler var. Standartları sahnede söylemek çok güzel ama ben artık onların tüketildiğini düşünüyorum, farklı bir yoldayım. Bir müzisyen ancak samimi ise kendisini doğru olarak ifade edebilir, benim için bu samimiyet kendi yazdığım parçaların icrasıyla mümkün. Bu yüzden gelecekteki albümlerimde de kendi yazdığım parçalarım yer alacak. Hatta şimdiden parçalar hazır bile diyebilirim.

Albüm Elif'in eşi ile birlikte kurmuş olduğu nu-dc, new dc records'tan çıkmış, şirket aslında bir organizasyon şirketi imiş ama yapım şirketi haline de getirmişler. Kendi şirketlerini kurmalarının en önemli sebebi ise büyük şirketlerin kendilerine getirilen jazz albümü projelerini kibarca daha sonra değerlendirebileceklerini söylemişler.

Doğal olarak Elif'in en beğendiği müzisyenler arasında vokalistler ön plandalar; Ella Fitzgerald, Billie Holiday, Sarah Vaughan, hocası Sheila Jordan, Carmen Mc'Rae, Betty Carter, aslında liste bununla sınırlı değil ama ilk aklına gelenler bunlar. Vokalistlerin dışında Herbie Hancock, Kenny Kirkland, Charlie Mingus, Wayne Shorter'ı saydı ama belli ki bu da buzdağının ucu oluyor. Liste çok uzaklara gidiyor ve sadece jazz ile de sınırlı değil. Örneğin ağzından bir Joni Mitchell adı çıkıyor, bunu Ricky Lee Jones takip ediyor, ikisi de söz yazarı olan vokalistler. Elif çayını ayıran çitin karşı tarafına da bakmayı ihmal etmemiş, kendisini klasik müzik hayranı olarak nitelendirmiyor ama Debussy hayranı olduğunu belirtiyor. Mozart'ın Requiem'inin notası onda varmış, defalarca o muhteşem müziğin analizini yapmış. Onu dinlerken acaba karşımda bir Maria Schneider mi duruyor diye düşünmedim değil. Ona bunu söyleyince Elif'in de onu hayranlıkla takip ettiğini, hatta New York'ta onunla tanıştığını öğrendim.

Elif bu albümü dinleyen herkesin ön yargılarını ve beklentilerini bir kenara koyarak açık yüreklilikle ve kulaklarla dinlemesini istiyor.

Bizim konuşmamızda yeri gelmedi ama Zuhal Focan ile www.cazkolik.com için yaptığı röportajda Elif Türkiye'de ve dünyada jazz'ın geleceği hakkında ne düşündüğünü şu sözlerle ifade etmiş:

*Türkiye'de, jazz'a olan ilginin gitgide arttığını görerek, jazz adına daha hareketli ve renkli geçecek bir sürecin bizleri beklediğine inanıyorum. Ama bunun için, bilinçli dinleyici kadar "bilinçli" müzisyen sayısının da artması lazım tabi. Dünyada, müzikaliteleri yüksek olmasına rağmen birbirlerine çok benzeyen projelerle karşılaşıyoruz. Bir de, jazz'ı güzel kadın ve erkeklere, imajlar takıp takıştırarak popülerleştiren projeler var. Tıpkı klasik müzik gibi, artık jazz'ın da aynı gelenekselleşmeye geçen yönünü zaten hepimiz biliyoruz. Yani gerçek bir ustadan, standart yorumları dinlemek, artık bir virtüözün **Chopin** çalması gibi bir tat. Ama jazz çok esnek bir tarz, bu yüzden geleceğinde de ağırlığın sadece standartlarda ya da standartlara çok benzeyen bestelerde kalması üzücü olur. O yüzden, öngörmekten çok kendi arzuladığım geleceği söyleyeyim: Kulakların yeni seslere, hem kompleks çalımların maceracılığına, hem de minimal yaklaşımların samimiyetlerine aynı hassasiyeti gösterebildiği, jazz müzisyenlerinin hem geleneği özümseyip, hem de yeniliklere cesurca adapte olabildiği, her şeyden öte, en önemlisi, müzisyenlerin hep içlerinden "gerçekten" gelen müzikleri yaptıkları bir gelecek olur inşallah.*

Zuhal aynı röportajda benim sık sık sorduğum halde bu röportajda unuttuğum soruyu Elif'e sormuş. Elif'in kendisinden sonra gelen gençlere söylemek istediği şeyler var:

Lütfen ama lütfen, kendinizde o "ışığı" hissettiğiniz zaman, o ışığın hep parlayabilmesi için, yeteneklerinizin altını "bilgi" ile doldurun. Eğitimleriniz süresince ve sonrasında da, öğrendiğiniz şeylerin esiri olmayıp, onları iyice kavradıktan sonra özlerinize dönün, içinizden gelenleri yapmayı seçin. İnanın sonuç, çok özgün olacaktır. Özellikle "dikkate alınan" bir jazz müzisyeni olmak için, "doğaçlama" yeteneğini çok geliştirmeniz ve bunu yapabilmek için de kesinlikle "bilgi" sahibi olmanız gerekir. Sürekli dinleyin, ustalar ne yapmış, transcript edin, araştırın, "deli misin" diyenlere inat öğrenin, çalışın ve evde, sahnede, sürekli çalın.

Elif Çağlar, bana göre tatlı kıvırcık saçlı güzel bir kız, hayal kırıklığına uğrasa bile güler yüzlü, ne yaptığını bilen, içindeki enerjiyi doğru kullanan ve sürekli kendini aşmak üzere yola çıkmış genç bir kadın.

Ancak kendisini bir başka röportajda şöyle tanımlamış:

Hayranı olduğum Sheila'nın öğrencisi olarak okuduğum okulu bitirdikten sonra, ülkesine dönüp, burada "müzik" adına bir şeyler yapmakla uğraşan, kendimi hala öğrenci gibi hisseden, sürekli öğrenmeye çalışan ve jazz dışında diğer müziklere de duyarsız kalmayan bir müzisyenim.

Hangisi doğru derseniz ben size şöyle demek isterim, önce bu güzel albümü dinleyin, onun ruhunda gizli olan duyguları paylaşın ve sonra karar verin. Belki ikisi de doğru olmasın?

Tuncel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

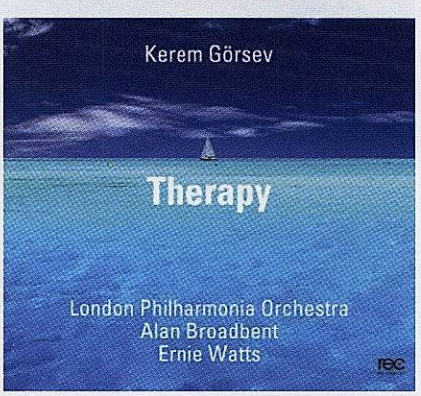

Doktor tedaviyi sürdürüyor,

Kerem Görsev'in 14. albümü "Therapy" jazz severlerle buluştu.

Kerem'in işi ilerlettiğini albümü dinlemeden önce fark ettim, fark ettim çünkü basın bültenini okuyunca gördüm ki o sadece yeni albümünü değil onun için kendisi ile yapılacak röportajını da yazıp bitirmiş ve biz gazeteci takımının eline tutuşturmuştu. Yazıyı okurken içimden "peki biz nasıl ekmek yiyeceğiz" diye düşündüm. Şimdi kendi kendine yapılmış röportajdan bazı bölümleri sizlerle paylaşmak istiyorum:

Kerem Görsev, yeni albümü "Therapy"nin kayıtlarını tamamladı. Londra Abbey Road Studios'da London Philharmonia Orchestra ile 12-13 Nisan'da gerçekleşen kayıtlarda orkestrayı Alan Broadbent yönetti. Kerem Görsev'in on bestesinin yer aldığı albümde tüm düzenlemeleri Kamil Özler yaptı. Kayıtlarda Kerem Görsev'le birlikte tenor saksofonda Ernie Watts, kontrbasta Kağan Yıldız ve davulda Ferit Odman yer aldı. Albüm ***recbysaatchi*** *etiketiyle müzik marketlerde yerini alıyor.*

Albümün oluşum hikayesi

St.Petersburg Philarmoni Orkestrası ile 1999 yılında kaydettiğim "November in St.Petersburg" albümünün projesini bir çok defa farklı orkestralarla çaldım ve hala çalmaya devam ediyorum. Dünyada yaylı orkestralar ile jazz müzisyenlerinin yaptığı kayıtlarıda yakından takip ediyordum. Geçen sene eski ve yeni bestelerimden oluşan bir liste ile değerli dostum aranjör Kamil Özler'i aradım. Biz St. Petersburg şehrine beraber gidip kaydımızı beraber yapmıştık. Bütün orkestra düzenlemelerini yapmış ve kayıt sırasında bizi dikkatle dinlemişti. Kamil'e yeni projeden bahsettim ve evine gidip parçaların notalarını verdim, hikayelerini anlattım. Evindeki bilgisayara maket olarak çaldım ve "Theray" adlı yeni projemin inşasına başladık.

Bu arada bu kaydı nasıl yapalım, nerede kaydedelim, hangi orkestra ile irtibata geçelim derken, İstanbul Kültür Sanat Vakfı Klasik Müzik Direktörü Yeşim Güler'in ofisine uğradım ve beraber dünyadaki klasik orkestra kataloğunu inceledik. Birkaç orkestra ismi alıp eve geldim ve London Philharmonia ile irtibata geçtik. Yazışmalardan sonra bana kontratlar geldi. Orkestra direktörü sürekli kayıt yaptıkları bir yer olan Abbey Road Studios'u tavsiye etti

Bu arada notaların yazılımları tek tek bitti. Bizim evde Kağan Yıldız ve Ferit Odman ile birlikte bilgisayardan yaylı partisyonlarını dinleyip üstüne çalmaya başladık. Bu çok suni ve zevksiz olsa da parçaların trafiklerini ve havasını hissetmemizde faydalı oldu.

O günlerde evde "Quartet West" albümünü dinlerken Alan Broadbent aklıma geldi. Charlie Haden ile yıllardır çalıp, orkestra düzenlemelerini yapıyordur. Ayrıca Diana Krall DVD'sinden Fransa konserinde de orkestrayı yönetip grubun müzikal direktörlüğünü yaptığını biliyordum. Kendisini birkaç kez izlemiştim ve piyanist ve besteci olarak çok saygı duyduğum bir müzisyendi. Önce bir e-posta ile yapmak istediğim herşeyi tüm açıklığımla anlattım ve müzikleri yolladım. Londra'da kaydı yapacağımızı söyledim. Alan Broadbent kabul etti ve o gece ben çok güzel ve mutlu uyudum.

Bir kaç gün sonra yine Alan Broadbent'e bir e-posta ile ulaştım. "Ernie Watts yanındaysa bu projede onu da görmeyi çok istediğimi söyler misin?" diye sordum. Hemen Ok cevabı geldi ve tekrar çok iyi bir gece geçirdim.

Londra'ya gitmeden bir hafta önce konser için İstanbul'a geldiler. Bizim evde buluştuk, müzikleri dinledik. Herkes birbiri ile tanıştı, yenildi, içildi. Alan ile Ernie notalarını alıp otellerine, akşam da konserlerine gittiler. Bir hafta sonra Londra'da görüşmek üzere vedalaştık.

JAZZ COMPANY

"The meeting point of jazz"

Elite World İstanbul Hotel bünyesinde yer alan Jazz Company, caz dünyasının önemli ve değerli isimlerini caz severler ile buluşturmaya devam ediyor.

İLHAM GENCER
AYŞE GENCER
FEYZA EREN
NİLÜFER VERDİ
İMER DEMİRER
SARP MADEN
ÜLKÜ AYBALA
YEŞİM PEKİNER
DOLUNAY OBRUK
ŞENAY LAMBAOĞLU
İPEK DİNÇ

Her Cuma & Cumartesi saat 22:00'da farklı sanatçıların sahne aldığı mekanda, caz dünyasına giden yolculukta buluşalım.

Rezervasyon için: 0212 313 83 83

elite world
istanbul

Şehit Muhtar Caddesi No: 42 34435 Taksim/İstanbul/Türkiye
Tel: +90 212 313 8383 (Pbx) Fax: +90 212 313 8393
www.eliteworldhotel.com.tr • info@eliteworldhotel.com.tr
info line: +90 212 **444 0 883**

Gün geldi, Londra'ya hareket... Ferit, Kağan, kızım Nisan ve eşim Pınar ile neşe içinde ve biraz da gergin Londra'ya indik. Ertesi gün meşhur Abbey Road Studios'a girdik. Dev bir uçak hangarı gibi yüksek tavanlı kocaman bir yer... Orkestra yavaş yavaş yerini aldı. Biz enstrümanlarla oynarken teknik ekip mükemmel titizlikte sound-check işini bitirmişti. London Philharmonia bu stüdyoda yüzlerce kayıt yapmıştı.

Alan Broadbent ilk parçaya baktırdı. On dakika sonra kayıt ışığı yandı ve kayıt başladı. Üç saat içinde 6 parçanın kayıdını tamamlamış olarak ilk günü bitirdik. Ferit ve Kağan ne kadar profesyonel ve birinci sınıf müzisyen olduklarını ortaya koyarak herkesten takdir aldılar. Bu albümde Ferit süpürgelerini ve swingini benim tahminlerimin çok ötesinde kullandı. Kağan'ın ise emin tavırları, entonasyonu ve rahmetli Oğuz Durukan için yazdığım "Storyteller" isimli parçadaki solosuyla CD'ye çok büyük katkısı oldu.

İkinci gün Ernie Watts stüdyoya iki saat erken gelip hazırlıklarını yaptı, sazını ısıttı ve kayıtlara benim hemen sağımda başladı. Birbirimizi görerek çaldık. Ferit solda, Kağan Ferit'in önünde, Ernie Watts hemen sağımda, orkestra tam önümde, Alan Broadbent herkesin karşısında... Üç saat sonra kalan parçalar da bitti. Esasında provalar ve kayıtlar dahil tam altı saatte 10 parçayı kaydedip kayıt işini tamamladık. Andrew Dudman inanılmaz bir tonmaister ve çok tecrübeli. Ertesi gün mixing işi de bitmişti.

Bir sonraki gün mastering işi için Andy Walter ile stüdyoda buluştuk. Bundan önceki yaptığı işleri inceleyip öyle Andy Walter'ı seçmiştik. Tıkır tıkır işini bitirdi, master kayıtları bana teslim etti. Londra'da dört gün albüm kayıtları ve herşey için yetmişti. Geceleyin CD'nin bitişini yemek yeyip kutladık. Bu arada mastering işi yapılırken stüdyoda televizyonda İzlanda'daki yanardağın patladığını ve Londra hava sahasının kapandığını izledik. Kağan, "boşver Kerem Ağabey, yarın hiçbirşey kalmaz açılır. İstanbul'a döneriz" dedi. Bizim planımız kayıttan sonraki gün İstanbul'a dönmekti. Sonuçta hepimiz tam dört gün daha Londra'da kaldık. Havaalanı kapalı kımıldayamıyoruz. Müzelere gidiyoruz, geziyoruz, yiyip içiyoruz, havaalanından iyi haber yok. Ben artık çok sıkılmıştım ki bir büyük araba ile Londra'dan Fransa'ya ve oradan uçak ile İstanbul'a gitme planlarımız da biz yoldayken bozuldu. Fransa hava sahası da kapanınca, biz de Fransız Alpleri'nde Chamonix kasabasında bir gece kalıp ertesi gün Roma'ya gittik ve THY ile akşam İstanbul'a vardık. İki günümüz yollarda geçmişti.

Bu kayıt hayatta bana çok şeyler öğretti. Bazı sıkıntılar çeksek de, London Philharmonia ile Abbey Road Studios'da Alan Broadbent, Ernie Watts, Kağan Yıldız, Ferit Odman ile hayatımın en mutlu sayılacak günlerini kızım Nisan ve eşim Pınar ile paylaştım. Bu albümdeki "Letter To Mimaroğlu", değerli büyüğüm İlhan Mimaroğlu için, "Storyteller" aramızdan ayrılan değerli dostum Oguz Durukan için ve "Flashback" Dalmaçyalı köpeğim Bebop'un anısına (1995 - 2009) yazılmıştır.

Orkestrayı rüya gibi yönetip herkesi müzisyenliğinle büyüleyen, kendisiyle çalışmaktan çok zevk aldığım ve bana müzik hakkında çok şey hissettiren Alan Broadbent'e, çaldığı melodiler ve sololarla albüme çok büyük katkıları olan Ernie Watts'a, albüm kayıtlarındaki müzikalite ve yorumları için London Philharmonia Orkestrası'nın tüm müzisyenlerine tek tek teşekkür ederim.

Kerem Görsev

Kerem'in röportajı burada bitiyordu ama bilmediği bir şey vardı, acar gazeteci Tunçel Gülsoy için bu nokta farklı bir söyleşinin başlangıcı olacaktı. Her şeyin bir görünen bir de görünmeyen yüzü vardır. Bu kavramı en iyi anlatan film dünya sinema klasikleri arasında özel bir yeri olan Yurttaş Kane filmidir. Orada genç bir gazeteci, Kane'in ölüm döşeğinde sarf ettiği son söz olan *Rosebud* isminin anlamını çözmek için, Kane'in yakınlarıyla temas kurarak, bu renkli kişiliğin geçmişine tanık olmamızı sağlamaktadır. Acar gazeteci de aynı şekilde Kerem Görsev ile Nardis'te oturur, biraz sonra başlayacak olan Jazz Dergisi 15. yıl partisinden önce Kerem Kane ile konuşmaya başlar:

Bu albümü St. Petersburg Filarmoni ile yaptığımız albümden beri 11 yıldır bekliyordum desem inanır mısın? Bu zaman içerisinde daha da dinginleşmek, kafamdaki bazı olayları Kamil'e daha iyi anlatmak istedim.

Ekibe Charlie Haden da gelse idi neredeyse bir Quartet West olacakmış, ne dersin?

Olur mu? Ben hiç Kağan'ı satar mıyım? Aynı şekilde Ferit de var. Alan her ikisini de kayıtlar sırasında dinledi ve çok beğendi. Bugüne kadar her ikisini Türkiye'de tanıtmıştım şimdi bu albümle birlikte yurt dışında da tanıtacağım. Ama bir gerçek var, bu albüm çıktı ve bitti. Sana bir sır vereyim mi? Yeni projemi de bitirdim. Sadece bir parçanın ayrıntıları kaldı. Projemin adı Emirgan. Emirgan benim yaşadığım yer, hergün evimden çıkıp sahildeki Çınaraltı kahvesine gider kahvemi, ıhlamurumu içerim. Kahvenin sahibi Rıfat ağabey 100 yıllık bir Emirganlı ailenin oğludur. Orada oturuken bir parça hissettim ve eve dönüp hemen yazdım. Bu başlangıç oldu, daha sonra diğer parçaları da

bitirdim. Henüz albümün formatına karar veremedim, Latin gibi swing gibi değişik formatları denemeye devam ediyorum. Bir yandan da elimizdeki albümü nasıl yurt dışına açarız onu düşünüyorum. Yurt dışına ekip halinde gidip oralardaki farklı orkestralar ile konser vermeyi planlıyoruz.

11 yılda neler değişti senin hayatında?

Çok şey değişti, öncelikle dünyamızdaki ekolojik dengeler değişti, insan ilişkileri değişti, ben 11 yaş daha yaşlandım, daha olgunlaştım. Şimdi hayatı daha iyi irdeliyorum. Ailem daha gelişti, yeni müzisyen arkadaşlarım oldu. Kamil Özler o zaman içerisinde daha farklı bir insan oldu, değişik yerlere geldi. Claus Ogerman, Nelson Riddle ve Robert Farnon gibi müzisyenlerin yaptıkları müzikleri ve düzenlemeleri her zaman sevmiştim, hala da seviyorum. Onların müzikleri ile büyüdüm. Şunu söylemek isterim, Kamil'in müzik seviyesi olarak onlardan hiçbir farkı yok.
Bu albüm de eskisine göre farklı. Alan ve Ernie ilk iki fark oluyor, ikisi de çok değerli insanlar. Orkestra farklı, kayıt stüdyomuz farklı. Abbey Road stüdyoları çok tarihi bir yer.
Tüm bu değişikliklere rağmen dünyada değişmeyen şeyler de var. Hala 1940'lı yılların orkestralarını hayranlıkla dinliyoruz. Dünyada o kadar çok ses kirliliği var ki, insan eskiye özlem duyuyor. Yaşım genç olmasına rağmen yeni müzik akımlarına hiç ısınamadım. Hala güzel bir kontrabasın gövdesinden çıkan akustik sesi, davulun süpürgesinden gelen hışırtıyı seviyorum. Albümün adı Therapy, 61 dakika sürüyor, metronom ile baksan temponun hep 70 ile 110 vuruş arasında olduğunu görürsün. Parçalar arasında sürat farkları çok az, ritmik değişiklikler yok. Hani rüzgarı bulunca denizciler yelken basar yola çıkarlar ya, bizde öyle yaptık, ilk parçada rüzgarı yakaladık ve tüm albüm boyunca gittik. Bu albüm insanı kendi kendine karşı sorgulatıyor. Ben Claus Ogerman'ı evimde dinlerken de kendimi sorguluyorum. Daha ne yapabilirim, bundan sonra ne yapmam gerekiyor. Bu albümde de farklı bir koku çıktı, herkes onu dinleyerek kendisi için bir anahtar sihir bulabilir. Kendisine şu soruları sorabilir: Bir insan olarak nasıl kendimi geliştirebilirim? Çevremizde kötü giden şeyleri nasıl değiştirebiliriz? Saldırganlıkla nasıl baş edebiliriz? Ruh sağlımızı nasıl düzeltebilir ve dinginleştirebiliriz? Therapy de bu işte, mutlu olmak için bu müziği yaptık.

Bu albümde birlikte çalıştığın insanlardan ne öğrendin?

Alan'dan dingin olabilmeyi, müzikteki nitelikli dokunuş kavramını, müzisyenlere saygıyı, gerçi ben her zaman müzisyenlere karşı saygılı olmuş bir kişiyim, beyefendi olabilmeyi ve müziğin nasıl hissedilerek geliştirebildiğini öğrendim. Alan son derece müzikal bir adam.
Ernie Watts da müthiş bir müzisyen, o yanımda Ferit ve Kağan ile çalarken onları dinlemekten kendimi istediğim gibi ifade edemedim. Bunu sana dürüstçe ifade etmek isterim. Benim bir benzetmem var, eskiden sana söylemişimdir. İki helikopter düşün, aralarında havada asılı ipek bir çarşaf olsun, ben o çarşafın üstünde oturuyorum, helikopterler havada inip kalktıkça o çarşafta seni havaya indirip kaldırıyor. Nitelikli yaylılar da işte böyle bir şey. Seni bulutların üzerinde uçururlar. Londra Filarmoni St. Petersburg Filarmoniden çok farklı. Avrupa jazz'ı Amerikan jazz'ından nasıl farklıysa İngilizlerle Ruslar da işte öyle farklı. İngilizler 1940 ve 50'lerin jazz müziğini iyi biliyorlar.

Türkiye'deki jazz dünyası ve son günlerdeki gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsun?

Bir çok yeni albüm çıktı, çoğu da genç jazz müzisyenlerinin eserleri, Çağrı Sertel, Serdar Barçın, ve Tamer Temel'in ilk albümlerini dinliyoruz, Ferit Odman ve Ozan Musluoğlu ikinci albümlerini yapıyorlar. Herkeste bir hareket var.

Sence bu gelişmelerin ışığında Türkiye'de jazz nereye gidecek?

Bence sorulması gereken doğru soru bu değil, jazz'ın gideceği yerden daha önemlisi Türkiye'nin nereye gideceği. Bana göre Türkiye jazz'ı takip ederse iyi bir yerlere gidecek. Zor da olsa Türkiye'de insanların jazz'a olan bakış açıları değişiyor, insan ne ekerse onu biçer. Mücadele etmek zorluklardan yılmadan jazz müziğini yaygınlaştırmak için çaba sarf etmek gerekiyor.
Ben ediyorum, kendimden örnek vereyim, bu albümün bütçesinin sadece altıda biri sponsorlardan geldi, Garanti Bankası bizi destekledi. Gene de onlara teşekkür ediyorum. Hiç kimseye serzenişte bulunmuyorum. Yeni bir projem olursa aman param gitmesin demem, lüksümden keserim, yemem içmem gene yeni bir albüm yaparım. Kızım Nisan'a ve aileme iyi bir mazi bırakmak istiyorum, bu yüzden albüm yapmaya devam ediyorum. Bir de şu var, ben memur bir ailenin çocuğuyum, devletimin sağladığı imkanlar ile büyüdüm, okudum ve müzisyen oldum. Bu güne kadar ülkeme karşı her zaman görevlerimi yaptım ama bir şey eksik kaldı. Bu ülkenin yurt dışında onu daha da ileri götürebilecek çağdaş müzikler ile tanıtılması için çalışıyorum.

Konuşma burada bitmek zorundaydı çünkü Kerem Kane'nin tekrar Görsev olarak sahneye çıkması gerekiyordu. Acar gazeteci ise aslında kendi halinde bir emekli memur olduğunu hatırladı. Ayrıldılar, Kerem ardında bir albüm ve bitmemiş bir röportaj bırakarak sahneye çıktı. Gazeteci şu röportajı nasıl bitirsem diye düşünürken aslında albümde kendisine müzik ithaf edilen tanınmış bir müzik adamından destek alabileceğini hissetti. İlhan Mimaroğlu'nun bu albüm için yazmış olduğu sözleri aynen alarak perdeyi kapatmaya karar verdi:

Kerem Görsev'in müziğini ilk kez dinlediğimde, ne denli beğendiğimi Cumhuriyet Gazetesi'nde bir övgü yazısı yazarak belirtmiştim. O günden bu yana hemen hemen her CD'sini dinledim. İşte şimdi elimde en son CD... Kerem'in müziğini beğenmekle yıllar sonra bugün de yanılmadığımı görüyorum. Yetenek, teknik üstünlük, özgün müzik sevgisi, mükemmel orkestrasyon... Zevkle dinlenen bir müzik ziyafeti.

Kerem Görsev bana göre günümüz Türk jazz müziğinin en çalışkan, en üretken ve yaptığı çalışmaları en geniş kitlelere ulaştırmayı beceren gerçek bir müzik insanı. Nefes nefese sürdürdüğü rengarenk müzikal yolculuğunda Therapy durağında durdu derken gazeteci onun Emirgan'a doğru yola çıktığını öğrendi. Biz oraya vardığımızda ise o kim bilir hangi duraklarda hangi düşleri kuruyor olacak. Ama öyle gözüküyor ki daha uzun yıllar Kerem Görsev müzikleriyle hayatımızda var olmaya devam edecek. İyi yolculuklar sevgili arkadaşım, daha gidecek çok yerin, keşfedilecek çok rengin var.

Ferit Odman

Bursa'dan New York'a Giden Bir Davul Sesi, Nommo

Tuncel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Ferit Odman son yıllarda kendisinden her zaman övgüyle bahsedilen bir genç müzik adamı. Onun adı geçince benim aklıma ilk gelen şey sıcak ve içten bir gülümseme oluyor. Gülümsemenin ardında ise dinamit gibi bir davulcunun varlığını hissediyorsunuz.

Ferit'in son derece ilginç bir yaşamı var, daha önce kendisi ile yaptığım röportajlardan hatırlıyorum. Bursa'lı bir ailenin çocuğu, Kendisini bildi bileli jazz dinlemiş. Babası iyi bir jazz dinleyicisi imiş ve Thelonious Monk, Cannonball Adderley gibi jazz'cıları severek dinlermiş, hatta Cannonball Adderley ile fotoğrafları varmış. Müzik herzaman en sevdiği ders olmuş, önce İlkokul bandosunda trampet çalmaya başlamış, daha sonra ise doğduğu kentte okul orkestrası ile müziğe başlamış, Liseler arası Milliyet Müzik Yarışmalarında çalarak pişmiş, AFS değişim programı ile bir seneliğine İsveç'e giderek dış dünyaya açılmış. Orada okulun big band'inde ve İsveç Askeri Bandosu ile İsveç'in birçok yerinde çalma fırsatı olmuş, hocalarının kurduğu bir jazz triosu ile kulüp gig'leri çalmış. Tüm bu gençlik yılları birikimini İstanbul'a döndüğünde İstanbul Bilgi Üniversitesi – Müzik Performans bölümüne tam burslu olarak kabul edilince bir anlamda toplayarak olgun bir müzik insanı olarak müzik dünyasına adım atmış.

Bu Bilgi Üniversitesi çok ilginç bir konu, yıllardan beri bu okulun müzik bölümünden yetişmiş bir çok değerli genç müzisyenle konuştum, çalışmalarını ilgiyle takip ettim. Okulun ülkemiz müzik dünyasına sağladığı şeyler saymakla bitmez tükenmez ama ne yazık ki bugün o bölüm bir müzik perfomans bölümü olarak faaliyette değil

Ferit okulun genç müzisyenlere faydası konusunda en iyi örneklerden birisi, orada okulun kurucusu Can Kozlu ve Cengiz Baysal gibi davulcularla birebir çalışma fırsatı bulmuş ve kendi mesleğinde olgunlaşmış. 2004 yazında New York'ta School For Improvisational Music (S.I.M.) adındaki 1 aylık emprovizasyon ağırlıklı okula giderek Jim Black, Nasheet Waits, Tom Rainey, Billy Hart gibi önemli isimlerle birebir ders yapma imkanı bulmuş. 2005 yazında bölüm ikincisi olarak Bilgi Üniversitesi'nden mezun olarak gene NewYork''ta Jazz-Performance master'ını yapmak üzere Fulbright bursu kazanmış.

Kendisi ile yapılmış olan bir röportajda bu yurt dışına gidiş gelişlerin ona neler kattığını şöyle ifade ediyor:

Ben çocukluğumdan beri çok fazla yurtdışına gidip geliyorum, ve her döndüğümde kendimi tazelenmiş hissediyorum. Tüm dünya ile beraber hareket etmek gibi bir isteğim var. İstanbul dünyanın en güzel yerlerinden biri ve her yönden inanılmaz bir potansiyel var. Fakat görmeden ve başka yerlerin kokusunu almadan buranın bile değeri anlaşılmıyor. Ben önümüzdeki iki sene New York'taki havayı bol bol içime çekerek hem akademik hem müzikal olarak sınırlarımı zorlamaya çalışacağım. Ülkemizdeki otantik ritmik ve müzikal zenginlik tabiki çok geniş ama ben jazz davulcusuyum ve beni ilgilendiren kaynak Amerika'da.

Amerika'ya gitmek Ferit için her zaman bir hayal olmuş. Orada geçirdiği günlerini bir başka röportajda şöyle anlatmış:

William Paterson Üniversitesi'nde jazz-performans mastırı programına başladım. Henüz Türkiye'den ayrılmadan önce internetten ev araştırırken, "Davulcu, ev arkadaşı davulcu arıyor" diye bir ilan gördüm. New York'taki arkadaşlarım evi gördüler ve onay verdiler. Kirayı gönderdim ve Türkiye'deyken evi tuttum.
Gittim ve hayal başladı. Yüksek lisans için gittiğimde rüyam gerçekleşmiş oldu. Hocalar inanılmazdı. Bölüm başkanı piyanist Mulgrew Miller, Vincent Herring saksofon, Rich Perry saksofon, Bill Goodwin davul... Mulgrew Miller ile haftada iki kere ensemble dersleri yaptık ve kendisinin grubuyla Saint Peters Church'te konser verme şansım oldu.

UNilife
www.unilifeturkey.com

ALİ CAMPBELL'S UB40

22 OCAK 2011

MATİNE 216 music lounge

www.matine216.com

biletix Bilet: 67TL
Stand: 500TL

BİLETLER BİLETİX'TE

JOY FM 100.6 com.tr

JETHRO TULL'S

25 MART'11
Haliç Kongre Merkezi

26 MART'11
Ankara Anadolu Gösteri ve Kongre Merkezi

JETHRO TULL'S

IAN ANDERSON

biletix BİLETLER YAKINDA BİLETİX'TE

Okulun bana akademik araştırma yapma, makale ve tez yazma konularında büyük bir katkısı oldu. Pedagoji dersleri de aldım. Bitirme tezimi ve konserimi vererek master eğitimimi başarıyla tamamladım.
Amerika'da müzisyenlerin maddi durumu biraz kötü olduğu için hocalık da yapmak zorunda kalıyorlar. Bu, öğrenciler için çok iyi tabii. İlk yılımda Harlem'de Creole isimli jazz kulübünde 'jam session'a gitmiştim. Ertesi gün beni aradılar ve her salı orada çalmamı istediler. Çok sevindim tabii.
Gittiğim kulüplerde, müzisyenleri yakından izleyerek, çok şey öğrendim. Village Vanguard'da bir yerim vardı örneğin. Davulun hemen yanındaki masa genelde boş olurdu. Hep oraya otururdum. Düşünsenize, hemen yanınızda Roy Haynes çalıyor...
Bu arada New York'ta kendi adıma bir de albüm kaydettim. Bilgi Üniversitesi'nden çok değerli müzisyen arkadaşım Burak Bedikyan, yanıma geldi. Peter Washington bas, Vincent Herring alto saksofon, Bryan Lynch trompet çaldılar. İnanılmaz güzel bir kayıt oldu. Brooklyn'de sadece jazz kaydı yapan bir stüdyoda albümü kaydettik. Albümün adını "Nommo" koydum.
Ve en sonunda 10 bavulla Türkiye'ye döndüm. Bavulların içinde davullar da vardı. Arabamı satarak, Gretsch'in 120. yılı için ürettiği 120 davuldan birini aldım. 'Gretsch 120th Anniversary Bebop Kit' diye geçiyor ismi. Parlak şampanya rengi. 'Bebop'çıların standart davulu.

Röportajda yazılı olmayan bazı şeyleri de ben ondan Nommo adlı albümünü alınca öğrendim. Bu da Amerikan madalyonunun diğer yüzü:

Amerika'da eğitim çok sıkı, çok katı kurallar var ve hiç acıma yok. Tezimin konusu Art Blakey, Philly Jo Jones ve Max Roach gibi davulcuların "drum lick"lerinin günümüzdeki davulcular tarafından neden ve nasıl kullanıldığı oldu. Bu lick dediğimiz şey o davulcularla özdeşleşmiş bir takım hareketler, günümüzde de kullanılmaya devam ediliyorlar. Tez beni akademik olarak bir yere getirdi, Türkiye'de master yapmış başka davulcu var mı bilemiyorum. Amerika'da şunu öğrendim, bir şeyi yaparken çok profesyonel olmanız gerekiyor, orada sadece müzikte değil herkes yaptığı her işte işini en mükemmel şekilde yapmak zorunda. Hiç taviz vermiyorlar. Doğru bir yolu buluyorlar ve daha sonra ondan hiç sapmıyorlar. Ben de öyle olmak istiyorum, bu kavrama aşık oldum, seçtiğim yoldan hiç sapmadan bir jazz davulcusu olarak yaşamak ve ölmek istiyorum.
Amerika'da öğrendiğim bir başka şey de şu oldu. Müzisyenlerin seviyesi çok yüksek, Türkiye ile karşılaştırılabilecek gibi değil. Tabi ki onların içerisinde olunca insanı bir hırs kaplıyor, onlar gibi olmak istiyorsunuz. Türkiye'de insanlar daha gevşek, nasıl olsa çalıyoruz diyorlar. New York'ta bir kulüpte çalarken davulcu ölse o an onun yerine geçecek en az 5-6 davulcu o kulüpte mevcuttur. Böyle bir ortamda olmak sizi hırslı olmaya itiyor. Motive ediyor. Amerika'ya gidip bu havayı soluyan bir çok kişi var, sanırım zamanla burada da böyle bir anlayış gelişecektir. Aydın Esen ağabey, Can Kozlu ağabey, Cengiz Baysal ağabey o havayı buraya getirdiler ama daha çok insanın gidip gelmesini ve aynı havayı buraya taşımasını isterim.

Nommo Ferit Odman'in ilk kişisel albümü, kelimenin tam anlamıyla tabanca gibi bir albüm. Nommo Max Roach'in bir parçasının adı ve albüme adını veren parça.

Albümde Brian Lynch trompet, Vincent Herring alto saksofon ve Peter Washingto ise bas çalıyor. Ferit'in yakın arkadaşı Burak Bedikyan ise piyanoda ve ortaya çıkan müzik gerçekten insanın tüylerini ürpertiyor. Kayıtlar 2008 yılında Burak Ferit'i Amerika'da ziyaret ettiği dönemde yapılmış. Ferit albümünü şu sözlerle ifade etti:

Ben bu albümde 2 yıllık New York maceram ve tecrübemi dışa vurmuş oluyorum. Her zaman dinlemekten hoşlandığım parçaları çaldık. Çok güzel düzenlemeler var, herkes çok güzel çaldı. Müzikler güzel, çalanlar usta olunca ve insan böyle müzisyenlerle çalınca kendisini aşıyor.

Ferit Türkiye'ye döndükten sonra ve askere gitmeden önce Jean François Giansily'nin albümünü ve Ozan Musluoğlu'nun albümünde de çalmıştı. Kerem Görsev'in bir önceki albümünde de en son albümünde olduğu gibi o çaldı. Geçmişinde Donovan Mixon ve Spin ve Önder Focan ile yaptığı albümler de var. Ama bu albümlerin hepsini dinlemiş, yazmış ve radyo programı yapmış biri olarak şunu söylemek isterim Ferit artık bir başka alemde uçuyor. Şimdilik gene aramızda takılıyor ama benim hissettiğim taze et kokusunu bir kere almış aslanlar gibi bu genç aslanın da bir gözü bundan böyle yurt dışında olacak.

Albümün kapağında hocası Mulgrew Miller bakın Ferit için ne yazmış: *Öğretmenlik mesleğimde yolumun kesiştiği sıra dışı öğrencilerimden birisi de genç bir Türk davulcusu oldu. Harikulade zamanlaması ve büyük tutkusu ile onun çalışı Amerikalı jazz insanlarının yüreklerine dokunacaktır. New York jazz sahnesinde onun da yeri olacaktır. İstanbul sahnesinin hazinelerinden birisi olduğuna şüphe yoktur. Dinleyici Ferit Odman'dan çok swing dolu bir müzik bekleyebilir.*

Albümün kapağındaki yazıyı ben kelimesi kelimesi yerine içimden geldiği, ruhumun algıladığı şekilde tercüme ettim. Zaten mükemmel tercüme de bence kelimelerin kafesine sıkıştırılamaz. Mulgrew usta da bu sözleri başına tabanca dayasanız gerçekten öyle düşünmezse asla yazmaz. Ama düşündüğüne göre gelin biz de düşünelim ve bu cümlelerin yer aldığı müzik albümünü arşivlerimize koyalım. Ferit Odman'in yaşam değerlerini aynen yansıttığı bu çalışma bizlere keyif ve ona da yeni projeler için ilham versin. Versin dedik de, Kerem kulağıma fısıldadı, Ferit'in ikinci albümü yola çıkmış bile.

© 2009 Shure Incorporated

SHURE®

PROFESYONEL SESE KULAK VERİN

Profesyonel ses cihazları alanındaki 80 yıllık Shure tecrübesine dayanarak tasarlanan ve üretilen Shure Profesyonel Kulaklık Serisi, mükemmel ses kalitesini, üstün konforu ve gündelik kullanımın zorluklarına meydan okuyan efsanevi Shure kalitesini bir arada sunuyor.

Profesyonel stüdyo, ev stüdyosu, DJ seti veya kişisel dinleme sistemi... Shure Kulaklıklar, dinleme yapılan tüm alanlarda profesyoneller ve müzik tutkunları için ideal seçim.

SRH840 – Stüdyo Referans Kulaklığı
SHURE SRH 840, hassas bir şekilde düzenlenmiş frekans yanıtı sayesinde bas, orta ve tiz sesleri son derece dengeli bir biçimde yansıtıyor. Özellikle profesyonel ses mühendisleri ve müzisyenler için tasarlanan SRH840, arka plan gürültüsünü azaltan yapısı, modüler spiral kablosu ve katlanabilen kafa bandı ile, kritik dinleme ve kayıtlar için ideal seçim.

SRH240 – Profesyonel Kulaklık
SHURE SRH240, basların güçlü ve dolgun, tizlerin detaylı ve parlak duyulabilmesi için geniş bir frekans aralığı sunuyor. Kapalı arkalı, kulağı saran ergonomik tasarımıyla arka plan gürültüsünü azaltan SRH240, genel dinleme için ideal seçim.

SRH440 – Profesyonel Stüdyo Kulaklığı
SHURE SRH440, gelişmiş frekans dağılımı sayesinde bastan tize, tüm sesleri en düzgün şekilde yansıtmak üzere tasarlandı. Arka plan gürültüsünü azaltan tasarımı, modüler spiral kablosu ve katlanabilir kafa bandıyla SRH240, stüdyo ve ev kayıtlarında monitör olarak ideal seçim.

SRH750DJ – Profesyonel DJ Kulaklığı
SRH750DJ kulaklıkları, profesyonel DJ'lere canlı performans ve miks çalışmaları sırasında üstün ses kalitesi sağlamak üzere tasarlandı. 50 mm'lik dinamik neodimyum sürücüsü sayesinde son derece güçlü bas ve tizler sunan SHURE SRH750DJ, arka plan gürültüsünü azaltan yapısı, katlanabilen kafa bandı ve modüler spiral kablosu ile, DJ setiniz için ideal seçim.

NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Bahar Sok. No: 4 Gayrettepe - İstanbul
Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Uğur Mumcu Sok. No: 23/7 G.O.P. Ankara
Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
nefan@nefan.com www.nefan.com

SHURE®
LEGENDARY PERFORMANCE™

RÖPS.

Tuncel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Ülkem'in İma Ettiği Notalar ve Ötesi

Ülkem bizim derginin "körleme" köşesini hazırlayan arkadaşımız, o da bir yazar, aynı zamanda kendi aile şirketinde yönetim kurulu üyesi olarak çalışan bir iş adamı, ama dahası da var. O aynı zamanda bir müzik adamı, usta bir piyanist, besteci ve düzenlemeci. Bu sıfatlarını Ozan Musluoğlu ile birlikte gerçekleştirdikleri albümün öyküsünü yazarken öğrenmiştim. Ama daha fazlasını Ülkem kendi albümünü yaptıktan sonra öğrendim. Kendisi kendi albümünü yazamaz mıydı diye sorabilirsiniz, buna cevabım hayır, çünkü terzi kendi söküğünü dikemez, mum dibini aydınlatamaz ve el elin eşeğini türkü çağırarak arar. Bu sonuncusunun albümle ve Ülkem'le ne alakası var diye de sormayın, ben de bilmiyorum. Onunla tanışmadan önce albümünü dinledim ve hakkında internet üzerinden bir şeyler okudum, şöyle diyordu:

Ülkem Özsezen jazz piyano eğitimini Amerika Boston'da Berklee College Of Music'de tamamladı. Ünlü piyanist Joanna Brackeen'in öğrencisi oldu. İki kez üst üste Dean's List'e girme başarısını gösterdi. Boston Music Expo 2001 müzik yarışmasında NewBury Duo isimli klarinet piyano ikilisi ile birincilik ödülünü kazandı. Askerlik görevini TSK Armoni Mızıkası'nda protokol solisti olarak yaptı. Halen Devlet Sanatçısı ünlü sanat adamı Mengü Ertel'in kurduğu San Grafik A.Ş'nin yönetim kurulu üyesidir.

"Her albüm yapan Türk sanatçısı Jazz Dergisi tarafından tanıtılacaktır"

Kabul edin ki bu ifade Zincirlikuyu Mezarlığının ana giriş kapısında yazan "hatırlatma" mesajından daha yaşam dolu, ayrıca bu dünyadan bahsediyor, diğer dünyayı en azından bu röportajda kurcalamıyor. Jazz Dergisi'nin vizyonunun gereğini yaptık, Ülkem'i Cihangir'in en keyifli kafesi Firuz'a sohbet için davet ettik ve dinledik:

Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası eski flüt grup şefi, Ankara Devlet Konservatuarı flüt hocası, Ankara Devlet Opera ve Balesi flüt sanatçısı Zahit Özsezen'in torunuyum; CSO ve İstanbul Devlet Opera ve Balesi çello sanatçısı İsmet İnönü' nün çello öğretmeni Edip Özsezen' in de yeğeniyim. 9 yıl süren klasik müzik eğitiminden sonra Jazz Müziği' ne ilgi duymaya başladım.Cüneyt Sermet'in Jazz' ın İçinden kitabını okuduktan sonra bu ilgim daha da arttı. Ali Perret'den jazz piyano ve armoni dersleri aldım. 1997 yılında Berklee Umbria Jazz Clinic's'e katıldım. Orada asıl gitmek istediğim yerin jazz olduğu iyice belli oldu.

Ali Perret'den ders almak istememin bir nedeni de Berklee'ye hazırlıktı, sonunda 1999 yılında Berklee College of Music'in Performance bölümüne kabul edildim. Burada kadın piyanist Joanne Brackeen ile çalıştım. 2000 yılında kendi bestem ile katıldığım Boston Music Expo'da birinci olarak Berklee College of Music'i plak şirketlerinin önünde temsil ettim. 2002 yılında mezun oldum.

Türkiye'ye döndükten sonra 2008 yılında arkadaşım Ozan Musluoğlu'nun Coincidence isimli albümünde piyano çaldım aynı zamanda o albümün prodüktörlüğünü de yaptım. Aynı yıl Önder Focan'in 36 mm. Biometric albümünün ise co-prodüktörlüğünü üstlendim. Nardis, İstanbul Jazz Center ve CKM gibi mekanlarda konserler verdim. İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti programında yer alan müzik direktörlüğünü Dr. Mehmet Ali Sanlıkol'un yaptığı "Bir Şehir Hikayesi, Konstantiniyye-İstanbul" isimli konser projesinin proje koordinatörlüğünü yürüttüm. Bildiğiniz gibi bu yıl Jazz Dergisinin "Körleme" sayfasını da hazırlıyorum. Mengü Ertel'in 57 yıl önce kurmuş olduğu San Grafik A.Ş'nin yönetim kurulu üyesiyim.

Albümün öyküsüne gelince; her insan bir tulumba gibidir, emme basma tulumba,

"Sanat, günlük yaşamın ruhun üzerinde bıraktığı tozu temizler"
Pablo Picasso

SANAT ATLASI

Kitaplığınızdaki Sanat Müzesi

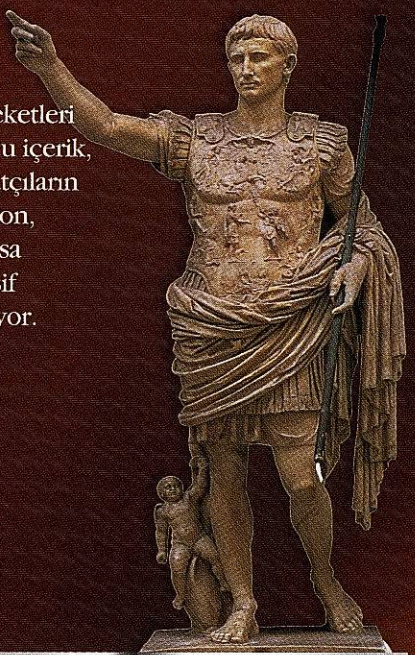

Tarih öncesi dönemden günümüze uzanan estetik ve entelektüel bir kültürel ritüel niteliğindeki eser, Renoir'dan Reinhardt'a, Michelangelo'dan Damien Hirst'e kadar pek çok sanatçı hakkında zengin bilgi, çeşitli tarihsel çağlar ve sanat hareketleri hakkında kısa ama doyurucu içerik, çağlar boyunca plastik sanatçıların kullandığı renk, kompozisyon, perspektif gibi konuların kısa tanımları ile çıkacağınız keşif yolculuğunda size eşlik ediyor.

- *Sanata bakış*
- *Temalar*
- *Sanatçı profilleri*
- *Kronoloji*
- *Sanat hareketleri ve okullar*

Özel kutusunda, isme özel sertifikası ile birlikte adresinize gönderiliyor!

BOYUT

www.boyutstore.com
www.sanatatlasi.com

Kültür Ürünleri Danışma Hattı
444 53 53

önce emer sonra basarsınız, yok tulumba kelimesi hoşunuza gitmediyse size bir de akü kelimesini önerebilirim, her insan bir akü gibidir, önce şarj olur, sonra da deşarj. Yaşadığımız, yaşayarak öğrendiğimiz bizim için bir şekilde şarj olmaktır, ruhumuzu doldururuz. Sonra an gelir daha fazlasını almak için insan doldurduğu ruhunu başkalarıyla paylaşarak boşaltır. Bu kimi insan için basit bir dedikodu olabilir, kimi insan için ise atom çekirdeğinin sırrını keşfetmek. Ülkem için deşarj içindeki dünyayı ses olarak kaydetmek olmuş. Ozan ile yaptıkları albümün başarısı ve keyfi, orada grubun kendi içerisinde geliştirdiği sinerji aklına kendi albümünü de aynı ekiple yapma düşüncesini getirmiş.

Gelin biraz da olayı onun ağzından dinleyelim:

Albümün adı Ghost's Note, bu bir müzik terimi, jazz müziğinde çalınmayan ama ima edilmiş notalar vardır. Bu da o nota, hissettirilen ama çalınmayan notalar. Tanıdığınız bir ekip çalıyor, Ozan Musluoğlu'nun ilk albümü Coincidence'da birlikte çalmıştık. Engin Recepoğulları tenor ve soprano saksofon, Ozan Musluoğlu kontrbas ve Ferit Odman da davul çalıyor. Hepimiz arkadaşız ve çok güzel anlaşıyoruz, bu albümü de birlikte yapmak istedik. Albümdeki tüm besteler bana ait.

Kayıtları geçtiğimiz 18 Ekim günü Babajim İstanbul Stüdyoları' nda gerçekleştirdik. Burası yeni bir stüdyo ve özellikle akustik kayıtlar için üstün özellikleri var. Ayrıca stüdyoda Fazioli marka çok özel bir piyano var. Herbie Hancock ve Chick Corea şu sıralarda onu çalıyorlar. Bu piyanonun sesi biraz daha koyu ve jazz'a daha uygun. Prodüksiyonda Berklee'den arkadaşım Erim Sönmez danışmanlığımı yaptı. Kayıt süpervizörümüz Alp Turaç oldu. Mix Ergin Özler tarafından Deneyevi'nde, mastering ise Boston'da Futura Productions'da John Weston tarafından yapıldı.

Albümü ikiye ayırmak mümkün, ilk beş parça eski bestelerden ikinci beş beste ise daha yeni dönemin besteleri. İlk kısım Ülkem'e göre daha çok Blue Note, ikinci kısım ise daha çok ECM. Hiçbir elektronik enstrüman yok, tamamen akustik.

Albümdeki parçaların her birinin bir öyküsü var, konuştukça onları da öğrendim:

Albümün ilk sırasında "HR-57", yer alıyor. Bu Washington' da HR-57 isimli bir jazz kulubüne ithaf edilmis bir parça, bebop tarzı. Burası jazz köklerine çok sadık, zenci müzisyenlerin çaldığı bir yer.

"Starride" benim çok sevdiğim besteci ve saksofoncu Wayne Shorter için yazdığım bir parça, Wayne uzay filmlerine çok düşkündür. Berklee'de bir dönem onun müziklerini analiz ettiğimiz bir ders almıştım. Çoğu parçasında insan üstü ve uzay filmlerini andıran temalar ve isimler var, ben de o tarz bir şey yazmak istedim. Parça Wayne'nin bir çok parçası gibi modal bir parça.

"Lost in it" bir ballad ve klasik müzik öğeleri içeriyor. Armonik olarak oradan oraya gittiği için parçanın ismini böyle koydum.

Bir başka ballad da "As we wish", eşim için yazdığım bir parça.

"African Butterfly" çok hareketli bir parça, ben bazı müziklerimde Afrika temalarını ve ritimlerini kullanmayı seviyorum, Ferit de bunu çok güzel çaldı.

Altıncı parça olan "Once"dan sonra albüm film müziği ve ECM havalarına bürünüyor. Bu parça ve ondan sonraki parça olan "Sail Away"de kafamdaki bazı görüntüleri müzik olarak canlandırdım. "Bright Day" ve "Along the way"de aynı hava ve temaların devamını oluşturan benzer parçalar. Tüm bu parçaları bir bütünün bölümleri gibi de görebilirsiniz.

Son parça "Outro"da ise solo piyano çalıyorum. Tüm temaları birbirine bağlayan bir çıkış, bitiriş parçası da diyebilirsiniz.

Albüm bana göre bizi jazz'ın belli bir döneminden alıp farklı bir yere bırakıyor, hatta buna albüm bizi eskiden alıp günümüze de getiriyor diyebiliriz. Ben kendim de eskiyi bırakmadan güncel şeylere doğru gidiyorum. Eskiden beslenerek günceli yakalamak, bir hayat tarzı, böyle de diyebiliriz.

Albümü doğal olarak konserler izleyecek, yeni bir albüme kadar Ülkem yeniden şarj olacak ve sonra yeni bir albüm gelecek. Ülkem kendisi gibi besteci müzisyenleri beğeniyor, Wayne Shorter, Chick Corea ve Harbie Hancock da bu beğenisinin en güzel örnekleri. Eski alemden kimi beğenirsin diye sorduğumda da Monk dedi, akan sular durdu.

Ülkem'in 6 yaşında bir kızı var, armut dibine düşer derler, kızı da piyanist ve evdeki piyanoyu paylaşamıyorlar. Sormayı unuttum, acaba kıza Monk da dinletiyor mu?

Ülkem gerçekten zarif bir insan, içtenlikle konuşuyor, içindeki güzelliği sakınmadan müzikseverlerle paylaşıyor. Bu albümün uzun bir müzikal yolculuğun içinde yaratılacak bir çok başka albümün habercisi olacağından ise hiç şüphem yok. Elin elin eşeğini türkü çağırarak aramasına gelince, bu bir halk deyimidir, insan başkalarının dertleriyle gerçekten içtenlikle ilgilenmez anlamında söylenir. Ben farklı düşünüyorum, insan karşısındakinden bir güzellik görmemişse bu deyim doğru olabilir ama almışsa ne olur dersiniz?

Ben Ülkem'in güzel müziğini severek dinledim, o güzelliğin başka müzikseverlere de ulaşması için eşeği kılı kırk yararak aradım, sanırım buldum da. Şimdi sıra sizde, bu albümü önce dinleyin, sonra yazıyı tekrar okuyun, tekrar dinleyin. Bu ülkede güzel şeyler de oluyor.

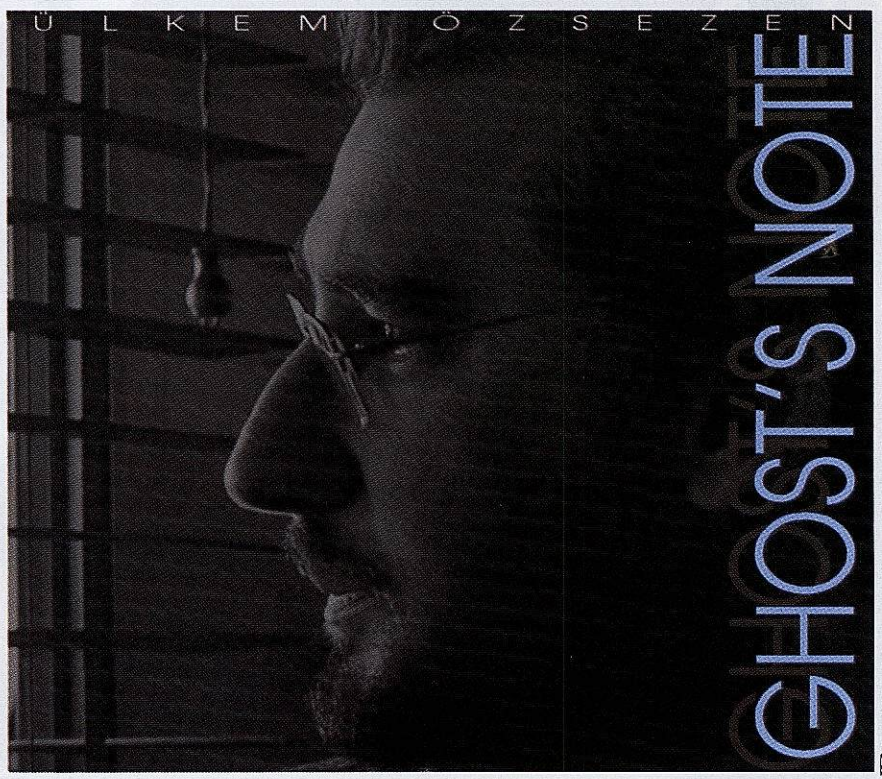

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@hotmail.com

Duo X

Duo X, klarinet ve basklarinette Laura Carmichael ve alto saksofon ve sho'da Naomi Sato'dan oluşan yeni müzik icrasını, doğaçlamayı, deneysel tiyatro etkilenimli sahne performansını harmanlayan bir topluluk. reBODyInG isimli etkinlikler serisi dâhilinde bir performans sergilemek üzere İstanbul'u ziyaret eden Duo X üyeleri ile söyleşi...

Öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?

Laura Carmichael: Ben Amerikalıyım ve lisans eğitimimi Michigan Üniversitesi'nde klarinet bölümünde tamamladım. Yaklaşık 8 sene boyunca Kaliforniya civarında yaşadım, orada birçok orkestra ve çağdaş müzik topluluğunun yanı sıra birçok doğaçlamacı ile çalma imkânım oldu. 1990'larda Ben Goldberg gibi John Zorn'un Tzadik isimli plak şirketi etrafında toplanan birçok müzisyenle çalıştım. Bu müzikal ortam çağdaş doğaçlama ve çağdaş klasik müzik arasında bir köprü niteliği taşıyordu. Böyle bir müzikal ortamın yanı sıra, aynı zamanda bestelenmiş müziğin icrasına da önem veriyordum, eserlerini çalıştığım besteciler Luciano Berio, Karlheinz Stockhausen, Steve Reich gibi isimler de var. Daha sonra bas klarinet eğitimi almak üzere Amsterdam'a taşındım. Çağdaş klasik müzik icrası üzerine uzmanlaşmak istiyordum. Orada bas klarinet gurusu Harry Sparnaay ile çalıştım. Üzerine yoğunlaştığım bas klarinette gelişmiş teknikleri hem bestelenmiş müzik icrasına hem doğaçlamalarıma uyarladım. Ayrıca deneysel tiyatro ve dans camiasından sanatçılarla da çalıştım. Son yıllarda kareograf William Forsythe'ın 'dans için doğaçlama teknolojileri' adını verdiği stratejileri müziğe uyarlama fikri dahilinde doğaçlama süreçlerime dâhil etmek çekici geliyor.

Naomi Sato: Ben Japon'um, Tokyo'da saksofon ve sho (geleneksel Japon üflemeli orgu) eğitimi aldım. Saksofon icrasında yüksek lisans yapmak üzere Amsterdam'a yerleştim. Orada bestecilik, doğaçlama ve Hint müziği çalıştım. Amsterdam'da çağdaş müzik topluluğu New Music Ensemble'da konuk müzisyen olarak çalışıyorum. Batı dışı enstrümanları da dâhil eden birçok projeleri oluyor, Japonya, Çin, Türkiye gibi ülkelerden geleneksel sazların olduğu projeler. Genç bestecilerle sho ve saksofon repertuarı oluşturmak açısından çalışmalarım oluyor.

Duo X olarak nasıl bir araya geldiniz?

N.S.: Laura bana Lee Hyla'nın bir parçasını çalmak için teklifle geldi ve bunu Laura'nın final sınavında çaldık. Daha sonra beraber çalıp bestecilerden parça sipariş etmeye başladık.

L.C.: İlk birlikte çaldığımız parçalardan biri Japon asıllı Amerikalı besteci Ken Ueno'nın klarinet ve sho için yazmış olduğu bir parça idi. Klasik eğitimli müzisyenler olmamıza rağmen doğaçlamaya ilgimiz var. Sonraları Anne LaBerge'dan bizim için doğaçlama için yönlendirmeler içerecek elekronik bir parça yazmasını istedik.

İkinizin de enstrümanları daha çok maskulen çağrışımları ile anılan enstrümanlar, bu aşamada ne gibi deneyimleriniz oldu?

L.C.: Klarinet söz konusu olduğunda böyle bir ayrım yok aslında, öğrenci olduğum yıllarda da dağılım yarı yarıyaydı. Basklarinette de az da olsa kadın icracılar da var. Birlikte kadın bestecilerin eserlerini seslendirip, kadınların bu saza ilgi profilini arttırmak gibi bir arzumuz var.

N.S.: Saksofon için durum daha yaygın sanırım, bir çok yetkin kadın jazz saksofoncusu var. Aslında saksofonu çok bilinçli seçmedim, alto saksofon seçimim ellerimin küçüklüğü nedeniyle biraz tesadüfî oldu.

Peki jazz çalmaya ilginiz oldu mu?

L.C.: Tabi, Amerika'da öğrenci olduğum yıllarda birçok arkadaşım jazz çalmaktaydı. Ben kendimi çağdaş icra alanında ve çağdaş doğaçlamada uzmanlaşmaya çalışan klasik eğitimli bir müzisyen olarak tanımlıyorum. Müzikte jazz doğaçlaması ve çağdaş klasik müzik doğaçlamasının birleştiği gri bir bölge var.

N.S.: Özellikle Amsterdam'da jazz dinlemeye başladım. Jazz müzisyenleri ile ilgimi en çok çeken şey aynı zamanda kendi müziklerini besteliyor oluşları. Bu nedenle yalnızca başkasının müziği icra etmektense bestecilik eğitimi almak istedim. Başkalarının parçalarını çalarken bazen 'evet güzel bir parça ama sanki bir eksik var' hissiyatına kapıldığım oluyordu.

Etkilendiğiniz jazz müzisyenleri var mı?

N.S.: Branford Marsalis.

L.C.: Benim kendi sound'ımı oluşturmamda klasik klarinetcilerin etkisi daha yoğundur. Ancak müzikal yaklaşımlarından etkilendiğim jazz kaynaklı müzisyenler var tabi, davulcu Kenny Wollesen mesela.

Klasik eğitim görmüş icracıların doğaçlamaya adapte olmakta zorluklar yaşadığı olabiliyor. Sizin için durum nasıl?

L.C.: Benim için hala geliştirmekte olduğum bir yönüm. Tabi ki yazılı müzik performans anlamında sonuç aldığım en hızlı yöntem. Mesela Art Ensemble of Chicago üyelerini ya da basklarinet de çalan Eric Dolphy'i düşündüğümde bu insanların ciddi anlamda yetkin sanatçılar olduğunu düşünüyorum, çünkü fikirler hakkında kafa yoruyorlar. Bir doğaçlamacı olarak ana merakım, kendi kişisel sesimi geliştirirken bu bakış açısından yararlanmak.

N.S.: Bir değişim programı için Paris Konservatuarı'nda eğitime gittiğimde bir doğaçlama dersi almıştım, ilk aşamada önümde yazılı bir müzik olmadan bazı sesler çıkarmak benim için zorlayıcı olmuştu. John Cage'in çevrenin sesine odaklanan yaklaşımı bende etkili oldu. Sonra düşündüm ki doğaçlama için notaları kullanmak durumda değilim.

L.C.: İkimizin işbirliğinde de ana konulardan biri bu, John Cage'den olan etkilenimimiz dahilinde notanın yanı sıra başka müzikal unsurlar üzerine yoğunlaşmak.

N.S.: Ya da sessizlik. Bazen biri doğaçlarken sessizlikten kaçındığını gözlemliyorum. Ben kendi sessizliğimin de tadını çıkarabilirim, bu doğaçlamaya yaklaşımımı özetliyor.

Ömür Şahin
omursahin@hotmail.com

Kamil Erdem;

'Samimiyetle müzikal kimliğimi yansıtmaya çalışıyorum'

Türkiye'nin en önemli bas icracılarından Kamil Erdem ve Portekiz asıllı, Fransalı akordeon sanatçısı René Sopa 2009'da Jazz Festivali sırasında tanıştılar. Şenova Ülker (trompet) ve Erhan Seçkin'le (davul) bir araya gelip quartet oldular. O vakitten bu güne pek çok sahnede dinledik kendilerini. Şimdilerde ise Kâmil Erdem-Réne Sopa Quartet ismindeki yeni albümlerinin heyecanını yaşamaktalar. Kâmil Erdem'le albümü konuştuk.

Rene Sopa'yla bir araya gelişinizle müzikal dillerinizin birbirini tuttuğunu, aynı heyecanı paylaştığınızı gördüğünüzü söylüyorsunuz. Bize ortaklaştığınız o dili anlatır mısınız?

"Heyecan paylaşmayı" bilemem de ortak bir müzikal dilimiz olduğu doğrudur. Zaten bir albüm çıkaracak kadar uyum sağlamışsak, üstelik ne ben Fransızca ne de René Türkçe bilmiyorsa ve hatta anlaşabileceğimiz ortak bir yabancı dil bile yoksa bu ancak ortak bir müzik dili ile mümkün olabilir. O ortak dili sağlayan ilk unsur jazz'dır elbette. Ama onun kadar önemli olan diğer bir unsur da her ikimizin de ilgisinin jazz'la sınırlı olmamasıdır. Yani bir tür müzikal çok yönlülük. Bu her müzisyende olmayabiliyor ve iyi müzisyen olmak için de illa çok yönlü olmak da gerekmiyor. Tek bir tür, örneğin mainstream jazz çalan mükemmel müzisyenler var. Ben jazz'daki emprovizasyon tarzını diğer ilgi duyduğum türlere ve kendi yazdığım müziklere de yansıtmaya çalışıyorum. René de aynı anlayışta ve bu ortak anlayış da bizim ortak müzik dilimizi oluşturuyor.

Albüm projesi nasıl gelişti peki?

2009'da İstanbul Jazz Festivali, 2010'da Ankara Jazz Festivali ve İstanbul'da üç konser daha vermemiz grubun müzikal uyumunu belli bir olgunluğa getirdi. Yeterli özgün repertuarımız olunca da albüm yapmaya karar verdik. Tabii albüm repertuarı konserlerdeki repertuarımızdan farklı; sadece benim ve René'nin besteleri, bir tane de düzenleme var. Standartlar, tango, latin vs. gibi konserlerde çaldığımız parçaları albüme almadık.

Önce konserlerde sonra albümde bir araya gelen dörtlünün enerjisini anlatır mısınız?

Özellikle emprovizasyonun ağırlıkta olduğu müziklerde performans günden güne hatta bir konserin bir anından diğer anına değişebilir. Çalarken sizin ya da gruptan herhangi birinin güzel bir cümle kurması, hem teknik hem estetik olarak gününde olması diğer müzisyenleri de olumlu yönde etkiler. İster konserlerde, ister albüm kaydında, hatta provalarda olsun, benim "enerji"den anladığım işte bu pozitif etkileşimdir. Bunun negatif olanı da vardır tabii! Ama bunlar sadece bu dörtlüye özgü değildir, bu tarz müzik yapan tüm topluluklar için geçerlidir.

Yaşadığınız bölgenin tınılarından esinleniyorsunuz. Şimdilerde Avrupa'nın 'yerel'e pek düşkün olduğunu biliyoruz. Avrupa jazz sahnesinde, festivallerde işiniz daha mı kolay oluyor?

Avrupa'nın yerel ya da farklı bölgelere ait etnik müziklere ilgisi var gibi görünüyor. Ama ben bu ilgiyi pek de samimi, daha doğrusu bilinçli bulmuyorum. Maalesef bazı müzikseverler arasında "zevk aldığını zannetmek" gibi bir hastalık var. Bunu keşfeden birtakım akıllı yapımcılar da başka bir deyişle "entellektüel ahmaklık" diyebileceğimiz ya da benim böyle adlandırdığım bu zaafı değerlendirip tuhaf bir sound geliştirdiler, geliştirttiler. Ama Avrupa konserlerinde gözlediğim şu ki, aslında herkes aşina olduğunu, ya da aşina olduğundan türeyen, gelişen müzikleri seviyor. Aslında müzisyen bundan da etkilenmemeli ve beğenilip beğenilmeme kaygısını bir tarafa bırakıp içine sinen müziği yapmalı. Bence ideal olan bu duruma yaklaştığımız ölçüde samimiyizdir. Tabii bundan "müziğim beğenilsin ya da beğenilmesin, umurumda değil" gibi bir anlam da çıkmasın; elbette umurumda, ama beğenilsin diye eğip büküp, şekillendirmiyorum.

Öğretmenlik yönünüz icracılığınızı nasıl etkiliyor?
Öğretmenlik-icracılık ilişkisi sorduğunuz yönde değil de daha çok bunun tersi yönünde işliyor, yani icracılığımın öğretmenliğime bir etkisi olduğunu söyleyebilirim. Zira öğretmenlikte yapmaya çalıştığım, icracılıkta edindiğim deneyimleri bir öğretim yöntemine dönüştürüp öğrencilere aktarabilmek.

Albümde altı parça Sopa ve size ait, 1 parça ise geleneksel Türk müziğinden: 'Kapıldım Gidiyorum Bahtımın Rüzgârına'. Albüme böyle bir örnek koyma maksadınız neydi?
Özel bir maksadım yoktu, bu çok sevdiğim ve severek de icra ettiğim bir eserdir. Tabii benim icram geleneksel tavırda olmuyor, kendi müzik birikimim, çaldığım enstrüman ve ilgili olduğum türlere bağlı olarak. Şarkının melodik yapısı armonizasyona çok müsait, ya da ben öyle hissettim; müzisyenlerin de kendilerini çok iyi ifade edebileceklerini düşündüm. Sanırım yanılmadım da. Konserlerde çok iyi tepki aldı, repertuarın bütünüyle de iyi kaynaştı.

Rene Sopa

Odd Tango'dan önceki albümle arasında yıllar var, bu albümse son derece hızlı geldi, daha evvel sizi heyecanlandıran bir proje mi olmamıştı?
Pek de "son derece hızlı" sayılmaz, arada iki buçuk yıl var. Ama 'Odd Tango' ile 'Bir Bas Masalı' arası çok uzamıştı, yaklaşık yedi yıl. Bu da kısmen tembellikten, kısmen de bir albüm oluşturacak kadar malzemeyi toparlayamadığımı düşündüğümden. Aslında bu işin hızlısı yavaşı da olmuyor. Mesela şu anda üzerinde çalıştığım, hatta birine fiilen başladığım iki ayrı proje var. Sıklıkla görüyoruz; çok ünlü bir isim, çok ünlü bir firma ile üç yıl süreyle her yıl bir albüm yapıyor. İyi de, müzik üretimi bu kadar periyodik olabilir mi? Sana -ne fazla ne eksik-, her yıl bir albüm yapacak kadar mı ilham geliyor? Belli ki bir sözleşme söz konusu. Evet, bu işin doğası gereğidir, ne de olsa ticari gerçeklerle sınırlıyız. Ama bu kadar da takvime bağımlı olmalı mıdır?

Albümde Rene Sopa'nın besteleriyle sizinkiler yan yana, ikiniz de farklı coğrafyalardan esinleniyorsunuz. Ancak parçalar birbiri içinden geçip gidiyor sanki. Mekansal uzaklık kültürel yakınlığı engelleyemiyor gibi, ne dersiniz?
Parçaların bir bütün oluşturması daha önce konuştuğumuz ortak müzik dili ile alakalı, ya da benzer müzik anlayışları da diyebiliriz. Farklı bölgelerden esinleniyoruz, ama birebir bu bölgelerin müziklerini yapmıyoruz. Ben kendi parçalarımda içimden geldiği daha doğrusu içimde olduğu ölçüde yerel, geleneksel müziklerden yararlanıyorum. Ama ortaya farklı bir şey çıkıyor. Çünkü dinlediğim, sevdiğim başka müzikler de var ve bunlar da müziğime yansıyor. Öte yandan öyle bazı bestelerim var ki, bu albüme girmesi düşünülemez bile. Yani mekansal uzaklığın sonucu olan kültürel farklılığı vurgulayacak parçalar da mevcut, hem René'nin hem de benim beste dağarcığımızda. Ama ortak projeleri farklılıklar değil, benzelikler üzerine kurarsınız. Biz de bunu yapmaya çalıştık.

Besteleriniz gelenek ve yeni kavramları arasında gelip giderek, bu ikisi arasında net bir çizgi olmadığını anlatıyor. Yeni geleneğin, gelenek ise yeninin içinde. Ve bu yapı son derece 'doğal', 'samimi' duyuluyor. Sadece buradan bakarak, müziğinizin, modernitenin 'yeninin içinde geleneği oyuncak etmesi'ne doğrudan bir eleştiri olduğunu söyleyemeyiz herhalde. Ancak eleştiri yaparken, 'iyisi de var' argümanına örnek gösterebiliriz. Katılır mısınız?

Bilemem... Eğer bu parçalarda yeni ve gelenek kaynaşmış şekilde, doğal ve içiçe duyuluyorsa, müziğin samimiyeti anlaşılıyorsa, bu beni mutlu eder. Her ne kadar gelenek ile yeniyi bir araya getirmek gibi bir niyetle hareket etmiyorsam da ortaya çıkan müzikte her iki unsurun duyulması bana "demek ki olmuş" dedirtir. Beste yaparken "şu kadar ölçü gelenek, şu kadar ölçü yenilik, biraz makam, biraz armoni" gibi, eczacının ilaç yapması misali dozaja ve zorlamalara başvurmak işi derinlik ve estetikten uzak, hatta alakasız bir noktaya getirir. Ben samimiyetle kendi müzikal kimliğimi yansıtmaya çalışıyorum. Türk müziğine ait unsurları müziğim oriental bir çağrışım yapsın diye kullanmıyorum. Bu müziği dinleye dinleye benimsediğim için yapıyorum bunu. Evet, geleneğin oyuncak edildiği örnekler çok ve çok da farklı biçimlerde ortaya çıkıyor. Avrupa'da yapılanlar daha soyut ve tını yaratmak fikri üzerine kurulu, bizdekiler ise aşırı melodik ve bir tür "neo-asansör müziği" denebilir. Bu tür örneklere bazı senfonik müzik denemelerinde de rastlanıyor, hele ki yenilerde. Bu yüzeysellik aslında bir şeyleri tam hazmetmeden kullanmak hevesinden kaynaklanıyor.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Serdar Barçın'ın 'Barbun'u, Bu balık başka balık...

Serdar Barçın ilk albümü **Barbun** ile dinleyicilerinin karşısına çıktı. Barbun deyince benim aklıma güzel bir barbun geldi ve düşündüm: Neden Barbun? Herhalde bu soruyu herkes soruyordur diye düşünerek Serdar ile ilk karşılaşmamızda söze bu soruyu sorarak başladım.

Doğru, Eray Aytimur ile bir röportaj yaparken Alp Ersönmez de vardı, Eray da aynı soruyu sorduğunda Alp dedi ki: Yahu İzmirli adama bu soru sorulur mu? Ama gerçek şu, bir gün arkadaşlarımla rakılı balıklı bir sohbet yapıyordum, tahmin edebileceğiniz gibi ben barbunu çok seviyorum ama sadece lezzetinden dolayı değil. Barbun bana göre çok özel bir balıktır. O balıklı sohbet sırasında Barbun adlı parçamın melodisi aklıma geldi ve hemen cep telefonuma kaydettim. Akşam da eve dönünce besteyi tamamladım.

Barbun her zaman sıra dışı ve özgün albümler yapan, aynı değerleri paylaştığım AK Müzik Yapım tarafından yayınlandı. İlgili basın Bülteni albüm hakkında şunları söylüyor:

Serdar Barçın'ın ilk albümü 'Barbun'un lansman konseri 25 Kasım'da Hayal Kahvesi'nde!
Ülkemiz jazz sahnesinin son yıllardaki en parlak isimlerinden, flüt ve saksofon sanatçısı Serdar Barçın Türkiye'nin son 30 yılına damgasını vuran Yeni Türkü grubunun 2001'den bu yana 'olmazsa olmaz'larından biri.
Jazz'in yanı sıra özellikle Şebnem Ferah'la yaptığı çalışmalar ile rock ve pop ortamının da yakından tanıdığı Serdar Barçın, bu aralar bambaşka bir heyecanın eşiğinde. Çünkü benzersiz bir jazz füzyon deneyimi sunan ilk solo albümü 'Barbun', A.K. Müzik etiketiyle yayınlandı.
'Barbun', Yeni Türkü solisti Derya Köroğlu'nun seslendirdiği Fırtına, son dönem rock camiamızın öne

çıkanlarından Gökçe ile özdeşleşmiş 'Aradım Seni', Türk jazz'ının duayenlerinden Önder Focan'ın konuk olduğu 'Sobalarında Kuru da Meşe Yanıyor' ve yeni neslin önde gelen saksofoncularından Engin Recepoğulları'nın katıldığı Lay lay ile dinleyicilerini türler arası bir müzik lezzetine davet ediyor.
Drum'n'bass dergisinde sürdürdüğü "Lezzetin Ritmi" adlı köşesinde damak tadını bile müzikle anlatabilen Serdar Barçın'in yıllar içinde özene bezene pişirdiği 'Barbun' için şimdi en doğru mevsim. Kaçırmayın!

Serdar Barçın (flüt, saksofon), Çağrı Sertel (piyano, keyboard), Kağan Yıldız (kontrbas), Ediz Hafızoğlu (davul).

Ama albüme katkıda bulunan müzisyenler yukarıdaki arkadaşlarımızla sınırlı değil. Derya Köroğlu kendisiyle özdeşleşmiş olan Murathan Mungan şiiri üzerine yapmış olduğu bestesi "**Fırtına**"yı seslendirmiş. Tabi bu bir tesadüf değil çünkü Serdar yıllardan beri Derya'nın kurmuş olduğu Yeni Türkü grubunun değişmeyen gediklisi. Müzik önce alıştığınız gibi başlıyor ama sonra Serdar ve arkadaşları ona ilginç bir yeni tat ilave ediyorlar.
Önder Focan anonim bir müzik olan ve daha evvelce kendi albümünde seslendirdiği "**Sobalarında kuru da meşe yanıyor"** adlı düzenlemesinin yeni bir düzenlemesinde elektrik gitar çalmış. Serdar Önder'in bu parçayı yorumladığı "Standart A La Turc " projesini sahnede beraber çalarken çok beğenirmiş ve kendi albümünü yaparken doğal olarak ondan istemiş. Önder ağabeyi de, memnuniyetle bu parçayı o aranjman ile çalmasına müsade etmiş.
İşin ilginci bir de pek alışık olmadığımız bir isim karşıma çıktı, alternatif rock'cu Gökçe de albümün '**Aradım Seni'** adlı parçasında şarkı söylüyor.Çağrı Sertel yaptığı düzenlemeler ile de albüme damgasını vurmuş, bir çok parçanın düzenlemesi ona ait.

Albümün giriş parçası "**Sene Sonu**" Serdar'ın konservatuar yıllarında onu ve arkadaşlarını yeni gençlik tabiri ile "kasan" sınav dönemleri ile ilgili. O dönemde bir çok zor eseri sınavlar için çalışmak zorundaymışlar. Serdar bu müzikle neden hayatı bu derece kasıyoruz diye kendisine ve dinleyicisine soru soruyor. Aslında bu sorunun cevabını bulmak için insanın cenazelerde bir an durup düşünmesi de yeterli ama bunu beceremeyenler herhalde albümdeki müziği dinlerken kaçınılmaz sonu yeniden düşüneceklerdir.
Albümde 11 parça var, Serdar bunların her birinin bir öyküsü olduğunu söyledi ama ayrıntılara girmek istemedi, ben de ısrar etmedim, müzik zaten anlatacağını anlatır diye düşündüm. Ama konuşma bitmeden önce parçaların öykülerini konserlerde anlatacağını da öğrendim. Bekleyeceğiz ve dinleyeceğiz. Zaten albümün hemen ardından konser turneleri de başlıyor.

"Albüm nefesli enstrümanları dinlemek isteyenler için ideal bir albüm", Serdar albümünü bu sözlerle özetlerken devam ediyor: yurt içi ve yurt dışında kabul edilebilecek bir albüm Barbun! Albümde Türkiye'de tanınmış bir çok müzisyen ve şarkıcının olması projeye ayrı bir ivme kazandırıyor.

Serdar, saksofon çaldığı kadar flüt de çalıyor ve bana göre flütün insanın ruhuna işleyen sesi, albümün bütününe de farklı bir koku sunuyor. Türkiye'de jazz müzisyenleri arasında flüt çalan çok az, benim hatırladığım flütü saksofonuna yoldaş eden tek örnek sevgili arkadaşım Yahya Dai. Flüt konusu açılınca Serdar bir sonraki projesini hatırladı. Bu albümden sonra hemen bir başka albüme giriyormuş ve o da flüt çalınan bir jazz albümü olacakmış.

Serdar Barçın ile ilk röportajımı 7 yıl önce Jazz dergisinin 33. sayısı için yapmışım, şimdi 61. sayıda onun ilk albümünü yazıyoruz, dile kolay 28 sayı geçmiş aradan. Bu albümle ilgili araştırma yaparken Serdar ile yapılmış bir başka röportajdaki ifadeler dikkatimi çekti:

"Memuriyet hiç bana göre bir iş değildi. Sabit bir hayat, tam üretim ve çalışma yılları... Rutine girmiş bir yaşamdan heyecan duyamayacağımı biliyordum. Kadro için savaşan insanlar vardı ama ben onlardan biri değildim."

Serdar Barçın müzikte jazz'dan çok pop müziğine hizmet ettiğini söylüyor. Sezen Aksu, Sertab Erener, Zuhal Olcay ve Şebnem Ferah'la yaptığı çalışmalar ile Türkiye rock ve pop ortamı onu yakından tanıyor. Türkiye'nin son 30 yılına damgasını vuran Yeni Türkü grubunun 2001'den bu yana 'olmazsa olmaz'larından biri. Onlarla yılda yaklaşık 60 konser veriyor ve hayatını hem Yeni Türkü hem de pop müziklerden kazanıyor. Stüdyo müzisyenliği yapıyor.
Ayrıca benim de gurur duyduğum okulum Robert Kolejde saksofon dersleri veriyor.
Bu güne kadar onlarca albümde yer almış ama ancak şimdi kendi gönlündeki albümü yapabilmiş. Doğru sound'u yakalayabilmek için İngiltere'den ve Amerika'dan özel saksofon mikrofonları getirtmiş. Her şey anca şimdi yetişti ama devamı daha hızlı gelecek diyor. Çünkü hem ikinci albümün besteleri hazırmış hem de ilk albümden sonra insan daha çok stüdyoya girmek istiyor diyor.

Jazz müzisyenlerinde en çok kimleri çok beğendiğini merak ettim:

Charlie Parker, John Coltrane, Sonny Rollins, Michel Brecker, Kenny Garrett, Joe Lovano, David Sanborn, Yellowjackets'in saksofoncusu Mark Russo, Kirk Whalum, Greg Osby, Yeni nesil müzisyenlerden Chris Potter, David Binney, bir çok beğendiğim ve takip ettiğim isim var.

Bizim müzisyenlerimizden Engin Recepoğulları, Meriç Demirkol, Yahya Dai ve efsane Tuna Ötenel'i çok seviyorum.
Saksofon dışındaki enstrümanları çalanlar arasında Aydın Esen, Miles Davis, Oscar Peterson, Art Tatum, Chick Corea, İmer Demirer ve Neşet Ruacan'ın adlarını sayabilirim. Tüm bu saydığım müzisyenler bana güç veriyorlar ve jazz müziğine bağlı kalmamı sağlıyorlar.

Türkiye'deki jazz ortamı hakkında ise şunu düşünüyor:

Son zamanlarda epey yeni albüm görüyorsunuz, ülkemizde son dönemlerde birçok müzisyen yetişti ama Türk jazz dinleyicisi bana göre yeterli değil. Çok daha fazla olması lazım. Bazı elit şarap evlerinde müzisyenler çalıyor ama onları dinleyenler de dinliyormuş gibi yapıyorlar. Ertesi gün de unutuyorlar, gerçek takipçiler çok az. Orijinal CD alan sayısı çok az, plak toplayan yok, müzisyenlerden iyi sistem sahibi olmak için hedef koyan yok, bu sadece para meselesi değil. Gerçek meraklı lüks arabaya binmez evine müzik sistemleri alır, yeni prodüksiyonları takip eder, yeni müzisyenleri tanımak için çaba sarf eder. Prodüktör kimdir, aranjör kimdir, kimler çaldı, ne çaldı takip eder, bunlar olmuyor. Ben sonuçta dinleyiciyi beğenmiyorum.
Bence epey alternatif işler var, müzik dinleyicisinin arka planda kalan bu müziklerle ilgilenmesi gerekiyor. Bugüne kadar jazz ve dünya müziği olarak nitelendirilebilecek 100'den fazla albüm yapıldı Türkiye'de ,ama bunları kim takip ediyor ki? Biz kendi adımıza bundan sonra daha çok albüm yapmaya çalışacağız. Şimdi olduğu gibi bunları cebimizden karşılamaya çalışacağız, ama bu durum, albümlerin yapılması için gereken süreçleri çok uzatıyor. Şimdi ne yapıyoruz, pop çalarak para kazanıyoruz ve onları da akademik işlerimiz olan jazz müziğine yatırıyoruz. Ben ayrıca saksofon ve flütü tanıtmak için her yere gidip elimden geldiğince konser ve workshop yapmaya çalışıyorum. Herkes gitara, bas gitara ve davula meraklı ülkemizde, hep bu enstrümanları çalmak istiyorlar. Artık değişiklik olması gerekiyor, insanların biraz da saksofon, trompet ve trombon ve diğer nefesli enstrümanlara ilgi duymasını isterdim.

Türkiye'de jazz albümlerinin satışları sınırlı olur, bunu biliyorum ama müzikseverlere şunu söylemek isterim, lütfen bu albümlerin orijinallerini satın alın ve dinleyin. Arşivinizde bulundurun. Albüm yapmak için emek veren, zamanını ve emeğini ortaya koyan müzisyenler için bu çok önemli. Daha çok konser izlemeye çalışmak gerekiyor, oradaki atmosfer albümlerden farklı çünkü.

Serdar Barçın müziğe flüt çalarak başlamış ama flütte ulaşamadığı sesler olduğu için alto saksofon çalmaya başlamış. Flüt ile kendisini yeterince anlatamadığını düşünmüş. Alto saksofonu kendisinin özgürlüğü olarak düşünüyor, kendisini çok rahat hissediyor. Zaten ilk albümündeki 11 parçanın 8 tanesinde alto saksofon çalması da saksofona olan tutkusunu gösteriyor. Ama bir sonraki albümü, bir flüt albümü olacak ve muhtemelen New York'ta kaydedilecek, Türk, Hint ve Amerikan stilinde bir albüm yapmayı planlıyor. Merak edip bu albümde kimlerle çalacaksın diye sordum, bana davulcu Hintli, basçı ise bu tip projelerde çalışmış bir Amerikalı olacak dedi. Türkiye'den bir iki kişi olacakmış ama fazla bir tüyo alamadım.
Enstrümancılığın sınırlarının olmadığını söyleyen Barçın, dünyada da jazz çalan flütçülerin çok az olduğunu, bu yüzden flüt ile yaptığı ve yapacağı islerin daha anlam taşıdığını söylüyor, saksofon için ise aradığı tınıyı son iki yılda yakaladığını ifade ediyor, ama çok yapacak iş olduğunu ekliyor.

Son söz:
Albümün kapağındaki resimde lambanın içinde bir balık görüyorsunuz. Size göre bu resim neyi ifade ediyor?
a) Lambaya balık kaçtı
b) Serdar lambada balık olmak istiyor
c) Başka bir lamba mümkün
d) Her lamba ampul değildir
e) Yukarıdakilerin hiç birisi

Doğru cevap için şu adrese gidin Serdar'ın tutkusunu göreceksiniz:
www.timpani.com.tr/pages/primaluna/primaluna.htm

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Çağrı Sertel ile "Newborn" üzerine...

Çağrı Sertel İstanbul Bilgi Üniversitesi Piyano-Kompozisyon bölümüne girdiği yıldan itibaren jazz'ın yanı sıra farklı tarzda müziklerle de tanıştı. Aydın Esen, Ricky Ford, Tuna Ötenel, Donovan Mixon, Can Kozlu, Cengiz Baysal ve Selen Gülün gibi isimlerle çalışan Sertel, aynı zamanda Buzuki Orhan Osman, Keisa Brown, Tony Jones, William Cardosa, Cem Adrian, Yaşar, Zuhal Olcay, Demir Demirkan, Sabri Tuluğ Tırpan, Sertab Erener, Bora Uzer gibi birçok isimle de çalıştı ve birçok farklı projede yer aldı. Kendine özgü stili ve tamamen orijinal kompozisyonlardan oluşan konsepti ile "Çağrı Sertel Trio" trio müziğine farklı bir ses getiriyor, yazdığı kompozisyonlarda günümüzün kuzey tınılarını kendi lirik müzik anlayışı ve elektronik-akustik tınıları ile harmanlıyor.

Çağrı Sertel'in yeni albümü "Newborn" üzerine konuşmadan önce albümü defalarca dinlemiştim, onunla söyleşi için buluşmak üzere Cihangir'deki evimden bir taş atımı mesafedeki Firuz Cafe'ye doğru yürürken aklıma daha önce Ozan Musluoğlu ile yaşadığım deneyim geldi ve teklifimi yaptım:

Gel, albümü benim evde güzel bir müzik setinde dinleyelim, dinledikçe konuşalım, sonra Firuz'a döneriz sana bir kahve falı bakarım. Kabul etti, eve geldik, lambalı amplilerin sıcacık sesi ile albümün ilk parçası "B Feeling" odayı doldurdu. Önce sessizce, tek kelime etmeden müziği dinledik, kendi albümünün bilgisayarlar ve i-pod'ların dışındaki bir dünyadaki yansımasını çok beğendiğini gözlerinden okudum. Buna önem verdiğini biliyordum çünkü albümün kitapçığında mastering aşamasının Dragan Tanaskovic tarafından gerçekleştirildiği yazıyordu. Önce bu öyküden sohbete başlarız diye düşündüm ama başka bir yerden konuya girdik:

"Sezen Aksu, Nilüfer, Nükhet Duru evimizde çok sık dinlenirdi, ben de onların müziklerini 12-13 yaşımdayken evdeki klavyede çıkartmaya çalışarak müziğe başladım. Bu denemeler kulağımı çok geliştirdi. Ailem yeteneğimi fark edince bana ders aldırmaya başladı. Lise dönemimde güzel sanatlar lisesine girdim, sonra tam burslu olarak Bilgi Üniversitesi'nin piyano ve kompozisyon bölümüne kabul edildim. İki yıl önce mezun oldum.
Bu benim ilk albümüm, 27 yaşındayım. Müziğe yeni atılmıyorum ama ilk defa kendi müziğimi insanlara sunuyorum. Uzun zamandan beri sağda solda çalıyorum, bu albüm projesini de aynı şekilde 3-4 yıldan beri çalıyorduk. Artık zamanı geldi, insanlar beni tanımalı diye düşündüm. Bu albümü yapma amaçlarımdan bir tanesi de yurt dışına açılmak, albüm bir müzisyen için kartvizit oluyor. Yurt dışındaki festivallere gidip başka müzisyenlerle tanışmak istiyorum."

Onu dinlerken önümdeki basın duyurusunu da okudum, şöyle yazıyordu;

Çağrı Sertel yeni albümünün konserlerini sürdürüyor. 8 Aralık Çarşamba gecesi Beyoğlu Nublu'da gerçekleşecek konserde Sertel'e; Kağan Yıldız ve Ediz Hafızoğlu eşlik edecek.

Aydın Esen'in, Çağrı hakkında albüm kitapçığında yer alan sözlerinin ilk cümlesi bu albüm hakkında güçlü bir ipucu veriyor:

Parlak zekalı süper kabiliyetli müzisyenlerin yarattığı taze bir albüm karşımızda...

Albüm Pozitif Müzik Yapım şirketinin dördüncü jazz albümü, daha önce İmer Demirer, Sabri Tuluğ Tırpan ve Selen Gülün'ün albümlerini yayınlamışlardı. Albümde Çağrı'ya eşlik eden bir çok müzisyen var, onları da şöyle anlattı:

Ediz Hafızoğlu bu albümde davul çalıyor, kendisi ile uzun yıllardan beri tanışıyoruz, çok yönlü bir davulcu, ben müziğimde eski "sound" jazz yapmak istemiyordum, daha dinamik bir müziğin peşindeydim. Ediz'in böyle farklı şeylere açık bir yönü var. Kağan'ı bu projeye başlarken tanıdım ve çok iyi arkadaş olduk, çok çok yetenekli bir kontrbasçıdır, albümde de bana eşlik etti. Ben doğru seslere tutkun bir insanım, kontrbasta entonasyon çok zor bir iştir. Benim müziklerimde bas ve piyanonun unison dediğimiz birlikte çaldıkları bölümler var, onları her basçı da çalamıyor.

Kayıtları İstanbul Teknik Üniversitesi'nin MIAM stüdyolarında gerçekleştirdik. Alp Turaç hem kayıtları hem de mix'i yaptı. Mastering için çok titizlendim, İsveç'te EST'nin masteringlerini yapan Dragan Tanaskovic ile temasa geçtim ve ona yaptırdım. Çok başarılı bir iş ortaya çıktı,

sonra dost olduk. Albümde İmer Demirer ve Levent Altındağ birer parçada çaldılar. Sarp Maden ve İmer Demirer ise ikişer parçada yer aldılar. Hepsi bana ve müziğime çok içtenlikle yaklaştılar, kendilerinden çok şey kattılar. Tüm parçalar benim bestem ama onların katkısı besteleri çok etkiledi. Tüm parçalar benim içsel duygularımı yansıtıyor, hepsi yaşadığım anın içinden çıktılar, kafamda duyduğum müzikleri yansıtmaya çalıştım.

Bu albüm benim için bir kartvizit, ben elimden geldiği kadar samimi olmaya çalıştım. Yeni müzikler eskileri kadar doğaçlamayı kaldıramıyor, insanlar belli bir dozdan sonra doğaçlama istemiyorlar, açıkçası ben de müzik dinlerken ve çalarken belli bir süreyi aştığında doğaçlamadan ziyade yazılı müzik duymayı veya çalmayı daha çok tercih ediyorum. Ben öncelikle insanlar müziğimi anlasın istedim ve çok uçmadım. Mümkün mertebe albümü stop düğmesine basmadan dinlesinler istedim.

Albümün en son parçasının "Values" yani Türkçe'si ile "Değerler" olması dikkatimi çekmişti, bir yaşam koçu olarak Çağrı'nın değerlerini ve o değerlerin ardında aslında kim olduğunu merak ettim, hiç tereddüt etmeden söyledi:

En önemli değer sağlık, her şeyden önce sağlık geliyor, geçtiğimiz yaz ağır bir farenjit geçirdim, kalbime indi ve ritim bozukluğu yarattı. Sağlık olmayınca hiçbir şey olmuyor, bunu yaşayarak öğrendim.

Ben kimim? Müziğe kendi isteği ve dirayeti ile başlamış bir insanım. Açıkçası müzik önce benim için bir oyundu, sonra müzik dinlemeye başladım, dinlediklerimden etkilendim ve zamanla kendim de bir şeyler yazmak istedim. Tabi ki bu albümde değişik etkilenimler var, çok yapmak istedim ve bu albümü gerçekleştirdim. Bana göre bu albüm azmimin zaferi. Lise yıllarımda ilk bestelerimi yaptım. Belli insanlar beni destekledi, Bilgi Üniversitesi'nde de destek gördüm. Zaman içerisinde kendimi var ettim.
Hayatımın bir döneminde para kazanabilmek için kötü pop parçaları da çaldım ama çaldıkça ondan kaçmak istedim. Bazen çaldıktan sonra paramı almayı unutup gittiğim olmuştur. Bir gün geldi ve kötü müziğe hayır demeye karar verdim. O gün hayatımda müzik adına bir şeyler değişti. Keisa Brown vardı, 60'lı yaşlarında bir kadın şarkıcı idi, biz ona mommy (annecim) derdik. Zamanında Ray Charles ile de çalışmış, onunla birlikte çalışmaya başladım ve güzel şeyler yaptık. Yaptığım şeylerden keyif almaya başladım, sonra da kendi triomu kurdum. Sonra tekrar popüler müzik piyasasına döndüm ama kaliteli müzisyenlerle çalışıyorum ve bununla da para kazanıyorum. Yaşar, Sertab Erener ve Tuluğ Tırpan ile çalıştım. Artık yapmak istediklerimi yapabiliyorum.

Çağrı Sertel'e göre müzik mümkün olduğunca sınıflandırılmamalı. Bir müzisyen olarak müziği sınıflandırma lüksünün de olmadığını düşünüyor çünkü jazz olduğu kadar pop, rock ve bir çok çeşit müzikle de uğraşıyor. Gene de konuşmalarında jazz ister istemez öne çıkıyor. Beğendiği piyanistlerin kim olduğunu sorduğumda Brad Mehldau, Esbjörn Svensson, Herbie Hancock, Chick Corea, Bill Evans ve Bud Powell diye cevap verince de içimden daha fazla söze gerek yok diye düşünüyorum. Ayrıca içinde doğaçlama olan müzikleri tercih ediyorum demedi de onun mezhebini ortaya koyuyor.

Aydın Esen'in onun hayatında çok özel bir yeri var, ondan özel ders almış, kendisinden albümünün kapağı için bir yazı istediğinde önce sormaya çok utanmış ama Aydın böyle bir şeyi yazınca da çok mutlu olmuş. Kendisini önümüzdeki beş yıl içerisinde nerede gördüğünü sorunca da çok ilginç şeyler dinledim:

O zaman 32 yaşında olacağım, şimdilik evliliği düşünmüyorum, İstanbul'u çok seviyorum ve herhalde burada yaşıyor olacağım. Ama İstanbul'da da belli

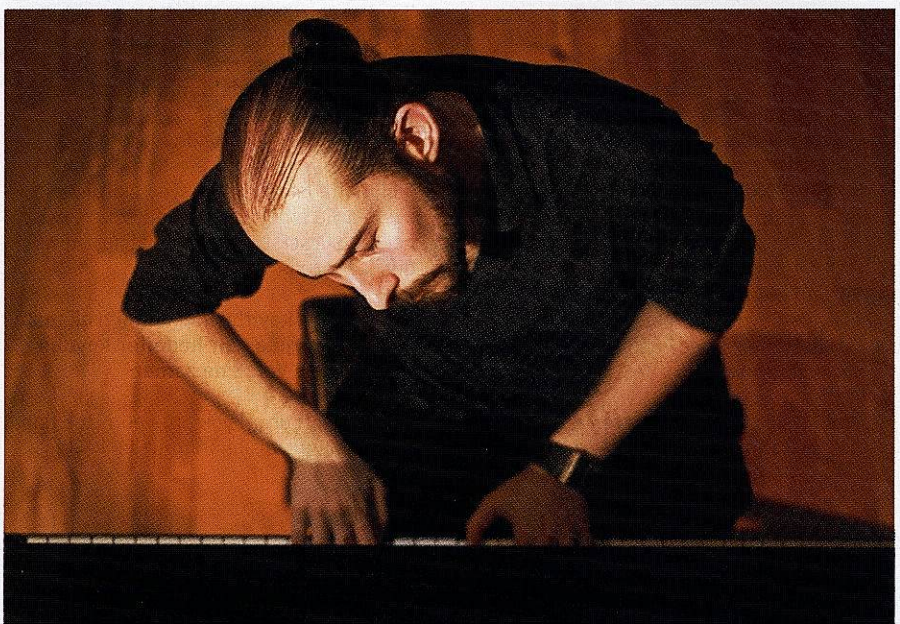

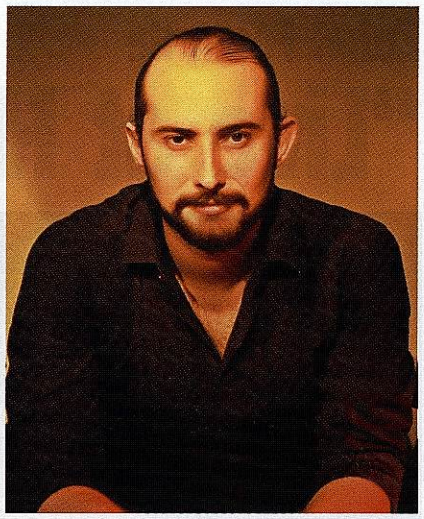

şeyler yaşanamıyor, bu albümümü çok dinleyecek insan çıkmayacağını biliyorum. Gerçi şimdi yurt dışında da jazz müziğine olan ilgi azalıyor ama orada daha kültürlü ve bilinçli, müzikten buradakinden çok daha fazla zevk alan bir dinleyici kitlesi var. Türkiye'de müzik adına bir şeyler yapabilmek çok zor, kolaya alışmış bir müzik anlayışımız var. Burada müzik teknolojisi üretmiyoruz, üretmediğimiz gibi o teknolojiyi de iyi kullanamayıp her şeyin kolayına kaçıyoruz. Bu durum beni rahatsız ediyor, belki de beş yıl sonra Paris ve New York'ta olabilirim.
Maddi sıkıntılar müzisyenlerin peşini bırakmıyor, bu yüzden de para kazanmaya devam etmek için sürekli çalışmak gerekiyor. Yurt dışında da bu böyle, ama ben doğru müzikler yapmaya devam edeceğim. Bir şeyleri yapmaya başlayınca insanın beyni ve vücudu belli bir hırs ile kaplanıyor. Bu hırs insanı kötü yola sürükleyebilir. Bence insan kendini ve yerini bilmeli, hırslarına karşı gelebilmeli, hırsını çalışmaya yönlendirebilmeli. Şeffaf olmalı, egosunu geride bırakabilmeli. Biz müzisyenler müziği insanlar için yapıyoruz, bunu hiç unutmamalıyız.

Aydın Esen'in yazdığı yazının girişi bu röportajın içinde bir tarafta yer alıyordu. Bazen bitirmek başlamaktan daha zor olur, benim için de böyle oldu. Çağrı Sertel'in içtenliği, müziğindeki zarafet beni etkiledi, saatler saatleri kovaladı. Yazımı yazarken onu hepimizden daha iyi tanıdığına inandığım Aydın Esen'in yazısına tekrar dönem gerektiğini düşündüm:

Çağrı Sertel Trio beklenenin çok daha iyisini yaptı. Parçalar da güzel, detaylı, akıcı, tatlı ve kompleks dürtüler dolu içerilere... Müziklerdeki etkilenmeler ve alıntıların orijinal fikirlerle iç içe geçişleri akıllıca. Eminim çok daha başarılı yapıtlar sergileyecekler zamanla... Kaliteli sololar herkesten, seviyeli bir ortam ve işte, 'universal sound'... Nefis iş!

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Zuhal Focan ile "Live at Nardis Jazz Club"

Çoğunlukla Bill Evans Trio'ya maledilse bile dayanılmaz hafifliğini Miles Davis kaynaklı varoluşuna borçlu bir parça, Nardis. Özgür, özgürlükçü, hani neredeyse jazz'a demokrasi gelmesi gibi, uçuş uçuş. Nitekim uçup uçup 2002'de Kuledibi'ndeki bir jazz kulübe isim olarak kondu, ama peşine bir de slogan takmaya mecbur kaldı 'Jazz kulüpte dinlenir' diyerek. Fakat sürekliliği ve tutarlığı ile Nardis Jazz Club yıllar içinde öyle bir 'oluşuma' dönüştü ki, akıntıya karşı kürek çekmenin dertleriyle kederlenmektense kendi yarattığı akıntılarla rotasını buluyor. Yaptıkları yapacaklarının teminatı olan 'oluşum' son olarak da 'Live at Nardis Vol.1' albümü ile kulaklarımızı şenlendiriyor. İşin başındaki Zuhal Focan'a "Sen deli misin şekerim" sorusundan daha iyilerini sorabileceğimizi biliyorduk.

'Live at Nardis', Nardis'in sekizinci yılına denk geldi ama aslında yeni bir proje değil. Eş dost müzisyene hatıra kaydı vermenin ötesinde, bu fikir ilk ne zaman belirdi ve hayata geçmek için doğru zamanı ne gibi beklentilerle kolladın?
Nardis 2002'de başladı ve neredeyse başlangıcından bugüne herşeyi kaydettik. Bu kayıtlar önce DAT ile, daha sonra da tek kamera DVD ile çoğu 2 kanal hatıra kaydı olarak yapıldı. Bunları müzisyen arkadaşlarımızla paylaştık ama bu kayıtlar, bu güzel performansları daha geniş kitlelere duyurabileceğimiz CD olarak yayınlamamız için yeterli değildi. Böyle bir kaydı yapmaya ilk geçen yıl karar verdim. Önderler'in (Focan) İsviçre'deki Bird's Eye kulübündeki kaydı görünce "Tamam, ben de istiyorum" dedim. Üstelik oradaki kayıtta kaydı yapan adam sistemi kurdu, "İyi hissediyor musunuz" diye sordu ve gitti. Kimse başında durmuyordu yani. Çok şaşırdım. Üstüne bir de Fransız Mezzo TV canlı kayda gelince ikna oldum. İlk iş maddi destek tabii. Garanti Portföy toplu CD almaya karar verince harekete geçtim. Harcamaların ne tutacağını baştan bilmiyordum ama ilk olmasının etkisiyle olabilir, umduğumdan çok oldu. Genel fikir şu; Nardis'te çok güzel şeyler oluyor. Bunların kaybolup gitmemesi, ileride tarihe tanık olması için birşeyler bırakmak lazım. Ayrıca canlı kayıtlardaki enerji stüdyo albüm kayıtlarından çok farklı. Bunlar birşey değil yani, daha da var, bekleyiniz...

'Vol. 1' dediğine göre zaten devamı var da bu albümlerde konserlerin kayıt kalitesiyle birlikte müzisyen beğenisi ve orijinal bestelere yer verilmesi gibi kriterler söz konusu. Bu kriterler prodüksiyon aşamasında işini ne kadar zorlaştırdı? Eser veya yorum haklarıyla ilgili problemler oldu mu?
Aslında böyle bir prodüksiyonu yapmanın en zor kısmı sanatçıda bitiyor. Yaptıkları hiçbir şeyi beğenmiyorlar. Neşet Ruacan, Burak Bedikyan konserlerini de kaydettik, bana kalırsa harika konserlerdi ama çöpe gitti. Bir tek parça beğenemediler. Roggenkamp+Focan+Lüebke, Amy London, Alp Ersönmez Quartet konserlerinden parçaları kayıtları oldukları halde kullanmadık. İmzalar geç geldi, hem de CD süresi yetmedi. Ama yorum hakları ile ilgili hiç bir problem olmadı. Üstelik telif hakları oldukça karmaşık bir süreç olmasına karşın herşeyi ile kendim uğraştım, samimiyetle söylüyorum ki MESAM, MÜYAP, MSG ve Kültür Bakanlığı çalışanları inanılmaz yardımcı oluyorlar. Her konuda en hızlı şekilde çözüm getiriyorlar. Bu konuda gerçekten çok şaşırdım.

Oğuz'un (Büyükberber) solo klarneti dışında, tabii Nardis sahnesinin özelliklerini de göz önünde bulundurunca, bu albümün bir trio ve quartetler buluşmasına dönüşmesi anlaşılır bir durum. Şunun için soruyorum, örneğin bir sextet performansında aradığımız kayıt nitelikleri zaafa mı uğrardı?
Hayır hiç sanmıyorum. Çünkü Nardis'te sesler zaten nasıl duyuluyorsa kayda da aynı sesler gidiyor. Teknik anlamda bir zorluk olmuyor. Tek sorun, dediğim gibi müzisyenlerin memnuniyeti. Ayrıca yakında ilk önce Önder'in altılısını, sonra da Burak Bedikyan'ın altılısını kaydedeceğiz. Ses mühendisimiz Berk Kula, kendisi de müzisyen olduğundan ne isteniyor, ne nasıl olmalı çok çabuk hallediyor.

'Live at Nardis Vol. 1'da iki tane vokal dörtlüsü var ama zaman içinde belli enstrüman ve janrlar üstüne veya tematik yollara odaklanabilir mi her bir kayıt?
Evet, ben de böyle düşünüyorum. Nardis'te vokaller, gitaristler, piyanistler gibi; hatta isteyen müzisyen Nardis'te live! adıyla albüm yapsın istiyorum. Ayrıca becerebilirsek DVD bile yapabiliriz diye düşünüyorum.

Peki Nardis kayıtlarının hangi frekansta yayınlanacağına dair hedefler koydun mu? Mesela Vol. 2 ne zaman yayınlanıyor?
Böyle bir program yok ama elimizde daha önce yapılmışlar ile önümüzdeki aylara

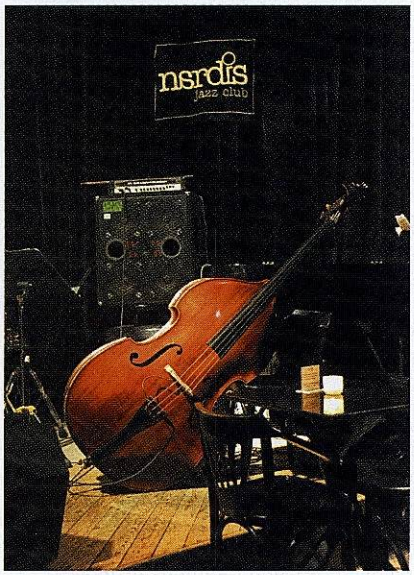

yayılmış önceden belirlenmiş bazı konserlerin kayıtlarını da alarak en kısa zamanda Volume 2 olarak çıkarmak istiyorum. Yeni bir destekçi arıyorum ama 2011 içinde diyebilirim.

Bu arada editörlüğünü yaptığın JAZZ'ın geçen ay 15. yılını kutladık. Türkiye'de jazz dergisi çıkarmak Müslüman mahallesinde ne satmak gibi bir şey?
Jazz Dergisi gerçek bir hobi olarak başladı. Jazz Derneği 'nde elim kalem tutuyor diye bana pas edilen bir işti aslında. İnat ederek asıldım ve azimle yürüttüm. Benim gibi insanların çevremde olması, bana destek olmaları sayesinde de bugünlere geldi. 15 yıl nasıl geçti anlamadım bile. Boyut Yayın Grubu'nun da varlığı çok önemli. En kötü krizde bile "tamam" demediler. Kolektif bir olay tabii ki. Derginin adıyla birlikte - JAZZ olarak- sınırları belli ve hitap ettiği kesim sayıca da tanımlı. Yani çok zor; bırak Müslüman mahallesini... İşin iyi yanı ise epey birilerine ulaşıyoruz. Özellikle de büyük şehirler dışına. Oralardaki jazz dinleyicisi çok şeyden mahrum... İzmir'de bu yıl festival iptal oldu. Ankara finans ve sponsor sıkıntısı çekiyor. Elde dergi sadece okumak zor tabii. Müzik bu, okumak bir derece, dinlemek gerek. Çok konser, çok festival, iyi sanatçı diyorum ve herkesin ilgisine çok teşekkürler ediyorum.

2004'te seninle biraz jazz, biraz JAZZ, biraz Nardis üstüne bir söyleşi yapmıştık. Türkiye'de basılan-yayımlanan albümler, konser mekanları, festivaller, medya, seyirci alışkanlıkları, jazz eğitimi ve müzisyen eğilimleri adına bu 6 yılda sence neler değişti?
İnanılmaz değişiklikler oldu. Ben ayrıca, bu kayıt işlerini, dergi editörü olduğumdan da çok sıkı takip etme durumundayım. Hele bu son günlerde patlama şeklinde. Genç müzisyenlerin, piyasada çalan, besteleri olan, kendi adlarına konserler yapan hepsinin ilk albümleri piyasada. Serdar Barçın, Çağrı Sertel bunlar arasında, Alp Ersönmez ikinciyi yaptı. Jazz kulüplerinde de patlama var. Tüm bunlarda Nardis'in iyi bir örnek teşgil ettiğine inanıyorum. Müzisyenler yeni projelere açık, özellikle Nardis'te hep yeni şeyler yapmak istiyorlar, biz de bundan son derece hoşlanıyoruz. Gelgelelim sözünü ettiğin diğer şeylere ki bunlar arasında eğitim var mesela, seyirci alışkanlıkları var mesela... Bunlar için o kadar olumlu değilim malesef. 5 yıl önce Bilgi Üniversitesi performans bölümü kapandı. Seyirci sayısı azaldı. Buna karşı mekan sayısında artış gözlemleniyor. Artışının nedenlerinden birisi mekanların iş yapıyor olarak algılanması, ikincisi jazz programlarıyla daha elit (!) bir kitleye ulaşılacağının düşünülmesi, üçüncüsü ise sponsor destekleri. Biz kendi hesabımıza 9 yıldır Nardis Jazz Club'ı yönetiyoruz. Uluslararası bir isim haline getirdik Nardis'i. Bundaki tek başarımız işi sürekli ve sürdürülebilir kılmak. Hasbelkader Türkçe pop barı yerine, jazz kulübü işleten kişiler değiliz, yani işletmeci değiliz. Dolayısıyla beklentilerimiz farklı. Ticari kaygıdan çok tutarlılık ve sürdürülebilirliği ön planda tuttuk. Bunu görünce yanlış değerlendirip "Aa bu sektörde iş varmış" diye düşünerek birçok yer daha açıldı ve kapandı bu 8 yıl boyunca, hala daha da açılmakta. İstediği kadar çok olsun dinleyici sayısını arttıramadıktan sonra sahne sayısının artması herkesin kaybetmesinden başka fayda sağlamaz. İstanbul'da müzik programı yaparken bayram, kandil, maç, uzun tatiller, kar kış, hepsi çok önemli faktörler. İstanbul jazz başkenti mi değil mi tartışmaları yapılıyor. İstanbul'un jazz kenti olması kaygısından daha önce daha başka sorunları olduğunu düşünüyorum. Avrupa'nın en önemli jazz kulüplerinden sayılan Bird's Eye'da gelirlerinin önemli bir kısmı sponsor, devlet ve belediyenin kültür fonları desteğinden geliyor. Buna karşılık İstanbul'da eğer tam olarak legal çalışıyorsanız kapıda bilet satmak durumundasınız ve bunun %52si vergi ve rüsüma gitmekte. Dolayısıyla bu şartlar altında jazz kenti lafı pembe bir rüyadan başka bir şey değil.

Ama 2010 üretkenlik açısından yine de iyi bir seneydi. Günün birinde bir Türkiye jazz'ından söz etme şansımız olursa, bu yıl çıkmış albümlerin, verilen konserlerin verimli tohumlar olduğunu düşünüyorum. Senin en beğendiklerin hangileriydi?
2010'da gerçekten Türkiye'de jazz adına pek çok şey oldu, yukarıda bahsettiğim gibi aynı anda jazz'da star kabul edilebilecek isimler aynı gece farklı yerlerde konserler verdiler. Son izlediğim Herbie Hancock projesini çok ticari buldum. Cedar Walton & Bobby Hutcherson konseri en beğendiklerim arasında (Finlandiya'da dinledim onları). Bir de bu yıl en çok CRR'deki Kenny Barron konserinde mutlu oldum. CD'lere gelince; o kadar çok şey dinliyorum ki hep büyük isimler söylemek gerek gibi geliyor ama "no name" de çok albüm dinledim, onlar arasından da beğendiklerim var. Radyoda program yapıyorum, TRT'de. Her pazartesi, sevdiğim şeyleri çalıyorum, tanıtıyorum. Bunlar arasından ilk aklıma gelen isim tenorcu Freidrik Lindborg.

Radikal Gazetesinde kısa haliyle yayımlanmıştır.

Tunçel Gülsoy
Tuncelgulsoy@gmail.com

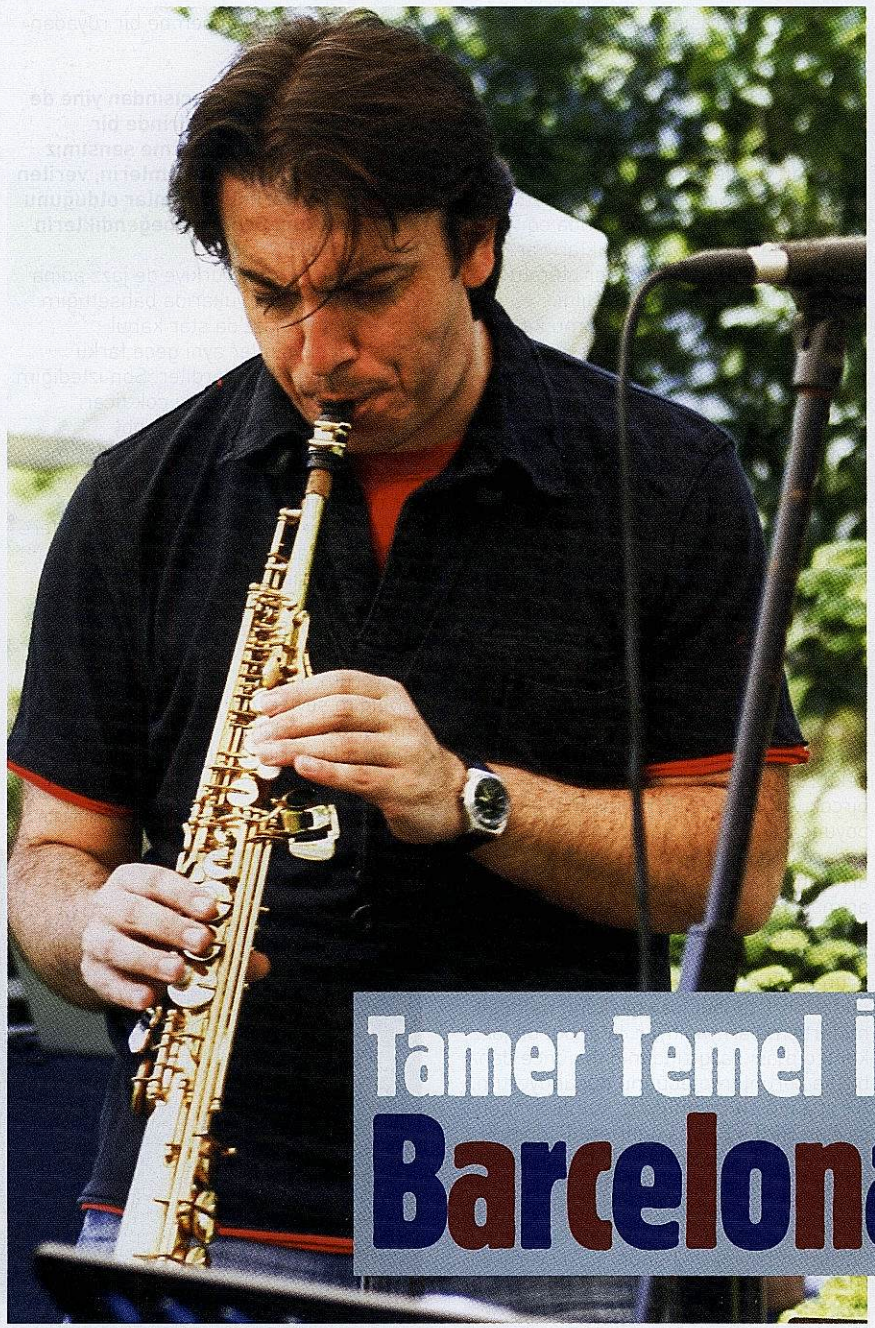

Tamer Temel İle Barcelona üzerine...

Önce Burçin Büke telefon etti, ağabey sana tanıştırmak istediğim bir müzisyen var, yeni bir albümü çıkıyor, mutlaka dinlemelisin, çok beğeneceğinden eminim. Benim için Burçin Büke gibi bir adam bunu söylüyorsa o müzisyen gerçekten dinlenmeye değer bir insandır, bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın. Ama daha sonra olumlu yargımı daha da pekiştiren bir şey oldu, albümün A.K. Müzik etiketiyle yayınlanacağını öğrendim, ilgim daha da arttı.

Basın bülteni ile albüm aynı anda elime geçti, artık işler eskisi gibi değil, basın bültenlerini aynen yazsanız ortaya bir röportaj çıkabiliyor, acaba böyle yapabilir miyim diye düşündüm ve A.K. Müzik'ten gelen adeta röportaj ağırlığındaki bülteni okudum:

Türkiye jazz sahnesinin genç nesilde öne çıkan isimlerinden saksofoncu Tamer Temel'in gitarda Dave Allen, akustik basta Masa Kamaguchi, davulda Marc Miralta'dan oluşan ekiple kaydettiği ilk albümü "Barcelona" dinleyicilerle buluşuyor.
Tamer Temel'in Barcelona'yı kaydetme fikri Amerikalı jazz'cı Dave Allen'le bir araya gelmesiyle oluşmuş. Albümü Allen'le birlikte New York'ta kaydetmek için hazırlanan hatta kayda girecekleri stüdyoyu bile ayarlayan Temel'in planları ABD'nin vize vermemesiyle altüst olmuş. Yaklaşık üç ay albüm çalışmalarını durdurduktan sonra Mark Turner, Larry Grenadier, Jeff Ballard'dan oluşan Fly Trio'yla bir araya gelmesiyle ise işler değişmiş. Hayranı olduğu bu müzisyenlerin yüreklendirmesiyle Tamer Temel, Dave Allen'la birlikte Barselona'ya gidip albümü kaydetme kararı almış. Tüm hazırlıklar yapıldıktan sonra önce Milano'ya gidilmiş. Tam o sırada İzlanda'daki yanardağ patlaması nedeniyle uçuşlar iptal edilince işler yine sarpa sarmış. Tüm bu badirelerden sonra dört gün gecikmeli olarak Barcelona'daki Laietana stüdyosuna girilip başlanan kaydın sonucu dinleyicilere Barcelona olarak dönüyor.

1975'te İstanbul'da doğan ve İzmir'de büyüyen Tamer Temel, Türkiye ve İtalya'da jazz konserleri verdi ve albüm kayıtlarında bulundu. 2005'te Avrupa Jazz Festivali kapsamında kazandığı burs ile İtalya'da Siena Masterclass Summer Course'da eğitim gördü, konserlerde çaldı. Bu dönem boyunca İtalya'nın önde gelen müzisyenleriyle çalışma olanağı buldu. Bruno Tomasso Band ile Valdarno 2005 Jazz Festivalinde çaldı. 2006 yılında Equinox grubuyla İzmir'de ve Eskişehir'de konserler verdi; standart ve modern jazz eserleri yanında kendi bestelerini de seslendirdi. 2006'da Claudio Fasoli ve Antonio Zambrini'nin oluşturduğu Open Jazz Orkestra ile 12. Avrupa Jazz Festivali kapsamında sahne aldı. 2006 yılında Kadıköy Jazz Günleri kapsamında konser verdi. 2007-2008 yıllarında İzmir ve İstanbul'da çeşitli konserler verdi. 2008'de Ankara Jazz Festivali'nde çaldı.
Günümüzün en önemli saksofon sanatçılarından biri olan Mark Turner'in workshop'una katıldı ve özel dersler aldı.

Bu tip yazılar gerçeği aydınlatırlar ama ayın her zaman karanlıkta kalan bir yüzü daha vardır, jazz dergisinin yazarları her zaman o yüzü de merak ederler. Tamer ile ilk buluşmamızda işte bu daha az bilinen ay yüzüne doğru bir yolculuk yaptık.

Bu albüm biraz tesadüfler üzerine gelişti. Dave Allen ile başlayan ve gelişen bir dizi tesadüf. Ben onun hayranlarından birisiyim. Biz onunla tanıştıktan bir iki yıl sonra İzmirli bir kızla evlendi. İzmir'e geldi, birlikte görüştük, konser verdik. Sonra birlikte bir kayıt yaptık, sorunlu bir kayıt oldu. Ben kaydı birkaç arkadaşıma verdim, İzmir'den Genç Cazcılar'dan Devrim Dikkaya da kaydı A.K. Müzik'e vermiş, A.K. Müzik müziğimle ilgilenince Dave Allen ile yeni bir kayıt yapmaya karar

verdim. Önce ekonomik olacağını düşünerek New York'da yapmaya karar verdik ama vize alıp gidemedik. Sonra olmadı ve Barselona'da yapmaya karar verdik. Marc ile daha evvelden tanışıyorduk, Barselona'ya gitmeye karar verince onu bulduk. Masa ise Dave'in tanıdığı bir basçı idi, New York'ta yaşamış ve Barselona'ya yeni taşınmış.

Lisede bağlama ve gitar çalarak müziğe başladım. Lise son sınıfta gitar çalarken bir yandan da jazz dinlemeye başladım ve saksofona ilgim oldu. Bir kere çalabilir miyim diye başladım ama sonra hiç bırakmadım. İzmir'de saksofon hocam olmadı ama müzisyen ağabeylerimiz bana her zaman yardım ettiler, bir şeyler gösterdiler. Kürşat And vardı kontrbasta, Haldun Özşakar vardı piyanoda, herkesten bir şeyler öğrendim. Ama en büyük hoca albümler, ayrıca müzikle ilgili her şeye internet üzerinden ulaşmak mümkün. Albümleri dinleyerek saksofonu öğrendim, ayrıca İtalya'dan bir burs kazanarak yazın oraya gittim ve çok güzel deneyimlerim oldu.

Tamer'e bu ilk albümünün bize neler

anlattığını sordum:
Albümün ismi "suda balık" olacaktı, zaten ilk parçanın da adı bu, ama bu adı taşıyan başka bir albüm olduğunu öğrenince madem Barselona'da kaydettik bari "Barcelona" adını koyalım dedim. Müziklerin bir tanesi hariç hepsi benim bestelediğim müzikler. Bana ait olmayan tek müzik ise çok sevdiğim bir besteci olan Ahmed Adnan Saygun'a ait. Albüm benim müzikal zevklerimi ve düşüncelerimi yansıtıyor. Bunun dışında albümün özel bir hikayesi yok.

Albümün özel bir hikayesi yok ama albümün kapağının üst köşesinde yer alan güzel bir kız resminin hikayesi var, bu Tamer'in İspanya'da evlenme teklif ettiği kız arkadaşı Çağıl Kaya'nın resmi, albümdeki resimleri o çekmiş, Tamer onun resminin de albümde yer almasını istemiş. Bazı özel sebeplerden şimdilik evlenme planını ertelemişler ama üzerinde çalışıyorlarmış. Tamer hayatını sadece müzik yaparak kazanan bir müzisyen. İstanbul'da nispeten yeni bir isim.

Basın bülteninde yazmıyor ama Ferit Odman, Ozan Musluoğlu ile de çalışıyormuş. Albümdeki parçaların hikayeleri var:

"**Suda Balık**" dört beş senelik bir beste, Tamer için doğal olma kavramını ifade ediyor.
Doğal olmanın ancak sudaki balıkta olduğunu, suyun dışında balığın doğallığının kaybolduğunu düşünüyor.
"**Bağdat**" ise bu güzel şehrin Amerikan ordusu tarafından ağır bir şekilde bombalanmasının Tamer üzerinde uyandırdığı duyguları anlatıyor.
"**Çapalıkarşı**" İstanbul'un ünlü mekanı Kapalıçarşı'ya yapılmış bir gönderme, Tamer bu tip kelime oyunlarını sevdiğini söylüyor. Ece Ayhan'ın aynı isimde bir şiiri olduğunu da öğrenmiş. Tamer'e göre büyük şehirlerde sürekli bir telaş yaşanıyor ve insan onun içinde yaşarken bazen zamanın yavaşlamasını istiyor çünkü hiçbir şeye yetişemiyor. Müzik o yavaşlatma çabasını anlatıyor.
"**Huzur**" evlenmeyi istediği müstakbel eşi için yazılmış bir parça, onun kendisine verdiği duyguyu anlatıyor.
"**Kırmızı**" aslında bir blues, Tamer bunu şair arkadaşı Türker Özşekerli için yazmış. Türker'in kırmızı adlı şiirine gönderme yapan farklı bir blues parçası.
"**Laitena**" aslında tam bir parça sayılmaz, sadece 53 saniye sürüyor, stüdyoda Dave ile birlikte çalarken çıkarttıkları bir interlude.
"**Beşer**" yapı itibarıyla beş dörtlük bir parça, kelime bir çok anlama da gelebiliyor ama özel bir hikayesi yok.
Bana göre albümün en ilginç çalışması albümdeki Tamer'in olmayan tek parça, ancak düzenlemeleri o yapmış. **Ahmed Adnan Saygun'un Op.44 Keman Konçertosunun Adagio bölümü teması üzerine bir dizi çeşitleme.** Son derece heyecan verici bir parça ve Tamer'i de farklı bir perspektife götürüyor. Tamer çağdaş müzikle de yakından ilgileniyor, bu parçayı dinlerken acaba olur mu diye düşünmüş, ortaya bu çıkmış. Bu tip çalışmaların Bartok ve Debussy için de yapıldığını söyledi.

"**Büyük Saat**" de zaman kavramı üzerine yapılmış bir parça, bir isim konulması gerekiyormuş, Tamer de bu ismi beğenmiş.

"**Şimdiki Zaman**" ise adı üzerinde şimdiki zaman telaşını anlatıyor.

Bundan sonra senden neler

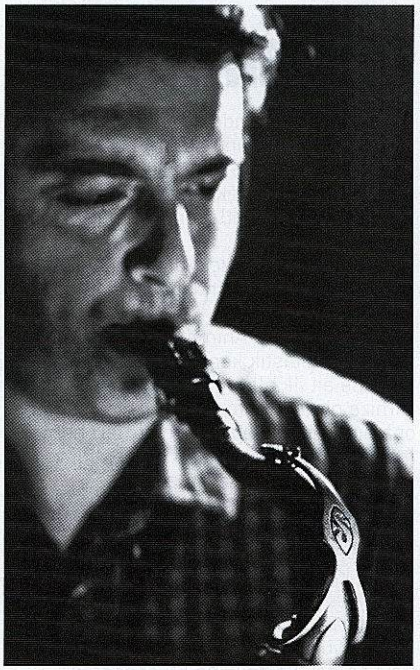

bekleyebiliriz diye sorulunca bu albümü takip eden konserler olacağını öğrendim. Daha ilerisi için ise Tamer'in kafasında iki farklı proje var, bir triyo veya quintet albümü, ama hangisi derseniz şimdilik belli değil.

Tamer saksofon deyince jazz tarihindeki tüm eski üstatları beğeniyor; John Coltrane, Sony Rollins en başta gelen isimler. Ancak Wayne Shorter'a olan ilgisi onun bir saksofon ustası olmasının yanı sıra bir müzik bestecisi olmasına dayanıyor. Yeni nesil meslektaşları arasında ise Mark Turner'ı beğeniyor. İrlandalı Seamus Blake, Chris Cheek, Joe Lovano ise diğer beğendiği isimler. Ancak Lovano'nun İstanbul'daki konserini ne yazık ki kaçırmış.

Bazen insan ağaçlara bakarken ormanı görmeyebilir, ben albümü dinlerken ormanı görüp göremediğimi kendimce sorguladım. Tamer'in dinleyicisinden beklentisi albümü dinledikten sonra tekrar başa dönerek dinlemeleri. Özel bir mesajı veya manifestosu yok. Öyle olsaydı bir manifesto yazardım diyor. Bir yönlendirme yapmak istemiyor, bir sanatçı olarak doğrudan bir şeyler söylemek ona uymuyor.

Bana göre orman şu oluyor.
Genç bir müzisyen geldiği noktada kendisini dinleyicilerine takdim ediyor, içindeki duyguları, yaşama karşı sorduğu soruları ses olarak kulağımıza üflüyor. Tamer'in dediği gibi albümü baştan sona dinleyip de tekrar başa dönünce ben tatlı bir uyku uyuma arzusu duydum. Tamer ise bana "demek ki albüm başarılı olmuş" dedi.

Siz de dinleyin, müziğin etkileri kişiden kişiye değişir, acaba sizinki nasıl bir etki olacak?

Ömür Şahin
omursahin@hotmail.com

Cesur ve derin bir kadın: Ceyl'an Ertem

Gardrobunun önünde ayaklarını yere vura vura bunu giyeceğim işte diye bağıran minik kız çocukları gibi... Genellikle kış günü yazlık giyinmek istedikleri için ebeveyniyle inatlaşan... Ve hatta çoğu zaman kazanan...
Karikatürize etmek için değil; bilakis o çocukların dirençlerine inatlarına hep imrendiğim için...
10 yıl kadar önce Anima grubunun solisti olarak karşılaştık kendisiyle. Şimdi ise kendine ait ilk albüm projesi olan Soluk'la içimize girdi. Albümdeki 15 parçanın çoğu ona ait. Derin ve ağır, hem sözleri hem müziği hem de bir fırlatıp bir çektiği kusurlardan korkmayan cesur sesi. Albümdeki parçalarıyla kalbinin derinliklerini öyle açıyor ki, onu kötü kalpliler ülkesinde yaşayan yapayalnız bir masal kahramanı sanıveriyor insan; fakat yanılıyor. Çünkü o kadın, dayatılan hayatların karşısında dimdik duranlarla birlikte yürüyor. Belki de bu sebepten Ceyl'an adı. Ve belki de bu sebepten Soluk'ta yalnız başına değil Şevket Akıncı, Oğuz Büyükberber, Alp Ersönmez, Ozan Musluoğlu, Murat Çopur, Ayşe Tütüncü, Çağrı Sertel, Coşkun Karademir'in de içinde bulunduğu 50 kadar müzisyenle çalışıyor.
Ceyl'an Ertem'le hem Ceyl'an'ı hem Soluk'u konuştuk...

Anima'dan bu yana sadece müzikal değil içsel bir değişim de gözlemleniyor sizde. Halinize, tavrınıza, sahnede duruşunuza, hatta saçınıza başınıza bakıldığında bile pek çok şeyle barışmış, daha kendi gibi görünüyorsunuz. Ne dersiniz?
Anima kurulduğunda 20, albüm çıktığında 26, Joker'i yazdığımızda 21 yaşındaydım. Küçük bir kızdım. İlk kez Anima'yla sahneye çıktığımızda seyircilere bakamıyordum, Tunçay'a bakıp söylüyordum şarkıları, yere bakıyordum. Mikrofonu elime alamıyordum, ayaklıkta duruyordu. Bu büyüme sürecine herkes tanıklık etmiş oldu. Utangaçlığım geçti. Şu andaki rahatlık ondan olabilir. Anima dağıldığı gün çok üzüldüm ama kendimi toparlayıp proje üretmeye başlamam bir hafta sürdü. Hemen kafamı toplayıp bu projeyi yazmaya başladım.

Sahnede şarkıların içine o kadar giriyor, bedeninizi o kadar özgür bırakıyorsunuz ki, insanın size bakınca şarkı söyleyesi geliyor...
O da bu utangaçlıkla alakalı aslında. Bir dönem hep gözlerim kapalı söylerdim. Gözlerini kapatınca ellerin de başka şekilde hareket etmeye başlıyor. Sonra gözlerini açıyorsun, karşındaki insanla oynamaya başlıyorsun. Biri dans ediyor, sen de ona göre deviniyorsun. Sahnede dinlediğim, sevdiğim, seyrettiğim şarkıcılar da enteresan devinimleri olan şarkıcılar. Güzel görünmek, estetik durmak kaygısı olmayan şu anda ağzımı oraya çekmeliyim çünkü o ses öyle çıkabiliyor diyen şarkıcılar. Müzeyyen Senar, Meredith Mong, Björk, Bergen, Edith Piaff, Billie Holiday gibi, hep kadınları saydım...

Kadın demişken. Gündelik yaşamda kadınların uğradığı ayrımcılık malum ama bize bir kadın müzisyenin halini anlatır mısınız biraz?
Türkiye'de kadın müzisyenler üzerine araştırma yaptığım 'cadı avı' projemle ilgili röportaj yaptığım kadınlara da sorduğum bir soru bu. Bir kadın olarak ben ya da başka bir müzisyen yaşamıyor olabilir, ama bir tane kız sadece rap söylemeye çalışıyor diye bir köprüden saçlarından sallandırılabiliyor, ben bun biliyorum. Herhangi bir gazetenin üçüncü sayfasını açtığınızda, makarnayı soğuk getirdi diye öldürülen kadınlar var ülkemizde. Sahne kıyafetimle evimden çalacağım yere giderken bile onlarca bakışa maruz kalıyorum. Türkiye'de kadın, kadın müzisyen, idealist bir kadın müzisyen olmak gerçekten çok zor. Çok iyi bir jazz piyanisti Berklee'ye gidiyor orada dünyaca ünlü bir davulcu 'kadın gibi çalma' diyor. Bitti işte...

Soluk'ta 50 kadar müzisyenle çalıştınız. Hislerinizi bu kadar kişiye geçirmek ve kendinizi anlatmaya çalışmak zor olmadı mı?
Çalan müzisyenlerin hepsi benim çok yakın arkadaşım. Çok uzun zamandır dinlemeye giderdim her birini. Nasıl çaldıklarını nasıl şarkı söylediğim kadar iyi biliyorum. Daha önce birbiriyle hiç çalmamış olanlar da çaldı, enstrümanını daha önce hiç kullanmadığı şekilde kullanan müzisyenler de oldu. Ama hepsi beni o kadar iyi anlıyordu ki... Çağrı Sertel 'Bir tane Ceyl'an düğmesi var bende gelmeden önce ona bastım, şu anda öyleyim' diyordu.
Bu albüme yansıyan da bütün bunların güzelliği oldu. Çoğu şarkı tek kez çalındı. Her biri çok içtendi. Coşkun'un (Karademir) çaldığı kaydın üzerine, ağlamaktan söyleyemedim. Parçayla ilgili hislerimi o kadar iyi anlamıştı ki... Yetenekli ya da çalışkan olmaktan çok maneviyat taşıyor olabilmek önemli. Albüm sırasında herkes bu şekilde çaldı. Ben parçanın rengini anlattım önce, al bu notalar bunlar da akorlar deseydim belki bu kadar iyi olmayacaktı...

Albümde Neşet Ertaş'ın 'Gönül Dağı' türküsününe yeniden hayat vermişsiniz. O kadar hisli olmuş ki...
Albüm fikri geliştiğinde Nazım'a Erkan Oğur çalmalı Gönül dağında da Neşet Ertaş intro çalmalı dedim. Sonra da dedim ki 'Ne oluyor Ceylan sana? Sen onlara bir şey verdin mi de bir şey alacaksın?' Belki iki albüm sonra albümümü götürüp 'Şimdi beni dinler misiniz? Ben böyle biriyim' diyebilirim. O nedenle vaz geçtim. Cihan Murtezaoğlu Nazım'a çaldı; ki muhteşem çaldı. Gönül Dağı'nın kaydı öncesi çok rahatsızlanmıştım. Kayıtta bulunamadım. Çok endişeliydim. Fakat Coşkun parçayı o kadar hissetmiş ki, introyu uzun çalmış... Dinledim, 'dokunmuyoruz buna ve albümde başka bir track yapıyoruz' dedim. Coşkun'la tanışınca birbirimizi o kadar iyi anladık ki, neredeyse insanların o hep bahsettiği enerjiye inanacaktık. O da demlenmeye çalışan ama İstanbul'da yaşayan bir adam.

Nazım'a parçasını hangi duygular içinde yaptınız?
Nazım'a parçasını Hrant Dink'in öldürüldüğü gün yazdım. O sıralar çok fazla tekrar tekrar Nazım okuyordum. 'Benerci Kendini Niçin Öldürdü'yü okuyorum. O kitap çok ağlatır beni. Çok acayip bir hissiyat içindeyim, biraz bize de kızgınım, bu apolitik genç tayfaya. Düşünceleri yüzünden acı çekmiş, öldürülmüş herkesi düşünerek başlayıp sadece Nazım üzerinden devam ettim. Sanki onun bir arkadaşıymışım gibi, onunla bir konuşma haline girmek istedim. Onu öldür, öbürünü hapse tık, diğerini parçalara ayır. Bu şekilde bir yere varamayacaklar. Bu ormanı yakamazsın...

Bir Sezen Aksu hayranı olduğunuzu biliyoruz. Zaman zaman Sezen Aksu tribute konserleri yapıyorsunuz. Son dönemde kendisine yapılan eleştirileri nasıl değerlendiriyorsunuz?
Sezen Aksu'nun "Her kahraman bir gün can sıkar" diye bir lafı var. Çok doğru bir laf. Kendisi kendisi için bunu söylüyor. "Bir beyin cerrahı benim yaptığımın yüz katını yapıyor, neden benden bahsediyorsunuz" diyor. Sezen Aksu Türkiye'deki en iyi müziği yapan en iyi tavrı gösteren biri değil. Eleştirilmeli. Ama şöyle bir eleştiri olamaz 'ah keşke o ameliyatı geçirirken ölseydi'. Kadını şu anda böyle eleştiri alması bir faşizm. Sezen Aksu benim için çok anılarımın kadını, annemin halalarımın teyzemin idolüdür. Çocukluğumda dinlenmiş izlenmiş taklit edilmiş biridir. Ne zaman geçmişi hatırlasam bir Sezen Aksu şarkısı kulağıma çalınır. Albümde de o yüzden Sezen Aksu'ya teşekkür ediyorum. Sezen Aksu, Onno Tunç, Atilla Özdemiroğlu birlikteliklerinden çok şahane şarkılar doğduğuna inanıyorum. Tribute'larda o şarkıları söylüyorum ve çok zevk alıyorum.
Çok kötü şarkıları da olmuştur Sezen Aksu'nun. Işık Doğudan Yükselir'den sonrasını dinlemem ben. Oraya kadar 30 tane benim olmasını istediğim, bayıldığım şarkıları var.
En çok bu detonelik ve referandum yüzünden üzerine gidilmeye başlandı. Detone olabilirsin, boğazına bir şey düğümlenir, bir şeye üzülürsün, hastalanırsın, detone olursun...
Herkesi sevmek ya da saygı duymak zorunda değilsin ama biraz daha akıllı, zeki, insani bir tavır takınabilirsin. 'O ölsün', 'o gitsin', 'o defolsun', bunların hiçbiri eleştiri değil.

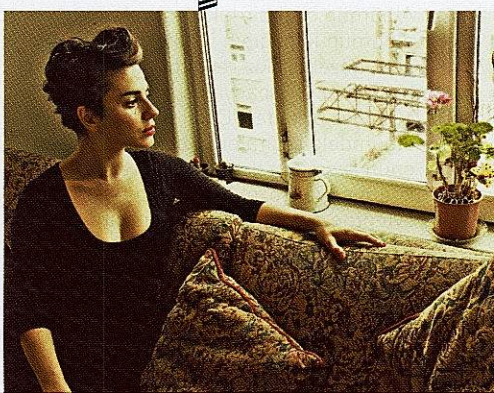

Suriye'den Bir Semavi Ses: Lena Chamamyan

Özge Baykan
baykan.ozge.ad@gmail.com

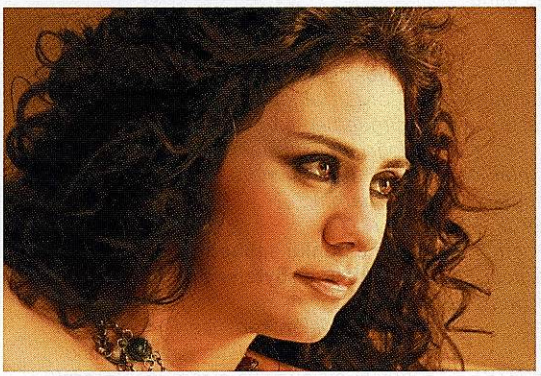

Lena Chamamyan'ın melek sesiyle nasıl bir tesadüf sonucu tanıştığımı hatırlayamıyorum. Ama dinler dinlemez nasıl da çarpıldığımı, şarkının sonunu soluksuz getirip dahasına nasıl da susadığımı çok net.
Sonra bir şey oldu, tasarımcı masa komşum Rami'ye bahsedesim tuttu. Belki o da Suriyeli diye, ya da kuvvetle muhtemel Rami'nin bilgisayarlara sığmayan zevkli müzik koleksiyonunu hatırladığımdan.
"Suriye'den muhteşem bir ses keşfettim," dedim Rami'ye heyecanlı, "Lena Chamamyan".
Durdu, sanki hiç şaşırmadı ve her zamanki sükunetiyle: "Lise arkadaşım," dedi.
Benzer müzikler dinlerdik o zamanlar, sonra o jazz'a kaydı ben rock'a."
Sanki "Bizi jazz ayırdı," der gibi. Ben de gerisini kurcalamadım, sakin bir hava takındım. Böyle tesadüflerle her gün karşılaşırmışım gibi.
Lena'ya beni ulaştıran da Rami oldu elbet sonra. Sorularımı hemen kucakladı Lena. Şamlı Lena Chamamyan Suriye Ermenilerinden. Kökleri Maraş'a uzanıyor. Müziğe çok küçük yaşlarda başlıyor; beş yaşında ilk konserini veriyor. Ailesinden de bol bol müzik görmüş: Klasik jazz'a meraklı babası saksofon çalıyor, annesi korolarda söylüyor. Klasik Arap ezgileri ve okulda dinlediği Ermeni melodileri Lena'nın belleğinde daha o zamanlardan jazz'la mayalanmaya başlıyor.
Ama sonra ekonomi okuyor: "Suriye'de müzik bir meslek olarak görülmüyordu. İnsanlar hobi olarak bakıyorlardı müziğe. Bir yanda klasik Arap müziği vardı öte yanda gece kulüplerinde çalınan müzikler: ortası yoktu. O yüzden benim de "gerçek" bir meslek edinip ailemi memnun etmem gerekiyordu," diyor Lena.
Fakat iyi ki müzik tutkusu galip gelmiş ve mezuniyetin ardından Şam Yüksek Müzik Enstitüsü'nde klasik vokal eğitimine başlamış. Okul yıllarında konserler ve atölye çalışmalarıyla müzik patikasını pekiştirmiş ve giderek de kendi şarkılarını yazar ve söyler olmuş. Şimdilerde TV dizileri ve filmler için de müzik yazıyor.
Lena'nın repertuarı kocaman bir meyve sepeti: Ermeni ilahilerinden Endülüs şiirine pürüzsüz kaymak sesi içinde pek çok geleneği eritebiliyor. Potasında çingene müzikleri, Süryani mirası da var.
"Jazz'la harmanlanmış tüm dünya müzikleri bana ilham veriyor," diye devam ediyor Lena, "Ama oryantal jazz'ı özellikle seviyorum." Kendi tanımıyla.
"Suriye'de bir ilki denedim: Eğitimini gördüğüm alanın, klasik vokalin dışına çıkıp geleneksel şarkıları jazz'la birleştirdim. Bu da risk almak demekti, çünkü toplumun hafızasına doğrudan işleyen bir denemeydi. Ya seveceklerdi ya da toptan reddedeceklerdi. Neyse ki, yapmak istediğim şey başarılı oldu ve seyircilerden beğeni topladı."
İlk albümü *Hal Asmar Ellon* 2006'da çıkıyor. *Hal Asmar Ellon*'u birlikte kaydettiği Halepli trompetçi ve saksofoncu Basel Rajoub aranjmanlarıyla da albüme şeklini vermiş. Aynı yıl birlikte Radio Monte Carlo Ortadoğu Müzik Ödülü'nü alıyorlar. Bu ödülün de desteğiyle Lena ikinci albümünü tamamlayabiliyor: 2007'de böylece *Shamat* çıkıyor. Albümde Türkiye'den de tanıdık var: *Daouni Ajood*'da Hüsnü Şenlendirici ve Volkan Çanakkaleli Lena'nın misafiri olmuş.

Shamat sonrası yine bir kesinti:

"Üçüncü albümüm Rasail (*Messages*)'in altyapısı iki yıldır hazır ama albümün prodüksiyonunu bitirmek ve dağıtımına başlamak için finansal desteğe ihtiyacım var," diyor Lena, "düzenli bir orkestra ile çalmıyor oluşum da para desteği bulmamı zorlaştırıyor."
Lena her coğrafyadan ilhamlara rüzgar gibi açık. Saksofondan bağlamaya, neyden buzukiye pek çok enstrüman ve müzisyenle çalışıyor, pek çok enstrüman ve müzisyenle çalışmak için Orta Doğu ve Avrupa'da sık sık seyahat ediyor. Birlikte söylediği müzisyenlerin listesi uzun; akordeoncu Manfred Leuchter, mezzo soprano Gloria Scalchi ve çok kimlikli vokalist Meredith Monk dahil.
Repertuarını kılı kırk yararak seçiyor. Hüznünü sesine uygun bulduğunu söylediği Endülüs geleneğinin en nefis gazellerinden *Lama Bada Yatathana, Hal Asmar Ellon'da* – tüm yaralara merhem. Feyruz ve Radio Tarifa yorumlarıyla beraber dinlemeli.
Tarzını ve lirik hafızasını zenginleştirdiğini söylediği Ermeni müziği de Lena'nın her albümünde, her konserinde mutlaka temsilini buluyor: *Shamat*'ta da *Sareri Hovin Mermen*'i a capella söylüyor. *Rasail*'de ise bir Ermeni dansı, *Halal e jan lal e* yer alacak(mış).
Lena'nın ilham perileri? Lübnanlı diva Feyruz, Mısırlı diva Ümmü Gülsüm, Suriyeli diva Asmahan; sonra elbette Ella Fitzgerald ve Sarah Vaughan. Goran Bregovic, Bobby McFerrin, Estrella Morente. Ermeni koldansa jazz vokalisti Datevik Hovanesian ve Ermenistan'ın en büyük jazz topluluklarından Time Report. Bir de uzun siyah saçlı kadınlar: "Uzun siyah saçın güzel bir sesin ön şartı olduğunu düşünmüşümdür hep." Dhafer Youssef ve Dulce Pontes ile birlikte sahne almayı da özellikle istermiş.
Lena ilk albümünü kaydetmeden hemen önce onu ölümle burun buruna getiren bir kaza geçirmiş. "Geçirdiğim kaza yaşamın rüyalarımızı ertelemeye izin vermeyecek denli kısa olduğunu hatırlattı bana," diyor.
Ya mutlu anlar? Yüksek Müzik Enstitüsü'ne girişi, mezuniyet, ilk albümün çıkışı, kaza sonrası müziğe dönüş. Detaylar: Şarkı yazarken tadılan minik keşifler, başarılı bir konser. Ve güzel müzikler.
"Her günüm yeni bir hikaye," dedi Lena. Başka? Şiir okumayı ve yazmayı, yemek pişirmeyi ve yeni yemekler tatmayı seven Lena. Sinemayı, seyahati, bir de Şam'ın eski mahallelerinde dolaşmayı seven Lena.
Lena son albümüne destek ararken, prodüksiyon ve pazarlama konularında yaşadığı zorlukları sıkça dile getiriyor. Arap dünyasında stüdyoların, prodüksiyon şirketlerinin, güçlü iletişim ağlarının ve elle tutulur müzik etkinliklerinin azlığı pop müzik dışında ayakta kalmaya çalışan pek çok müzisyen gibi onun da üretimini sekteye uğratıyor.
"Düşünülenin aksine Suriye'de geniş bir jazz sever kitlesi var; her yıl Temmuzda gerçekleşen jazz festivalini (*Jazz Lives in Syria*) heyecanla bekleyen, ticari olmayan müzikleri internetten takip eden, hazır bir kesim var. Ama onlar da bekliyorlar. Müzikle seyirciyi buluşturmak için uygun platformlara ihtiyacımız var," diyor Lena.
Yeni albüm için Mart 2011'i kurşunkalemle bir kenara not alın. Lena Chamamyan'ın sihirli halısına binip ayakları yerden kesmek için.

Diskografi:
Hal Asmar Ellon (2006), Incognito
Shamat (2007), Incognito

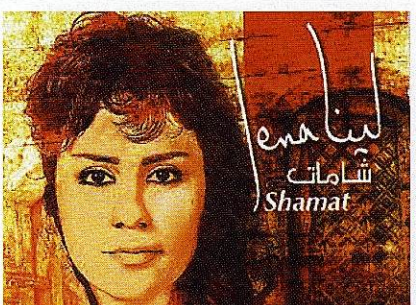

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Nükhet Ruacan Anısına...

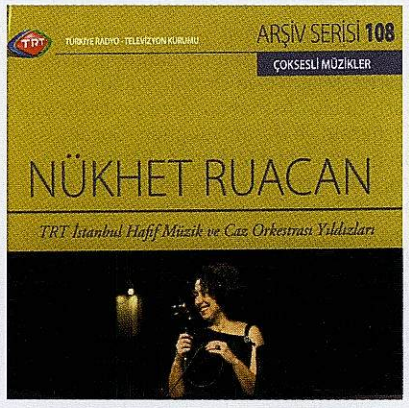

TRT Arşiv serisi 108, çok sesli müzikler, Nükhet Ruacan. Neşet ağabey ile Hakan Atala'nın kurmuş olduğu müzik mabedi Lale Plak'da buluştuk. Onu görünce Hakan aşağıda bir yerlere uzanarak Nükhet Ruacan müziklerini günümüze taşıyan TRT'nin yeni albümünü çıkarttı ve bize göstererek sordu: *Gördünüz mü?*

Neşet ağabey aynı albümü cebinden çıkarttı ve bana uzatırken cevap verdi:
Nasıl görmem ki, albümün yapımında ben de vardım, o benim kız kardeşim.

Hep birlikte 10 yıl öncesine gittik, Nükhet ile ilk tanıştığım ve onun dünyasını yazmaya çalıştığım ilk röportajı hatırladım. O gün bana şöyle demişti:

Hepimizin adının bir öyküsü vardır, birileri adımızı seçer ve o seçim bizi tüm yaşamımız boyunca takip eder.
"Nükhet güzel koku demek. Bu adı bana ağabeyim koymuş. O zamanlar mahallede bu isimde bir sevgilisi varmış."

Nükhet Ruacan bana göre çok güzel bir insandı, duyarlı, zarif, güzel sesli ve her şeyden önemlisi içindeki ışığı kendinden sonra gelen nesillere aktaran bir öğretmendi. Aramızdan ayrılalı 3 yıl geçti, onu kaybettiğimiz gün gazetelerde çıkan bir haber onun kocaman dünyasının mini minnacık bir özeti oldu:

Kimi eleştirmenlere göre kendi kuşağının en iyisi, divasıydı. Aileden gelen müzik tutkusu ona küçük yaşlarda büyük işler yaptırdı.
Tatbikî Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Bölümü'nde eğitim gördüğü 60'lı yıllarda Türkiye'nin en popüler kadın jazz vokalistiydi.

Kendisine göre profesyonel jazz şarkıcılığına 1974 yılında İsviçre'de başladı. O dönemde İsviçre ve Norveç'te Emin Fındıkoğlu ve Tommy Dodd orkestralarında çalıştı.
1977'de Türkiye'ye döndükten sonra verdiği konserlerle jazz'ın Türkiye'de daha çok tanınması ve sevilmesine önemli katkıları oldu; ama kendisini daha fazla müziğe vermek, jazz'la daha çok beraber olmak istiyordu.
Bu yüzden 1979'da ABD'nin ünlü jazz konservatuarı New York Conservatory of Music'te şan eğitimi aldı. 1982 yılından sonra da Türkiye'de çeşitli gruplarla çalışmaya devam etti.
Doksanlı yıllarda Ruacan adlı bir plak da hazırlayan sanatçı, Kültür Bakanlığı adına Çin ve ABD'de konserler verdi.
Jazz müziğinin Türkiye'deki diğer önemli isimlerinden Neşet Ruacan'ın kardeşi olan Nükhet Ruacan, son 3 yıldır Bilgi Üniversitesi müzik bölümünde jazz müziği dersleri veriyordu.
56 yaşındaki Ruacan ayrıca bu yıl NTV Radyo'nun sponsorluğunda yapılan 'Nardis Genç Jazz Vokalistleri Yarışması'nda jüri başkanlığını üstlenmişti.

Bir süredir hasta olan Türk jazz'ının divası, İstanbul Moda Camii'nde kılınacak cenaze namazının ardından Karacaahmet Mezarlığı'nda toprağa verilecek.

Onunla sohbet ederken resmi biyografilerde yer almayacak bir çok küçük ayrıntıyı öğrenmiştim, o konuşmaları hatırladıkça biyografinin ardındaki insanın ruhuna daha yaklaştığımı hissettim:

"Müzik o devirde benim için birinci planda gelen bir şey değildi. Ben aslında ressam olmak istiyordum.
Çocukluğumda hep resim yaparak büyüdüm. Akademi sınavlarına girdim, yetenek sınavını kazandım ama genel kültürü kazanamadım.

"Kızım Roksan bir tanedir, şu an 18 yaşında. 25 Aralık 1982 de doğdu, doğum gününden dolayı bize yılbaşı yaşatmıyor. Kızım en iyi dostum, arkadaşım, ve her şeyimdir. Özel Doğuş lisesinde okuyor, teşekkür alıyor. Hayır, kızım müzisyen olmak istemiyor, müziğe çok düşkün ama yaşamındaki en önemli şey müzik değil, o hukuk okumak istiyor. Bu sene birden bire böyle bir karar aldı.

Bir albüm yapsam içimde kendi dilimizde bir parça olsun isterdim. Daha henüz yazılmamış bir parça. Kendim söz yazmayı beceremem. Bir aşk şarkısı olmalı şüphesiz. Aşk şarkıları nedense hep ayrılıklarla biter."

Aslında söz yazmayı becerememesi sadece yanlış bir inançtı
O gün Nükhet benim yüreklendirmem ile bir şarkı sözü yazdı:

"Altında bir bas, üstünde kanatlar,
Ne kurallı, ne kuralsız
Yaşamaktır jazz.
Yüreğinde bir anı, gözlerinde parıltılar,
Bazen birlikte, bazen yalnız
Çalınan şeydir jazz."

Sonra hayallerini paylaştı benimle:

"Jazz müziğini anlatan bir hayalim var. Bunu sık sık rüyamda görüyorum. Belki de jazz'ın tarifi de sayılabilir.
"Çaresiz olgunlaşmamız gerekiyor. İçimde hep bir çocuk var. Bence en doğrusu içinizdeki çocuğu atmamak ama devamlı olarak da çocuk kalmamak.

Ben o günkü sohbeti yazarken son satırlarımı şöyle seçmiştim:

Doğa yasaları kaos içerisinde düzen arayanları, varoluşun kaynağındaki büyük bir gücü ve gizemi göstererek, onun karşısında alçak gönüllükle eğilmeye yöneltir ve onlara ilham verirler. Doğal dünya bu yasaları gözler önüne serer ve bize yaşamın doğal yolunu göstererek nasıl yaşayacağımızı öğretirler. Bu görüşe göre aslında tüm yaşadığımız şeyler bir öğrenme sürecinin parçalarıdır ve bir parçayı öğrenmeden bir üsttekine geçe meyiz. Nükhet Ruacan bugün geldiği yerde çok şey yaşayarak öğrenmiş bir müzik insanı. Birikimini kendi ardından gelen genç insanlara aktarırken bir yandan da jazz denen ummanda kendi seçmiş olduğu bir rotada yelken açmış gidiyor. İnanıyorum ki birikimini ayrıca düşlerindeki jazz albümlerini beğendiği müzisyenler ile birlikte yapacağı günler de gelecektir. İyi şanslar jazz'ın 'Güzel Kokusu', içindeki çocuk asla kaybolmasın.

İşte bu insanın ruhunu bizlere ulaştırmaya çalışıyor, 108 numaralı TRT Arşiv serisi albüm. İçinde 10 tane güzel parça var.

My Foolish Heart (Victor Young/Ned Washington),
Triste (Antonio Carlos Jobim),
Sophisticated Lady (Duke Elington&Irving Mills/Mitchell Parish),
Aşk (Neset Ruacan),
Çok Nota Samba (Neset Ruacan)
Mean To Me (Fred E.Ehlert/Roy Turk),
Its Only A Papermoon (Harold Arlen/E.Y.Harburg&Billy Rose)
I Wish You love / "Que reste-t-il de nos amours?" (Leo Chauliac/Albert A.Beach-Ing,Charles Trenet-Fr.),
My Little Boat (Ronaldo Boscoli&Roberto Menescal/Buddy Kaye (Ing.) ,
Over The Rainbow-Remix by Mehmet Sungur (Harold Arlen/E.Y.Harburg)

Hakan Atala'dan çıkıp Neşet ağabey ile İstiklal Caddesi'nde bir köşe bularak Nükhet'i bir kere daha andık:

Keşke albüm Nükhet yaşarken çıksa idi ama olmadı, TRT'miz şimdi çıkmasını uygun gördü, ben de böyle bir albümün onu sevenlerle buluşmasından memnun oldum.
Hep birlikte arşivleri taradık, Nükhet'in bir çok güzel icraatı var. Nükhet TRT'de kadrolu değildi ama misafir sanatçı

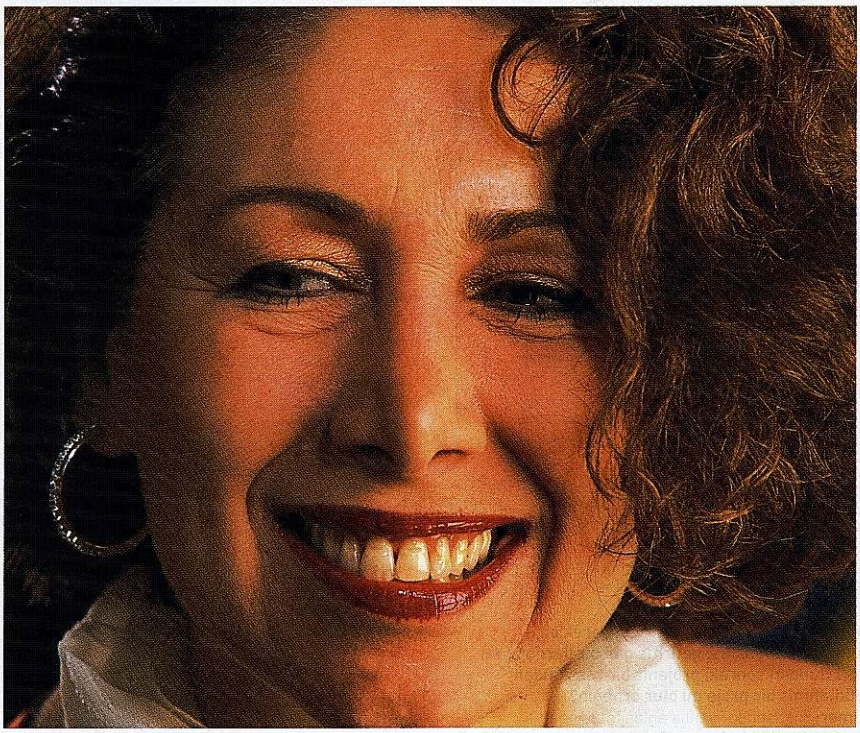

Fotoğraf: Mehmet Kısmet

olarak çok gelip gitmişti. Bazı bulduğumuz güzel kayıtların teliflerine ulaşamadık dolayısıyla da albüme alamadık. Ancak albümde yer alanlar da güzel ve hatırası olan şeyler. Nükhet'in TRT dışında da bazı kayıtları var, onları da derleyip toparlıyoruz. Belki onları da ayrı olarak çıkartabiliriz. Ama en azından elimizde bir albüm var ve çok mutluyum.

Aradan üç yıl geçti, bazen birileri soruyor, ne düşünüyorsun, ne hissediyorsun, kendinden küçük bir kardeşini kaybeden kişiye sorulunca bu soruya cevap alınamayabilir. Nükhet Moda'da benim altımdaki dairede otururdu, hala aklıma bir şey gelince acaba uyanmış mıdır, gidip anlatayım diye düşünüyorum. Hala bu hislerle yaşıyorum, insan kabullenemiyor. Alışamadım, albümü de rahatça dinleyemiyorum. Kim bilir bir gün öbür tarafta buluşup birlikte çalarız diye düşünüyorum.

Türkiye'de Randy Esen, Nükhet ve Sibel Köse'nin dışında jazz vokalisti yetiştiren pek fazla isim olmadı. Bunlardan çoğunu da daha erken başladığı için Nükhet yetiştirdi. Bilgi Üniversitesi'nden önce de yardım ettiği öğrencileri vardı, bunlar herhalde bir 40-50 kişi olmuştur ve bunların da en az yarısı aktif olarak çalışmaktadır. Hem kız hem de erkek öğrencileri vardı, Bilgi Üniversitesi'nde vokal bölümü de 20 kişi idi. Çocuklar hakikaten iyi yetiştiler ve mezun oldular. O kadar iddialı konuşabilirim ki, Avrupa'da bile bu kadar iyi jazz şarkıcı yetişmiyor. Tabi klasik müzik ve şan konusundan bahsetmiyorum. Nükhet öğrencilerinin İngilizce'leriyle de meşgul olurdu. Hem sesi doğru çıkartmaları, hem sahne hakimiyeti, hem de şarkıya estetik olarak yaklaşmak, hem de tüm olayın artistik olarak sunumu, Nükhet bunların hepsini öğrencilerine kazandırırdı. Nardis'in sponsoru olduğu bir vokal yarışması var, biz her yıl o yarışmada derece alan çocukları Estonya ve Letonya'daki şarkı yarışmalarına gönderiyoruz. Gidenler birinci, ikinci ve üçüncü oluyorlar, daha aşağı derece alan olmadı. Buradan da görüyoruz ki iyi çocuklar yetiştirmişiz.

Neşet ağabeye şu soruyu da sordum: Jazz müzisyenliği ve vokalistliği günümüzde rağbet gören bir müzik türü değil, Nükhet sağ olsaydı şimdi bu mesleği seçecek olanlara ne derdi?

Artık dünyada da bazı sentezler yapılmak zorunda kalınıyor. Herkesin günümüzde kendi öz sentezlerine gitmeleri lazım. İlle klasik jazz repertuarını çalmak şart değil. Bir müzisyen kendi müziğini yaratabilmeli, bizde buna en güzel örnek Erkan Oğur'dur. Kendi müziğini çalar, hiçbir müziği taklit etmez. Kendi sentezi vardır, beğenen olur beğenmeyen olur ama her müzisyenin kendi yarattığı bir sentezle ortaya çıkması lazım. O zaman Avrupa ve Amerika'da bizim müzisyenlerimizin şansları daha yüksek olabiliyor. Kalkıp onlara "All of Me" söylemeyeceksin, orası artık doldurulmuş vaziyette. Özgün bir şey sunacaksın ama o özgünlüğü yaratmak için kendi öz müziğinden ve her türlü müzik kaynağından da yararlanacaksın.

Bu sorunun doğal uzantısı ise Neşet Ruacan'ın Türkiye'de jazz'ın durumunu nasıl gördüğü oldu:

Daha evvel de konuştuk, Türkiye'de festival zamanlarında canlanan bir jazz dünyası var. Bu yeterli değil, sene içerisindeki jazz aktivitesi önemli. Öte yandan konser sayılarına ve festivallere bakarsak sene içerisine doğru bir yayılma da görüyoruz. Jazz klüplerinin sayısına bakıyorum, epey bir gelişme oldu ama 20 milyon nüfuslu bir şehir için gene zayıf kalıyor. Ama yok değil, gene de jazz müzisyenlerinin her gün gidip çalabileceği yerlerin sayısı az. Bir başka sorun da müzik okullarının eksikliği. Bilgi Üniversitesi kurulduğu vakit bugün için ne hayal ettiysek oldu. 10 yıl içerisinde bir çok iyi müzisyen yetişti. Bunun devamı lazım. Tabi bir de şu var, müzik okulu açmak ve yürütmek çok pahalı bir iş. Hatırlıyorum bir ara her hocaya yedi öğrenci düşüyordu. Bu hiçbir yerde rastlanamayacak bir sayı. Böyle bir yapıyı sürdürmek çok pahalı oluyordu. Amerika'da bazı aileler bu işlere destek oluyorlar. Mesela Juilliard Müzik Okulunu destekleyen bir Fischer ailesi var. Okulu desteklemek için çok büyük maddi katkıda bulunuyorlar. Evet bizde de çok varlıklı aileler var ve bunlar değişik sanat etkinliklerini ve festivalleri destekliyorlar ama Amerika'daki zengin ailelerin varlıkları buradakilerden çok daha fazla. Ayrıca orada sanatı destekleme geleneği bizden daha eski ve güçlü.
Dünyadaki üniversitelerin eğilimi büyük devlet üniversitelerinin yerine ufak ve özel üniversitelerin alması. Bu tip okulların sponsor desteği ile yürütülmesi lazım. Müzik okulları için de bu geçerli. Büyük konservatuarlarda bir çok yasak oluyor, zaten adı üzerinde, konservatuar konserve eden, yani muhafaza eden demek. Esnek olamıyorlar, günün gelişmelerine ayak uyduramıyorlar. Bilgi Üniversitesi böyle bir şey başlattı, Bilkent Üniversitesi de Bilgi kadar kapsamlı olmasa de bir müzik bölümü kurdu. Emre Kartarı'nın Hacettepe Üniversitesinde bir müzik bölümü kurduğunu duydum, inşallah başarılı olurlar.
Ancak şu da var. Jazz bir pazar işi, bir manavla pazar yeri olmuyor. Jazz hem sokakla hem de akademi ile el ele tutmak zorunda. Gerek Bilgi'de gerek de şimdi ders verdiğim Nazım Hikmet Akademisinde sıkıntı bu, biz bizeyiz ama pazardayız taklidi yapıyoruz. Dışarıda yaşayan şeyle bizim yaptıklarımız birbirine uymuyor. Berklee gibi büyük okullarda bu mümkün, çok öğrenci var, çok ses var. İnsanlar daha kolay arkadaş edinebiliyorlar. Kendilerine benzer insanları daha kolay buluyorlar. Biz bunu yapamıyoruz. Gene de şunu söylemeliyim, bizim tahminimizden çok daha fazla çocuk Türkiye'de jazz çalarak var olabiliyor.

Ölüm Allah'ın emri, ayrılık olmasa...

Nükhet Ruacan artık bize bıraktığı evladıyla, birbirinden değerli öğrencileriyle, güzel sesiyle ve hoş anılarıyla aramızda var olmaya devam ediyor. Ben onun farklı bir boyutta bizi izlediğini, bu satırları yazarken içimde yaşadığını biliyorum.

108 numaralı albümü dinleyen tüm müzikseverler de bunu hissedeceklerdir, eminim...

Ömür Şahin
omursahin@hotmail.com

YAKAZA

'Bütün sesler birdir'

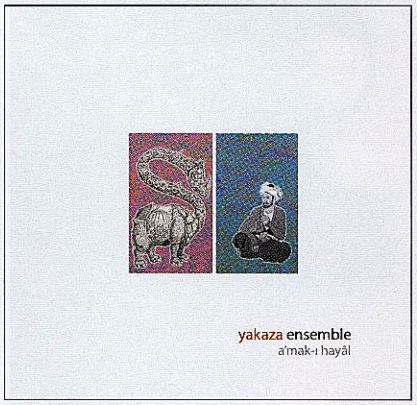

Bohemian Rapsody'de dediği gibi "Bu gerçek dünya mı? Yoksa sadece bir hayal mi?" İnancın, inançsızlığın, politikliğin, depolitikliğin, gündelik yaşamın ya da sanatın araçlarıyla farlı şekillerde sorulmakta bu soru. Sorunun soruluş şeklinden çok, bizatihi kendisi kıymetli. Çünkü sormak, bir anda, bir hayal aleminde yaşadığına aymak demek. Yakaza, en basit anlamıyla bu dünyanın rüya olduğunu görmeyi sağlayan; insanın gözlerini açan bir anlık deneyim' anlamına geliyor. 2009'da kurulan **Ceren Erendor** (viyolonsel, yaylı tanbur), **Eray Düzgünsoy** (afgan rebabı, dombra, kudüm), **Fakih Kademoğlu** (ney, shakuhachi, saron) ve **Ömer Sarıgedik**'ten (elektronikler, bas) oluşan Yakaza Ensemble, ilk albümlerinde Filibeli Ahmet Efendi'nin 1910'da yazdığı okuyucusunu 'gerçek'i bulacağı bir iç yolculuğa çıkaran 'Amak-ı Hayal' isimli eseri yeniden anlattı.
Sonuçta ortaya elektroniklerle akustiği bir arada duyduğumuz, bol emprovizasyonlu, yerel enstrümanların kullanıldığı, sesler arası hiyerarşiyi yıkan bir albüm çıktı.

Yakaza Ensemble'a merak ettiklerimizi sorduk.

Amak-ı Hayal eserinden sadece edebi - sanatsal anlamda mı etkilendiniz, yoksa eserden kendi yaşamınıza dair aldığınız bir pay var mı?
Ömer: Her ikisi de... Edebi-sanatsal anlamda beni en çok etkileyen zamanının ötesinde bir yapıt olması. Günümüzde de hala kendi yaşamlarımıza dair bir payı da var.
Fakih : Yazarın da kitabın girişinde belirttiği gibi, bu eser iki türlü okumaya açıktır: Birincisi fantastik bir hikaye olarak, ikincisi yaşanmış ve yaşanabilir bir hakikat olarak. Ben, bu eseri B şıkkı üzerinden okuyanlardanım.

İsminiz ve çaldığınız kimi enstrümanlar Türkiye'ye belli ölçüde yabancı. Albüm çıktıktan sonra aldığınız tepkiler ilk cümleyi doğrular nitelikte miydi?
Eray: Evet grupta bulunan bir takım enstrümanlar belki Türkiye'de ilk defa çalınan ve kaydı yapılan enstrümanlar. Afgan rebabı, shakuhachi saron gibi... Bu enstrümanların ne olduğu pek az bilinse de kulaklar aşina. Enstrümanların farklılığı her zaman olumlu tepki alıyor aslında.
Fakih: Dinleyicilere tanımadıkları bir şeyi güzel ve samimi bir şekilde sunma gayretinde olduğunuz zaman karşıdan gelen reaksiyon da, genelde güzel ve yeni bir tanışıklığa dair oluyor. Özetle memnuniyet verici tepkiler alıyoruz. Ayrıca çokça karşılaştığımız bir tepki de "Aa biz bu enstrümanların sesini iyi tanıyorduk ama adını bilmiyorduk" şeklinde oluyor.

Albümde elektronik ve akustik sesleri birlikte kullanıyorsunuz. Geniş bir enstrüman yelpazesine sahipsiniz. Müziğiniz hem bütün hem de parça parça. Bunun da feyz aldığınız eserle ilgisi var mı? Yoksa bu sizin müziğe bakış açınız olduğu için mi bu eserden feyz aldınız?
Eray: Önemsediğimiz temel konu bütün seslerin özünde birbirinden hiç birşekilde farklı olmadığı. Yani enstrümanların çıkardığı farklı tınılar her ne kadar farklı kültürleri temsil ediyor olsalar dahi bir başka algıyla aynı amaca, öz sese hizmet eden araçlar olabilir. A'mak-ı Hayal'de de birçok farklı hikayenin temelde bir konuyu anlatmış olması da bu yüzden.
Ceren: Amak-ı Hayal temelde iki bölümden oluşan, birinci bölümünde ise dokuz kısa hikaye bulunan bir kitap. Ama bununla beraber hoş bir yolculuğu başından sonuna kadar kopmadan anlatan bir bütün. Albümün de aynen böyle duyulduğunu düşünüyorum.

Müziği başka bir sanatla birleştirerek bir kompozisyon haline getirme gibi bir derdiniz var mı? Bundan sonraki projeniz bir ressamdan etkilenmiş bir proje mi olur örneğin?
Ömer: Bu aslında "yanlış anlaşılmasından çekindiğimiz" bir durum. Biz bir kitap grubu ya da sürekli başka işler başka branşları tarayıp etkilenen ve sonucunda bun müziğe döken bir grup değiliz, sadece ilk albüm bu şekilde. Aslında bu sorunun cevabını ben değil ikinci albüm çok daha güzel verir.
Fakih: Bundan sonraki projemiz bahsettiğiniz gibi bir şey olmaz herhalde. Müziği sanatın başka alanlarıyla birleştirmek bugünün sanat ortamında, zaten ekstra bir durum değil. Disiplinlerarası düşünce ve hareket, neredeyse bugünün olmazsa olmazıdır.

Müziğiniz yazılmış, önceden belirlenmiş bir müzik gibi görünse de emprovizasyon içeriyor. Yazılı müzikte de emprovizasyon olabileceğini mi anlatmaya çalışıyorsunuz?
Eray: Doğaçlamaya açık alanlar bırakıyor olmamız hem kullandığımız enstrümanların geleneğinde, hem de yirminci yüzyıl batı müziğinde keşfedilen bir takım kompozisyon biçimlerinde zaten mevcut. Ayrıca yazılmış müziklerde de emprovizyonlar için geniş alanlar bırakabilirsiniz.
Ömer: Elektronikler de dahil tüm enstrümanların kendine ait bir yolu bir edimi var. Partisyonları "yazı" ile sınırlandırmaktansa "koridorlar" ile sınırlandırmak emprovizasyona da yer açan güzel bir yöntem. Bunun dışında yazılmış bir notasyon takip etmiyoruz ama bu tümüye emprovize ediyoruz anlamına da gelmiyor. Güzel bir denge...

Sizin albümünüz marketlerde etnik ya da world müzik raflarında duruyor. Açık ki Amak-ı Hayal böyle kategorize edilecek bir albüm değil. Biri de tutup jazz rafına koyabilir mi mesela? Siz müziğin kategorize edilmesi, etiketlenmesi üzerine neler düşünürsünüz? Son dönemde peyda olan 'world müzik' kavramını nasıl değerlendirirsiniz?
Eray: Müziğin firmalar tarafından etiketlenmesi aslında standart bir dinleyicinin sadece tüketimini pratik hale getirir. Siz müzik dükkanında fazla durmazsınız hemen talebinizi karşılayacak müziğin genel bir ürün yelpazesi ile buluşturulursunuz. Bizim albümümüz belki world müzik raflarında bulunuyor olabilir. Bu aslında enstrümanların dünyanın bir çok farklı kültürnden bu coğrafyaya taşınmasından kaynaklanan bir bakış açısı. Ama bizler iki farklı kültürün birbirinden etkilenerek müzik yapıyor olmasına world müzik diyeceksek bu tartışmayı çok eskilere götürmek bile gerekebilir. Mesela Debussy'den bile örnekler verebiliriz. Yirminci yüzyılın ve günümüzün müziğinde eklektik olmayan çok az şey var da denebilir. Ama bir satış stratejisi olarak "world müzik" fikri yetmişlerden günümüze gelen ve ham maddesi "eğlence" olan bir yaklaşım biçimi. O da zannedersem bizim müziğimizde pek rastlanabilecek bir şey değil.
Ömer: "Etiket" her zaman yersiz bir konu olarak gelmiştir bana. Evrendeki tüm sesleri bir bütün olarak değerlendirdiğimizde, buna hiç de gerek olmadığını düşünüyorum. Bu noktada biz ortaya "Yeni Dünya Müziği" diye bir kavram-isim attık. Elbette ortada "New World Music Manifestosu" gibi birşey yok fakat bu isim aslında kategorizasyon "problematiğine" değiniyor gibi...
Fakih: Bu çok uzun bir başlık tabi. Bence gerçekten müzik yapan insanlar türlere ya da 'file under'lara itibar etmez, müziğini yapar. Bu kategorizasyon, isimlendirme, sınıflandırma piyasaya ve satış stratejilerine ait bir dinamik. Bu yaklaşım, türleri inkar etmek gibi bir yere gitmiyor tabi neticede bunlar müzik tarihinin süreci içinde oluşmuş kalıplar ve imlalardır. "World Music" ise problemli bir alan. 70'lere dayanan temelleri var. Bu akım içinde samimi iyi işler ortaya çıkmış olmakla beraber, genelde farklı kültürlerden üç, beş müzisyenin bir araya gelip, yüzeyde tutturulmuş bir kimya ile söyledikleri hepimiz kardeşiz şarkısı. Ya da bir batılı müzisyenin, bir renk, bir aroma olarak, doğu, ya da Afrika malzemelerini kullanması söz konusu. Bu yüzeysellik, gayet itici. Çünkü burada yeni bir ürün iddiası altında fena bir faydacılık ve kolaycılık var.

Albüm çıktıktan sonra Almanya ve Macaristan'da konserleriniz oldu. Yurtdışında büyük ilgiyle karşılandığınızı biliyoruz. Pek çok konser teklifi olduğunu da. Siz bunu neye bağlıyorsunuz?
Ceren: Yaptığımız müziğin bu güne kadar dinlediklerinden çok farklı ve etkileyici olduğunu düşünüyorlar.Ayrıca konser verdiğimiz ülkelerde dinleyenlerin bir çoğunun Amak-ı Hayali biliyor,okumuş ya da duymuş olmasıda mutluluk verici. Müziği dinlediklerinde okuyanda okumayanda hissettiklerimizi paylaşıyor.
Ömer: Samimiyet...

Çok genç, yeni mezun olmuş sanatçılarsınız. Ve yepyeni bir tınıya sahipsiniz. Türküye'de müzik eğitimi şimdiye kadar çıkarılmamamış; yeni seslere müsade ediyor mu? En azından kendi eğitiminiz nasıldı?
Eray: Türkiye'de müzik eğitimi genelde Avrupa'nın öngördüğü kadardır. Klasik anlamdaki müzik eğitimi de böyledir. Buna bir alternatif olmayı hedefleyen karşıt müzik görüşleri de. Bunun dışında müzikal olarak bir şeylerin farkına varmış olanları ise görmezden gelir, kabullenemez. Uygulamada ki komplekslerimizin günden güne eridiğini görmekle birlikte şunu söyleyebilirim. Kendine samimi olmadan insan yol alamaz. Kurumlar da alamaz. Kişisel olarak şunu ifade etmeliyim ki; bu ülkede ki kurumların geneli yeni seslere Batıda uygun görüldüğü kadar müsaade eder. Hayranlıkla takip ettiğimiz istisnalar vardır tabii.
Ceren: Açıkcası benim eğitimim gayet sert ve kapalıydı diğer müzik türlerine. Çocukluğumdan beri neredeyse klasik müzikten başka bir müzik türünün dinlenmeye değer olmadığını empoze ettiler desem yalan olmaz herhalde. Üniversite yıllarında farklı çevreler ve farklı sanatçılarla tanıştıkça çocukluktan beri özenle ve inatla korumuş, savunmuş olduğum şeyin müziğin küçük bir parçasını oluşturduğunu fark ettim. Yeni ve farklı müzikler dinlemek, çalmak bana çok farklı kapılar açtı. Ama unutulmaması gereken, hocalarımın sarfettiği emek sonucunda konservatuvarda edindiğim bu birikimle Yakaza Ensemble da çok başka bir alanı dolduruyor olmam.
Ömer: Kendi eğitimim yeni seslere gayet müsade ediyordu fakat son yıllarda bu değişti. Türkiye'ye bakacak olursak kendi kendilerine birşeyler yapmaya çalışan ve başarılı olan gruplar, müzisyenler, sanatçılar zaten var. Ülke her ne kadar müsade etmiyor gibi görünse de bunu değiştirmeye çalışmadan değiştirmeye çalışmak en iyisi... "Aktif olarak ilgilenmemek..."
Fakih: Ediyor dersek pek doğru olmaz. Eğitimin her noktası süper formal. Bu kadar şablonun içinde orijinal çıkışlar çok sık olmuyor ne yazık ki. Vizyonlar genelde çok kısır. Bizim şansımız bence istisnai gerçek hocalarla karşılaşmış olmamız ve hepimizin altyapılarının çok farklı olması.
www.yakazaensemble.com

Merve Erdal
merdal@metu.edu.tr

Jazz müzisyeni ve eğitimcisi

George "Skip" Gailes...

Bu sayıda sizlere, Ankara Hacettepe Devlet Konservatuarı'nda yeni kurulan Jazz Anasanat Dalı'nda bu dönem konuk öğretim üyesi olarak bulunan ve kısa süre önce Türkiye'den ayrılan jazz müzisyeni ve eğitimcisi George "Skip" Gailes ile bir röportaj sunuyoruz. Skip, Hacettepe'de öğretim görevlisi olarak bulunan eski öğrencisi Emre Kartarı'yla beraber jazz eğitim müfredatını hazırlamak, ders vermek ve programın kuruluşuna katkıda bulunmak amacıyla, 2010 Sonbahar Akademik Dönemi'nde 10 haftalık bir Fulbright burs desteğiyle Hacettepe'ye geldi. Skip, halen yaşadığı A.B.D.'de, Virginia Commonwealth Universitesi Jazz Bölümü'nde öğretim üyesidir; aynı zamanda yoğun bir konser ve kayıt program olan bir jazz müzisyenidir. Saksofon ve piyano çalmaktadır. Bu röportaj, Skip'in Hacettepe'deki görevinin sona ermesinden kısa bir süre önce, 9 Aralık 2010'da Hacettepe Devlet Konservatuarı'nda gerçekleştirildi. Jazz şarkıcısı olan Merve, Skip'in Hacettepe'de verdiği derslere Ankaralı bir çok müzisyenle beraber katılma fırsatı buldu. Skip'in özgeçmişi bu röportajın sonunda yer almaktadır.

Erken müzik deneyimleriniz ve müzik eğitiminizle ilgili bilgi verir misiniz?
Müzik, hayatımın hatırlayabildiğim her anının bir parçası oldu. Aile üyelerimin çoğu bir müzik aleti çalardı. 5 yaşında klasik piyano dersleri almaya başladım. 11 yaşına geldiğimde, piyanoyu sevmeme rağmen bu tarz (klasik) bir eğitim almak istemediğimi anlamıştım ve derslere devam etmedim. Ortaokulda saksofon çalmaya başladım; hem ders alıyordum, hem de okul orkestrasında çalıyordum. Bunun yanı sıra, arkadaşlarımla küçük müzik grupları kurar, çeşitli yerlerde çalardık. Yanlış hatırlamıyorsam profesyonel müzisyen olarak para aldığım ilk işim, 13 yaşında bir piknikte küçük grubumuzla çalmaktı. O yıllarda (1964-1965), jazz Amerika'da hala popüler bir müzik türüydü; sokaktaki insanlar Ella'nın (Fitzgerald) ya da Oscar Peterson'ın kim olduğunu, nasıl söylediğini /çaldığını bilirdi. Bu nedenle, para kazanmak için çaldığımız müzik de günün popüler müziği olan jazz'dı. Yıllar içinde çeşitli orkestralar ve gruplarla çaldım. Bu orkestralar arasında Amerikan zenci kültürünün etkilerinin hissedildiği soul müzik yapan dans orkestraları vardı. Bunun yanı sıra, yemekli tiyatro diye tanımlayacağım "dinner theater"larda çaldım. "Dinner theater", Türkiye'de olmayan bir kavram; içinde müzikli tiyatro oyunları ya da müzikallerin sergilendiği, insanların yemek yerken bunları seyrettikleri lokantalar. Buralarda çalmak benim için özellikle önemli bir deneyimdi. Jazz'da "standartlar" diye nitelendirdiğimiz bir çok parça, aslında müzikaller içinde yer alan, bu ortamlar için bestelenmiş parçalardır. Bu parçaları asıl hedeflendiği ortamlar içinde öğrenmek ve çalmak, bu parçaların barındırdığı mizah ve dans etkenlerinin köklerini fark etmemi sağladı. Tüm bu etkinlikler içinde yer alırken, bir yandan lise jazz orkestrasında çalıyordum, müziğimi geliştirmek için uğraşıyordum ve başka bir şey yapmaya zamanım kalmıyordu. Öyle ki, liseden zar zor mezun olabildim; sanırım beni bir daha görmek istemedikleri için liseden mezun ettiler (!).
Liseden sonra, o zamanlar Amerika'da jazz lisans programına sahip birkaç üniversiteden biri olan Berklee'ye girdim. Berklee'de 2 yıl kaldım ve bu sürede bir çok şey öğrendim. Ancak o zamanlar, genç bir müzisyenin sürekli iş bulması kolaydı; bu yüzden Berklee'ye gelen ve az biraz yeteneği/becerisi olan öğrenciler, birkaç sene sonra okulu bırakıp çalışmaya başlıyorlardı. Öyle ki, o zamanlar (şimdi değil) Berklee'den mezun olanların bir yetersizliği /eksikliği olduğu düşünülürdü. Ben de Berklee'ye devam etmedim. Berklee'yi bıraktıktan bir süre sonra bir jazz-fusion grubunun parçası oldum. 70'li yılların başıydı ve fusion, rhythm and blues, rock, pop ve jazz ögelerini birleştiren yeni ve taze bir müzikti. Geleneksel jazz müzisyenleri – özellikle bebop dönemi müzisyenleri – için ise zor zamanlardı bunlar. İnsanların inanılmaz yetenekli bu müzisyenlere burun kıvırmaları, çağın gerisinde kaldılar diyerek küçümsemeleri çok acıydı. Bu tavırlar, bebop ilk çıktığında da Louis Armstrong'a gösterilmişti – ki Louis Armstrong modern müziğin gerçek bir kaç dehasından biridir. Biz Amerikalılar her 10 yılda bir eskileri tamamiyle atıp yeni şeylere yer açmak çabasındayız; bu da bizim büyük trajedilerimizden birisi - müziğimiz ve kültürümüz için kayıp.

Jazz müzisyenliğinizin yanı sıra nasıl jazz eğitimcisi oldunuz?
Berklee'den sonraki yıllarda bir çok grupla çaldım. Bir dönem Richmond civarlarında haftada 5-6 gece bir yerde çalıyordum. Bir gece Doug Richards'ın bir öğrencisi beni dinlemeye geldi ve daha sonra Doug'ı getirdi. Doug Richards o sıralarda Virginia Commonwealth Üniversitesi (VCU) müzik bölümüne yeni başlamış bir öğretim üyesiydi ve bölüme jazz dersleri açmayı düşünüyorlardı – VCU'da henüz bir jazz programı yoktu. Doug bana VCU'da bir jazz programı açılmasıyla ilgili planlarından bahsettti ve benden bu kapsamda saksofon dersi ve belki bir de orkestra dersi vermemi istedi. Kabul ettim ve ertesi yıl (1978-79 yılları) ders vermeye başladım. İlk başta ders vermeye çok olumlu yaklaşmamıştım çünkü kendi başıma binbir emek ve güçlükle öğrendiğim bilgileri başkalarıyla paylaşıp kendime rakip yetiştirmek istemiyordum. Ama sonunda insanın bir şeyi en iyi nasıl yapacağını anladığı zaman bunu başkalarına da öğretmekle sorumlu olduğuna inandım – ve hala böyle düşünüyorum. Bildiklerimi başkasına

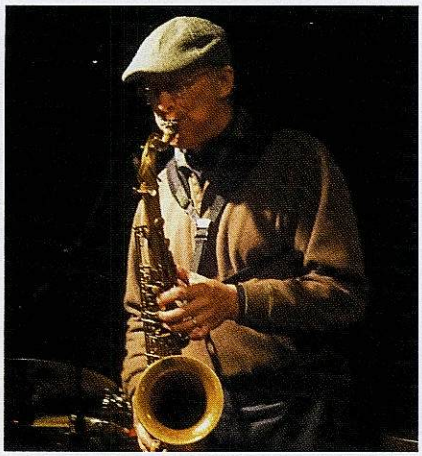

öğretmekle birkaç kez kendi rakiplerimi yarattım ama her seferinde bana da yetecek yer vardı. Yaklaşık 30 yıldır VCU'dayım, arada başka üniversitelerde de kısa sürelerle bulundum. Bu süre zarfında ders verdim, çalıştaylar düzenledim, çoğunlukla doğu sahilinde olmak üzere liselerle de çalıştım.

Açıldığı ilk dönemde Hacettepe Konservatuarı Jazz Anasanat Dalı'na konuk öğretim üyesi olarak gelmeniz nasıl gerçekleşti ?

Bunu anlatmadan once Emre'nin (Kartarı) VCU'da öğrencim olmasının benim için ne anlama geldiğini anlatmalıyım. Çok yetenekli bir çok öğrencim oldu ama Emre'nin öğrenci olarak en etkileyici özelliği samimiyetiydi. Zaman içinde öğrencilerimde, samimiyeti çoğu zaman yetenekten daha değerli bir özellik olarak gördüm. Samimi bir ruh haliyle yapmak istediğiniz şeyi öğrenebilirsiniz. Ne kadar yetenekli olursanız olun, eğer samimi değilseniz, mutlaka yolunda gitmeyen bir şeyler olacaktır, müziğinizin içi boş kalacak, anlamsız ve kulağa kötü gelecektir. İnsanlar bazen bir şeyi çok istemekle, yaklaşımlarında ne kadar samimi olduklarını bir birine karıştırıyorlar. Bir şeyi çok isteyebilirsiniz ama müziğinizi anlamlı kılacak olan şey çalışmak, pratik yapmak, analiz etmek ve neyin işe yarayacağını keşfetmek, bunun için çok uzun süreler emek harcamaktır; kısaca yaklaşımınızda samimi olmaktır. Emre VCU'da öğrenciyken, onu devamlı başında kulaklıkları, çalışırken görürdüm; her zaman bana soracağı öğrenmek istediği şeyler olurdu. Müzikte samimiyet bir şeyi çok istemek değil, ona ulaşmak için ne gerekiyorsa onun peşinden koşmak ve yapmaktır. İşte bu özelliği Emre'yi öğrenciyken bana çekti ve sonunda, hoca-öğrenci ilişkisinden öte, arkadaş olmamıza yol açtı.

Emre'yi, VCU'dan sonra New York'ta eğitimine devam ettiği süre zarfında fazla görmedim. Hacettepe'ye geldikten sonra onun katkılarının gerekeceği bir jazz programı açılacağı kesinleşmişti. Emre bu süreçte programın açılabilmesi için kendi uzmanlık alanı (ritim ve perküsyon) dışında, jazz'ın farklı konularında uzman kişilere ihtiyaç olacağını anlamıştı. Ankara'daki Amerikan Büyükelçiliği aracılığıyla, gereken uzmanlık dallarında yetişmiş Amerikalı eğitimcileri Fulbright bursu desteğiyle Hacettepe'ye ders vermek üzere getirmenin mümkün olduğunu öğrendi.

Emre VCU'dan sonra eğitimine başka yerlerde devam etmiş olsa da, onunla olan konuşmalarımızdan VCU'da aldığı eğitimin, onun için önde gelen müzik eğitimi olduğunu anlıyorum. Bu nedenle Hacettepe'ye geldikten sonra jazz programını doğru gördüğü yönde başlatmak için Emre, VCU'da en yakın olduğu hocaları ben ve Doug Richards'la iletişime geçti. Doug'ın uzmanlık alanı kompozisyon ve düzenleme, benimki ise doğaçlamadır. Jazz programının bu başlangıç safhasında öğrenciler Doug'ın onlara sunabilecekleri için henüz hazır değillerdi, benim onlara öğretebileceklerime ihtiyaçları vardı – bu aşamada ben doğru seçimdim ve bu şekilde Hacettepe'ye geldim. Türkiye'de bir çok müzisyenle tanıştım ama şunu belirtmeliyim ki, bu pozisyonda Emre'den başkası olsaydı olaylar bu şekilde gelişemezdi, bu nedenle Hacettepe eğitim kadrosunda Emre'ye sahip olduğu için çok şanslı.

Hacettepe'ye gelirken neler başarmayı hedefliyordunuz; ne bekliyordunuz, ne buldunuz? Hacettepe jazz programındaki öğrencilere derslerde nasıl bir eğitim anlayışıyla yaklaştığınızdan bahsedin lütfen.

Gelirken amacım, başladıktan sonra yıllarca sürdürülebilirliği olacak bir program oluşturmaktı. Hacettepe'ye geldikten sonra karşılaştığım biraz daha farklıydı. Ne derece yüklü ders vereceğimi gelmeden önce anlamamıştım. Burada bazen günde 5-6 saat boyunca aynı öğrencilerle ders yapıyor, beraber oluyordum. Hayatımda buna benzer bir tecrübe yaşamadım, ilk günler benim için çok korkutucuydu. Bu program (jazz programı) yeni oluşuyordu ve öğrencilerden beklenenler açıkça tanımlanmamıştı. Berklee'ye öğrenci olarak gittiğimde benden ne beklendiğini aşağı yukarı biliyordum. Hacettepe'ye gelen öğrencilerin ise birbirlerinden farklı geçmişleri vardı, bazıları belli bir yetenekte, oldukça az müzik deneyimine sahipti. Bu yüzden çok temel şeylere, herşeyin başlangıcına dönmem gerektiğini anladım. Bu öğrenci grubu için dersleri jazz tarihi, solfej, doğaçlama, orkestra gibi ayrı kısımlara kesin olarak ayırmanın pek de uygun olmadığını gördüm. Üzerinde çalıştığımız konuları daha da açarak, önemli ögeler üzerine yoğunlaşan dersler yaptık. Örneğin bir gün ritimler üzerine 2-3 saat çalışırdık, ertesi gün öğrendiğimiz ritimleri başka şeylere uygulardık. Bazen de konudan konuya atladığımız olurdu: örneğin once blues anlatırdım, sonra tonalite, ardından da müzikal cümleler kurmayı. Bu yaklaşık 4-5 gün sürebilirdi. Sonra tekrar blues'a geri dönüp diğer öğrendiğimiz ögeleri blues içinde birleştirmeye çalışırdık. Öğrencilerde ortak temel eksiklikler vardı, bu eksiklikler birbirinden kesin olarak ayrılmış yedi farklı ders içeren bir programa devam etmelerine engeldi. Eğer müzikal cümleler kurmakta problem yaşanıyorsa ya da ritim ve jazz'la ilgili temel bir yanlış anlama varsa, bu benim öğreteceğim diğer her şeyi etkileyecekti. Bu eksiklikler öğrencilerin programda hızlı ilerlemelerine engel olsa da benim için çekici yanları da vardı; bu öğrenciler yazılmaya hazır temiz bir tahta gibiydiler. Jazz'ı jazz yapan tüm temel ögelere birer birer başından bakacaktık ve 10 haftalık bir sürede bunlardan işimize yarar araçlar geliştirecektik. Sonuçta belirgin bir müfredatı takip etme fikrini bıraktım, onun yerine bu yetenekli genç müzisyenlere ortak bir kültür (jazz kültürü) kazandırmayı hedefledim.

Hacettepe'deki görevinizin sona ermekte olduğu şu günlerde, burada kaldığınız zaman içinde neler başardığınızı düşünüyorsunuz?

Sanırım en önemli şey, burada ortak bir estetik anlayışına sahip bir öğrenci grubu oluşmasıydı. Bu sayede kendilerini ait hissettikleri, ortak bir hedefi olan, kendi içlerinde birbirlerine bağlı bir topluluk oluşturdular – belki buna müzik cemaati de denebilir. Okulun ihtiyacı olan da bu tarz öğrenci topluluklarının oluşması. Yeni öğrenciler geldikçe eski öğrenciler onlara neyin önemli olduğunu, nelerle zaman kaybetmemeleri gerektiğini anlatacaklardır. Eski öğrenciler, yeni öğrencilerin örnek alabilecekleri kişiler olacaktır. Herkesin birbirine destek olduğu bu ortamda eğitildikleri için, onlar da yeni gelen öğrencileri destekleyecekler; kendilerine saygıyla yaklaşıldığı için yeni gelen öğrencilere de onlar saygıyla yaklaşacaklardır. Yeni gelenler, yeni oldukları için kendilerini eksik hissetmeyecekler, kendilerini bu ortak kültürün parçası hissedeceklerdir. Öğrencilere, onlardan sonra bölüme girecek öğrencilere davranmalarını umduğum şekilde davranmak, onları zamanları en az benimki kadar değerli birer yetişkin olarak görmek, benim için özellikle önemliydi.

Amerika'daki ve Hacettepe'deki öğrencileriniz birbirlerinden nasıl farklı ?

Bu üzerinde fazla zaman harcamak istediğim bir karşılaştırma değil. Amerika'daki öğrencilerin, burada olması mümkün olmayan bir kültürel altyapıları var; bu da onlara bazı avantajlar sağlıyor. Her iki toplumda da belli başarıları kolayca sağlayacak kültürel ögeler var. Türk kültüründe büyüklere saygı duyulması öğrenmeyi bazen kolaylaştırabiliyor çünkü öğrenciler baştan öğrenmeye istekli ve saygılı bir tavırla derse geliyorlar. Amerikalı öğrenciler ise bazen kendini beğenmiş ya da küstah olabiliyorlar. Bunun yanı sıra, Amerikalı öğrencilerin zengin bir kültürel altyapısı var ve kendilerine güveniyorlar; kendilerini ifade etmekten çekinmiyorlar. Dolayısıyla her iki kültürde de öğrenmeye yardımcı farklı ögeler mevcut.

Amerika'da öğrenciler üniversite düzeyinde jazz eğitimine başlamadan önce, nasıl bir eğitim altyapısına sahipler?

Bu günlerde insanlar jazz eğitimlerine ortaokul yıllarında başlayabiliyor. İleride profesyonel jazz müzisyeni olmak isteyenler, ortaokul ve lise jazz orkestralarında çalmanın yanı sıra, çok iyi jazz müzisyenlerinden yıllar boyunca özel ders alıyorlar. Üniversiteye geldiklerinde bilgi ve beceri donanımları yüksek oluyor.

Hacettepe'de Emre Kartarı ve sizin yönlendirmeniz, verdiğiniz eğitimle şekillenen jazz programının sürdürülebilirliği için şu aşamadan sonra neler yapılmalı ?
Hacettepe'de üst düzey yönetim bu programa çok destek veriyor ancak bu programın gün-be-gün gerçekleşmesi Emre'nin (Kartarı) çabalarına bağlı. Programın sürdürülebilirliği için bir jazz öğretim üyesi kadrosu oluşturmakta yönetimin Emre'ye güvenmesi gerekiyor. Hacettepe jazz programının içinde ve konunun uzmanı olması nedeniyle öğretim üyesi alımında Emre'nin belirleyici kişi olması gerekiyor. Belli bazı ortak prensipler ve ortak estetik anlayışı olmazsa, iç çatışmalar öğretim üyelerini bölecektir. Böyle bir durumda da ortaya iyi bir şey çıkamaz.

Öğretim üyelerinin sahip olması gereken ortak prensipler ve ortak estetik anlayışını açıklar mısınız?
Konservatuar klasik müzik eğitiminde son derece donanımlı ve bize (jazz müzisyenlerine) bu konuda ihtiyacı yok. Jazz programı için ise okulun güçlü jazz altyapıları olan eğitimcileri ihtiyacı var. Bir başka deyişle bir süreliğine Amerikalı müzisyenlerin okula ders vermeye gelmesi gerekecek çünkü bu müzik bizim (Amerikalıların) kültürümüz ve bu kültür bizim ayrılmaz parçamız. Eğer Türk müziği öğrenmeye kalksaydım bunu bir Türk müzisyenden öğrenmem gerekirdi ya da ancak bu müziği Türkiye'de öğrenmiş bir Amerikalıdan öğrenebilirdim. Bu nedenle bir süreliğine bu müziği öğretecek kişilerin, bu müziğin dayandığı kültür içinde kökleri olan kişiler olması gerekecek. Bu eğitimcilerin aynı zamanda müziğe samimi yaklaşmaları ve öğreterek iletişim kurmaya, en az çalarak iletişim kurmak kadar önem vermeleri gerekiyor. Buraya sadece iyi çalıyorlar diye öğretmen olarak gelmemeliler; öğrencilerin iyiliğini gözetmeliler. Ama aynı zamanda iyi çalıyor olmaları da gerekiyor çünkü müziği sadece kitaptan öğrenemezsiniz. Bunun ötesinde, müzik kültürel bir oluşumdur ve jazz'da bu kültür, zenci kültürüdür. Dolayısıyla ben bu müziği, zenci kültürüne değinmeden, o kültüre atfetmeden öğretemem; iş jazz müziğine gelince, ben de o kültürden yararlandım.

Ama siz doğrudan zenci kültüründe yetişmediniz
Hayır ama yetişkin hayatımda kendimi zenci kültürüyle bir çok farklı şekilde sardım – yaptığım müzik bundan yararlandı ve bu sayede gelişti.

Türkiye'de bulunduğunuz süre zarfında bir çok Türk jazz müzisyeniyle çalma fırsatınız oldu. Bu deneyimlerden bahseder misiniz?
Türk müzisyenlerle olan deneyimlerim jazz müziğinin köklerinden fazlaca uzak. Genellikle bu müziğin köklerinden kopuklar ve bir şekilde bu bağı kurmaları gerekiyor.

Türkiye'de kendinizi müzikal anlamda yakın hissettiğiniz müzisyenler var mı?
Tuna Ötenel çok güzel ruhu olan, güzel insan, güzel müzisyen. Trompet sanatçısı İmer Demirer'in çalışını da çok beğeniyorum – kendisiyle tanışmamış olsam da[2]. İkisini de yaptıkları kayıtlarda dinledim; Tuna'yla tanışma fırsatım da oldu ve onunla kısa da olsa beraber çalma fırsatı buldum - bundan da onur duydum. Bu isimler dışında Matt Hall ve Jeff Giansily ile beraber çalmaktan zevk aldım. Hacettepe'nin yeni mezunlarından ve jazz programından Anıl Bilgen'in ruhunu seviyorum. İleride çok iyi bir jazz müzisyeni olacağına inanıyorum. Hacettepe jazz programındaki önemli sayıda öğrencinin gelişmelerini tamamladıklarında çok iyi birer müzisyen olacağını düşünüyorum. Bu programda şarkıcılarla çalışmaktan da zevk aldım – hepiniz bu müziği doğru şekilde öğreniyor/çalışıyorsunuz. Hacettepe jazz programındaki öğrenciler bana, Emre'ye (Kartarı) ve Amerika'ya çeşitli şekillerde bağlı. Jazz'dan iki kuşak uzaklaşmış müzisyenler değiller; jazz kültürüyle aralarındaki bağ, şu anda Türkiye'de jazz müziği yapan bir çok insanın jazz müziğine olan bağından çok daha derin.

Hacettepe'de bulunduğunuz 10 hafta boyunca düzenli olarak pazartesi akşamları, konservatuarın yanındaki Lotis Café'de Emre'yle (Kartarı) beraber çaldınız ve öğrencileri de sizi dinlemeye ve ara sıra sizinle çalmaya/söylemeye teşvik ettiniz. Jazz eğitiminde bu ne kadar önemli?
Çok önemli. Farkettiysen bu gecelerde, öğrencileri önceleri çalmaya davet etmedik; önce zamanlarını müziği dinlemeye ayırdılar. Çalmaya hevesliydiler ama hazır değillerdi. Müziği öğrendikçe, dinledikçe, hazır hale geldikçe onları daha sık bizlerle beraber çalmaya çağırdık. Doğru ruh hali ve hissiyat geliştiğinde, artık çalma zamanı gelmişti.

Son olarak bir jazz müzisyeni için önemli şeyler arasında tek bir şeyi vurgulamanız gerekseydi bu ne olurdu?
Tüm olay yaptığın şeyin aslında ne olduğuyla ilgili. Eğer seni dinleyenleri etkilemek ya da dinleyiciden bir tepki almak için uğraşıyorsan, herşeyi yanlış yapıyorsun demektir. Müzik yaparken, müziğe olan sevgine; müziği saf, güzel ve dokunaklı kılan şeylere odaklanman gerek. Seni dinleyen insanların seni ayakta alkışlayıp alkışlamayacağını ya da sana gelip ne denli iyi müzisyen olduğunu söyleyip söylemeyeceğini düşünemezsin. Kendi hikayeni anlatmak, müziğin senin için olan anlamına karşı dürüst olmak – gerçek müzisyenin özü budur.

George "Skip" Gailes Özgeçmiş:
Berklee'de eğitim almış olan Skip Gailes, 1979'dan beri Virginia Commonwealth Universitesi'nde (VCU) jazz doğaçlaması, küçük ölçekli jazz orkestrası konularında ders vermekte; ustalık sınıfları düzenlemekte; saksofon, flüt ve piyano öğretmekte ve diğer enstrüman ve vokaller için koçluk yapmaktadır. 1973 yılından beri, Richmond bölgesindeki hemen her jazz kulübünde kendi profesyonel jazz gruplarıyla çalmış, Washington, D.C., New York ve Boston'da sıklıkla konserler vermiştir. Bunların yanı sıra Gailes'in 1989 yılından beri Richmond'ın ünlü Jefferson Oteli'nde devam eden konser programı vardır.
Gailes ,Washington DC'de bulunan Kennedy Performans Sanatları Merkezi'ndeki (Kennedy Center for the Performing Arts) Terrace Theater'da 9 sezon boyunca "ev sahibi" orkestra olarak yer alan Great American Music Ensemble'ın (GAME) kurucu üyesidir. Gailes GAME'le beraber, Branford Marsalis, Jimmy Heath, Frank Foster, Milt Hinton, Benny Carter, Barry Harris, Jon Faddis, Sarah Vaughan, Christian McBride ve Larry Young gibi sanatçılarla çalmıştır. GAME'de ve diğer jazz grupları/orkestralarında soloist olarak Kennedy Merkezi, Smithsonian Enstitüsü'nün Charlie Parker'ı Anma etkinlikleri, Uluslararası Ellington Derneği, Hampton ve Richmond Jazz Festivalleri, bir çok üniversite ve Uluslararası Jazz Eğitimcileri Konferansı'nda çalmıştır. Gailes, Dianne Reeves, Kenny G., Al Jarreau, McCoy Tyner, Roy Ayers and The Crusaders konserlerinde açılış yapmıştır. Gailes, aynı zamanda Richmond ve çevresindeki okullarda jazz eğitim çalıştayları düzenleyen ve VCU'daki öğretim elemanlarından oluşan "Mary Morton Parsons Jazz Masters" orkestrasıyla turnelere çıkmaktadır.
1 Doug Richards Virginia Commonwealth Üniversitesi'nde (VCU) jazz kompozisyonu ve aranjmanı konularında uzman müzik profesörüdür. 1979'da eğitim kadrosuna katıldığı VCU'da, 1980 yılında jazz programını başlatmıştır. Aynı zamanda ABD'nin önde gelen jazz orkestralarından biri olan ve Smithsonian Enstitüsü Jazz Festivali, Uluslararası Duke Ellington Derneği toplantıları, ABD Ulusal Bilim Akademisi toplantılarının konserleri gibi etkinliklerde yer almış, NPR ve PBS kanallarına çıkmış "Great American Music Ensemble"ın kurucusu ve müzik direktörüdür. Doug Richards, jazz müziği eleştirmeni Martin Williams tarafından "Gil Evans'tan bu yana en özgün 'big band' bestecisi" olarak nitelendirilmiştir.
2 Skip bu röportajdan kısa bir süre sonra İmer Demirer'le tanıştı ve beraber çalma fırsatı buldular.

Sevim Yolaçtı
sevjazz@gmail.com

"Lady Miles of Europe"

Saskia Laroo

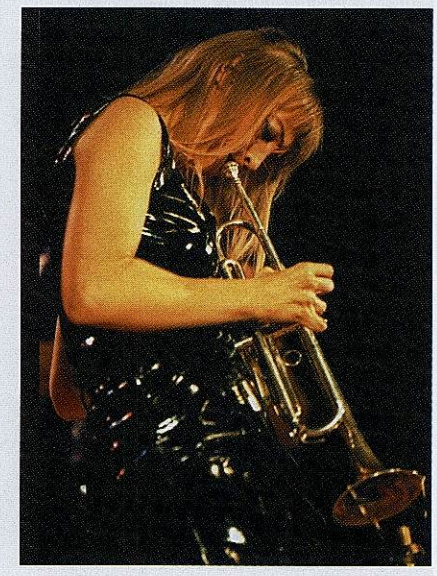

Hollandalı kadın trompetçi Saskia Laroo ile Hartford'ta verdiği bir konserde tanışıp sıcak bir söyleşi yapma olanağı bulduk. Laroo, 30 yılı aşkın kariyerinde birçok albüme imza atmış, kendi plak şirketine sahip bir sanatçı. Hayatı yoğunlukla turnede geçen trompetçi jazz çevrelerinde "Lady Miles of Europe" olarak tanınıyor.

Amsterdam doğumlu müzisyen, şehrin civarındaki 800 nüfuslu ufak bir kasaba olan "Den Ilp"de büyümüş. Çocukluğunun şehir yaşantısının yanı sıra doğayla içiçe geçtiğini anlatan Laroo, müziğe 7 yaşında blok flüt ile başlamış ve 8 yaşında kasabanın yerel orkestrasına katılarak müzik kariyerinin ilk adımlarını atmış. "Trompet çalmayı ilk kez bu orkestrada öğrendim ve ilk haftanın sonunda iki parça çalabiliyordum. Zor olmasının yanı sıra çok keyifli bir deneyimdi ve 18 yaşıma kadar orada devam ettim." Profesyonel müzisyen olmayı düşünmediği kolej yıllarında Amsterdam Üniversitesi'nde matematik eğitimi alan Saskia Laroo, kentin hareketli müzik atmosferinden etkilenerek müzik kariyerine yönelmiş.

"Amsterdam'da geçirdiğim üniversite yıllarımda müzikle profesyonel olarak ilgilenmeye karar verdim ama trompet çalarak gig bulmak zor olduğu için akustik bas çalmayı öğrendim. Daha öncesinde cello ve gitar çaldığım için bu çok zor olmadı, 3 ay çalıştıktan sonra bir jam session'a gittim ve ilk jazz gig'imi bu şekilde aldım."

Jazz'la ilk defa bu dönemde mi tanıştınız?

"Aslında jazz'la 16 yaşımda katıldığım "Den Ilp" Big Band'inde tanıştım. Daha öncesinde klasik ve pop müzik dinliyordum ve emprovizasyonun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, ilk doğaçlama derslerimi big band ortamında aldım. Orkestra şefi çaldığım solodan etkilenmiş olacak ki, şaşırmış bir şekilde şefin "Saskia doğaçlama yapabiliyormuş!" dediğini hatırlıyorum. Bu deneyimim öncesinde doğaçlamanın önce düşünüp sonra çalmak olduğunu düşünüyordum ama öğrendimki doğaçlama bilinçaltını kullanarak yapılıyormuş. Big band ile "Girl from Ipanema", "In the Mood" gibi parçalar çalıyorduk. Liseden sonra üniversite için gittiğim Amsterdam'da kentteki performaslarda değişik jazz türleri ile tanıştım ve dixieland'den free jazz'a hepsini öğrenmek istedim."

O yıllarda sizi etkileyen müzisyenler kimlerdi?

"Jimi Hendrix, Stevie Wonder, Stelie Dan ilk etkilendiğim müzisyenlerin arasındaydı. Benim için Miles Davis'in çok özel bir yeri vardı. Bunların yanısıra geçmiş ve günümüzün büyük trompet ustalarını ve diğer enstrümanları çalan usta müzisyenleri de dinliyordum."

Beste yapmaya ne zaman başladınız? Müzikal fikirlerinizi şekillendirirken genelde nelerden etkileniyorsunuz?

İlk defa 12 yaşımda kızkardeşlerimle birlikte çalabilmek için müzik yazdım, fakat bunlar çok basit çocuk şarkılarıydı, ardından sadece önemli ve gerekli olduğunda müzik yazmaya başladım. 22 yaşımda çaldığım grubun albümüne bir parça yazdım ve o bestem uzun yıllar popüler kaldı. Sonrasında, ilk albümümü kaydedene kadar uzun bir süre müzik yazmadım. Bestecilik benim için özel bir deneyim fakat meşguliyetten beste yapmaya her daim zaman bulamıyorum. Bestelerim genelde öncesinde not aldığım fikirlerimi organize ederken oluşuyorlar. Bu radyoyu açıp kanalı ayarlamak gibi birşey, frekansı yakaladığımda müziği duymaya başlıyorum.

Dinlediğim müziklerin çoğundan etkilendiğimi söyleyebilirim, müzisyenler ve dinleyiciler de buna dahil. Turneler sebebiyle birçok ülkeye giderek, değişik kültürleri tanıma şansım oluyor, bunlardan ve hayatın güzelliklerden ilham alıyorum.

Trompette size özgü tonunuzu şekillendiren elementlere değinir misiniz?

Duygusal, yumuşak ve romantik tonlardan, agresife uzanan geniş bir spektrumda çalıyorum. Trompette hızlı, yavaş, yüksek ya da alçak volümlü birçok varyasyonlar elde edebiliyorum. Aynı zamanda digital delay, envelope filter gibi gitar efektleri kullandığımdan trompette gitarımsı tonlar ortaya çıkabiliyor. Birçok trompetçi benim gibi efektler kullanıyor fakat benzerime henüz rastlamadım.

Albümlerinizi kendi plak şirketinizden çıkartıyorsunuz. Bunun fayda ve zorluklarını anlatırmısınız?

"1992'de bir plak şirketinin partisinde çalmıştım, bana para yerine CD basmayı önerdiler ve ilk albümümü bu şekilde kaydettım. Ardından plak şirketleriyle görüşmeler yaptım ama gördümki "record deal" almak o kadar kolay değilmiş. Bana tek parçayı remixleyip single olarak basmayı önerdiler, tabi bu beni tatmin etmedi ve bu yüzden kendi şirketimi kurmaya karar verdim. 90'lı yıllarda bu çok olağan birşey değildi, avukatlar ve çeşitli müzik organizasyonları ile görüşüp kısa sürede işin inceliklerini (kontratlar vs) öğrendim. TV şovları ve haberlerde görünmemin avantaji ile albüme büyük bir ilgi oldu ve 2 haftada CD'lerin hepsi satıldı. Herkes kendi plak şirketimden albüm çıkartmanın zor olacağını düşünüyordu fakat benim için o kadar zor olmadığını gördüm. Tabii bunun çok ekstra çalışmak anlamına geldiğini de belirtmeliyim, müziğe olduğu kadar, müzik işlerine de çok zaman ayırmak gerekiyor."

Müzik dünyasında kadın jazz trompetçisi olmanın avantaj ve dezavantajlarını yaşadınız mı?

"Kadın olmanız ilk başta merak uyandırıyor ama sonuçta insanların sizi dinlemesi için iyi çalmanız gerekiyor. Ben her zaman önce müzisyenler içinde kabul görmeye önem verdim. Profesyonel bir kadın müzisyen olarak kendinizi kabul ettirmeniz o dönemde kolay değildi ve ilk yıllarda hep bunun savaşımını verdim. Bas çalarak ilk jazz giglerimi aldım, mümkün olduğu kadar çok jam sessionlara giderek müzisyenlerle bağlantılar kurdum ve biraz tanındıktan sonra lider olarak trompet gigleri de almaya başladım."

Birçok kıtada, değişik müzikal projeleri aynı anda yürütüyorsunuz. Jazz'da Amerika ile Avrupa arasında farklılıklar gözlemliyor musunuz?

"Evet Amerika ve Avrupa'da birçok müzikal proje ile içiçeyim. Avrupa'da Saskia Laroo Band ve Jazzkia uzun yıllardır devam eden projelerim, yanısıra birlikte yeni bir akustik jazz albümü kaydettiğimiz müzikal partnerim piyanist Warren Byrd'in grubunda yer alıyorum. Amerika'da ise Warren Byrd Group ile birlikte Afro Semitic Experience, Alvin Carter Project, gitarist Sinan Bakır'ın grubu ve Liviu Pop Group ile çalıyorum. Yeni projelerimin arasında minimal Techno House çaldığımız DJ Digitizer da var. Amerikada'ki jazz ortamı Avrupa'dakinden çok farklı. Yabancı bir dili konuştuğunuzda nasıl aksanınız hissediliyorsa, müzikte de benzer bir durum söz konusu. Jazz ilk kez Amerika'da ortaya çıktığı için diğer ülkelerin jazz müzisyenleri farklı aksanlara sahipler. Bunun yanı sıra, kültürlerin müziğe yansıması da bir etken oluşturuyor. Amerika'da herkes kendini özgürce ifade ediyor ama ülkenin kuralları disiplinli. Disiplin ve özgürlük arasındaki balans Amerikan jazz müziğinde de hissediliyor. Avrupa'da ise insanlar çok daha özgürler ama denetim mekanizmaları kendi zihinlerinde, tabi bu çok derin bir konu ama yapılan müzikte kendini hissettiriyor."

Sürekli turnede olmaktan yorulduğunuz oluyor mu?_Türkiye'de konser verdiniz mi?

Turneleri seviyorum ve bu beni yormuyor. Değişik ülkeleri ziyaret etmeyi çok seviyorum ve bunu daha uzun süreler devam ettirmeyi umuyorum.

Türkiye'de daha önce konser verdim, sanırım 1999 yılıydı fakat Türkiye'yi öncesinden biliyordum. 18 yaşımda erkek arkadaşımla otostop yaparak 2 hafta boyunca İstanbul, İzmir ve Marmaris'i ziyaret ettim, çok etkilendiğimi hatırlıyorum. Umarım yakın zamanda tekrar Türkiye'de çalma şansım olur.

Romantik piyanistle baş başa

Ömür Şahin
omursahin@hotmail.com

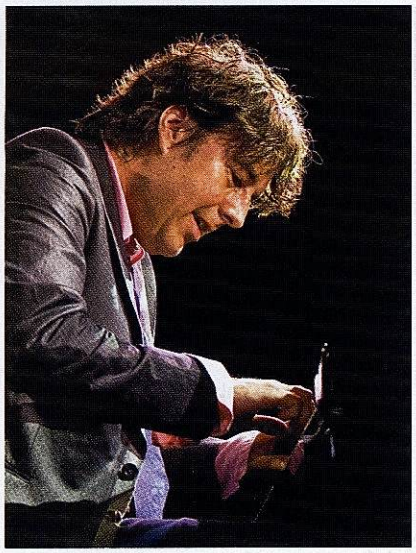

Piyanosunun son notasına dokundu. Ayağa kalktı. 'Aşk' dedi 'Müziğe çok benzer. Her ikisi de bağlılık gerektirir. Benim aşkım ise şu anda bu salonda'. Kafasını çevirdiği istikamette, 'onun aşkı' olduğunu şaşkın ve buğulu gözlerinden anladığımız kadına 'gel' dedi. İki sevgilinin sahnenin orta yerinde buluştuğu an, piyanistin eli ceketinin iç cebine doğru uzandığında, herkes birkaç saniye sonra yaşanacakları tahmin edebiliyordu: 'Benimle evlenir misin?'

Hollandalı 'billur piyanist' Michiel Borstlap'ın 27 Kasım'da Borusan Müzik Evin'deki konser işte böyle sonlandı. Borstlap, yeni albümü 'Solo 2010'un turnesi kapsamında İstanbul'daydı. Piyanistliğinin yanı sıra toplumsal duyarlılığıyla da takdir toplayan Borstlap'la konser öncesi konuştuk- Unutmadan, Borstlap ve müstakbel eşleri Ceylan Hanım evlilik akdini 15 Ocak'ta, gelin hanım'ın memleketi İzmir'de imzalıyor. Kendilerine mutluluklar dileriz...

Solo 2010 yıllar sonra yaptığınız ilk solo albüm. Nasıl bir albüm olsun istediniz?
10 yıl önce bir solo albüm yapmıştım. Standartları çalmıştım, özel bir konsepti yoktu. Bu albüm daha çok söylemek için daha az çaldığım, notalar arasında boşuklar, insanlara düşünme payları bıraktığım bir albüm. 2010'da insanlar çok meşgul, dünya bir keşmekeş. 2011'de de öyle olacaklar. Bu koşullar içinde bir jazz albümü yapıyorsan çok fazla veri yüklememelisin, bi de sen karmaşıklaştırmamalısın işleri. Çok daha sessiz, sakin bir şey yapmak istedim. Albümün ana fikri böyle oluştu. Emprovizasyonlar çaldım, pop parçaları çaldım, jazz ve klasik teknikli parçalar çaldım.
Bir albüm yapmak çok zor. 10-15 parçayı yan yana getirip öylece albüm yapamazsın. Bir konseptin olmalı. Solo 2010 Launge değil, klasik değil, tam olarak jazz da, pop da değil, Sadece piyano albümü, çok basit...

Bu albümün çok sevdiğiniz müzisyenlere bir saygı duruşu niteliği taşıdığını düşünüyorum, katılır mısınız?
Evet. Çok fazla piyaniste hayranlık duyuyorum. Sviatoslav Richter, Art Tatum, Bud Powell, Herbie Hancock, Keith Jarrett, Joe Zawinul ve Glenn Gould... Çaldığım parçalarda onlardan aldığım ilhamı duyabilirsiniz. Klasik piyanistlere büyük hayranlık duyuyorum. Glenn Gould bir albümünde benim bestelerimden birini çaldı. Yakın arkadaş olduk, birbirimizi iyi tanıyoruz. Bu albümün oluşma aşamasında kendisiyle çok fazla fikir alış verişimiz oldu.

Albümde bir de DVD kaydı var. Solo 2010 her şekliyle dinleyicinin Michiel Borstlap'la başbaşa kalmasını amaçlıyor gibi...
Bunu duyduğum çok sevindim; çünkü albümde yapmaya çalıştığım şey tam da buydu. İnsanlara bu karmakarışık dünyada bir hediye, bir duygu, bir el vermek istedim, benimle baş başa kalmalarını, beni dünyalarına almalarını istedim... Müzik eninde sonunda çok duygusaldır. Bence bu duyguları çok kere unutuyoruz. Müzik öncelikle duygudur; Chopin'i nasıl çaldığını göstermek değil... Albüm denilen şey bir şov değildir. Şovu konserde yapabilirsiniz. Amerika'nın ünlü R&B şarkıcısı Angela'nın dinlemekten büyük keyif aldığım albümü son derece sadedir. Ama konserinde müthiş, akıl almaz şovlar yapar... Albümü dinleme zevki için yaptığını unutmamalısın.

Solo 2010 sizin klasik ve jazz altyapılarınızı iç içe geçirdiğiniz bir albüm...
Kesinlikle, müziğin türü önemli değil. Tam olarak anlatmak istediğim bu. Ben genç bir adamken piyano dinlerdim, çok güzel bir ses... Klasik, jazz, blues, rock, funk, pop hakkında hiç fikrim yoktu. Sonra büyüyünce ciddi insanlar gördüm. 'Ben klasikçiyim', 'ben rock'çuyum', 'ben jazz'cıyım' diyen ciddi insanlar. İşte o vakit, piyano sesini ilk duyduğum o yıllara geri dönmek istedim. Stille işi olmayan o müziğe dönmek...

Müziğin insanları şekillere soktuğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?
Evet stillere hiç gerek yok. Metallica dinlemeyi o kadar seviyorum ki mesela, onları dinlerken, izlerken 'tamam, şimdi metal dinliyorum' demiyorum ki... Muhteşem bir davulcu görüyorum orada, enerjiyi hissediyorum. Dün gece Hollanda'da bir rock grubuyla çaldım örneğin. O kadar farklıydı ki...

Dünyanın ilk Arapça operasını; Opera Avicenna'yı besteldiniz. Neden sizden istediler?
Mısır'da çok konser verdim, aynı şekilde Lübnan'da ve Suriye'de de... Katar Emiri tarafından sipariş edilen operanın yapımcısı Mısırlıydı. Operayı Katarlı bir besteci bestelemekteydi. Bir gece, Mısırlı yapımcıdan telefon aldım. Operayı besteleyen kişiye güvenmediğini ve işlerin iyi gitmediğini düşündüğünü söyledi. 'Bu

gece Kahire'ye gelebilir misin?' diye sordu. Aynı gece Kahire'ye gittim. Besteyi duydum ve dedim ki: 'Bu bir opera değil, sadece bir melodi, üzgünüm ben bu müziği aranje edemem'. 'O zaman' dedi, 'Kendin yazar mısın?'. 'Premier ne zaman?' diye sordum 'Üç ay kaldı' dedi. 'Tamam' dedim ve besteledim. İnanılmaz bir tecrübeydi.

İlk Arapça operanın bestecisi olmak size ne hissettiriyor?
İnanılmaz bir his. Hiçbir şeyle karşılaştırılamaz. Suriyeli bir sopranoyu duymak o kadar mutlu edici ki... O melodileri Arapça söylemesi. Umarım Emir tekrar 'yapalım' der de, bir opera daha bestelerim. Bu süreci anlatan bir kitap da yazdım: 'Opera in Katar'. Kitabı Türkçe'ye de çevirttim. Burada yayımlanmasını çok isterim. Bir yayımcı arıyorum.

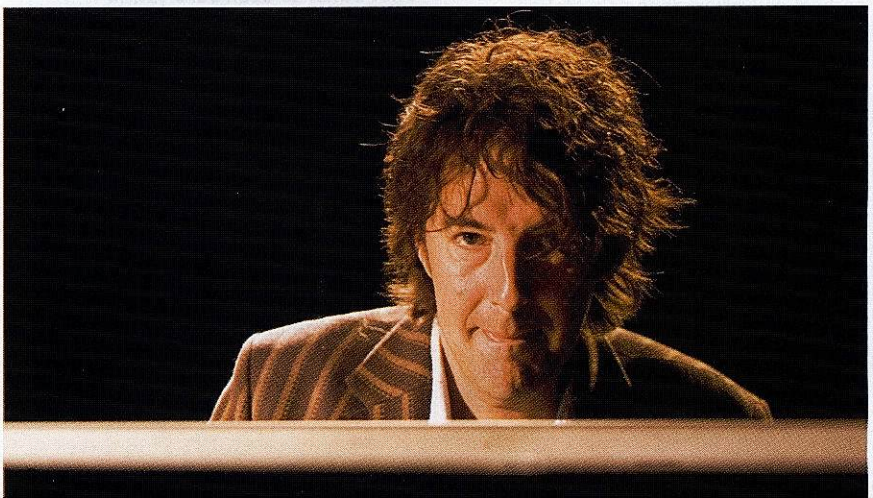

Phil Markowitz'le...

Başak Yavuz
basakyavuz@gmail.com

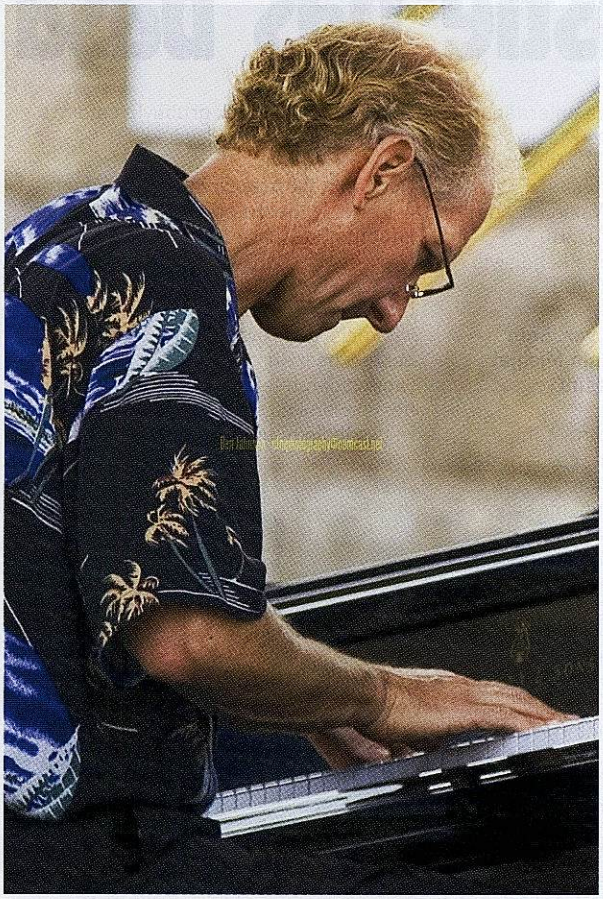

Phil Markowitz gibi gerçek biz jazz deviyle tanışmak ve çalışmak, insanın başına sık gelen birşey değil. Gelenekselden avant-garde'a bütün stillere hakim, Chet Baker, Mel Lewis, Toots Theilemans, Bob Mintzer, Michael Brecker ve daha birçok büyük isimle uzun süre birlikte çalışmış, şimdilerde ise trio projeleri dışında Dave Liebman, Joe Lavano ve Ravi Coltrane'le oluşturduğu "Saxophone Summit" ile dünyayı kimbilir kaçıncı kez dolaşıyor.

Jay Anderson ve Adam Nussbaum'la olan trionuzun Roy Cumming ve Glenn Davis'le olan trionuzdan farkını nasıl açıklarsınız?
O an çaldığımız müziğe bağlı aslında, otobüsü kompozisyonlar sürüyor. Ama genellersek, Jay ve Adam'ın daha keskin bir sound'u var, Roy ve Glenn ise daha serbest çalıyorlar, daha çok Motion-LaFaro gibi.

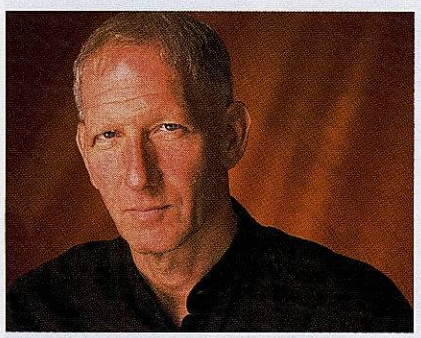

'Saxophone Summit' ekibiyle çıktığınız turdan yeni döndünüz, İstanbul'da da bir konseriniz oldu. İstanbul ve dinleyici hakkında ne hissettiniz?
Dinleyici harikaydı, ve tabi ki şehir de. Müthiş bir enerjisi var İstanbul'un. Yemekler de müthişti.

'Taxi Ride' albümünüzde, Everytime We Say Goodbye'in en sevdiğim versiyonunu dinledim. Çalarken şarkının sozlerini düşündünüz mü?
Şarkının sözlerini biliyorum, çok duygusal sözler. Aranjmanla, şarkıyı duygu ve ifade dolu yansıtmaya çalıştım. Bazen sözler ve şarkının özgün hali çok etkili, bu durumda olduğu gibi ve 'In the Woods' albümümdeki 'Nature Boy' versiyonundaki gibi.

Müzikte maneviyatın olduğuna inanıyor musunuz, yoksa sizdeki çok ileri düzeydeki bir müzisyenlik mi sadece?
İkisi birarada olmadan müzik eksik kalır!

Ne zamandır New York'da yaşıyorsunuz? 'Taxi Ride'ın albüm notlarında şoyle demişsiniz: ' Yalnızca bir tane New York var, zengin etnik çeşitliliği ve müzik mirası.' Zengin bir etnik çeşitliliği olan bir şehirde yaşamak sizi nasıl etkiledi?
Ben Brooklyn doğumlu bir New York'luyum. Şehrin merkezinde büyümememe rağmen ömrüm boyunca bu serin her tarafındaydım. Çeşitliliği olan bir kültür bilinci ve deneyimi, eğitimli bir vatandaş olmak için çok önemli. Hepsini benimsemeyebilirsin ama öğrenip, bütün o çıkışlardan büyüyebilirsin.

Chet Baker'la uzun süre çalma deneyiminizle ilgili bizimle ne paylaşabilirsiniz?
Bird'le çalan biriyle daha önce çalmıştım, ama Chet asıl olaydı. Büyük harflerle JAZZ. Müthiş bir zaman algısı, şimdiye kadar gelmiş geçmiş en iyi melodi çalanlardan biri ve herşeyi duyabiliyordu. Gerçek bir eğitimdi benim için.

'Taxi Ride' albümünüzde, bazı parçalarınızı Toots'la çalmışsınız. Bu parçalarınn stili albümdeki diğerlerinden farklı. Bir çok jazz deviyle çalmışsınız, Toots, Chet Baker, Mel Lewis bunlardan yalnızca birkaçı. Birçok stilde çok rahatça çalabılıyorsunuz. Deneyimin müziğinizdeki rolü nedir?
Deneyimin yerini başka hiçbir şey alamaz. Deneyim çok önemlidir. Bütün dışavurumunuzun toplamı, hayatla ve çalışarak artar. Bu doğal bir gelişme sürecidir.

Klasik müzik de çalıştınız mı?
Tabi, hala evde çalışıyor ve çalıyorum.

Manhattan School of Music'de ayrıca dünyanın bir çok yerinde konservatuarlarda öğretmenlik yapıyorsunuz. Öğretmek sizin için ne anlam ifade ediyor, sizi ve müziğinizi nasıl etkiliyor?

Öğretmek, müzikal DNA'nı yeni nesillere aktarmaktır. Manhattan School of Music Master Programı'ndaki gibi çok iyi öğrencilerin olduğu zaman, onlardan da çok şey öğreniyorsun. Öğretmek, artistik süreclerini derlemene sebep oluyor ki başka birisiyle iletişim kurabilesin, bu hiç de kötü birşey değil.

Doğu Pennsylvania'da bir süre yaşamak, müziğinizi nasıl etkiledi?
Kırsal bir yerde evinin olması benim için iyi birşey. Puccini, gölüne bakmadan bir nota bile yazamazmış derler.

Bill Evans tarafından da kaydedilen "Sno' Peas" parçanızı ne zaman bestelediniz? Parçaya neden "Sno' Peas" ismini verdiniz?
Şarkıyı 1978'de yazdım. Armonik bir zincire dayalı bir parçaydı ve melodi çok çabul geldi. O zamanlar şarkı isimleriyle pek aram yoktu, çok fazla Çin yemeği pişiriyordum, işte böyle oldu.

"Catalysis"i ilk defa deneyimlediğiniz zamanı hatırlıyor musunuz?
Piyanonun başına her oturuşumda hissediyorum. Benimle enstrüman arasında ve tabi ki diğer grup üyeleriyle. Enerji ve iletişimin patikalarını bulmak müzik çalmanın en önemli yönüdür.

"Catalysis" albümünüz, sözcüklerle ifade edilemez. Yakın gelecekte yeni bir albüm projeniz var mı?
Bu bahar, trioyla tura çıkacağız. Ayrıca Liebman, Lavano ve Ravi Coltrane'le olan grubumuz 'Saxophone Summit' için de birşeyler yazıyorum. Müziğin bizi nereye götüreceğini göreceğiz. Canlı kayıt için hazırım, bu çok yakında olabilir.

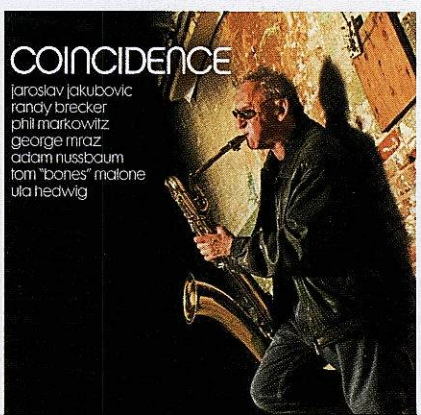

Let's Go Everywhere

Medeski, Martin and Wood

atil@gencjazzcilar.org
aykut.keskin@gmail.com

Onlar bizim çocukluk hayalimizdi, gençlik ateşimiz oldular ve şimdi bu ateşimizi körüklemek için uzun bir aradan sonra tekrar İstanbul'daydılar. 25-26 Eylül'de IKSV Salon'da konser veren John Medeski, Chris Wood ve Billy Martin'den kurulu bu mükemmel üçlü bu güne kadar albümleri ile bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Yurt dışında konserlerine gitme şansı bulmuş arkadaşlarımızın anlattığına göre mükemmel bir konser bizleri bekliyormuş, ki öyle de oldu. Bir çok albümlerinden parçalar çaldılar ve bizim özel isteğimiz üzere "Let's go everywhere" albümünden de kırmayarak bir parça çaldılar. Tek kelime ile inanılmazdı.
Onlarla bir çok kişi röportaj yaptı. Hep jazz üzerine sorular sordular. Biz de "Genç Cazcılar" olarak Chris Wood'a "Let's go everywhere" albümleri hakkında soru sormak istedik. Bu albümün iki özelliği var. Birincisi bu kadar çok vokal kullanılmış ilk albümleri. İkinci ve en önemli olanı ise bu albümün çocuklar için yapılmış olması. İşte en önemli kısım da bu sanırım. Çünkü benim için bu albüm bir müzik albümünden çok bir eğitim albümü. Okul öncesi müzik alanında çalışan tüm arkadaşlarıma şiddetle tavsiye ediyorum!

Öncelikle Türkiye ye hoş geldiniz. Bu sizin Türkiye'ye ilk gelişiniz mi?
Hayır buraya 3. kez gelişim.

Konser için mi?
Evet konser için. Aslında bu 3. ya da 4. gelişim tam hatırlayamıyorum. Buraya Medeski'den önce başka bir grupla da geldim.

Size İstanbul'da müziğiniz ve jazz hakkında birçok soru sorulacaktır. Biz size Let's Go Everywhere albümünüz ile ilgili soru sormak istiyoruz.
Let's Go Everywhere albümünü 2 yıl önce çıkardık. O zamandan beri biz seri şeklinde 3 CD çıkarttık. Radiolarence? Bunu hiç duymadınız mı?

Bunu tabiî ki de duyduk.
Buraya daha gelmedi mi?

Geldi fakat her yerde bulamıyorsunuz. Türkiye'de jazz albümlerini her yerde bulamıyorsunuz.
Dağıtımının çok iyi yapılmadığını duymuştum.

İstanbul'da çok rahat bulabilirsiniz fakat biz İzmir'den geldiğimiz için bulması biraz zor olabiliyor.
İlk Let's Go Everywhere hakkında konuşalım daha sonra Radiolarence hakkında konuşuruz.

Let's Go Everywhere hakkında konuşmak istememizin sebebi bizimde okul öncesi kurumlarda çalışıyor olmamız. Onlara müzik dersleri veriyoruz. Ve sizin Let's Go Everywhere albümünüzden parçalarda kullanıyoruz. Gerçekten çok eğlenceli. Albümde parçaların bir sırası varmış gibi gözüküyor. İlk parçanız uyanmak için 2. parça çocukları okula hazırlamak için gibi. Gerçekten bu şekilde bir sırayla mı gittiniz yoksa bu şekilde denk mi geldi?
Evet. Aslında ilk fikrimiz buydu. Sabah sakin bir müzikle uyanmak ve Let's Go Everywhere parçası ise dünyaya açılmak. Aslında "I've been everywhere" adında bir şarkı var Johnny Cash bu parçayı ünlendirdi. Bizde bu parçayı alıp sözlerini tekrar yazdık. Kelimeler ile arası iyi olan bir arkadaşımızda bütün o şehirleri sıraladı.

Bu, bu kadar çok vokal olan ilk albümünüz mü?
Evet vokal olan ilk albümümüz. Daha öncesinde misafirlerimiz de olmuştu.

Snake Antoni?
Evet Snake Antoni'den başka Combustication albümümüzde bir şair kullandık. Snake Antoni'den biraz daha farklıydı. Ama haklısınız tam anlamı ile vokalli ilk albümümüz.

Vokalli albüm yapmaya devam edecek misiniz? Ya da çocuklarla? (gülüşmeler)
Şu an için bu şekilde bir plan yok. Çocuklarla albüm yapmak çok eğlenceliydi. Stüdyoya gittiğimizde ne yapacağımız ile ilgili hiçbir fikrimiz yoktu. Albümü yapmak için 4-5 günümüz vardı. Stüdyoya girdik ve yazmaya başladık. Yazdık ve kaydettik. Yine de çok eğlenceliydi. Çocuklarla çalışınca üzerimizde artistik bir yük olmadı. Çocuklar için yaptığımızı düşündük ve çok zorlanmadık. Çok çabuk kararlar alabildik. Evet eğlenceli olacak deyip, bunu yapalım dedik. Hatta kayıt sırasında farklı odalara geçip kayıtlarımızı bitirdik ya da şarkılar üzerinde çalıştık. Sonra birleşip kaydettik. Bu süreçle alakalı önemli olan hızlı karar almak ve kendimize güvenmekti. Bizim için çok eğlenceliydi.

Çok iyiydi. İleriki çalışmalarınızı 4 gözle bekliyoruz. Bu albümü yaparken bir pedagogdan yardım ya da rehberlik aldınız mı?
Hayır. Kayıtları sadece biz yaptık. Hatta kendi çocuklarımızı kaydettik.
Kendi çocuklarınız?
Evet. 'Where is the Music'teki benim kızım. Yemek yapma şarkısındaki çocuk yine benim. Pat-a-Cake teki Billy'nin çocuğu. Ve Billy'nin çocuğunun sınıfındaki bir çok öğrenciyi de kayıt sırasında kullandık.

Bunu gerçekten bilmiyorduk. Kendi çocuklarınızı kullanmanız harika.
Çocukları daha sonra kaydettik. Önce müzikleri tamamladık ve üstüne tekrar stüdyoya girip çocukları kaydettik. Her şeyi kendimiz yaptık. Düşük bütçeli bir albümdü bu yüzden her şeyi kendimiz yaptık. Pedegog bile kullanmadık (gülüşmeler).

Çocuklar kaç yaşlarındaydı?
5- 10 arasındaydılar yani o sırada öyleydiler. Aslında albümü 3 yıl önce kaydettik. Kayıt şirketinin yayınlaması biraz uzun sürdü. Kayıt sırasında kızım 5'di şimdi 8 oldu.

Konserde Let's Go Everywhere albümümden bir parça çalacak mısınız?
Bilmem. Belki artık çalabiliriz. Radiolarence serilerini de çok hızlı yaptık. 1 yıl içerisinde hem ücretsiz turlara katıldık hem de albümü tamamladık. Turdan önce bütün müziği 4 günde yazdık. Tur 1 ya da 2 hafta sürdü, her akşam bu müziği çaldık ve albümü de buna göre geliştirdik. Tur sonunda kayda girdik, albümü çıkarttık. 1 ay içerisinde parçaları yazdık tura çıktık ve kayda girdik, hepsi bu...

Çok zor bir iş olmalı?
Yorucu ama bizim için çok eğlenceliydi. Çocuk albümünü önce yapmakta bize bunun için yardımcı oldu. Kendi hızlı kararlarımıza güvendik. Kendimizi çok zorlamadık. Bunu yaparız dedik ve güvendik hızlı karar alıp yaptık. 1 yıl sonunda 3 yeni albümüz oldu. Bununla birlikte 3 CD'den oluşan bir kutu setimiz de oldu. Dj remixleri, canlı performaslar stüdyo kayıtlarından oluşan bir set. Ayrıca

Billy'nin yaptığı bir film de var. Bu sürecin nasıl ilerlediği ile ilgili. Evet bu büyük çalışma bizim için çok önemli. Burada çok büyük bir emek var. Türkiye'de Radiolarence'in yayınlandığını bilmek güzel, sizin için yeni olacak. Hatta belki eskilerden de çalabiliriz.

Evet bizde Mami Gato'yu dinlemeyi çok isteriz. Bizim favori parçalarımızdan biri. Aslında "End Of the World Party" albümünüzü de çok seviyoruz. Çok teşekkür ediyoruz.

Özlem Varoğlu
oov@leo.com.tr

14. ULUSLARARASI ANKARA JAZZ FESTİVALİ PROGRAMI

Phishbacher

Ankara Jazz Festivali'nin 14. yıl teması **Bir Nefes Jazz.** Ülkemizin jazz sanatçılarına destek olmanın yanısıra, Türk jazz'ının yurtdışında tanınması için de önemli bir rol oynayan Ankara Uluslararası Jazz Festivali yine görkemli ve kaçırılmayacak bir program sunacak. **Ankara Caz Derneği**'nin yıl içinde yaptığı en büyük etkinlik olan festival, **LEO Etkinlik Yönetimi ve İletişim** tarafından gerçekleştiriliyor.

Ocak ayında Polonya Büyükelçiliği açılışa ev sahipliği yapacak. Festivalin yapılması için destek sağlayan kurumlar, şirketler, elçilikler ve destek veren basın kuruluşlarının Ankara Temsilcilerinin katılımıyla Ankara'nın en renkli etkinliklerinden biri haline gelen Ankara Jazz Festivali açılış töreni yurt içinden ve dışından dünyaca ünlü simaları ağırlayacak. Katılan kurumlara plaketleri, Jazz'ın Büyükelçileri tarafından sunulacak.

Festivalde, 3 Şubat- 26 Şubat 2011 tarihleri arasında sayısız etkinlik sahne olacak. Ünü Ankara sınırlarını çoktan aşan festival, dünyanın sayılı jazz etkinliklerinden biri haline geldi. Bu yıl festivalde çalmak için yurt dışından başvuran grup sayısı 100'ü aştı. Festival ekibinin titiz çalışmaları sonucunda

Mulgrew Miller

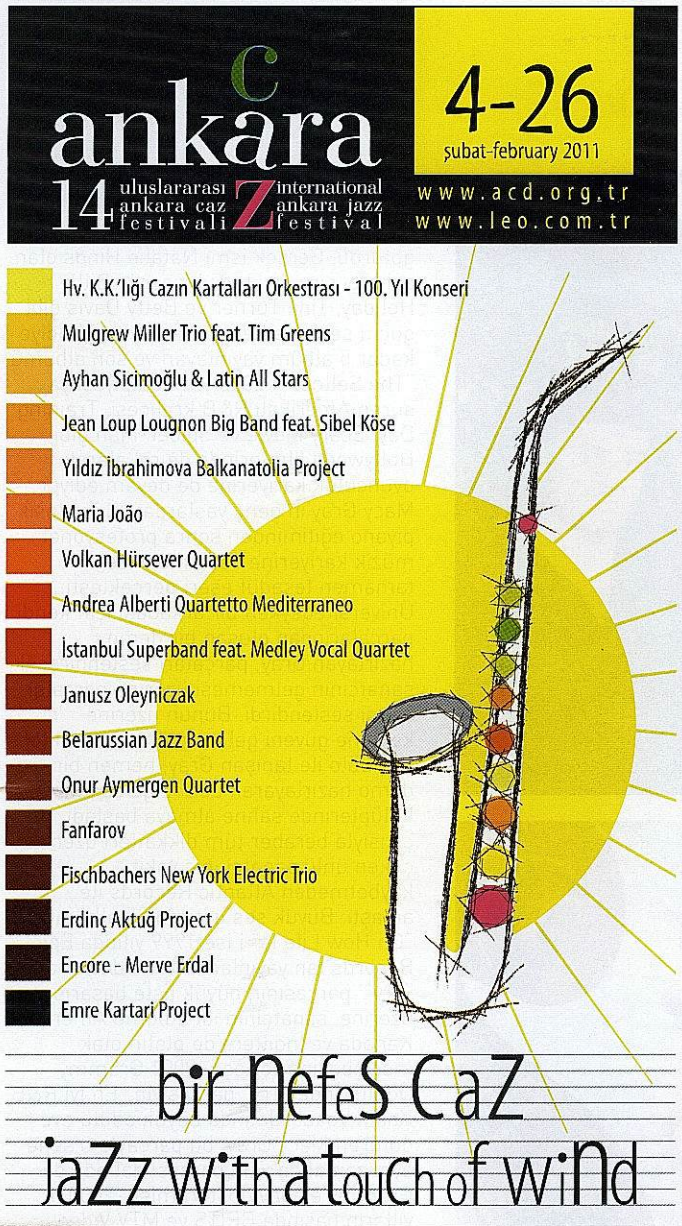

geçtiğimiz yıl içinde seçilen gruplar kesinlik kazanarak festival programında yerlerini aldılar.

Bu yıl **Bir Nefes Jazz** teması ile adından da anlaşılacağı üzere, jazz solistleri ve nefesli enstrümanlara gönül verenler arasından bir grup müzisyeni Ankara'da dinleyebileceğiz. Birbirinden ünlü solistler, genellikle haftasonlarına yayılan programda yer alacaklar. Festival açılışında gelenekselleşmiş olarak Türkiye'nin en önemli büyük orkestralarından olan **Hava Kuvvetleri Komutanlığı Cazın Kartalları Orkestrası**, protokol konserini gerçekleştirecek.

Maria Joao

ANKARA CAZ DERNEĞİ 15. YILINI KUTLUYOR!

ankara CAZ derneği
www.acd.org.tr

Ankara Caz Derneği, bu yıl 15.yılını kutluyor. Derneğimiz 1995 yılında bir grup jazz severin fedakar çalışmaları ile kuruldu. Bugüne değin düzenlediği festivaller, konserler ve atölye çalışmaları ile Ankara'da jazz'ın geniş kitlelerce sevilmesi, Başkentin kültür hayatının zenginleştirilmesi başlıca hedefleri arasında yer aldı.

Bir sahne performansı olan jazz'ın dünyadaki gelişimi de kaliteli mekanlarda dinleyici ile müzisyenin buluşmasıyla gelişmiş, bugün ulaştığı noktaya gelmiştir. ACD gerçekleştirdiği 600'e yakın etkinlik ile Türk jazz müziğinin ve müzisyenlerinin bu alandaki katkılarına ortam yaratmıştır. Derneğimiz, dünya çapındaki jazz ustalarını Ankara seyircisiyle buluşturmak ve sanatseverlerin ve müzisyenlerin kendilerini geliştirmeleri için altyapı çalışmaları yapmış, başkentin kültür ve sanat ortamına evrensel bir boyut kazandırmaya çalışmaktadır. Bu doğrultuda ülkemizdeki diğer sanat kurumları, üniversiteler ve elçilikler ile işbirliği yapılmaktadır.

Bu amaçlarla yola çıkan ACD yalnız konser düzenlemekle yetinmeyip müzisyen yetiştirmek için jazz atölyeleri düzenlemiş, jazz eğitimi alan gençlere burs sağlamış, jazz portalı ile sanatseverler arasında iletişim sağlamak gibi hedefleri gerçekleştirmek için de halen çalışmaktadır. ACD'nin başlıca hedeflerinden biri olan "başkente bir jazz festivali kazandırmak" hayali gerçekleştirilmiştir. Bu yıl Uluslararası Ankara Caz Festivalinin ondördüncüsünü düzenliyoruz. Festival ile Türk jazz sanatçılarına destek olmanın yanısıra ülkemiz jazz sanatının yurtdışında tanınmasını da hedefleyen Ankara Caz Derneği, amacına ulaşarak yurtdışından önemli jazz müzisyenlerinin yoğun ilgileri ile sayılı jazz festivalleri arasında yerini almıştır. Festival gelirleri ile genç jazz'cıların yetişmesine katkıda bulunmaya özen gösteren ACD, onbeşyılda ülkemize değerli jazz müzisyenleri kazandırmıştır. Ayrıca Anadolu' da da artık olgunlaşmış olan Afyon Caz Festivali, , Eskişehir Anadolu Üniversitesi Amatör Müzisyenleri Caz Festivali, Zonguldak Karaelmas Üniversitesi Uluslararası Caz Günleri' ne destek vermeye devam etmektedir.

Bağımsız bir sivil toplum kuruluşu olan Ankara Caz Derneği, onbeşinci yılını kutlamanın coşkusunu yaşamakta, hedeflerini gerçekleştirmek için çalışmalarını sürdürmektedir. Müzik dolu nice yıllar dileğiyle...

Ankara Caz Derneği:
Nenehatun C. No:72/4 GOP Ankara
T: 0312 4662733
acd@acd.org.tr

Işıl Kılkış
isil@pozitif-ist.com

Babylon konserleri...

Oivavoi

Renaud Garcia-Fons / 18 Ocak
1962 yılında Paris'te doğan İspanyol asıllı kontrbas ustası Renaud Garcia-Fons, özellikle kendi geliştirdiği 5 telli kontrbasıyla ünlenmiş bir isim. Paris Konservatuarından 1980 yılında mezun olan müzisyen, aynı zamanda François Rabbath tarafından da müzik eğitimi aldı. Tamamen kendine özgü bir kontrbas çalış tarzına sahip olan sanatçının müziğinde jazz'ın büyük etkisinin yanı sıra kendi İspanyol köklerinden gelen Flâmenko ve ona ilham veren Doğu müziği öğelerini de hissediliyor. İlk olarak 1987 yılında Roger Guerin'in grubunda kontrbas çalmaya başlayan Renaud Garcia-Fons, daha sonra tamamen kontrbastan oluşan L'Orchestre De Contrebasses grubunda 1993 yılında kadar tam 6 sene çaldı. Nguyen-Le ve Michel Godard gibi ünlü sanatçılarla da ortak çalışmalara imza atan müzisyen, aynı zamanda Cheb Mami ve Kudsi Ergüner gibi müzisyenlerin albümlerinde de yer aldı. Müzik çevrelerince Kontrbas'ın Paganini'si olarak tanımlanan İspanyol asıllı Fransız sanatçı, StageArt organizasyonuyla 18 Ocak Salı akşamı Babylon sahnesinde büyüleyici bir performans gösterecek.

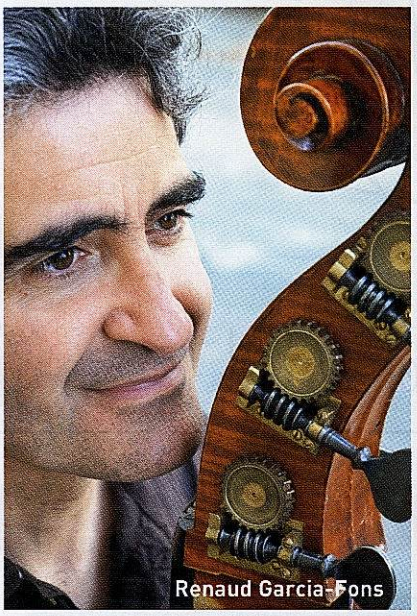
Renaud Garcia-Fons

Oi Va Voi / 19-20-21 Ocak
Londralı altı genç müzisyenin kimlik arayışlarının dahiyane sonucu olarak ortaya çıkan Oi Va Voi Digital Folklore ve Laughter Through Tears albümleri ile Çingenelerin dünyasına bambaşka bir kapıdan girerek dünya çapında büyük bir ün kazandı. Daha hiçbir albümleri yayınlanmadan, BBC Radio 3 World Music Boundry Crossing ve Listener kategorilerinde ödül alan Oi Va Voi, Yiddish konuşma dilinde "Aman Tanrım" anlamına geliyor. Ebeveynleri Yahudi göçmeni olan Oi Va Voi, kökenlerine bağlı kalarak bildiklerini, hissettiklerini, modern dünyanın diliyle, yaşadıkları anın argosuyla, şimdiki zamanı yakalayıp, geçmiş zamana yüz çevirmeden müziklerine taşıyorlar. Grup hala bazı Yahudi düğünlerinde bile performans sergiliyor. Grup, 'Laughter Through Tears' öncesi demo CD'leri 'Digital Folklore' ve verdikleri konserlerle hatırı sayılır bir hayran kitlesine ulaştı. Müzikleri soul, ska, trip hop, drum'n bass ve Balkan ritimlerinin hoş bir kombinasyonundan oluşuyor. Elbette, KT Tunstall, Earl Zinger, Majer Bogdansky ve Özbek pop vokal Sevara Nazarkhan gibi isimlerin albümlerine katkıda bulunduğunu da belirtmek gerek.

Nokia Ovi Music Sunar:
Macy Gray / 14-15 Şubat
Babylon'da bir diva: Macy Gray. Sevgililer Günü ve onu izleyen Salı akşamı 2 gece Babylon'da sahne alacak ünlü Amerikalı efsanevi şarkıcı şimdiye kadar 5 kez Grammy'e aday oldu ve " En İyi R&B Kadın Vokal" dalında da büyük ödülü eve götürdü. Gerçek ismi Natalie Hinds olan sanatçı sıra dışı boğuk sesiyle Billie Holiday, Tina Turner ve Betty Davis gibi güçlü seslerle beraber anılıyor. Şimdiye kadar 5 albüm yayınlayan ve son albümü "The Sellout"ı 2010 yazında piyasaya süren Amerikalı R&B kraliçesi, Training Day, Scary Movie ve Spider-Man gibi Hollywood filmlerinde de rol alarak oyunculuk kariyerine de devam ediyor. Macy Gray'in genç yaşlarda aldığı klasik piyano eğitiminden sonra profesyonel müzik kariyerine başlaması ise tamamen tesadüf eseri gerçekleşti. Üniversitedeyken bir arkadaşı için kendi parçalarından oluşan bir demo hazırlayan Gray, parçaları seslendirecek sanatçının gelmemesi üzerine parçaları kendi seslendirdi. Bunun üzerine kendine güveni gelen ve ünlü prodüktör Joe Solo ile tanışan Gray, hemen bir demo hazırlayarak Los Angeles'taki jazz kulüplerinde sahne almaya başladı. Bu çıkışıyla beraber tüm dikkatleri üzerine çeken ünlü sanatçı, hiç vakit kaybetmeden Atlantic Records ile anlaştı. Büyük ses getiren ilk albümü "On How Life Is" i ise 1999 yılında Epic Records'tan yayınladı. Albümde yer alan "Try"" parçasının büyük liste başarısı üzerine, sanatçının ilk albümü Amerika, Kanada ve İngiltere'de platin plak mertebesine yerleşti. 2001 Grammy Ödüllerinde "Try" parçasıyla "En İyi R&B Kadın Vokal" dalında büyük ödülü eve götüren Macy Gray, bu parçayla o sene aynı zamanda yılın parçası dalında da Grammy'e aday gösterilmişti. 2000'li yılların başında BRITS ve MTV Video Müzik ödüllerinde de birçok ödül kazanan Macy Gray, boğuk sesi, farklı yorumu ve romantik parçalarıyla müzik dünyasında eşsiz bir sanatçı olarak kabul ediliyor. "Sexual Revolution", "Sweet Sweet Baby" ve Black Eyed Peas ile beraber seslendirdiği "Request Line" gibi birçok büyük R&B hitine imza atan; Erykah Badu ve Santana gibi efsane isimlerle çalışan Macy Gray, 14 Şubat ve 15 Şubat tarihlerinde Babylon'da 2 gece üst üste hayranlarıyla buluşacak.

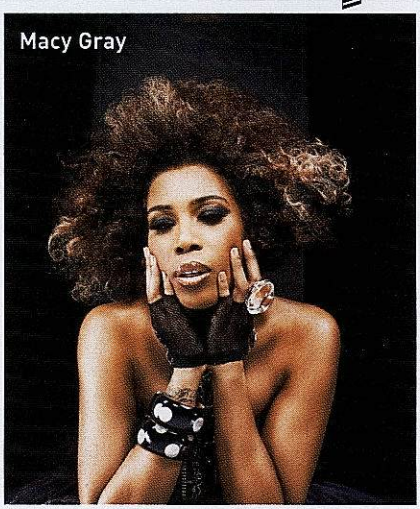
Macy Gray

Berna Özdemir
berna.ozdemir@iksv.org

Salon'da Jazz

ALDO ROMANO

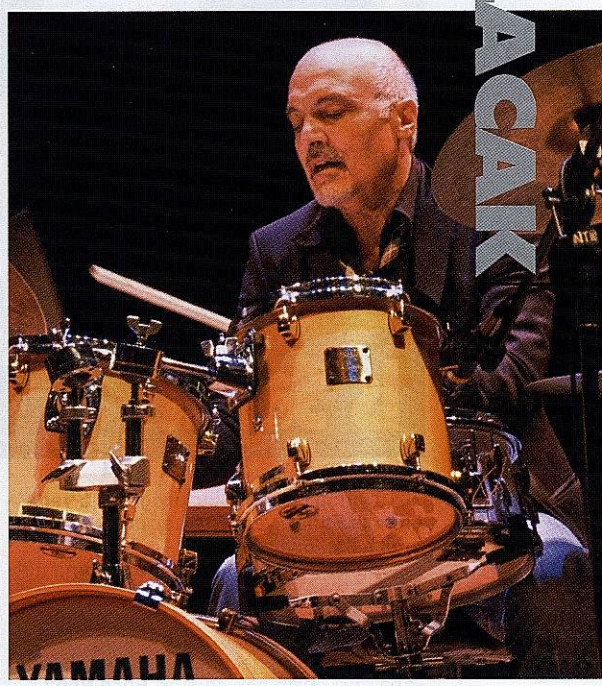

21 Ocak 2011 Cuma
22 Ocak 2011 Cumartesi

İtalyan asıllı davulcu Aldo Romano, müzikal yolculuğuna 50'lerin sonunda Paris'te başladı. 60'lı yıllar boyunca Chat Qui Pêche ve Caméléon gibi kulüplerde dünyaca ünlü solistlere eşlik eden davulcu, daha sonra François Jeanneu ve Jean-François Jenny-Clark, Michel Graillier, Henri Texier gibi isimlerle birlikte çalıştı. 70'li yılların başında, en az davul kadar iyi çaldığı gitardan da hareketle bir rock grubu kuran Romano, 80'lerde Paolo Fresu, Franco D'Andrea ve Furio Di Castri ile birlikte kurduğu "Italian Quartet" (İtalyan Dörtlüsü) ile büyük başarı yakaladı. Emmanuel Bex Trio'dan Michel Bénita Quartet'e, etkileyici kariyeri boyunca parçası olduğu tüm topluluklarda, her zaman aynı düşün peşinden gitti: kendini alışıldık kalıplardan kurtararak, rock'tan Latin-Amerikan ezgilerine ve aryalara kadar farklı türlerle oluşturduğu her çeşit yeniliği keşfedecek şekilde jazz çalmak. Yarım asırlık kariyerinde kendine yeni ufuklar açmayı her zaman başarmış olan Aldo Romano'yu Salon'da dinleme fırsatını kaçırmayın.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İş Sanat

2010 yılına capcanlı bir programla veda eden İş Sanat, yeni yıla her notadan 'merhaba' diyor.
Efsanevi flamenko gitaristi **Paco Peña**'nın yepyeni projesi; *Flamenco sin Fronteras-Sınırsız Flamenko* sadece Ocak'ın değil sezonun en büyük sürprizlerinden... Sanatseverlerin geçtiğimiz sezondan bu yana dört gözle bekledikleri **Paco Peña** sahnede flamenko ateşini yakacak.

'Sınırsız Flamenko' ateşi ruhunuzu saracak!
Efsanevi flamenko gitaristi **Paco Peña**; virtüöz, müzisyen ve şarkıcılardan oluşan olağanüstü grubuna en iyi flamenko dansçılarının eşlik ettiği muhteşem gösterisiyle İş Sanat'tın Ocak ayı sürprizlerinden...

1900'lü yılların başında Latin Amerika'ya göç eden İspanyol müzisyen ve dansçıların stillerini ve bugünkü flamenko üzerindeki etkilerini araştıran **Peña**, ***Flamenco sin Fronteras - Sınırsız Flamenko*** adlı yeni gösterisinde flamenko tarihinin gözden kaçan dönemlerinden esinlenerek yeni formlarda ürettiği şarkı ve dansları flamenko repertuarına katıyor. En büyük tutkusu flamenkonun en iyi örneklerini Venezüella başta olmak üzere Latin Amerika'nın büyük bir çeşitlilik içeren müziğiyle bir araya getirmek olan **Paco Peña**, proje sayesinde bu büyük tutkusunu da gerçekleştirmiş oluyorr.

Dansın ve müziğin nadir bir güzellikte buluştuğu ***Flamenco sin Fronteras - Sınırsız Flamenko*** yoğun enerjisi, tutku dolu dansları ve heyecan uyandıran müziğiyle flamenko coşkusunu tüm parlaklığıyla seyirciye sunuyor. **Efsane müzisyen Paco Peña'nın hayranlarıyla buluşacağı bu müthiş gösteri 29 Ocak akşamı İş Sanat'ta.**

Ocak ayında dinleyicileri bekleyen bir diğer konser 40 yıllık sanat yaşamını geride bırakan bağlama üstadı **Neşet Ertaş**'ın *Bozkırın Tezenesi* adlı projesi...
Bozkırın ozanı bağlamasıyla İş Sanat'ta
Türkünün ve bağlamanın Anadolu'daki ikonu haline gelen bozlak ustası **Neşet Ertaş, 15 Ocak Cumartesi akşamı** sazıyla, sözüyle Ocak ayında İstanbullular ile buluşacak. Her daim güncelliğini koruyan ve dinleyende derin izler bırakan usta, 15 yaşında düştüğü gurbet yollarını ve bozkırların binlerce yıllık hüznünü İş Sanat konserinde sahneye taşıyacak.

Babası Muharrem Ertaş'ın izinden giderek, Türkmen/Abdal müziğini en üstün biçimde yorumlayan **Neşet Ertaş**, bu müziği yöresinin dışına çıkararak ülke genelinde ve yurt dışında da tanınmasını sağladı. Bugün hala Türkiye'nin en önemli saz, söz ve ses ustası olan **Ertaş**, türkülerinde orta Anadolu bozkırlarının bin yıllık hüznünü elinde can bulan bağlaması ile parlak ve bir o kadar da içli ve duygulu sesiyle anlatıyor. Kendi ruh ve gönül macerasını da saza ve söze döken **Neşet Ertaş**'ın sazı türküyle, türküyü sazla iç içe geçirip erittiği yorumuyla türkülerinden bir demet sunacağı *Bozkırın Tezenesi* adlı projesi, dinleyenlere derin bir iç çektirecek.

Eliane Elias Quartet 17 Şubat 2011 20:00

Bossa Nova Stories
Eliane Elias (p, vo)
Rubens De La Corte (g)
Marc Johnson (b)
Rafael Barata (d, perc)

Sesi, vokal yorumculuğu ve piyanodaki virtüözitesiyle türünün zirvesinde bulunan Brezilyalı şarkıcı, piyanist ve söz yazarı **Eliane Elias** anavatanının müziğine olan bağlılığını gösterdiği "Bossa Nova Hikayeleri" adlı albümüyle İstanbullu jazz severlerin karşısına çıkıyor. Sanatçı birkaç ay önce aynı grup ve programla Toni Benett'ın New York'daki en iyi jazz kulübü dediği New York Dizzy's Club'da sahne aldı. Bossa Nova'nın içten ve cazibeli ruhunu yakaladığı bu 21. albümünde enfes bir ritmik özgürlükle kullandığı sesi, piyanosunun senkoplarıyla uyum içinde akarken çalgısıyla bütünleştirdiği şarkıcılığı Elias'ı melodi ve şarkının eşsiz bir yorumcusu yapıyor. The Girl From Ipanema, Desafinado, Chega de Saudade ve Minha Saudade gibi Bossa Nova klasikleri arasına girmiş parçaların da seslendirileceği gecede, müthiş vokal yeteneğinin yanı sıra piyanoda özellikle Brezilya ve Latin ritimlerinde gösterdiği eşsiz ustalığıyla da Eliane Elias gönlünüzü fethedecek.

Eliane Elias

Neslihan Karcı
neslihan.osman@gmail.com

Orhan Osman "Turkophony" konserler serisine devam ediyor...

Orhan Osman "Turkophony All Stars" Serisi 4. konseri feat. Dave Weckl, Kai Eckhardt, Eric Levy
Buzuki sanatçısı Orhan Osman, kendi bestelerinden yola çıkarak şekillendirdiği "Turkophony" projesini starlar geçidine dönüştürdü. 14-15 Ocak 2011'de Dave Weckl, Kai Eckhardt, Eric Levy; Orhan Osman ile İstanbul'da buluşacak.

Orhan Osman Gümülcine'nin Uysalı köyünde müziğe başladı. Almanya doğumlu, Türk asıllı Yunan olmanın verdiği karışım, müziğine ve düşüncelerine de yansıdı. Batı Trakya köy düğünlerinden, Atina'daki Yunan tavernalarına, İstanbul'daki konser salonlarından uluslararası festival sahnelerine uzanan müzikal yaşamında, biraz da bu nedenle pek çok renk taşıyor.
1996 yılında geldiği İstanbul'da buzukisiyle önce Yunan tavernalarında sahne aldı. Tabakların kırıldığı, ceketlerin yakıldığı sahnelerde müzik yaptı. Ama hep bir farkla... Orkestraya bakış açısıyla, yaptığı aranjelerle "taverna müziğini" kendince yorumladı.

Türkiye'de buzuki demek, taverna demek; taverna demek, kırılan tabaklar, arabesk müzik demekti pek çoğumuz için. Ama Orhan Osman için buzukisinin yeteneği bunlarla sınırlı değil; buzukisiyle pek çok dili konuşabilirdi. 1999 yılında Balkan grubunu kurdu. Kıvrak, çarpmalı Balkan müziklerini buzukisiyle yorumladı. 2000 yılı itibariyle sahne şovlarını çeşitlendirdi. Rebetiko, Quartet, Duo, Devr-i Alem projeleriyle... Yeri geldi buzuki-piyano ile sahneye çıktı, yer geldiğinde 40 kişilik kadrodan oluşan Devr-i Alem ile müzik ve görselliği birleştirdi. Sahne projeleri ile eş zamanlı 6 albüm yayımladı. Sırasıyla; "Devr-i Alem", "Gökkuşağı", "Maziden", "Kolik", "İstanbul Rebetleri", "Buzuki Orhan Summer Party".

2007 yılında "Turkophony"nin temellerini atacak besteler yapmaya başladı. Geçmişten taşıdığı düğüncü, tavernacı, enstrümancı kimliklerini doğu-batı senteziyle birleştirip beste olarak notalara aktardı. Aynı yıl davulun efsane ismi Dave Weckl ile çalışmalarını paylaşan sanatçı, Weckl'dan tam not alarak albüm kayıtlarına başladı. Horacio Hernandez El Negro ve ekibi, Tom Kennedy, Kai Eckhardt, Sean Rickman, Eric Levy, Chris Robinson, Mor Karbasi gibi isimler albüm kayıtlarında yer aldı.

Dave Weckl

Müziğini paylaştıkça çoğalan "Turkophony" porjesi kapsamında; 2008 yılında Dave Weckl, 2009 yılında Trilok Gurtu, Dominique Di Piazza, 2010 yılında Kai Eckhardt, Sean Rickman, Chris Robinson ile İstanbul'da konserler verdi.

Şimdi, "Turkophony All Stars" 4. serisi ile 14 Ocak'ta TV konseri olarak TRT Müzik stüdyolarında, 15 Ocak'ta da Maya World Music Club sahnesinde.

TRT Müzik
Konserin 1. etabı TRT'nin Odakule'deki stüdyolarında gerçekleşecek. Biletli olacak ilk gösterim, TRT müzik kanallarında da yer alacak.

Maya World Music Club
15 Ocak 2011'de Projenin performans konseri Maya World Music Club'ta yapılacak. Maya, Orhan Osman tarafından haftanın beş günü canlı, kaliteli müzik yapılması amacıyla açıldı. www.orhanosman.net

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Nardis Jazz Festivalinden...

OCAK/ŞUBAT AYI PROGRAMI

Önder Focan 6tet "36mm Biometric"

İpek Dinç Group
01 Ocak 2011 Cumartesi
İpek Dinç (vo), Önder Focan (g), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Emin Fındıkoğlu Dörtlüsü
03 Ocak 2011 P.tesi
Meltem Ünel (vo), Emin Fındıkoğlu (p), Derya Davulcu (b), Chris Hokamp (d).

Brezilya ve Arjantin Gitar Müziği Milongalar ve Tangolar
04 Ocak 2011 Salı

Hüsrev İsfendiyaroğlu

Hüsrev İsfendiyaroğlu (g),
Melin Yuna (danscı), Selim Yuna (danscı).

Cenk Erdoğan Trio
05 Ocak 2011 Çarşamba
Cenk Erdoğan (g), Okan Kaya (b), Gökçe Gürçay (d).

Yahya Dai Quartet
06 Ocak 2011 Perşembe Yahya Dai (ts, EWI), Burak Bedikyan (p), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Başak Yavuz Quartet
07 Ocak 2011 Cuma
Başak Yavuz (vo), Baki Duyarlar (p), Baran Say (b), Derin Bayhan (d).

Danielle Eva Quartet
08 Ocak 2011 C.tesi
Danielle Eva (vo), Bilal Karaman (g), Ozan Musluoğlu (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Tolga Tüzün & Berke Can Özcan Duo feat. Nora Kahl
12 Ocak 2011 Çarşamba
Burak Bedikyan (p), Akın Eldes (g), Ozan Musluoğlu (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Önder Focan 6tet "36mm Biometric"
13 Ocak 2011 Perşembe
Şenova Ülker (tp), Engin Recepoğulları (ts), Hakan Çimenot (tb), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Melis Sökmen
15 Ocak 2011 C.tesi
Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Hakan Çimenot (tb), H.İbrahim Işık (keyb), Cem Tuncer (g), Cudi Genç (b), Alpdoğan Türeci (d).

Yansımalar
17 Ocak 2011 P.tesi
Şenol Filiz (ney), Birol Yayla (tambur), Murat Usanmaz (g), Erdal Akyol (b),
Pınar Duruk (celto), Ediz Hafızoğlu (d, perc).

Ozan Musluoğlu - Acous-tet
18 Ocak 2011 Salı
Engin Recepoğulları (ts), Uraz Kıvaner (p), Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d).

Jef Giansily Trio feat. Engin Recepoğulları
19 Ocak 2011 Çarşamba
Jef Giansily (p), Engin Recepoğulları (ts), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Gürol Ağırbaş - Bas Şarkıları feat. Birsen Tezer
Epeydir ortalarda görünmeyen Bas Şarkıları'nın ustası Gürol Ağırbaş ve grubu Nardis'te.
Türkiye'nin önde gelen bas gitaristlerinden Gürol Ağırbaş'ın "Bas Şarkıları 1" ve "Bas Şarkıları 2" adında 2 albümü bulunuyor. Bu gece bu albümlerden seçilmiş çok özel bir repertuarı seslendirecek olan grupta Baki Duyarlar, Cem Tuncer ve Murat Yeter ile birlikte sahne alıyorlar.
20 Ocak 2011 Perşembe
Baki Duyarlar (p), Cem Tuncer (g), Gürol Ağırbaş (b), Murat Yeter (d), Birsen Tezer (vo).

Tuluğ Tırpan Quartet feat. Meltem Ege
21 Ocak 2011 Cuma
Meltem Ege (vo), Tuluğ Tırpan (p), Ozan Musluoğlu (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Sibel Köse Quartet
22 Ocak 2011 C.tesi
Sibel Köse (vo), TBA

Meltem Ünel

Nezih Yeşilnil Akustik Trio
24 Ocak 2011 P.tesi
Sibel Köse (vo), TBACihan Terlan (g), Nezih Yeşilnil (b), Doğan Güneş (d).

Serdar Barın Band
25 Ocak 2011 Salı Serdar Barçın (as), Çağrı Sertel (p, keyb), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d). konuk:Önder Focan (g), Gökçe (vo).

Burak Bedikyan Trio
26 Ocak 2011 Çarşamba
Burak Bedikyan (p), Matt Hall (b), Ateş Tezer (d).

Önder Focan - Swing A La Turc
27 Ocak 2011 Perşembe
Şenol Filiz (ney), Önder Focan (g),
Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Gürol Ağırbaş

Selen Beytekin Project
28 Ocak 2011 Cuma
Selen Beytekin (vo), Şenova Ülker (tp), Engin Recepoğulları (ts), Burak Bedikyan (p), Kağan Yıldız (b) Onur Atatan (d).

Elif Çağlar Muslu Quartet
29 Ocak 2011 C.tesi
Elif Çağlar (vo), Kürşad Deniz (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Jehan Barbur
31 Ocak 2011 P.tesi
Jehan Barbur (vo), Evrim Tüzün (p), Berkant Çelen (g), Murat Çopur (b), Onur Başkurt (d).

Önder Focan & Kağan Yıldız & Ferit Odman
01 Şubat 2011 Salı
Önder Focan (g), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).
Uzun zamandır birlikte ve değişik gruplarda çalan müzisyenler caz standartları ve bazı düzenlemelerden oluşan çok keyifli bir repertuarla sizlerle olacaklar.

Kürşad Deniz Quartet
02 Şubat 2011 Çarşamba
Engin Recepoğulları (ts), Kürşad Deniz (p), Matt Hall (b), Emre Kartarı (d).
İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi'nden ve ardından Galatasaray Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği Bölümü'nden mezun oldu. Piyano çalmaya 5 yaşında babasından aldığı derslerle başladı. Daha sonra kendi başına devam etti. Caz ile ilgilenmeye orta okul sıralarında başladı ve 2003 yılından beri caz kulüplerinde çalıyor. 2010'da 13. Uluslararası Ankara Caz Festivali'ndeSibel Köse Quartet ile ve 17. Uluslararası İstanbul Caz Festivali Tünel Şenliği kapsamında solo olarak sahne aldı. Bu arada 'Kerem Görsev'le Caz' ve 'Yansımalar' gibi televizyon programlarında konuk olarak yer aldı. 2010 Ağustos ayında Sibel Köse Quartet ile Finlandiya'da (Pori ve Helsinki) konserler verdi. Bu gece bazı standartlar ve düzenlemelerden oluşan bir repertuar seslendirecekler.

Neşet Ruacan Quartet
03 Şubat 2011 Perşembe
Neşet Ruacan (g), Meriç Demirkol (as), Erdal Akyol (b), Ferit Odman (d).

Ece Göksu Quartet
04 Şubat 2011 Cuma
Ece Göksu (vo), Can Çankaya (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Sibel Köse Quartet
05 Şubat 2011 C.tesi
Sibel Köse (vo), TBA

Güzin Değişmez
07 Şubat 2011 P.tesi
Güzin Değişmez (vo), Birol Yayla (g, tanbur), Cengiz Onural (k.kemnçe, g), Serap Çağlayan (kanun), Erdal Akyol (b).
Türk Müziğini yıllardır yurtiçi ve yurtdışında başarıyla temsil eden, günümüzün en önde gelen yorumcularından Güzin Değişmez , farklı çalışmalarıyla tanıdığımız Birol Yayla, Cengiz Onural, Serap Çağlayan ve Erdal Akyol 'la hazırladıkları yeni projeleriyle Nardis'te sahne alacaklar. Özellikle Türk Müziği'nin neoklasik dönem eserlerinden oluşan repertuarlarını kendi düzenlemeleriyle müzikseverlerle paylaşacaklar.

Selçuk Sun Quartet feat. Feyza Eren
08 Şubat 2011 Salı
Feyza Eren (vo), Selçuk Sun (p), Erdal Akyol (b), Deniz Dündar (d).

Saygun Arpalı Band
09 Şubat 2011 Çarşamba
Özgür Atasoy (flt., ss, ts), Turhan Yükseler (p), Uluğ Özkan (g), İsmail Soyberk (b), Saygun Arpalı (d).
40 yıllık sanat yaşamında Türkiye'nin önemli müzisyenleri ile beraber çalışan Saygun Arpalı müzikal birikimini, kendi beste ve düzenlemelerimden oluşan "Merhaba" isimli ilk solo albümünde toplad ı. Arpalı bu albümünde yaşadığımız toprakların melodik zenginliğini Soft Rock, New Age Pop Jazz, Latin Jazz, Modern Tango, Shuffle Rock, Blues Rock gibi dünya müzikleri ile harmanlıyor. Bu gece sizlere albümden parçalarla birlikte bazı düzenlemeler de sunacaklar.

Tamer Temel Quartet
10 Şubat 2011 Perşembe
Tamer Temel (ts), Kürşad Deniz (p), Ahmet Türkmenoğlu (b), Ediz Hafizoğlu (d).
1975'te İstanbul'da doğan ve İzmir'de büyüyen Tamer Temel, Türkiye ve İtalya'da caz konserleri verdi ve albüm kayıtlarında bulundu. 2005'te Avrupa Caz Festivali kapsamında kazandığı burs ile İtalya'da Siena Masterclass Summer Course'da eğitim gördü, konserlerde çaldı. Bu dönem boyunca İtalya'nın önde gelen müzisyenleriyle çalışma olanağı buldu. Bruno Tomasso Band ile Valdarno 2005 Jazz Festivalinde çaldı. 2006 yılında Equinox grubuyla İzmir'de ve Eskişehir'de konserler verdi; standart ve modern caz eserleri yanında kendi bestelerini de seslendirdi. 2006'da Claudio Fasoli ve Antonio Zambrini'nin oluşturduğu Open Jazz Orkestra ile 12. Avrupa Caz Festivali kapsamında sahne aldı. 2006 yılında Kadıköy Caz Günleri kapsamında konser verdi. 2007-2008 yıllarında İzmir ve İstanbul'da çeşitli konserler verdi. 2008'de Ankara Caz Festivali'nde çaldı. Bu gece sizlere piyasaya yeni çıkan albümü Barcelona'dan parçalarla birlikte bazı standartlara da yer verecekler.

Bora Çeliker "Nat King Cole Reminiscence"
11 Şubat 2011 Cuma
Bora Çeliker (g, vo), Burak Bedikyan (p), Matt Hall (b).
Nat cole, Oscar Moore ve Wesley Prince'den kurulu trio (ileri ki dönemlerde Joe Miller ve Irving Ashby) 1937'den 1950'li yıllara kadar 3 - 4 dakikalık şaheserleri birbiri ardına sıralayarak, o zamanlar yeni yapılanmakta olan Capitol Records firmasını var etmişti. Hatta şirketin silindir şeklindeki binasından "the house that Nat built" diye söz edilirdi. Başlangıçta tamamıyla enstrümantal olan repertuara, rivayete göre nat'in bir sarhoş müşteri ısrarı üzerine "sweet lorraine"i söylemesi ve beğeni toplamasıyla, vokalli parçalar da eklenmeye başlıyor. Trio dönemin popüler şarkılarının yanı sıra tekerleme vari (novelty tunes) ve klasik eserleri de kendilerine özgüaranjmanlarla icra ederek büyük başarı sağlayınca, big band'lere alternatif olarak birçok müzisyen aynı enstrümantasyona yöneliyor. Burak ve Bora bu grup ve döneme duydukları hayranlığı, Matt'den aldıkları destekle kutlayıp, helalleşmek istiyorlar, onlara katılmak istemez misiniz?

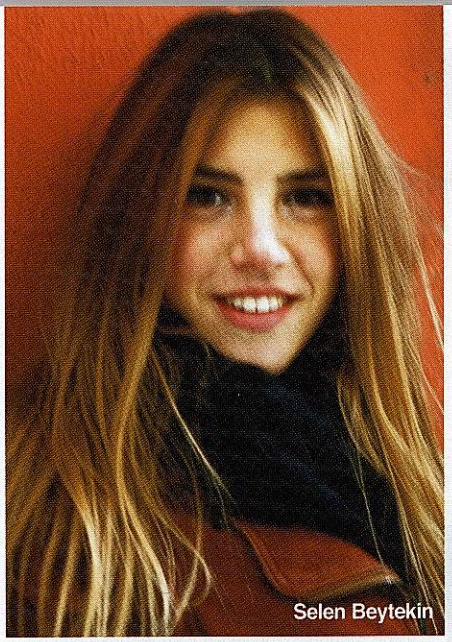

Selen Beytekin Project
12 Şubat 2011 C.tesi
Selen Beytekin (vo), Şenova Ülker (tp), Yahya Dai (ts), Burak Bedikyan (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Sibel Köse
14 Şubat 2011 P.tesi
Sibel Köse (vo), TBA
Sevgililer günü özel...

Ülkem Özsezen Quartet
15 Şubat 2011 Salı
Ülkem Özsezen (p, keyb), Engin Recepoğulları (ts), Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d).
Piyanist Ülkem Özsezen, 9 sene klasik piyano ve geleneksel armoni çalıştıktan sonra 1997 yılında İtalya'da Berklee Umbria Jazz Clinics'e katıldı. Türkiye'de Ali

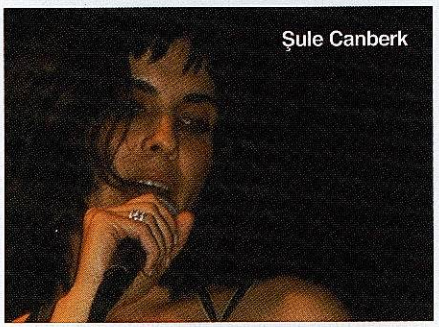

Perret ile caz piyano ve armoni çalıştı. 1999 yılında Berklee College of Music'in Performance bölümüne kabul edildi. Burada piyanist Joenna Brackeen ile çalıştı. 2000 yılında kendi bestesi ile katıldığı Boston Music Expo'da birinci olarak Berklee College of Music'i plak şirketlerinin önünde temsil etti. 2002 yılında mezun oldu. Ozan Musluoğlu' nun Coincidence isimli albümünde piyano çaldı ve albümün prodüktörlüğünü yaptı. Aynı yıl Önder Focan'ın 36 mm. Biyometrik albümünün ise co-prodüktörlüğünü üstlendi. Akustet grubu ile İstanbul Jazz Center ve CKM gibi mekanlarda konserler verdi. Ülkem Özsezen İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti programında yeralan müzik direktörlüğünü Dr. MehmetAli Sanlıkol'un yaptığı "Bir Şehir Hikayesi, Konstantiniyye-İstanbul" isimli konser projesinin proje koordinatörlüğünü yaptı. Ayrıca Jazz Dergisinin "Körleme" sayfasını da hazırlamaktadır. Ünlü sanatçı Mengü Ertel'in kurmuş olduğu San Grafik A.Ş'nin de yönetim kurulu üyesidir. Bu gece sizlere yeni albümü Ghost's Note'dan ve bazı caz standartlarından oluşan bir repertuar sunacak.

Kamil Erdem Akustik Trio
16 Şubat 2011 Perşembe
Kürşad Deniz (p), Kamil Erdem (b), Cem Aksel (d).
Kamil Erdem 1990'da kurduğu Asiaminor ile tanındı. 10 yıldan uzun bir süre gerek Türkiye'de gerekse yurtdışında kalıcı bir yer edindi. Birçok kez Avrupa (1990-2002), üç kez de Amerika (1996,1998,2003) turnesi gerçekleştiren Asiaminor'ün beste ve düzenlemeleri tümüyle Erdem'e ait olan üç albümü yayınlandı: "Sokak Boyunca" (1991), "Longa Nova" (1996) ve "Kedi Rüyası" (1997). 2001'de solo bas gitar albümü "Bir Bas Masalı" yayınlandı. Çok yönlü müzikal kimliği Kâmil Erdem'in birçok uluslararası projede çeşitli ülkelerden farklı müzik türlerinden müzisyenlerle buluşmasını sağladı. 2008'de "Odd Tango", geçtiğimiz günlerde de Fransız akordeoncu Rene Sopa ile kaydettiği albümü yayınlandı. Kâmil Erdem halen Yıldız Teknik Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Bölümü'nde öğretim görevlisidir.

Eylül Biçer
17 Şubat 2011 Çarşamba
Eylül Biçer (g), Tamer Temel (ts), Volkan Topakoğlu (b), Cem Aksel (d).
İstanbul'da doğdu. Gitar çalmaya 15 yaşında Kabataş Erkek Lisesi'nde başladı. 2006 yılında Yıldız Teknik Üniversitesi Sanat Tasarım Fakültesi Caz Gitar programına başlayan gitarist, bu yıldan itibaren çeşitli gruplarla önemli mekanlarda konserler vermiş, yurtdışı festivallerine katılmıştır. Eylül Biçer halen bu bölümde öğrenimi sürdürmekte, çeşitli gruplarla konserler vermektedir. Nardis konserinde kendi bestelerinin yanı sıra, sevdiği müzisyenlerin parçalarını da yorumlayacaktır.

Önder Focan 6tet "36mm Biometric"
18 Şubat 2011 Cuma
Şenova Ülker (tp), Engin Recepoğulları (ts), Hakan Çimenot (tb), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafizoğlu (d).

Emirates ile Jazz Gecesi
19 Şubat 2011 C.tesi
Melis Sökmen
Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Hakan Çimenot (tb), H.İbrahim Işık (keyb), Cem Tuncer (g), Cudi Genç (b), Alpdoğan Türeci (d).

Spooky
21 Şubat 2011 P.tesi
Koray Üsgülen (keyb), Uluç Büyükbeşe (g), Dünyacan Yılmaz (b), Alpar Lü (d).
İlk kez 2010 IKSV Genç Caz seçmelerinden dinleyip tanıdığımız Spooky 4 başarılı üniversite öğrencisinden kurulmuş genç bir grup. Kısaca kendilerini tanıtmak gerekirse; Alpar Lü; 2009 yılında Yıldız Teknik Üniversitesi Caz Davul bölümü kazandı. Yine 2009 yılında caz/füzyon türlerini icra eden Spooky ve Fleur O. Van Wijck öndertiğinde kurulan Odylle grubuna katıldı. Şu anda İstanbul12 orkestrası, Odylle ve Spooky ile çalışmalarını sürdürmektedir. Bascı Dünyacan Yılmaz İstanbul Bilgi Üniversitesi bilgisayar bilimlerinde okuyor. Koray Üsgülen 2000 yılında Polonya'nın Bydgoszcz şehrinde yapılan Avrupa Müzik Okulları Birliği Festivali'ne okul orkestrası üyesi olarak katıldı. Gitarist Uluç Büyükbeşe ise Robert Kolej 2005 mezunu, şu anda Boğaziçi Üniversitesi Ekonomi bölümünde akademik eğitimine devam etmekte. Bu gece düzenlemeler bazı standartlar ve bestelerden oluşan bir repertuar seslendirecekler.

Şule Canberk Quartet
22 Şubat 2011 Salı
Şule Canberk (vo), Kürşad Deniz (p), Volkan Topakoğlu (b), Berke Özgümüş (d).
Vokalist Şule Canberk Eskişehir doğumlu bir doktor. 1991'de Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesine girdi. 1991-94 yılları arasında Nejat Atlığ ile birlikte Klasik Türk müziği çalıştı ve çeşitli konserlerde yer aldı. 2005-07 yılları arasında Nükhet Ruacan ile birlikte caz vokal ve repertuar çalıştı. 2008'de Sibel Köse ile caz vokal, Baki Duyarlar ile klasik ve caz armoni dersleri yaptı. Sakarya' da bir yıl, Edirne'de üç yıl Sağlık Bakanlığına bağlı çeşitli birimlerde pratisyen hekim olarak görev yaptı. Bu dönem içerisinde Trakya Üniversitesi Farmakoloji Anabilim Dalında doktora eğitimine devam etti. Geçen yıl Turhal'da mecburi hizmetini yapan sanatçı halen Cerrahpaşa Hastanesi Patoloji Kliniğinde doktor olarak çalışıyor. Usta müzisyen Selçuk Sun'dan da dersler alan Dr.Şule bugün sizlere standartlardan oluşan bir repertuar ile seslenecek.

Emre Kayhan 5tet
23 Şubat 2011 Çarşamba
Engin Recepoğulları (ts), Emre Kayhan (tb), Cem Tuncer (g), Matt Hall (b), Ediz Hafizoğlu (d).

Nezih Yeşilnil Trio "CinemaScope"
24 Şubat 2011 Perşembe
Baki Duyarlar (p), Nezih Yeşilnil (b), Deniz Dündar (d).

Ceren Koçak Quartet
25 Şubat 2011 Cuma
Ceren Koçak (vo), Kürşad Deniz (p), Eylül Biçer (g), Kağan Yıldız (b), Cem Aksel (d).
Caz vokal çalışmalarına 2007 yılında Nükhet Ruacan'ın atölyesinde başlayan Ceren Koçak, Sibel Köse'nin caz vokal atölyesinde çalışmalarına devam etti. 2010 yılında katıldığı Nardis Genç Caz Vokal Yarışması'nda Estonya'nın Tallinn şehrinde düzenlenen Nömme Young Jazz ArtistsCompetition'a katılmaya hak kazandı ve bu yarışmada da dereceye girerek 3. oldu. Bu gece standartlardan oluşan repertuarıyla sizlerle olacak.

Meltem Ege
26 Şubat 2011 C.tesi
Meltem Ege (vo), Engin Recepoğulları (ts), Önder Focan (g), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Serdar Barçın Band
28 Şubat 2011 P.tesi
Serdar Barçın (as), Çağrı Sertel (p, keyb), ? (b), Ediz Hafizoğlu (d).
Cazın yanı sıra özellikle Şebnem Ferah'la yaptığı çalışmalar ile rock ve pop ortamının dayakından tanıdığı Serdar Barçın, Türkiye'nin son 30 yılına damgasını vuran Yeni Türkü grubunun 2001'den bu yana 'olmazsa olmaz'larından biri. Ve bu aralar bambaşka bir heyecanın eşiğinde. Çünkü benzersiz bir caz füzyon deneyimi sunan ilk solo albümü 'Barbun', Kasım 2010'da A.K. Müzik etiketiyle müzikseverlerle buluştu.
Drum'n Bass dergisinde sürdürdüğü "Lezzetin Ritmi" adlı köşesinde damak tadını bile müzikle anlatabilen Serdar Barçın'ın yıllar içinde özene bezene pişirdiği 'Barbun' için şimdi en doğru mevsim. Bu konseri kaçırmayın!

NELER OLACAK

Ceyda Kalafatcıoğlu
ceyda@tamirane.com

Tamirane'de Ocak Konserleri...

6 Ocak Perşembe
"Weekday Sessions"
Tolga Tüzün Quartet
Klavyede ve canlı elektroniklerde Tolga Tüzün, klarnet ve basklarinette Oğuz Büyükberber, bas ve kontrabas klarinette Tobias Klein ve çelloda Nora Krahl'dan oluşan quartet, önceden yazılmış ve planlanmış bir müzik çalmak yerine tamamen anın müziğini yakalamak, özgür doğaçlamalarla elektronik ses ve görselleri biraraya getirerek özgün ve keyifli bir repertuar sunuyor.

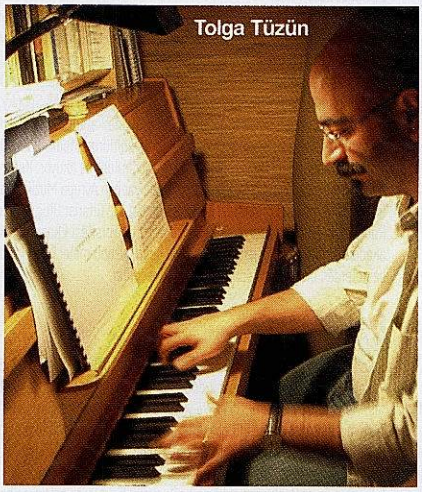
Tolga Tüzün

8 Ocak Cumartesi
"Morning Indie Sessions"
DEform-E
Tamirane, 2011'de yepyeni bir etkinlik serisi başlatıyor. Cumartesi gündüz saatlerinde gerçekleşecek "Morning Indie Sessions"da İstanbul'un alternatif, bağımsız ve güncel müzik yapan DJ ve grupları performans sergiliyor olacaklar. Kentin Cumartesi günlerine renk katacak "Morning Indie Sessions" her hafta gerçekleşiyor olacak.
"Black Music" olarak adlandırılan müzik türünün Türkiye'deki en önemli temsilcilerinden olan DEform-E'nin DJ seti Black Music, Funk ve Northern Soul gibi müzik türlerinde gezinen müzikalitesi yüksek bir performans.

9 Ocak Pazar
"Morning Jazz Sessions"
Emin Fındıkoğlu Quartet meets Hakan Behlil
Jazz standardları, latin melodiler ve fransızca şarkıları seslendiren yepyeni bir şarkıcının etrafında kurulu Emin Fındıkoğlu Quartet, vokalde Meltem Ünel, klavyede Emin Fındıkoğlu, kontrbasta Derya Davulcu ve davulda Chris Hokamp ile "Morning Jazz Sessions" kapsamında Tamirane'de. Konuk sanatçı Hakan Behlil gitarıyla gruba çok özel bir renk getiriyor.

15 Ocak Cumartesi
"Morning İndie Sessions"
Respectrum
Kod Müzik'in kurucusu Necati Tüfenk nam-ı diğer DJ Nikko siyahi müziklerin her geleneğine, her türüne ve dönemine yer verdiği "Respectrum" setini bu sefer "Morning Indie Sessions"e taşıyor. Afro Funk, 60'lardan Soul ve Kuzey Soul'u, 76- 79 arası Disco, 87 – 92 arası Hip Hop, King Tubby prodüksiyonları, yeni kaydedilmiş dancehall Reggaeler ve 60 sonu New York ghetto Latin müzikleri yer alacak sound'lardan bir kısmı.15:00'den itibaren pikapların başında olacak DJ Nikko'nun Respectrum akşamüstü seti, keyifli ve müzikalitesi yüksek müzikler dinlemek isteyenler için güzel bir imkan tanıyor.

16 Ocak Pazar
"Morning Jazz Sessions"
Feyza Eren Quartet
2000 yılında Emin Fındıkoğlu yönetiminde ülkemizin en iyi jazz müzisyenlerinden oluşmuş bir grupla "I'm New" adlı ilk solo albümünü çıkaran Feyza Eren ilk kez Morning Jazz Sessions kapsamında Tamirane'de. Vokalde Feyza Eren, gitarda Kaan Mete, basgitarda Baran Say, davulda Ediz Hafızoğlu.

19 Ocak Çarşamba
"Weekday Sessions"
Blue Motion
Blue Motion, Sting ve Amy Winehouse gibi ünlü isimlerin parçalarının harmonik ve ritmik yapılarını Jazz'a uyarlamanın yanı sıra Jazz standartlarına da yer veriyor. Vokalde Eylül Duru, trompette Şenova Ülker, gitarda Sıtkı Sırtanadolu, klavyede Cem Kaprol, kontrbasta Volkan Topakoğlu, davul ve vokalde Behçet Türkekul.

22 Ocak Cumartesi
"Morning Indie Sessions"
COSMORANE - Hünkar Uğur
Hünkar Uğur, DJ setlerinde, klişelerden uzak durarak, Jazz ve Bossa Nova'nın yanı sıra, dünya müziğini, yeni akımları ve balearic türleri kozmik bir bakışla sunuyor. Hünkar Uğur, "Morning Indie Sessions" kapsamında ilk kez Tamirane'de.

23 Ocak Pazar
"Morning Jazz Sessions"
Çağıl Kaya Happy People
2009 yılında Çağıl Kaya, Tamer Temel ve Yalım Akın'ın tarafından kurulan Happy People, R&B ve Jazz arasında gidip gelen repertuarlarıyla "Morning Jazz Sessions" kapsamında Tamirane'de sahne alıyor. Rh Factor'den Erykah Badu'ya, Michael Jackson'dan Kenny Garret'a kadar uzanan geniş bir repertuara sahip grup, vokalde Çağıl Kaya, saksafonda Tamer Temel, gitar ve vokalde Yalım Akın, basgitarda Gökhan Cebecioğlu, klavyede Semih Önyer ve davulda Cengiz Tural'dan oluşuyor.
www.myspace.com/cagilkaya

29 Ocak Cumartesi
Eivind Aarset (Oslo, Norveç)
Kuzey Nujazz sahnesinin öncü isimlerinden, Norveçli usta gitarist ve müzisyen Eivind Aarset, 4 kişilik grubuyla vereceği konserle Garanti Jazz Yeşili konserleri kapsamında 29 Ocak Cumartesi akşamı Tamirane'de. Bestelerinde Jazz, Rock ve Electronica gibi eksenleri sıradışı bir şekilde biraraya getirerek müzik türleri arasındaki sınırları zorlayan Eivind Aarset Nujazz sevenler için unutulmayacak bir müzikal tecrübe yaşatacak. Kuzey Nujazz sahnesinin öncü isimlerinden, usta gitarist ve müzisyen Eivind Aarset müziğini tarif ederken "Yaptıklarımda belirlenmiş kurallar veya gelenekler yok, kendi kurallarını kendin koyabiliyorsun; müziğin merkezinde asıl olarak ritim var"diyor. Eivind Aarset'in Tamirane'de vereceği konserde sahnede iki davulcunun yer alıyor olması Aarset'in bu sözünün bir göstergesi. Avrupa Nujazz sahnesinin isimleri arasında sağlam bir yer tutmaya layık Eivind Aarset, gerçekten de Jazz, Rock ve Electronica gibi eksenleri sıradışı bir şekilde biraraya getirerek müzik türleri arasında sınırları zorluyor, hatta unutturuyor.Kendi albümlerinin yanı sıra, çalışmalarıyla 150'den fazla albümde yer almış olan Eivind Aarset, biribirinden farklı ve bir o kadar değerli müzisyenlerle Ray Charles, Dee Dee Bridgewater, Ute Lemper, Ketil Bjørnstad, Mike Mainieri, Arild Andersen, Abraham Laboriel, Nils Petter Molvaer ve Django Bates) yaptığı çalışmalarıyla biliniyor. Eivind Aarset, Electronique Noire (1998), Light Extracts (2001), Connected (2004), Sonic Codex (2007) ve Sonic Codex Orchestra: Live Extracts (2010) albümleriyle dünya müzik otoritelerinden her daim tam not aldı. Aarset'i Nujazz müzik sahnesinin tam ortasına yerleştiren ilk albümü Electronique Noire, The New York Times, Jazz Times ve Jazzwise gibi yayınlar tarafından alkışlanıp, "Miles sonrası en iyi elektrik Jazz albümlerinden biri" olarak nitelendirilirken, takip eden albümleri de her zaman birkaç adım öteye gitmeyi başardı. Gitarda Eivind Aarset, basta Audun Ertlen, davullarda Erland Dahlen ve Wetle Holte ile Garanti Jazz Yeşili konserleri kapsamında gerçekleşecek Eivind Aarset konseri, izleyicileri Kuzey Nujazz sahnesinin en önemli isimlerinden birinin sıradışı ve unutulmayacak müzikal canlı performansına tanık edecek. Eivind Aarset konseri öncesinde ise, son bir yılda "Aksel" ve "Arve" albümleri ve "Stereo Love" EP'si ile dikkat çekici bir çıkış yapan, İstanbul'un önde gelen güncel müzik gruplarından "123", klavyede Burak Irmak, gitar ve basta Feryin Kaya, vokal, lido ve glockenspiel'de Dilara Sakpınar, davul ve vokalde Berke Can Özcan'ın ön grup olarak vereceği canlı performansta yine kuzey rüzgarları esecek.
123 öncesinde ve Eivind Aarset konseri sonrasında, Deform plak dükkanı kurucularından, Tamirane'deki setlerinden de tanıdığımız, Ozan Maral, nam-ı diğer Deform-E, müzikalitesi yüksek DJ seti ile kabinde olacak.

30 Ocak Pazar
"Morning Jazz Sessions"
İmge Mıngıroğlu Acoustic Sound
Jazz-Soul/Accoustic ağırlıklı projesinde, klasikleşmiş ve güncel parçaları kendi tarzında yorumlayan İmge Mıngıroğlu'na bas gitarda Mustafa Savaş Coşkun eşlik ediyor. İmge Mıngıroğlu Acoustic Sound ilk kez Morning Jazz Sessions kapsamında Tamirane'de.

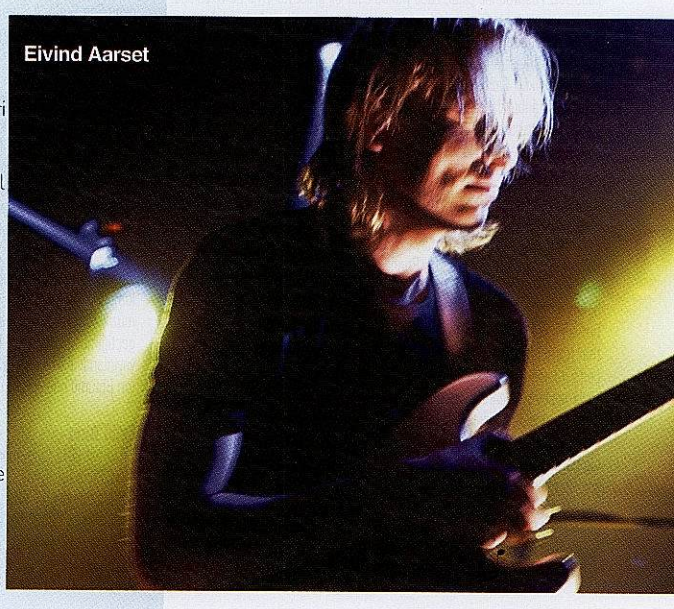
Eivind Aarset

Tomtom sokak alt.

4 Ocak
Neşet Ruacan Quartet
Neşet Ruacan - Gitar, Emre Kayhan - Trombon
Kağan Yıldız - Bas, Deniz Dündar - Davul

5 Ocak
Cem Tuncer Quartet
Cem Tuncer - Gitar, Engin Recepoğulları - Saksofon, Matt Hall - Bas, Ediz Hafızoğlu - Davul
Cem Tuncer Trio olarak uzun zamandır beraber çalan ekip, Engin Recepoğulları'nın da katılmasıyla Quartet haline geldi. 5 Ocak 2011 gecesi "Alt Jazz Club" da kendi besteleri ve jazz standardlarından oluşan repertuarlarıyla sizlerle beraber olacak.

6 Ocak
Gaye Biçer
Gaye Biçer - Vokal,Serdar Barçın – Saksofon
Serhat Ersöz - Klavye, Ozan Musluoğlu – Bas
Burak Ersöz - Davul
1982 yılında İstanbul'da doğdu.Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde eğitimini tamamladı.Vokalist olarak eşlik ettiği ilk isim Sezen Aksu idi..daha sonraki yıllarda Işın Karaca,Ajda Pekkan gibi isimlerle çalıştı.2009 yazında Jack Daniel's sponsorluğunda kurulan "Jack Seven Band" ile birlikte Çeşme ve Bodrum'da sahne aldı.2009-2010 yıllarında Bilal Karaman tarafından kurulan "Kavela" ile Beyoğlu Jazzstop'ta sahne aldı.Şu an hala ; 2008 yılından bu yana birlikte çalıştığı ve B1 isimli ilk albümü Doublemoon etiketiyle yayınlanan Bora Uzer'in vokalistliğini yapıyor.

7 Ocak
Elif Çağlar Quartet
Elif Çağlar - Vokal, Serkan Özyılmaz – Piyano
Ferit Odman - Davul, Ozan Musluoğlu - Bas

8 Ocak
Effective
Evrim Özsuca - Vokal, Deniz Kançelik - Vokal
Anıl Sallıel - Saksofon, Hakan Çimenot - Trombon, Mert Fehmi Alatan - Trompet
Tunç Çakır - Davul
2009 yazında kurulduğu günden bu yana İstanbul'da bir çok mekanda sahne alan Effective, R&B, soul ve funk etkileşimli bir grup. Erykah Badu, Jill Scott, Roy Hargrove gibi isimlerin parçalarını kendilerine has yorumlayarak dinleyiciye sahnede her an herşeyin olabileceğini hissettiren, enerjisiyle dinleyiciyi büyüleyen grup, Nardis ve ardından Nomme Jazz Estonya Genç Vokal Şarkıcıları 1.likleri bulunan Evrim Özşuca, çeşitli jazz projelerinde yer alan Hakan Çimenot, Anıl Şallıel, Mert Fehmi Alatan, Deniz Kançelik, Evrim Tüzün ve Onur Alatan ile beraber Alt. sahnesinde...

11 Ocak
Ozan Musluoğlu
Ozan Musluoğlu - Kontrabas, Sarp Maden - Gitar, Engin Receoğulları - Saksofon , Uraz Kıvaner - Piyano, Ferit Odman - Davul

12 Ocak
Konuk Sanatçı: Tobias Klein
Oğuz Büyükberber – Bas Klarnet, Tobias Klein - Bas

Klarinet, Demirhan Baylan- Bas, Cengiz Baysal - Davul

13 Ocak
Jülide Özçelik
Cem Tuncer - Gitar, Kağan Yıldız - Bas gitar
Ercüment Orkut - Klavye, Alp Doğan Türeci - Davul

14 Ocak
Birsen Tezer
Birsen Tezer – Vokal, Tunç Öndemir – Gitar
Mümtaz Solmaz – Bas, Ahmet Özbilen - Perküsyon

15 Ocak
Selen Beytekin
Selen Beytekin - Vokal
Engin Recepoğulları – Saksofon, Kağan Yıldız - Bas, Ferit Odman - Davul, Burak Bedikyan - Piyano

18 Ocak
Güç başar Gülle
Güç Başar Gülle - Ud, Volkan Hürsever - Kontrbas, Türkan Çolak - Perküsyon
Güç Başar Gülle 1977'de doğdu. Boğaziçi Üniversitesi Felsefe ve Berklee College of Music Jazz Kompozisyon bölümlerinde lisans eğitimi aldıktan sonra, İstanbul Teknik Üniversitesi'nde Klasik Batı ve

Türk Müziği alanlarında Kompozisyon ve Teori konularında yüksek lisans çalışmalarını tamamladı. Besteci, Sazende (Ud,gitar) ve Eğitmen olarak çalışmalarını sürdürmektedir.

19 Ocak
Erkan Oğur
Erkan Oğur - Gitar, Turgut Alp Bekoğlu - Davul
Ozan Musluoğlu - Bas, Konuk sanatçı
Çağrı Sertel – Piyano
Erkan Oğur 1995 yılında İlkin Deniz ve Turgut Alp Bekoğlu ile biraraya gelip TELVİN'i kurdular ve müzikle ilgili arayışlarını birlikte sürdürmeye başladılar. Bu arayış "telvin" kavramının müzikteki ifadesi idi. 10 yıl boyunca aralıklarla, gerek ulusal ve uluslararası festivallerde,gerekse performans mekanlarında müziklerini icra ettiler. 2006 yılında ilk albümlerini yayınladılar. Telvin renkler anlamına geliyor. Tasavvuf erbabı, haldenhale geçmeye, karar haline doğru yürüyüşe telvin diyor.
Yunus Emre'nin telvini anlattığı şiirindeki gibi ;
"Hak bir gönül virdi bana ha dimeden hayrân olur Bir dem gelür şâdi olur bir dem gelür giryân olur" İnsan ruhunun kendi içinde, kutuplar arasında çalkanışı tasvir edilmiştir. Mısra başındaki "bir dem" kelimesi, ruhun durmadan değiştiğini anlatır.]Tutku, korku, aşk, hırs, nefs gibi insani zaaflardan, egolardan arındığınız noktada hâlâ müzik varsa, bu saf müziktir . Temalar, kainattaki müzik enerjisinin Anadolu'ya hediye edilen kısmına dayalı olarak biçimlenip, geniş doğaçlamalariçeren kendine özgü tavrıyla halden hale geçmeyi ifade etmiş, yaşamımızdaki müzik hallerinin de bir ifadesi olmuştur. Telvin hem iddaasız hem de sınırsızdır. Telvin bir mekan ise biz kapısını dışardan çaldık. Şans eseri kapı açıldı. İçeri girdik ve kapı üzerimize kapandı. .. içeride kaybolduk. Dışarıya açılan kapıyı arıyoruz. Müzik geçmişe ait bir olgudur... gelecekte müzik tabiki olacaktır ama gelecekteki müziğin varlığı geçmişine bağımlıdır.

20 Ocak
Gaye Biçer
Gaye Biçer - Vokal, Serdar Barçın - Saksofon
Serhat Ersöz - Klavye, Ozan Musluoğlu – Bas
Burak Ersöz - Davul

22 Ocak
Ece Göksu Quartet
Ece Goksu - Vokal, İmer Demirer, Can Cankaya - Piyano, Orhan Deniz – Bas Ferit Odman – Davul

25 Ocak
Evrim Özşuca Quintet
Evrim Özşuca - Vokal, Neşet Ruacan - Gitar
Serkan Özyılmaz - Piyano, İmer Demirer - Trompet, Erdal Akyol - Bas, Deniz Dündar - Davul

27 Ocak
Akın Eldes
Akın Eldes - Gitar, İsmail Soyberk - Bas
Sinan Cem Eroğlu - Kaval, Burak Bedikyan - Piyano, Erdinç Şenol - Davul
Akın Eldes, Frankfurt (Almanya) da doğdu. Müziğe ilk adımları herkes gibi mandolin ve flüt ile attı.1980 den itibaren E-5, Painted Bird, Asım Can Gündüz ve Çapkınlar gruplarından sonra 1986 ile 2000 yılları arasında Bulutsuzluk Özlemi'nde yer aldı. 2000 yılından sonra çeşitli gruplarla sahneye çıktı ve albüm kayıtlarında bulundu.2006 yılından beri Pinhani grubu ile birlikte..Tüm bu koşuşturmanın arasında boş durmayan Akın Eldes, kendi müzikal bakışını anlatan dört de albüm yayınladı ve beşincisi de sizlere ulaşmak için gün saymakta..

28 Ocak
Emre Kayhan
Emre Kayhan -Trombon, Cem Tuncer - Gitar
Raci Pişmişoğlu -Bas, Ediz Hafızoğlu – Davul

29 Ocak
Emir Ersoy
Emir Ersoy – Piyano, Banu Kunt – Vokal
Volkan Öktem – Davul, Eylem Pelit – Bas
Şenova Ülker – Trompet, Taşkın Akarsu - Trombon

NELER OLACAK

Jazz'ın Buluşma Noktası;

Taksim Elite World Otel bünyesindeki bar; Jazz Company

Fatma Bilen
fatma@eliteworldhotel.com.tr

Jazz severler için yeni alternatif mekan olarak Ocak 2010 tarihinde Taksim'de Elite World İstanbul Hotel bünyesinde açılan Jazz Company yoluna hızla devam ediyor. Türk jazz dünyasının duayenlerinden "Emin Fındıkoğlu Trio" ile yola çıkan bar, her Cuma ve Cumartesi birbirinden değerli farklı isimler ile jazz severleri buluşturuyor. Bu isimler arasında Amerikalı jazz grubu "Sweet Papa Lowdown", "Ayşe Gencer & İmer Demirer Trio", "Feyza Eren Trio", "Nilüfer Verdi Trio", "İlham Gencer", "İpek Dinç", "Sarp Maden", "Dolunay Obruk", "Bora Çeliker", "Ahmet Türkmenoğlu", "Yeşim Pekiner" "Ülkü Aybala Sunat" gibi Türk jazz sanatçıları yer alıyor.

Sweet Papa Low Down

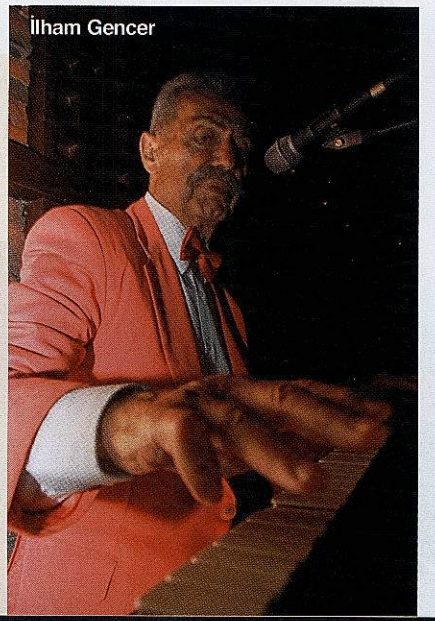
İlham Gencer

Ayşe Gencer, Serkan Özyılmaz, İmer Demirer

JAZZ COMPANY / OCAK–ŞUBAT 2010 ETKİNLİK TAKVİMİ

Ocak Takvimi

07 Ocak Cuma	: Bozkurt İlham Gencer & İpek Dinç
08 Ocak Cumartesi	: Sweet Papa Lowdown
14 Ocak Cuma	: Feyza Eren Trio
15 Ocak Cumartesi	: Ayşe Gencer Trio
21 Ocak Cuma	: İlham Gencer
22 Ocak Cumartesi	: Emre Kayhan Quartet
28 Ocak Cuma	: İlham Gencer & Bora Çeliker
29 Ocak Cumartesi	: Ayşe Gencer Trio

Şubat Takvimi

04 Şubat Cuma	: İlham Gencer'le Jazz Standartları
05 Şubat Cumartesi	: Nilüfer Verdi & Ferhat Öz
11 Şubat Cuma	: Sweet Papa Low Down / Blues Nigt
12 Şubat Cumartesi	: Ayşe Gencer Trio
18 Şubat Cuma	: İpek Dinç&İlham Gencer Jazz Night
19 Şubat Cumartesi	: Funda Sezer Latin Jazz Trio
25 Şubat Cuma	: İlham Gencer
26 Şubat Cuma	: Ayşe Gencer Trio

İpek Dinç

Ayşe Gencer

Ayşe Gencer (vo), İmer Demirer (tp), Serkan Özyılmaz (p).
Muzisyen bir aileden gelen Ayşe Gencer doğduğundan beri jazz müziği dinleyerek büyümüş ve profesyonel müzik hayatına Elvan Araci, İmer Demirer, Nezih Yesilnil, Cankut Özgül'le başlamıştır. Türkiye'nin ender jazz müzisyenleriyle çalışmalarını ilerleterek çeşitli uluslar arası festivallerde performans göstermiştir.
İmer Demirer; Aaron Goldberg, Essiet Essiet, Ari Honig gibi isimlerle çalıştı. Acid Trippin', İstanbul Jazz Dörtlüsü, Emin Fındıkoğlu Group, TRT Jazz Orkestrası ve EBU Jazz Orchestra konserleri gibi önemli projelerde de yer aldı. Miles Davis, Clifford Brown, Wayne Shorter, Lee Morgan ve Wody Shaw gibi önde gelen isimlerden oluşan geniş bir beğeni listesi olan İmer Demirer Türk Jazz müziğinin şimdiden en saygın ve önemli trompet sanatçılarından biri olarak tanımlanıyor.
Halen TRT Hafif Müzik ve Jazz Orkestrasında piyanist olarak görev yapan Serkan Özyılmaz, 2002 yılında Mimar Sinan Üniversitesi Devlet konservatuarı kompozisyon bölümünden mezun oldu. 2 viyola için süit, piyano için etüdler, 2 bölümlü orkestra müziği, piyano ve yaylı sazlar dörtlüsü için süit yazdığı kompozisyonlardan bazılarıdır.

İlham Gencer

İlham Gencer piyanist bir annenin çocuğu. 1925 doğumlu. Halkevlerinde amatörce başladığı müzik yaşamı 1944 yılında Beyoğlu'ndaki Miami'de profesyonel olarak devam etti. Dönemin ilk yerli jazz grubunda İlham Gencer piyanoda, trompette Badi Kemal, Mehmet Akter klarinet, vokalde Türkan Pasiner yer alıyordu. Beyoğlu Erkek Lisesinden mezun oldu. Dario Moreno, Arif Mardin, Cüneyt Sermet, Turhan Taner, Hasan Kocamaz, geçtiğimiz günlerde kaybettiğimiz kontrabascı Aydemir Mete, Ayten Alpman, birlikte çalıştığı o dönemin müzisyenleridir. 1960'da Çatı adlı bir kulüp açtı. Pekçok müzisyen sahne aldı. 1967'de kapandı. 1977'de 50. sanat jübilesi yapıldı. Ayten Alpman ve Nejla hanımlarla evlilik yaptı. Ayşe Gencer, İlhan Gencer ve Bora Gencer'in babası, trompetçi İmer Demirer'in kayınpederidir. Hala aktif olarak müzik yaşamına devam eden İlham Gencer, Jazz Company için çok özel olarak hazırladığı sevilen jazz standartlarından oluşan repertuarla sahne alıyor.

İpek Dinç

İÜ Kimya Mühendisliği bölümü mezunu İpek Dinç 2005 yılında İlham Gencer ile tanışarak müzik yaşamına adım atmış geçen yıl Nardis Genç Jazz Vokal Yarışmasında gösterdiği başarı ile gittiği Estonya Nomme Jazz Festivalindeki yarışmada 3. oldu. İpek Dinç İlham Gencer ile sahne aldığı Jazz Company'de sevilen jazz standartlarını ayrıca Latin ve R&B parçaları söylüyor..

Feyza Eren

Amerika'da doğup büyüyen, Basın-Yayın / Radyo-TV mezunu olan Feyza Eren, 8 yıl Klasik Batı Müziği keman eğitimi gördü, müzikallerde ve tiyatroda oynadı. Feyza, 13 yıldır İstanbul'da jazz söylüyor. Türk ve uluslararası, çok değerli müzisyenlerle çalıştı, çeşitli mekanlarda konser verdi ve şarkı söyledi. Akbank, Ortaköy, Ankara, Afyon, Bodrum ve İzmir jazz festivallerine katıldı. Yurtdışında, Ricky Ford orkestrasıyla Fransa'da bir jazz festivaline katıldı ve aynı grupla Paris'te Lionel Hampton Jazz Kulübünde şarkı söyledi. 2000 yılında Emin Fındıkoğlu yönetiminde ülkemizin en iyi jazz müzisyenlerinden oluşmuş bir grupla I'm New adlı ilk solo albümünü çıkaran Feyza Eren gecede trio'suyla jazz standartlarını seslendirecek...

Nilüfer Verdi

İstanbul doğumlu Nilüfer Verdi müzikle ilgilenen bir aileden gelmekte; babası Nejat Verdi'nin vurmalı çalgılar, ağabeyi Murat Verdi'nin davul çaldığı bir aile ortamında özel piyano dersleri ile büyüdü. Müzik eğitimini lise yıllarından sonra New York, New School'da, ardından Boston'da Berklee College of Music'te önemli hocalardan aldığı piyano, armoni, düzenleme ve kompozisyon dersleri ile sürdürdü. Nilüfer Verdi yurt içi ve yurt dışında birçok jazz kulübü ve festivalde yerli ve yabancı pek çok müzisyenle birlikte çaldı.

Sweet Papa Low Down Quintet

Jeff Shucard (g, vo), Çağdaş Dinç (d), Tuğrul Aray (s), Vefa Karatay (b) Sarp Keskiner (g, washboard, kazu).Yarım asırlık müzik kariyeri sonucunda; Piedmont stili blues ve New Orleans stili ragtime ve hokum gibi müzik tarzlarında uzmanlaşan New Jersey, USA doğumlu Jeff Shucard, halen Amerika ve Kanada'nın sayılı akustik blues gitaristleri arasında gösteriliyor.
Sweet Papa Lowdown, repertuarında kendi parçalarının yanı sıra Mississippi John Hurt, Blind Boy Fuller, Blind Blake, Bo Carter, Bessie Smith, Jesse Fuller, Reverend Gary Davis, Blind Willie McTell, Leroy Carr, Little Brother Montgomery gibi blues efsanelerinin klasiklerinin yanı sıra; Jelly Roll Morton, W.C. Handy, Lonnie Johnson ve Jimmy Durante gibi New Orleans efsanelerinin unutulmuş parçalarına yer veriyor.
www.eliteworldhotel.com.tr

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İstanbul Jazz Center

Hilary Cole

3, 4, 5 Mart Hilary Cole
Hilary Cole (vo)
Garry Dial (p)
Ozan Musluoğlu (b)
Ediz Hafızoğlu (d)

Hilary Cole lead vocalist olarak sahnelediği Off-Broadway müzikallerinden "Our Sinatra" (2000 MAC Award) ve "Singing Astaire" ödülleri almıştır. Hilary Kole'u New York Observer'ın yazarı Rex Reed "Muzikal Harika" olarak yorumlamıştır. Hilary Cole müzik kariyerine efsanevi Rainbow Room'da sahne alan en genç sanatçı ünvanı ile başlamıştır. Daha sonra kariyerine Lincoln Center'da Jonathan Schwartz'ın "American Songbook" konserlerinde Jonathan Schwartz ile sahne almış (2007), 2008 yılında Carnegie Hall'da Oscar Peterson anma konserlerine şarkı söylemiş, 2008 yılında Roy Thompson konser salonunda Quincy Jones, Herbie Hancock, and Nancy Wilson ile aynı sahneyi paylaşmıştır. Hilary Cole Birdland, Blue Note, Iridium, Jazz Standard gibi New York'un en önemli kulüplerinde düzenli olarak sahne almaktadır.

5 Şubat Steve Kuhn Trio
Steve Kuhn (p)
David Finck (b)
Joey Baron (d)

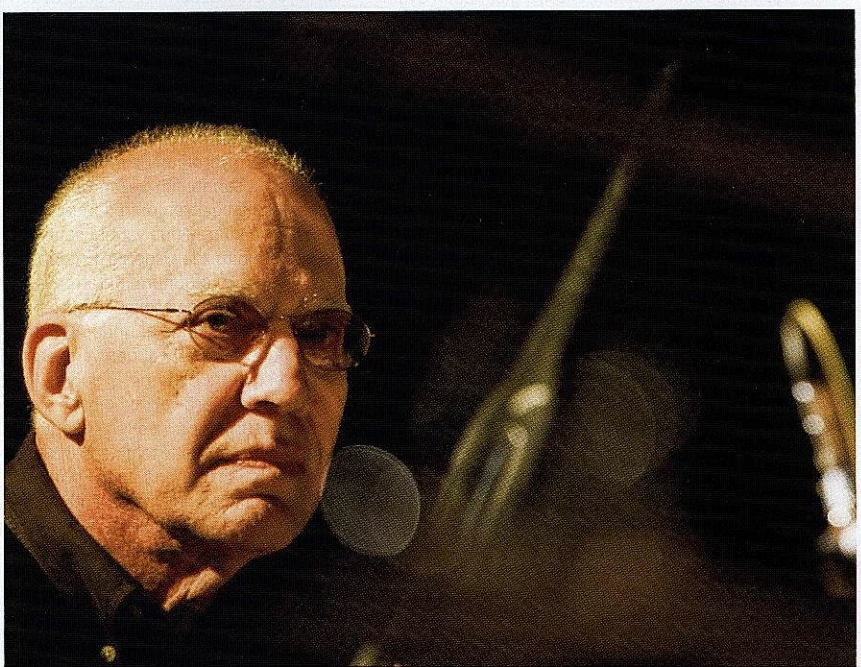

Erhan Altunay
astro642001@yahoo.com

Sekizinci Uluslararası Alanya Jazz Günleri

Jazz Dergisi'nin bu Kış sayısında, yaz günlerine ve Alanya'ya bir geri dönmek biraz içimizi ısıtacaktır. Aslında yaz günleri değil de jazz günleri demek daha doğru.

Bu sene 23 – 28 Eylül 2010 tarihleri arasında sekizincisi düzenlenen Uluslararası Alanya Jazz Günleri'nin Alanyalıları jazz ile buluşturması bitirdiğimiz 2010 yılının en hoş etkinliklerinde biriydi.Bir kaç bölümünde yer aldığım bir televizyon programında sunuculuk görevi üstlenen sevgili "Sarı Şeker Sema" Sema Eryiğit'in daveti ile başlayan süreçte bu ekinlik hakkında daha çok bilgi edinme olanağım oldu ve daha önce izleme olanağı bulamadığım Alanya Jazz Günleri'nden daha önceki senelerde kaçırmış olmak beni çok üzdü. Bir başka festivalle çakışma talihsizliği yaşayan 8. Alanya Jazz Günleri'nde, Jazz Dergisi adına bulunmak ise ayrıca yerel basın dışında "tek basın mensubu" olmanın ayrıcalığı ile önemli bir katılım oldu.

Öncelikle Alanya Belediyesi'nin böyle bir etkinliğe imza atması ve gelenekselleştirmesi çok önemli bir etkinlik. Alanya gibi halkın aydın olduğu ve yabancı nufusun fazla olduğu bir yerde jazz müziğine ilgi gösterilmesi doğal karşılansa da, buralara ünlü jazz sanatçılarımızın gelmesi ve halk ile buluşması çok mutlu edici bir hizmet. Bu bağlamda Alanya Belediye Başkanı Hasan Sipahioğlu ve bu etkinliğin organizatörü olan Park ve Bahçeler Müdürü Nazmi Uyar'ı gönülden kutlamak gerek. Tabii bu etkinlik için canla başla çalışan Sema Eryiğit'in hakkını da vermek gerek.

23 Eylül akşamı, Kızılkule Meydanı'ndaki etkinliğin açılışında, 1977'de kazandığı "Harika Çocuk" sınavı gibi harika "çocuk" olan ve uluslararası yarışmalarda bir çok ödül kazanmış olan Burçin Büke sahne aldı. Büke'ye kontrbasta Volkan Hürsever, saksofonda Yahya Dai, davulda ise Deniz Dündar eşlik etti. Vokalde ise Çağıl Kaya yer aldı. Klasik müziğin harika yorumcusu Burçin Büke'yi çok başarılı bir jazz piyanisti olarak izlemenin yanı sıra, Çağıl Kaya'nın standartlardan Bossa Nova'ya kadar uzanan performansı da göz doldurdu. Konserde en önemli notlardan biri de kuşkusuz Türk jazz müziğinin artık en önemli isimlerinden biri olmuş olan Yahya Dai'nin de yer almasıydı. Konserde Çağıl Kaya'nın başarılı yorumu kadar, deneyimli müzisyen Deniz Dündar'ın performansı ve grubun espirili çalışı izleyicilerin aklında kalan tatlardan oldu.

Etkinliğin ikinci gününde ünlü saksofoncu İlhan Erşahin, bas gitarcı Alp Ersönmez, davulcu Turgut Alp Bekoğlu ve perküsyoncu İzzet Kızıl ve Fransız trompetçi Eric Truffaz sahne aldı. Doğrusunu söylemek gerekirse konsere gelenler arasında jazz müziği ile ilk defa tanışanların ve daha yeni dinlemeye başlayanların olacağı göz önüne alındığında Erşahin ve Truffaz'ın müziğinin ne şekilde karşılanacağı merak konusu olduysa da bütün izleyicilerin tam coşkuyla izlemesi bütün kuruntularımızı haksız çıkarttı. Konser sonrasında Eric Truffaz ile konuşmamızda Eric Truffaz'ın müziğin çok farklı türleri içinde yer aldığını öğrenme ve tecrübelerini de konuşma olanağımız oldu ve bu müzisyeni Türkiye'de görmenin ne kadar önemli olduğunu da anladık. Etkinliğin üçüncü gecesinde ise çok ilginç bir isim yer aldı: Özdemir Erdoğan. Özdemir Erdoğan'ın jazz etkinliğinde yer alması bazı okuyucular tarafından şaşkınlıkla karşılanabilir olsa da, aslında onun jazz kariyerini bilenler için çok şaşırtıcı değil. Birlikte katıldığımız televizyon programlarında daha yakından tanıma olanağı bulduğum Özdemir Erdoğan'ın jazz müziğine ne kadar önem verdiğini uzun uzun anlatmaya gerek yok; sanatçının Sezen Cumhur Önal ile birlikte çalıştığı aranjman dönemi öncesindeki kariyeri ve sonrasında yaptığı çalışmaları göz önüne aldığımızda Özdemir Erdoğan'ın ne kadar doğru bir isim olduğunu anlatmaya gerek yok. Özdemir Erdoğan verdiği konserde de bunu gösterdi. Kendisine kanunda Ali İlikan, basta oğlu Mehmet Can Erdoğan ve davulda Murat Ersöz eşlik etti. Özdemir Erdoğan, kendisi bu tür yorumlara ara vermiş gibi gözükse de, ne kadar başarılı bir jazz gitaristi olduğunu bu konserde gösterdi (özellikle Caravan yorumu). Tabii dinletinin sonuna doğru popüler parçalarını seslendirdiğini ve konseri uzatarak dinleyicilerin gönlünü iki kere fethettiğini de söylemek gerek. Etkinliğin son gecesinde ise Okay Temiz sahne aldı. Vurmalı çalgılar

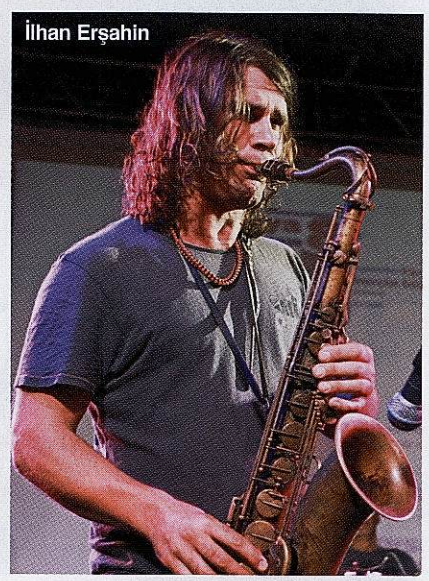

İlhan Erşahin

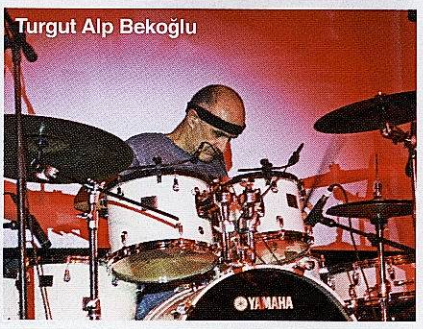

Turgut Alp Bekoğlu

denince ilk akla gelen isim olan Okay Temiz'e, Fransız perküsyoncu Xavier Desandre Navarre ve Minino Garay ile kemancı Nedim Natbantoğlu eşlik etti.
Bu ilginç topluluğun "deneysel" diyebileceğimiz bu çalışması da büyük ilgi gördü.

Değişik tadları yakaldığımız Sekizinci Alanya Jazz Günleri'ni geride bırakırken, Alanya Belediyesi'ne bir kere daha teşekkür etmek gerekiyor. Jazz müziğinin geniş kitlelere yayılması ve bu müziğin felsefesinin anlaşılması için önemli bir adım olan bu tür etkinliklerin daha da yayılmasını ve bu sayede yabancı sanatçıların yanı sıra kendi sanatçılarınız da dinleyicilerle daha sık buluşmasını umalım son söz olarak.

Elif Kayaman
elif@kozmikmuzik.com

Kapadokya'da Jazz Mı Olur?

Kapadokya Jazz Günleri fikri ortaya çıktığında, birçok kişi bize aynı soruyu sordu: Kapadokya'da jazz mı olur?

Sibel Köse

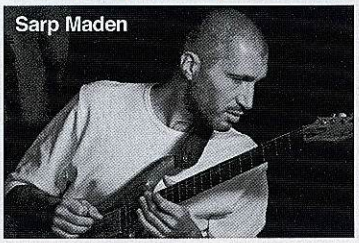
Sarp Maden

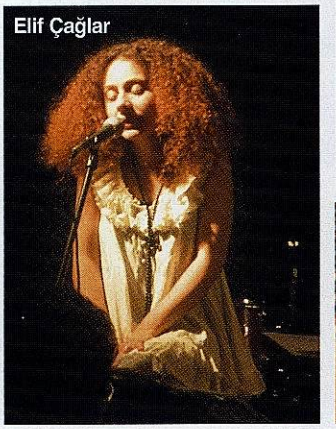
Elif Çağlar

Bilal Karaman

Soru bile değildi aslında, pesimist bir yaklaşımın, cesaret kırıcı şüphesi saklıydı bu cümlede. Aslında benzerlerini daha önce de duyduk: Anadolu'da jazz mı olur, hatta Türkiye'de jazz mı olur? Olurmuş ve iyi ki de olmuş. Bundan birkaç yıl öncesine kadar İstanbul'da bulunan, bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıdaki mekanda, çok kısıtlı bir dinleyici kitlesine hitap eden jazz, artık Türkiye'nin farklı köşelerine ulaşabilmeye başladı. Anadolu'daki birçok üniversitede verilen jazz konserleri öğrenciler tarafından coşkuyla karşılanıyor, içi boşaltılmış popüler müzik dayatmalarını protesto edercesine, jazz bayrağı her geçen gün biraz daha kuvvetli bir şekilde dalgalanıyor.

Kapadokya Jazz Günleri, Kültür ve Turizm Bakanlığı ve Nevşehir Belediyesi'nin desteğiyle Kozmik Müzik tarafından gerçekleştirilen ve 7 gün süren bir etkinlikler bütününü kapsadı. Bu etkinlikler içinde konserler, gündüz dinletileri, söyleşiler ve jazz buluşmaları yer aldı.

Türkiye'nin en önemli tarihi hazinelerinden biri olan bölgeye, dünyanın her köşesinden akın eden turistlere değil de, tamamen Kapadokya halkına yönelik bir organizasyon olarak yapılandırıldı ve binlerce insana ulaştı. Telvin, Sarp Maden Quartet, Sibel Köse Quartet, Yılmaz-Tırpan-Hafızoğlu Trio, Bilal Karaman, Elif Çağlar Quartet birbirinden başarılı performanslarıyla ve kalpten destekleriyle Kapadokya Jazz Günleri'nin gerçekleşmesinde büyük rol oynadı.

6 Aralık 2010, Pazartesi akşamı Kapadokya Jazz Günleri'nin açılış konserini gerçekleştiren Telvin, tüm soru işaretlerine, şüphelere harika bir cevap verdi. Konsere ev sahipliği yapan 800 kişi kapasiteli Kapadokya Kültür Merkezi'ne Nevşehir'in her köşesinden, Kayseri'den, Ankara'dan ve İstanbul'dan akın akın gelen müzikseverler önce tüm koltukları, ardından merdivenleri doldurdu. Oturacak yer bulamayanlar, fuayeden bulup getirdikleri sehpaları kullandı, seyircilerin bir bölümü konseri ayakta izledi, ne yazık ki 200 kadar müziksever hınca hınç dolu salonda yer bulamayıp geri dönmek zorunda kaldı. Genç ve yaşlı insanlardan, çocuklar, öğrenciler ve protokol mensuplarından oluşan 1000 kişilik bir kalabalık, Erkan Oğur gibi bir duayenin aklından, ruhundan çıkan bir proje olan Telvin'in müziğini, anlattıklarını deneyimledi. Ertesi gün Nevşehir Üniversitesi'nde gerçekleşen söyleşide Erkan Oğur, müziğini, fikirlerini üniversite öğrencileri ile paylaştı, onların sorularını cevapladı.

Kapadokya'nın her köşesi birbirinden sihirli, Göreme'de bulunan Anatolian Houses bu sihri sonuna kadar yansıtan bir mekan. Otelin henüz açılmamış olan spa bölümü el birliğiyle bir jazz kulübüne dönüştürüldü, taş duvarların arasında, Sarp Maden Quartet meraklı bir kalabalığa harika bir konser sundu. Şevval Sam güzel bir sürpriz yapıp, herkesin şaşkın bakışları arasında sahneye çıktı ve Antonio Carlos Jobim'in "Dindi" parçasını seslendirdi. Kapadokya Jazz Günleri'nin ikinci gecesinde de herkes mutlu, ilgili ve heyecanlıydı. Bölgenin alışveriş merkezi Forum Kapadokya'da Sarp Maden ve Sibel Köse'nin katıldığı söyleşide, jazz'la ilgilenmek isteyen genç müzisyenlere rastlamak bizim için çok heyecan vericiydi. Uçhisar, Kapadokya'nın bir başka büyülü bölgesi olma özelliğini taşıyor. Bölgenin dokusu, görsel ve duygusal bir şölen deneyimlemenize neden oluyor. Uçhisar'daki Argos In Cappadocia Oteli'nin içinde bulunan Bezirhane, Kapadokya Jazz Günleri'nin üçüncü mekanıydı. İstanbul'da, çarpık kentleşmeye ve estetikten yoksun yapılanmaya fazlasıyla alışmış insanlar olarak, kendimizi bir masal diyarında hissettik ve hiç şüphesiz, jazz bu masala çok uydu. Bezirhane ise bu hoş hikayenin bir uzantısı niteliğinde, 1500 yıl öncesinde keşişlerin ve rahiplerin barındığı, İpek Yolu üzerinde deve kervanlarının konakladığı bir mekan. Sibel Köse Quartet konserine hazırlanırken, kubbe ve taş duvarlar nedeniyle yaşanacak ses problemi, mekanın her yanına yayılan birbirinden güzel el halıları sayesinde çözüldü. Sibel Köse, her zamanki zarifliği ve benzersiz yorumu ile Bezirhane'nin duvarlarını jazz ile süsledi, Kapadokya halkı da onu yalnız bırakmadı. Sadece iyi jazz dinleyicilerinin fark edeceği bir gerçek hiçbirimizin gözünden kaçmadı, 8 Aralık akşamı Bezirhane'de herhangi bir konser dinlemeye gelmiş bir kalabalık yoktu; müziğe verilen tepkiler, konser öncesi ve sonrası edilen sohbetler, Uçhisar'ın ortasında tarihi bir jazz kulübünün düzenli misafirlerine ait gibiydi. Bezirhane'nin önünde, apaçık bir gökyüzüne ve sayısız yıldıza bakarak gülümsedi müzisyenler ve dinleyiciler.

9 Aralık akşamı, Yılmaz-Tırpan-Hafızoğlu Trio, Ürgüp'te bulunan Saklı Han sahnesinin misafiriydi. New York'ta yaşayan Alper Yılmaz, Kapadokyalıların ilgisi karşısında şaşkınlığını gizlemedi. Trio gerçekten de çok etkileyici, Yılmaz ve Tırpan'ın bestelerinden oluşan konser, dinleyicilerin heyecanı, mutluluğu ve tepkileri sayesinde planlanandan yaklaşık 45 dakika sonra bitti. Tüm konserlere gelen ve artık Kapadokya Jazz Günleri'nin parçası haline gelen müzikseverler, etkinliklerin asıl kahramanlarıydı. Kapadokya Jazz Günleri ekibi olarak balona binme hayallerimiz, havanın aniden değişmesi nedeniyle suya düştü. Yine aynı nedenden dolayı 10 Aralık konserini gerçekleştirecek Bilal Karaman ve ekibinin İstanbul-Nevşehir uçağı kalkamadı. Çeşitli uğraşlar sonunda, konser saatinden yaklaşık 20 dakika önce Bezirhane'ye ulaşan müzisyenler, tüm yorgunluklarına ve açlıklarına rağmen tam zamanında sahnedeydi. Karaman'ın, efsane müzisyen Django Reinhardt'ın 100. doğum yılı şerefine yarattığı "Manouche Jazz" projesi, dinleyicilerin en eğlendiği konserlerden biri oldu. Konser sonrası keyifli sohbetler, fotoğraf çekimleri, soğuğa karşın devam etti. Ürgüp Kültür Merkezi'nde gerçekleşen 11 Aralık tarihli Elif Çağlar Quartet konserinde, Çağlar'ın müzikal yeteneğini ne güzel işlediğini, kendini geliştirmekte sınır tanımadığını bir kez daha gördük. Etkinliklerin başlangıcından itibaren ilk kez koltuklarımıza kurulup, konseri ekipçe dinleme şansımız oldu. Salondaki diğer 300 kişinin de bizim kadar zevk aldığını düşünüyoruz, tabii ilginç ve eğlenceli yorumlara da kulak kabartmadık değil. Arkamızda oturan yaşlı bir bey eşine "caz" ve onun ingilizce versiyonu "jazz" ile ilgili bilgi verirken bizi de gülümsetti.

12 Aralık'ta Elif Çağlar Quartet, Forum Kapadokya'da bir gündüz konseri ile Kapadokya Jazz Günleri'nin kapanışı gerçekleştirdi. Müzisyenleri ve ekibi Kapadokya'nın her köşesini kaplayan bembeyaz bir kar eşliğinde yolcu ettik.

Kapadokya Jazz Günleri, bölgedeki birçok insana "jazz" dinlemenin keyfini yaşattı, basın bülteninden alınmış bir cümle olarak değil de, gerçekten de jazz'ın müzikal değeri kadar, yanında getirdiği kültürü ve bakış açılarını, farklı müzisyenler tarafından yorumlanan bambaşka tarzlarını Kapadokyalılara sundu. Etkinlikler sonrasında aldığımız teşekkür e-mailleri ve telefonları, etkinlik boyunca hiçbir çıkar gözetmeden yardımını esirgemeyen dostlar, basının ve yerel firmaların samimi destekleri, masallara layık mekanlar, harika bir müzikal paylaşım bize Kapadokya Jazz Günleri'nin hediyesi oldu. Sanat, gözünüzü ya da kulağınızı okşamak için var olan ürünlerden, sunumlardan ibaret bir kavram değil de, vizyonunuzu, hayata bakış açınızı, ruhsal ya da düşünsel gelişiminizi derinden etkileyebilecek bir güç. Türkiye'de sanatın böylesine elitist bir bakış açısıyla yorumlanmasına inat, Kapadokya Jazz Günleri ardında birçok gülen yüz ve müziğin farklı yorumlarıyla beslenmiş beyinler bırakarak (en azından bu sene için) sona erdi.

Tuncel Gülsoy
tuncelgolsoy@gmail.com

Jazz Dergisi 15 yaşında

15 Yıl Önce 15 Yıl Sonra

29 Kasım 2010 günü Nardis Jazz Club çok özel bir geceye ev sahipliği yaptı, Türkiye'nin tek jazz müziği dergisi JAZZ o gün 15. yaşını kutladı. Dergiye emeği geçen bir çok kişi o gece bir araya geldi, doğal olarak o gece sahne alan müzisyenler jazz çaldılar.

Dile kolay, 15 yıl; derginin kurulduğu gün doğan bir bebek bugün buluğ çağında bir yetişkin sayılabilir, herhalde lisede okuyordur, bir yandan da gözü üniversite sınavlarındadır.
Bizim dergi de böyle, 15 yıldan beri hiç durmadan Türkiye'deki jazz severlere seslenmeye, onları bilgilendirmeye ve bu güzel müziğin tüm boyutlarını ilgilenenlere hissettirmeye devam ediyor.Birçok jazz sever insan derginin kurucusu ve sürükleyicisi sevgili arkadaşım Zuhal Focan'ın yüreklendirmesiyle bu anlamlı dergiye katkıda bulunuyor. Az katkıda bulunan da var, çok bulunan da, bir müddet devam edip bırakan da var elini derginin üzerinden hiç çekmeyen de.

15 yılda dünya çok değişti, siyasi iklim değişti, ekonomik ilişkiler değişti, Sovyetler Birliği'nin tasfiye süreci bitti, Rusya kapitalizmin yeni kalesi oldu ama bu arada Alvin Toffler'ın öngördüğü şey gerçekleşti, şimdi de kapitalizm çöküyor. 15 yılda dergide de çok şey değişti, ilk yazılarımızı faks ile Zuhal'e gönderdiğimi, onun bunlardaki imla hatalarını düzelterek yeniden yazdığını ve dergide bastığını hatırlıyorum. Daha sonra yazıları doğrudan internet üzerinden göndermeye başladık ve işler kolaylaştı.

Ben ilk yazımı derginin ikinci sayısına yazmıştım, şimdi adı var cismi olmayan İstanbul Hi-Fi kulubünün bir yemeğinde Zuhal ve Önder Focan ile karşılaşmıştık, derginin ilk sayısını okumuş ve içimdeki yazı yazma arzusu uyanmıştı. Zuhal "elbette yazabilirsin, hemen bekliyorum" diye yüreklendirdiğinde benim hayatımın yazarlık bölümü de başlamış oldu. İlk yazdığım Jacques Loussier yazısını yüzlerce röportaj, albüm eleştirisi ve diğer yazı çeşitleri takip etti. Bugün hala aynı yol üzerinde yürüyorum. Nereye yürüdüğümüze gelince, bu çok da önemli değil çünkü her zaman önemli olan gidilen yer değil yolculukta yaşananlardır. Biz de bu 15 yıl boyunca başka insanlar olduk, jazz denen gayya kuyusunun içinde yüzüp duruyoruz, keyif harikulade, öğrenme süper ama nereye gidiyoruz gibi bir soru anlamsız.

Peki neden gidiyoruz diye sorarsanız bunun cevabını da Joachim E. Berendt Ayrıntı Yayınlarından çıkan "Caz Kitabı" adlı eserinde veriyor. Ben size bu kitaptan seçtiğim bazı bölümleri aktaracağım:

Caz, daima bir azınlığın işi olageldi. 30'lu yılların swing döneminde bile, yaratıcı siyah müzisyenlerin yaptığı caz – bir iki istisna dışında – dar bir kitle tarafından kabul gördü. Ancak yine de, cazla ilgilenenler ve onu destekleyenler çoğunluğu etkilemiştir. Çünkü yüzyılımızın popüler müziğini besleyen cazdır. TV polisiyelerinin müziğinden tutun, asansörlerde, otel lobilerinde ve radyo reklamlarında, filmlerde ve walkman'de kulağımıza çalınan; ya da çarlistondan rock'a, funk ve hip-hop'a kadar dans ederken duyduğumuz günümüzün harcıâlem müziğinde bizi saran bütün sound'lar cazdan gelmektedir (çünkü Batı müziğine vuruş-beat-cazla girmiştir). İşte bu nedenle, cazla derinlemesine ilgilenmek, bizi kuşatan sound'ların kalitesini yükseltmektir. Burada kastedilen müzikal düzeydir; bu ise bilinç düzeyi demektir; aksi takdirde müzikal düzeyden, yani ruhsal, entelektüel ve insani düzeyden söz etmenin anlamı olmazdı. Günümüzde hiçbir uçak müzikal sound'lar olmaksızın havalanmadığına, hiçbir deterjan reklamı müziksiz düşünülmediğine göre, bizi kuşatan tınılar yaşama tarzımızı, yaşam kalitemizi doğrudan etkiler. Cazla ilgilenenlerin ve onu destekleyenlerin hayatımıza cazın gücünden, sıcaklığından, yoğunluğundan bir şeyler taşıması buradan gelir.Tam da bu nedenle bir yandan cazın farklı türleri, biçimleri ve sitilleri; öte yandan bu farklılıkların doğduğu dönemler arasında doğrudan ve ayrıntılara inerek kanıtlanabilecek bir bağlantı mevcuttur.

Eğer bize caz müziğinde-müzikal doruk noktalarının dışında-en etkileyici şeyin ne olduğunu soracak olursanız, cevabımız "stillerindeki evrim" olurdu. Bu evrim tutarlılık, mantık, kaçınılmazlık ve bütünlük içinde cereyan etti; bilindiği gibi, bütün gerçek sanatlarda zaten böyle bir bütünsel evrim görülür. Her kim ki bu evrimin unsurlarından birini yok sayar ve tek başına geçerli ya da yanlış bir aşama olarak nitelerse, bütünü tahrip eder. Böylece kapsamlı bir evrimin birliğini bozmuş olur; oysa bu birlik olmaksızın modadan söz edilebilir, ancak sitilden asla. Bunun yanı sıra, biz caz stillerinin gerçek stiller olduğunu düşünüyoruz. Avrupa konser müziğinde barok veya klasisizm, romantizm veya izlenimcilik neyse, cazın evrimi içinde stiller de aynı şeydir; yani her biri kendi zamanıyla örtüşür.

Bu 15 yıl içerisinde Türkiye'de jazz adına bir çok şey oldu, jazz kulüpleri yeniden açılmaya başladı, konserlerin sayısı çoğaldı, jazz festivalleri İstanbul dışına da yayıldı, Bilgi Üniversitesi'nin yetiştirdiği bir çok genç jazz müzisyeni Türk insanını jazz ile tanıştırdı. Derginin en son sayısına 9 yeni Türk jazz albümü öyküsü yazdım, eminim başka albümler de vardı ve onları da sonra yazacağım. Bir 15 sene sonra hala elim ayağım tutar da dergiye yazmaya devam edebilirsem şöyle yazıyor olmak isterim:

29 Kasım 2025 günü Nardis çok özel bir geceye ev sahipliği yaptı, Türkiye'nin tek jazz müziği dergisi JAZZ o gün 30. yaşını kutladı. Başta cumhurbaşkanımız ve başbakanımız olmak üzere devletin zirvesi geceye katıldılar, cemiyet hayatının seçkin isimleri, üniversitelerin en önemli akademisyenleri bir arada idiler, Galata Kulesi o gece çok özel bir geceye ev sahipliği yaptı. Türkiye'nin ve dünyanın en önemli jazz müzisyenleri bir araya geldi, halk şehrin her tarafına kurulmuş dev ekranlardan bu geceyi coşkuyla izledi...!

Bu bir hayal diyebilirsiniz ama John Lennon bize hayal edin dememiş miydi? Hem zaten jazz dediğin nedir ki hayal olmasa.
Nice yıllara Jazz Dergisi, daha görüşeceğiz yaşadıkça.

Demet İlik
dmttplt@gmail.com

Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarı Jazz Festivali

NELER OLDU

Emre Kartarı

Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarı Jazz Festivali, 22-27 Kasım tarihleri arasında gerçekleştirildi. Festival süresince; çalıştaylar ve atölye çalışmaları, son derece ilgi çekici konu başlıkları ile katılımcıları konuk sanatçılarla buluşturmakla kalmayıp, jazz'a emek verenlere, gönül verenlere, jazz bölümü ve konservatuvarın diğer bölümlerinin öğrencilerine, müzik camiasına, birbirinden değerli bilgiler ve deneyimler ulaştırdı. 26 Kasımda, Hacettepe M Salon'nda ve 27 Kasımda Cer Modern'deki konserlerle de taçlandı! Festivaleden kimler geldi kimler geçti! Doug Richards (Kompozisyon - Virginia Commonwealth Universitesi), Mike Richmond (b), Howard Curtis (perc) - Avusturya /Graz Üniversitesi, Bob Hallahan (p) - (James Madison Üniversitesi), Tim Collins (perc, vib), Adam Larrabee (g) - Virginia Commonwealth Üniversitesi), Rex Richardson (tp) - Viriginia Commonwealth Üniversitesi), Skip Gailes (s, p) / Virginia Commonwealth Üniversitesi). Halen HÜADK Jazz Ana Sanat Dalı'nda konuk öğretim üyesi olan Skip Gailes fullbright uzmanı olarak ülkemizde bulunmakta. Bu saydığım, birbirinden değerli sanatçılar, hafta boyunca, HÜ Ankara Devlet Konservatuvarı konser salonundaki çalıştaylarda salonu dolduran izleyenlerine, uzun yıllar hafızalardan silinmeyecek anlar yaşattılar. Aralarında Mike Richmond (b) gibi yaşayan bir efsanenin olması çalıştaylara olan ilgiyi daha da arttırdı. Çalıştay konularından özellikle bahsetmek isterim. Bob Hallahan; Melodik Jazz Stilinin Birleşenleri ve Yapısı, Howard Curtis; Solo Enstrüman Olarak Davul, Tim Collins; Beste ve Doğaçlama Yapanlar İçin Yaratıcılığı Geliştirici Kulak Eğitimi, Doug Richards; Jazz Aranjmanı, Adam Larrabee; Gitar Çalışmalarımızdan En Yüksek Verimi Nasıl Alabiliriz, Mike Richmond; Kontrbas ve Elektrik Bas Teknikleri -Walking Bas-Bas Analizi- Solo Çalma, Skip Gailes; Doğaçlama Teknikleri, Rex Richardson; Trompet Teknikleri konularında değerli bilgi ve deneyimlerini katılımcılarla paylaştılar. 26 Kasım HÜADK (Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarı) Jazz Ana Sanat Dalı Açılış Konseri; HÜADK Müdürü Prof. Dr. Erol Belgin ve Jazz Ana Sanat Dalı Başkanı Prof. Erol Erdinç'in açılış konuşmalarının ardından, ilk bölümü, Hacettepe Senfoni Orkestrası'nın, Şef Prof. Erol Erdinç yönetiminde portporiler ve Jazz Bölümü öğrencilerinden Cemre Yılmaz'ın " I Wish You Love" parçasını seslendirmesiyle ile sonlandı. Yemen ve Çayeli türkülerindeki CSO sanatçısı Atilla Şentin'in saksofon ve klarinet soloları övgüye değerdi. İkinci bölümde, Hacettepe Senfoni Orkestrası; Doug Richards yönetiminde, Doug Richards'ın, senfonik orkestra -jazz octet ve kanun için düzenlediği "Ben Seni Sevdiğimi de Dünyalara Bildirdim – Varyasyonlar"ını, Bob Hallahan (p), Tim Collins (vib), Adam Larrabee (g), Mike Richmond (b), Skip Gailes (ts), Rex Richardson (tp), Howard Curtis (perc), Emre Kartarı (d), Ahmet Baran (kanun), Ayça Gündüz (vo)'ün katılmları ile seslendirildi. Halk Müziğimizin jazz ile bu muhteşem buluşması ardından çok ses getireceğe benzer! Doug Richards bu alandaki başarısına bir yenisi ile daha imzasını atmış oldu. Jazz ile halk müziğimizin bu mükemmel buluşması, orkestra ve jazz octet, kanun tarafından Doug Richardson'ın güzel yorumu ile izleyicilerin hayranlığını kazandı. Konuk sanatçılar, 27 Kasım'da Cer Modern'de izleyenlere muhteşem bir jazz konseri sundular. Doug Richards'ın konser öncesi jazz semineri, dinleyenleri yine değerli jazz tarihi bilgileriyle buluşturdu.

"Rüzgar Gibi Geçti..."

Hacettepe Jazz Festivalini anlatan en güzel cümle bu olsa gerek. Bu bir hafta süren jazz rüzgarını hazırlamak kolay olmadı elbette! 2009 yılı Ocak ayında HÜADK Jazz Ana Sanat Dalı'nda göreve başlayan Emre Kartarı (d, perc) bir yıl boyunca, bizi bu değerli sanatçılarla buluşturmak için olağan üstü çaba gösterdi. Virginia Commonwealth Üniversitesi'nde eğitimini sürdürürken, konuk sanatçılardan; Doug Richards, Howard Curtis, Bob Hallahan ve Skip Gailes'in öğrencisi olma onuruna sahip olan Kartarı, emeğinin karşılığını, öğretmeni Doug Richards'ın konserin sonunda ona yaptığı övgü dolu konuşması, konservatuvar öğrencilerinin takdir ve hayranlığı, salonda uzunca süren alkışlar ile almış oldu sanırım!

Tüm bu etkinliklerde;Virginia Commonwealth Üniversitesi ve Ankara Amerikan Büyükelçiliği'nin maddi desteklerini, Ankara Amerikan Elçiliği kültür bölümünden sevgili Gözde Doğan'ın her türlü iletişim ile ilgili gayret ve özverili çalışmalarını unutmamak gerek. HÜADK Md. Yardımcısı Doç. Bige Bediz Koçak'a; festival boyunca çalıştaylar için, sanatçılar ve izleyenler açısından, en verimli ve konforlu mekanları hazırlamaktaki titizliği için teşekkür etmek gerek. Jazz Ana Sanat Dalı öğrencileri, gerek sahne hazırlıklarında, gerekse konuk sanatçılara günboyu yaptıkları rehberlikte - ki buna çalıştaydaki anında çevirilerde dahildir - örnek ve övgüye değer çalışmalar sergilediler. HÜADK Jazz Ana Sanat Dalı öğrencileri, Fullbrigt bursu ile Virginia Commonwealth Üniversitesi'nden gelen öğrenciler; Lucas Fritz (tp), Andrew Jay Randazzo (b), Benjamin Heemstra (tp); jam sessionlar'da, konuk jazz sanatçı ve eğitimcileri ile zevkli, kimi zaman öğretici sahne deneyimleri yaşadılar. Bir devlet üniversitesinde açılan ilk jazz bölümüne sahip olma onurunu taşıyan Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarı, değerli perküsyon sanatçısı HÜADK Jazz Ana Sanat Dalı öğretim görevlisi Emre Kartarı'nın olağan üstü gayretleri, övgü ve takdire değer çalışmalarının meyvesi olan muhteşem bir jazz festivali ile jazz bölümünü açtı!

Emre Kartarı (d, perc)

Ankara'da sanatçı bir ailede dünyaya gelen Emre Kartarı, on yaşında taşındığı Amerika Birleşik Devletleri'nde de müzik derslerine ara vermeden devam etti. Jazz müziğinde sergilediği üstün yetenekle lisede "Louis Armstrong" jazz ödülünü kazandı. Jazz perküsyon eğitimini, Virginia Commonwealth Üniversitesi'nde Howard Curtis rehberliğinde sürdürürken bir yandan da hip-hop grubu Jazz Poets Society ile turlara katıldı. VCU'den mezun olduktan sonra New York Üniversitesi'nde jazz performans ve kompozisyon dalında master yaptı. New York'tayken; Adam Nussbaum, John Riley, Toney Moreno, Billy Hart ve Jamey Haddad'tan ders aldı. Charlie Bryd, Jim Mc Neely, Ralph Lalama, Vic Juris, Rup McClure, Mike Richmond ve David Liebman gibi jazz'ın büyük isimleriyle konserler verdi 2003'de Barney Josephson Performans ödülülüne layık görülen Emre Kartarı, müzik eğitimcisi olarak Birleşik Devletlerin saygın müzisyenlerinin yer aldığı New York Pops-Mentors müzik programına katıldı. New York'un Blue Note, Birdland, The Kinitting Factory, Apollo Theatre ve Carnegie Hall gibi tanınmış müzik merkezlerinde konserler verdi. İlk kişisel albümü, Perpetual Anxety 2005'de DMC Müzik tarafından yayınlandı. Aynı yıl rock grubu Brindley Brothers ve elektrik jazz grubu Signais, 2006'da Darius Jones ve Treyor Dunn'ı da içeren John Zorn Fantomas grubundan Big Girl üçlüsü ile albüm yaptı. "Perpetural Anxiety" ve "Origin" albümleri Türkiye'de RecbySaatchi şirketi tarafından yayınlanmıştır. Halen HÜADK Jazz Bölümü'nde perküsyon eğitmenliğine devam etmekte.

Doug Richards (comp)

Müzik profesörü Richards, 1997 yılında VCU tarafından "Üstün Eğitmenlik Ödülü"ne layık görülmüştür. Öğrencileri dünyanın önde gelen jazz grupları olan Count Basie Orchestra, The Lincoln Center Jazz Orchestra ve The Village Vanguard Orchestra gibi toplulukların yanı sıra Herbie Hancock, Wynton Marsalis, Horace Silver, Betty Carter, Abbey Lincoln, Bill Evans, Chick Corea, Dave Holland gibi günümüzün önemli jazz müzisyenlerinin kurduğu taoplululklara girme başarısını göstermişledir. Richards 1979 yılında VCU'ya katılmış, 1989'da "Jazz Çalışmaları" programını kurmuştur. Richards üç yıl boyunca Max Roach, Ray Brown, Victor Lewis ve Martin Williams'la birlikte çalmıştır. Anthony Wilson ile çalıştığı projeden Grammy adaylığı vardır. Martin Williams (eleştirmenlerin dekanı diye tanınır Williams) tarafından Gil Evans'dan beri gelmiş en orijinal besteci olarak adlandırılmaktadır.

İstanbul, Avrupa Kültür Başkentliğine veda etti!

Selen Tokcan
selen.t@excel.com.tr

"Şimdi yeniden keşfetme zamanı" diye İstanbullulara seslenerek başlayan "Dünyanın en ilham verici kenti" İstanbul'un Avrupa Kültür Başkentliği, 19 Aralık Pazar akşamı Harbiye Kongre Merkezi'nde düzenlenen kapanış resepsiyonu ile sona erdi.

İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı tarafından düzenlenen ve geçen bir yılın değerlendirmesinin yapıldığı resepsiyon kültür sanat camiasını bir araya getirdi.

İstanbul, 'Avrupa Kültür Başkenti' ünvanını ile taçlandırıldığı bir yılı geride bıraktı. **İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı** çatısı altında sahne ve gösteri sanatlarından geleneksel sanatlara, müzik ve operadan görsel sanatlara 14 disiplin altında hayat geçirilen yaklaşık 600 proje ve dahilindeki 9 bin 500 etkinlik, 10 milyonu aşkın izleyici ve katılımcı ile buluştu. İstanbullular ve geçtiğimiz bir yıl boyunca kenti ziyaret eden misafirler kültür sanatla dolu unutulmaz bir yıl yaşadılar. Yıl sonu etkinlikleriyle, hafızalardan silinmeyen anlara yenilerini ekleyerek Avrupa Kültür Başkentliğinin son demlerinin tadını çıkarttığımız şu günlerde, İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı tarafından düzenlenen kapanış resepsiyonu 19 Aralık Pazar akşamı Harbiye Kongre Merkezi'nde gerçekleştirildi. Avrupa Kültür Başkenti ünvanının 2011 Avrupa Kültür Başkentleri Estonya'nın Tallinn kenti ve Finlandiya'nın Turku kentine devredildiği geceye, İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı Yürütme Kurulu Başkanı Şekib Avdagiç, Ajans Danışma Kurulu Başkanı Hüsamettin Kavi, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş, İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu katıldı. İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Koordinasyon Kurulu üyelerinden Avrupa Birliği İşlerinden Sorumlu Devlet Bakanı ve Başmüzakereci Egemen Bağış, Devlet Bakanı ve İstanbul 2010 AKB Ajansı Koordinasyon Kurulu Başkanı Hayati Yazıcı'yı bir araya getiren geceye İstanbul kültür sanat camiasından ilgi yoğundu.

Laterna dinletisi, Tarlabaşı Çocuk Korosu, Boğaziçi Korosu ve Ladies and Gentelman'ın performansları, "İstanbul İstanbul" tiyatro gösterisinin sunulduğu kokteyl alanında, İstanbul 2010 AKB Ajansı imzasını taşıyarak 2010 yılını unutulmaz kılan projelerin afişleri sergilendi. Resepsiyon, konuşmalar ve Avrupa Kültür Başkenti unvanının 2011 yılında bu unvanı taşıyacak Finlandiya'nın Turku ve Estonya'nın Tallinn kentlerine devredilmesiyle devam etti. Resepsiyonun ev sahipliği yapan **İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı Yürütme Kurulu Başkanı Şekib Avdagiç**, *"Bu akşam, ilk günkü heyecanını son güne kadar sürdüren, İstanbul için aşkla hizmet üreten bir ekibin Başkanı olmanın gururu ile sizlere hitap ediyorum. Başlayan her şeyin bir sonu olduğu gibi, İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti etkinliklerinin de sonuna vardı ve sonuna geldik. Ama sadece zamanla kayıtlı olan etkinliklerin nihayetine geldik. Çünkü İstanbul'un kültür başkenti olmasının diğerlerinden bir farkı vardır. O da İstanbul için "kültür başkentliğinin" zaten ezelli ve ebetli bir nitelik olmasıdır. İstanbul, yeryüzünün öncesiz ve sonrasız kültür başkentli olma özelliğini taşıyan tek şehridir."* diyerek başladı. *"Ajansın çalışma programı, her sayfası ayrı ve muhteşem bir öyküden oluşan dev bir roman gibiydi. Biz bu romanı, sizlerle birlikte, tüm İstanbullular ile birlikte büyük bir özenle sayfalarını çevirerek, bir solukta okuduk. Bizim romanımız 588 projeli- 588 sayfalı, modern zamanların Ulysess'i gibiydi. Yani yeniydi, farklı bir tarzı vardı, anlaşılması için okuyucusundan gayret istiyordu, bütün renklerden bir parça taşıyordu."* diyerek sözlerine şöyle devam etti: *"Yedi tepeli İstanbul'un yedi bölgesinde İstanbullularla buluştuk. Etkinliklerimizin odak noktasına İstanbul kadar İstanbulluyu da koyduk. Çünkü bir şehrin, orada yaşayanlar tarafından algılandığı oranda şehir olacağına inandık. Yine inandık ki, İstanbul, yeniden fark edilmeyi, yeniden keşfedilmeyi bekleyen saklı bir hazineydi. Bu hazine, yağmalanmaktan ziyade ışıltılarını tüm insanlığa ve yeryüzüne yaymak istiyordu. İşte biz bunu yaptık. İstanbul'u tüm dünyanın gözünde hak ettiği itibara yeniden kavuşturacak bir farkındalık oluşturduk. İstanbul'u uluslararası bir kültür-sanat merkezi olarak öne çıkardık. Dünyanın en ilham verici şehri İstanbul için, şehirlerin kraliçesi İstanbul için; vefalı bir sevdalı gibi sadakatle hizmet ürettik."*

2010 Avrupa Kültür Başkentliği sürecinin, İstanbul'un uluslararası tanıtımına, kültür ve sanat hayatına ve İstanbul'un geleceğinin şekillendirilmesine önemli katkılar yaptığı inancında olduğunu belirten **İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı Danışma Kurulu Başkanı Hüsamettin Kavi** *"Avrupa Kültür Başkenti olarak seçilen şehirler için bu unvan çok önemli. Ancak, esas olan, bu bilgi ve deneyimin bu şehirlere ve insanlarına ne gibi değerler kattığı, yeni hedefler saptanmasında ne gibi katkılar sağladığı, kültürel ve sanatsal faaliyetlerde ulaşılan yeni aşamanın, şehrin yaşam kalitesine nasıl yansıdığıdır. İnanıyorum ki, 2010'dan sonra İstanbul'un kültür ve sanat hayatı çok daha farklılaşacak ve 2010 yılında yaşanan deneyimler, bu konudaki çalışmalara, arayışlara ve sürece ışık tutacaktır"* dedi. Resepsiyonda yaptığı konuşmasına *"Bu geceyi, bir unvana vedanın yanı sıra, 2011 ve sonrası için de yeni bir başlangıcın ilanı olarak görüyorum. Bu gece 2010 sonrasında İstanbul'da yaşanılacak değişimin resmi başlangıcıdır. Ektiklerimizi biçeceğimiz gelecek zamanların duyurusudur. Kültür sanat hayatında yaşanılan büyük ivmenin ardından İstanbul bundan böyle hep daha büyük ve sağlam adımlarla yoluna devam edecektir."* diye başlayan **Devlet Bakanı ve İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı Koordinasyon Kurulu Başkanı Hayati Yazıcı** *"Bizler, sadece Avrupa'nın değil, dünyanın kültür başkentinde, İstanbul'da yaşıyoruz: İşte, İstanbul'un 2010 yılında Avrupa Kültür Başkenti olacağının ilan edildiği günden bu yana bizler, sizlerle el ele vererek, bunu hatırlatmak, şehrimiz hakkında bir farkındalık yaratmak için çalıştık"* diyerek Avrupa Kültür Başkentliği sürecinin tüm paydaşlarına teşekkür etti.

Resepsiyon, Luigo Compaccio Quartet'in On The Way To Damascus ve Önder Focan'ın Swing A La Turc Projesinin çok ilginç ortak performansı olan "İstanbul'dan Yansımalar" adlı konserle sona erdi. Konserde sahne alan sanatçılar; Luigi Campoccia (p, keyb), Paolo Corsi (d, perc), Rossano Gasperini (b), Daniele Malvisi (ts, ss), Aziz Şenol Filiz (ney), Önder Focan (g), Erdal Alyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Beran Paçacı
mailto:bpacaci@yahoo.com

Ötenel Kornetiyle Bize Miles Davis'i Hatırlattı...

13 Aralık Pazartesi günü Neva Palas'ta düzenlenen gecede Koru Rotary Kulübü tarafından Tuna Ötenel'e 2010 Meslek Hizmet Ödülü verildi.

Bir Tuna Ötenel hayranının önerisi üzerine, Rotary kulübünün kendi içinde değerlendirmesiyle gerçekleşen gece herkes tarafından heyecanla ve ilgiyle karşılandı. Geceye tiyatro ve sinema sanatçısı Rüştü Asyalı, tiyatro sanatçısı İhsan Sanıvar, gazeteci Fatih Çekirge, bir çok müzisyen, jazz sever ve Tuna Ötenel hayranları katıldı.

Yıllardır Tuna Ötenel'le birlikte çalışmış deneyimli müzisyenlerin ve onun yetiştirmiş olduğu genç jazz'cıların sahneyi paylaşması herkes açısından güzel bir deneyimdi. Öncelikle gençler sahneye çıktı ve ortamı ısıttı. Daha sonra Selçuk Sun ve Sibel Köse düet yaptılar. İki parçadan sonra onlara piyanoda Skip Gailes, trompette İmer Demirer, davulda Emre Kartarı da dahil oldu. Bir çok müzisyen arkadaşını karşısında gören Tuna Ötenel'in büyük bir mutlulukla ve dikkatle onları dinlemesi, arada bir müzisyenlerle göz teması kurması, yanında oturan çeşitli müzisyenlerle espirili takışmaları ve parça sonlarında bastonuyla yere vurması akılda kalan bazı duygu yüklü anlardı.Piyano, bas, davul ve saksofon gibi müzik aletlerini ustaca çalmış olan Tuna Ötenel gecenin ilerleyen saatlerinde bir sürpriz yaparak kornet çalmak için sahne aldı. Ona basta Murat Ulus, piyanoda Selçuk Sun, saksofonda Skip Gailes, trompette İmer Demirer ve davulda Emre Kartarı eşlik etti.

Jam session'ın devamında Antalya'dan gelen Teoman Aras blues parçalar seslendirdi. Gecenin sonunda ise İngilizce ve Fransızca iki parça seslendiren 16 yaşında Su herkeste hayranlık uyandırdı.

Türkiye'deki ilk jazz kaydı olan Jazz Semai'yi 1978'de Erol Pekcan ve Kudret Öztoprak ile kayda alan Tuna Ötenel, daha sonra 1994'te Sibel Köse ve Yahya Dai'li grubuyla "Sometimes", 1998'de Philippe Combelle ve Pierre Michelot'dan oluşan üçlüsüyle "Vian Köpüğü", 2000'de "Voyageur" ve 2005'te Neşet Ruacan, İmer Demirer, Kürşat And ve Ateş Tezer'den oluşan grubuyla "How Much Do You Love Me?" albümlerini yayımlayarak müziğini duyurmaya devam etti.

Mart 2008'de geçirdiği bir kalp ameliyatından sonra oluşan komplikasyonlar nedeniyle kısmi felç geçirmiş olan Tuna Ötenel, ailesinin, müzisyen arkadaşlarının ve sevenlerinin ilgisiyle birlikte iyileşme yolunda azimle ilerlemekte. Yaşadığı zorlukları aşacağına bütün jazz severler olarak inanıyoruz.

Türkiye'de jazz müziğinin sevilmesine büyük katkıları olmuş ve bir çok jazz müzisyeninin yetişmesinde emeği olan Tuna Ötenel'i bir gün tekrar İstanbul'da da görmek ve dinlemek isteriz.

Tuna Ötenel'den, özleyenlerine sevgiler...

Sevginin en güzelini yaşadık üç yıldır alışmaya çalıştığımız "yeni hayatımızda"... Tuna'yı seven dinleyicileri ve müzisyen arkadaşları hep yanıbaşımızda oldular. Jazz müziğine olan tutkusu; jazz müziğine ilgi duyan hayranları ve müzisyen arkadaşlarının gösterdikleri yakınlıktır Tuna'yı hayata bağlayan.

Yeni hayatımızda müziğe, kornet çalarak başladı Tuna. Günde 6-7 saat üfleyerek, daha iyi çalmak için çabalıyor halen.Bugüne kadar aldığı sayısız ödüllerin en sonuncusunu; 13 Kasım Pazartesi, Ankara Koru Rotary ve Rotaract kulüplerinden aldı Tuna. Yaşam boyu meslek ödülü için hiçbir fedarkarlıktan kaçınmayan kulüp yönetimi, muhteşem bir kokteyl verdi. Gecemizde; Sibel Köse, Selçuk Sun, İmer Demirer ve Teoman Aras, yoğun kar yağışına rağmen, şehirlerarası yolculuk yapıp bizimle oldular. Ankara Hacettepe Jazz Anabilim Dalı Kurucuları Skip Gailes ve Emre Kartarı ve tüm Ankaralı ve İstanbullu müzisyenlerle bir arada yaşadığımız müzik şöleni görülmeye değerdi.Üç yıl aradan sonra Tuna'nın kornetiyle arkadaşlarına sahnede eşlik etmesi ise, gecenin sürprizi ve en duygulu anıydı."Önümüzdeki yıllarda; daha da sağlıklı olarak ve kornetimi daha iyi çalarak sevgili dinleyicilerimle, müzisyen arkadaşlarımla buluşmak üzere" diyor Tuna.

Sağlıkla kalın, jazz hayatınızın her anında yanıbaşınızda olsun...

Berin Ötenel

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Nardis Jazz Club,
2. Genç Gitar Yarışması 2010

Fotoğraf: Firuz Soyuer

Godin Gitarları ve Türkiye distribütörü Dore Müzik sponsorluğunda Nardis'te yapılan 2. Nardis Genç Jazz Gitaristi Yarışması 6 Aralık 2010'da yapıldı. 9 genç gitarist Kürşad Deniz (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d)'dan oluşan trio eşliğinde ikişer parça seslendirdi. Oldukça keyifli geçen gecede seviye oldukça yüksekti.

Kamil Özler (müzisyen), Neşet Ruacan (müzisyen), Önder Focan (müzisyen), Cem Tuncer (müzisyen), Serdar Karabatı (Jazz Dergisi), Hakan Tüfekçi (NTV Radyo), Sedat Ergin (Hürriyet), Ahmet Pesen (Dore Müzik), Bülent Denli (Sabah)'den oluşan jüri yarışmanın birincilik ödülü olan Goodin 5th Avenue King Pin jazz gitarı alacak yarışmacıyı seçmekte oldukça zorlandı. En iyi puanı alan Bora Çeliker yarışmanın ve ödülün kazananı oldu. Çok beğeni toplayan ve hemen arkadan gelen Eylül Biçer Nardis'te performans ve NTV Radyo'da Cazın Büyüsü programına konuk olma ödülü aldı. Yaşının çok genç olmasına karşın performansıyla çok beğeni toplayan Alişah Deniz ise jüri özel ödülüne layık görülüp Dore Müzik'ten gitar aksesuar seti kazandı.

Yarışmanın gerçek amacı olan yeni jazz gitaristleri tanıma fırsatı bulunulan bu yarışma kazanılan yeni değerlerin önümüzdeki günlerde bol bol jazz dinleyicisine ulaşmasını da sağlayacaktır.

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

Küba'nın Dünya'ya Armağanı: Roberto Fonseca

Çoğunluğunu kadın dinleyicilerin doldurduğu Babylon'un asma katındaki hayranlarına siyah şapkasının altından muzip bakışlar atarken, bir yandan da piyanoda inanılmaz zor "montuno"lar çalabilen piyanist Roberto Fonseca Latin Jazz' ın yeni yıldızı. Fonseca'nın ismi daha şimdiden Chucho Valdez ve Ruben Gonzalez'in isimleriyle karşılaştırılıyor. Tabii ki bu başarının arkasında müzik eğitimine çok önem veren Küba ve son döneminde birlikte çalışma şansı elde ettiği efsanevi Buena Vista Social Club yer alıyor. Bütün ailesi müzisyen olan Roberto Fonseca' nın 7 albümü bulunuyor.

Babylon'da Roberto Fonseca konseri uzun zamandır izlediğim en iyi ve en eğlenceli şovlardan biriydi. Daha önce çeşitli albümlerde dinleyip piyanistliğini ve besteciliğini çok beğendiğim bu müzisyenin canlı performansı da albümlerindekini aratmadı. Ön sıralarda dizili kadın hayranlarının da (aralarında kendisini beş ayrı ülkede verdiği konserlerde izleyenler bile vardı!) motivasyonuyla Fonseca sanki kırk yıldır İstanbul'da konser verirmiş gibi seyirciyle iletişim kurup Babylon'u salladı. Grubun deneyimli saksofoncusu (aynı zamanda flüt, soprano saksofon ve klarinet de çalıyordu) Javier Zalba ve davulcu Joel Hierrezuelo'nun performansları harikaydı. Fonseca, Zamazu ve Akokan albümlerinden parçalara yer verdi.

Fonseca çalış tarzı itibariyle, Latin müziğin geleneklerini çok iyi bilen, gerektiğinde post-bop stiline yakın çalan, genelde "percussive" olarak piyanoya yaklaşan bir müzisyen. Gonzalo Rubalcaba ile karşılaştırdığımızda Fonseca'nın çok daha Küba müziğine (yani kendi müziklerine) tutkun olduğunu söyleyebiliriz. Oktavlı pasajları rahatlıkla çalabilen bu müzisyen hızlı ve yavaş parçalarda eşit derecede başarılı. Bazen piyanoda çaldığı temalara kendi vokali ile eşlik de ediyor. Fakat bence Fonseca'yı akranlarından ayrı kılan en güçlü yönü taptaze Küba tarzı beste ve aranjmanları. Genelde duygusal, tutkulu ve aşağı yukarı "fusion" stilinde melodiler ve armoniler yazmasına karşın, hiçbir şekilde müzik dejenere bir "sentez" haline gelmiyor. Gruptaki müzisyenler de Afro-Cuban geleneği çok iyi sindirmiş olduklarından müzik hep Afro-Cuban müziği ve ritmi şeklinde ilerliyor. Swing ve funk gibi jazz stillerine çok fazla yaklaşmıyorlar. Grup elemanlarının hepsi inanılmaz enerjili, 2.5 saat boyunca neredeyse hiç düşmeyen bir tempo da çaldılar.

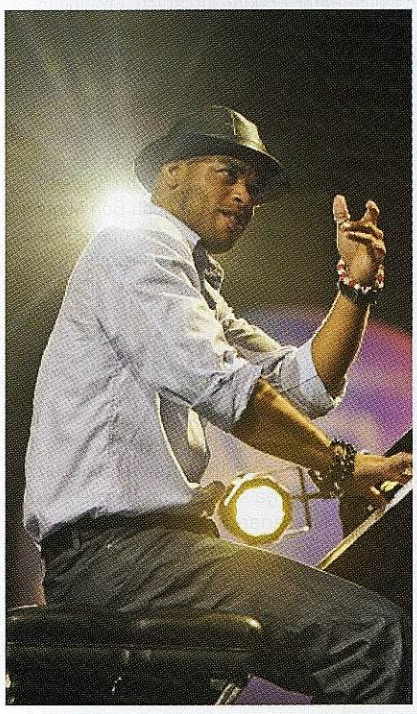

Fonseca, piyanoyu kimi zaman da solo olarak çalıyor. Sol eli çok kuvvetli, bu yüzden sağ elinde sürekli yeni armoniler ve yeni arayışlara girebiliyor. Kimi zaman akıl almaz "percussive" ve "forte" çalarak piyanonun limitlerini zorluyor. Konserle ilgili bana olumsuz gelen tek şey bir parçayı Türk ezgilerini kullanarak çalmaları oldu. Türkiye'yi ve Türk ritimlerini kendilerine yakın bulduklarını söyleyen Fonseca ve grubu serbest bir İstanbul Müziği doğaçlamasına girişti. Tabii ki bu jest seyirciden de karşılık aldı ama Türkiye'ye gelen müzisyenlerin hep denediği bu tür performanslar bence artık eskidi. Gruba geldiğimizde, zaten sürekli birlikte çalan grup üyeleri aralarında müzikal olarak çok iyi anlaşıyorlar. Omar Gonzales genelde fazla solo almıyor fakat inanılmaz dikkatli, form'a ve groove'lara çok hakim. Perküsyonist Joel Hierrezuelo tabii ki Afro-Cuban ritimlerinde çok usta bir isim. Davulcu Ramses Rodiguez ise bence grubun belkemiği, çok zor klave'lerde bile ritmik duygusu inanılmaz. Javier Zalba Küba stili flüt ve klarineti harika çalıyor, ayrıca soprano ve alto'da jazz doğaçlamalarının hakkından geliyor. Ritmik olarak zor parçalarda hemen hiç hata yapmıyorlar, yapsalar bile hemen toparlıyorlar. Konserin bir diğer yıldızı ise şüphesiz hem sesi hem de zarafeti ile herkesi büyüleyen Danay Suarez Fernandez oldu. Sesini çok iyi kullanabilen bu tertemiz vokal, hip-hop tarzında Küba parçaları da söylüyor.

Konserin sonlarına doğru yükselen enerji ile Fonseca'nın çaldığı piyanonun akordu tabii ki düştü ve bir ara ortam, ışıkların da kırmızıya bürünmesiyle, Küba'nın akordu bozuk konsol piyanolu kulüplerine dönüştü. Konserin en muhteşem anı en ünlü parçalarından El Niejo'yu Fonseca'nın dinleyicilerle birlikte söylemesiydi.

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

Günümüzde Jazz

Vince Mendoza ve aranjman sanatı

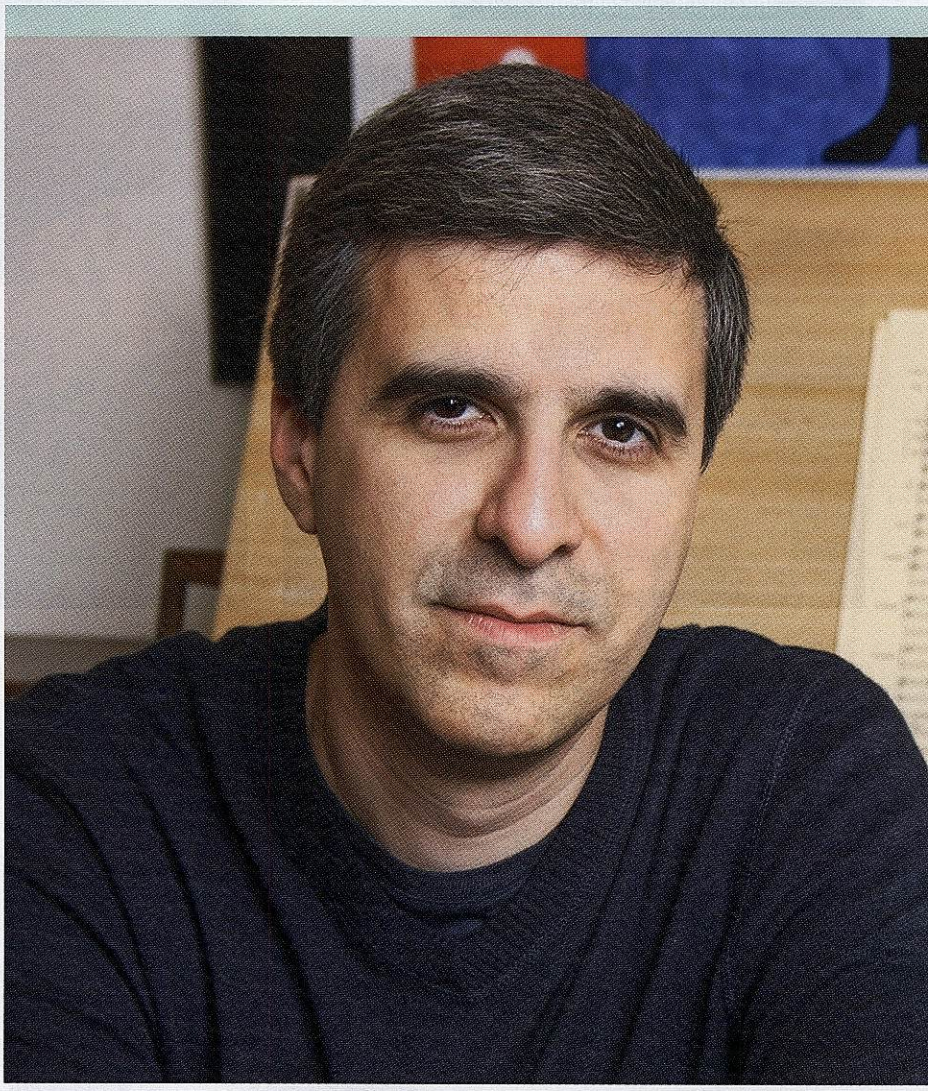

Jazz tutkumun kaynağı büyük orkestralardı. Sanırım 12-13 yaşlarındaydım. O yıllarda doğal olarak Duke Ellington ve Count Basie orkestralarını önce Voice of America Radyosunda yayınlanan "Jazz Today" programında dinlemiştim. Bazı müzikal filmlerde bu orkestraların yanı sıra Glenn Miller ve Benny Goodman orkestralarını da tüm kadrosuyla gördüğüm zaman büyülenmiş, bu kadar müzisyenin birarada sağladığı disipline ve uyuma hayran kalmıştım. Tabi bu uyumda çalan müzisyenlerin ustalığı da sözkonusuydu. İşin gizinin "aranjman sanatı" olduğunu ise yıllar sonra TRT Radyo-3'de jazz programları yapmaya başladığım zaman bu çok özel müziğin derinliğine indikçe keşfedecektim. Benny Carter, Sy Oliver, Eddie Durham, Jimmy Mundy, Claude Thornhill, Neal Hefti, Quincy Jones, Ernie Wilkins, Johnny Mandel keşfettiğim ilk aranjörlerdi. Ardından Bob Brookmeyer'ın Gerry Mulligan, Nat Pierce ve Ralph Burnes'ün Woody Herman, Billy Strayhorn'un Duke Ellington, Pete Rugolo, Bill Holman, Bill Russo'nun Stan Kenton orkestraları için yaptığı aranjmanlarda büyük orkestra görkemi, Gil Evans ve Johnny Carisi'nin Miles Davis için yarattığı armonik zenginlik beni büyüledi. Alto ve soprano saksofoncu Oliver Nelson'ı ise sevgili Cüneyt Sermet'in ilk prodüktörlük yıllarımda bana gönderdiği "jazz müziği" programında duymuş, solistliğinin yanısıra orkestra şefi, besteci ve aranjör olarak hayran kalmıştım. Modern jazz'ı bana sevdiren de Oliver Nelson'dı. Arif Mardin'e gelince; gerek jazz gerek pop alanında daima kahramanım oldu.

Yıllar içinde aranjman sanatı, dönemlere ayak uydurarak kendi içinde evrim geçirerek, değişik ve zaman zaman radikal bakış açısına sahip genç ustaların eline geçti. İşte bunlardan biri de çalışmalarını 1990'lardan beri izlediğim ve armonik/ritmik yapıyı sürprizli kullanışıyla beni heyecanlandıran Vince Mendoza. Mardin gibi jazz müziğinin yanısıra folk, pop ve world müzik alanında da aranjör, besteci ve orkestra şefi olarak kısa zamanda saygın bir yer edinen Mendoza, 17 Kasım 1961'da Conneticut Norwalk'da doğdu. Küçük yaşta klasik gitar ve piyano öğrenmeye başladı. İlk gençlik yıllarında Bach'dan Aretha Franklin ve Henry Mancini'ye uzanan bir ilgi alanına sahipti. Önce Miles Davis ve Gil Evans, ardından Igor Stravinsky ve Alban Berg'i keşfetmesiyle beyninde daha karmaşık ve çağdaş bir müziğin ilk pırıltıları belirdi. Ohio eyalet Üniversitesi'nin müzik bölümünde okurken trompete başladı ve okul orkestrasına girdi. 1983'de mezun oluncaya kadar bu dönemde kurduğu Vince Mendoza big band'i yönetti. Güney Kaliforniya Üniversitesi'de kompozisyon okumak üzere yerleştiği Los Angeles'da, hedeflerine daha çok yaklaştı. TV dizilerine müzik yazarak ve stüdyo müzisyenliğiyle geçinirken bir yandan da düşlediği bir orkestrayı toparlamaya çalışıyordu. Amacı, gerek Ohio gerek Güney Kaliforniya Üniversiteleri'nde yazdığı parçaları, orkestrasına uyarlamaktı. Bu dönemde, daha sonra yakın dost olacağı davulcu Peter Erskine ile tanıştı. Erskine'in "Transition" albümüne yorumcu ve aranjör olarak katıldı. Daha sonra birçok bestesini Erskine'e seve seve verecekti. İlk albümü "Vince Mendoza"nın ilgi çekmesiyle Blue Note'la anlaşma imzaladı ve önce "Start Here" ardından "Instructions Inside" albümünü çıkardı. Gitarlarda John Scofield, Ralph Towner, tenor saksofonda Bob Mintzer (sevdiğim bir başka aranjör), trompette Randy Brecker ve davulda Peter Erskine gibi yıldızların da yer aldığı "Start Here", Jazziz Dergisince en iyi albüm seçildi. Jazz Journal Dergisi de Mendoza'yı yılın en iyi besteci/aranjör ödülüne layık gördü. Bu ödüller onun, Köln Radyosu'na bağlı WDR (Batı Alman Radyosu) big band'e konuk aranjör-besteci ve şef olmasını sağladı. Artık Avrupa'da iyi tanınan ve çok beğenilen bir sanatçıydı. Jazz müziğine II. Dünya savaşı'ndan beri gereken saygıyı ve ilgiyi artarak gösteren Avrupa modern müzik çevresinin Mendoza'yı böylesine sahiplenmesi sürpriz değildi.

Modern orkestrasyonda Josef Zawinul ve Wayne Shorter'dan da esinlenen Mendoza, 1993 yılında ACT Müzik'in prodüktörü Siegfried Loch'un önerisi üzerine mentoru Arif Mardin ile "Jazz Pana" albümüne imza attı. WDR Big Band ile gerçekleşen albüm, "en iyi enstrümantal aranjman" dalında Grammy'ye aday oldu. 1990'lardan itibaren Gary Burton, Pat Metheny, Michael Brecker, Charlie Haden, Andy Narell, Kurt Elling, John Abercrombie, Yellowjackets, Aal Di Meola, Gino Vanelli, Joe Zawinul, Mike Stern, Kyle Eastwood, GRP All Star Big Band, ayrıca Robbie Williams, Björk, Elvis Costello onun zengin beste ve aranjman yaratıcılığından yararlandılar. Dünya Kupası'nın kapanış töreni için yazdığı parçayla Emmy adayı oldu. Bu kadarla kalmadı, Mendoza, klasik ve jazz toplulukları için ısmarlanan projelerle kapasitesini sınadı. The Turtle Island String Quartet, The Debussy Trio, The L.A Guitar Quartet, The Metropole Orchestra, The Berlin Philarmonic ve BBC için müzik yazdı. Çalışmaları Berlin Jazz Festival'inde seslendirildi. Montreux ve Northsea Jazz Festivallerinde yapıtlarını yönetti. "Sketches" ve ardından "Epiphany" albümlerini çıkardı. Londra Senfoni Orkestrası ve jazz solistleri için yaptığı bestelerden oluşan "Epiphany"de solistler; gitarda John Abercrombie, tenor saksofonda Michael Brecker, Joe Lovano, davulda Peter Erskine, trompette Kenny

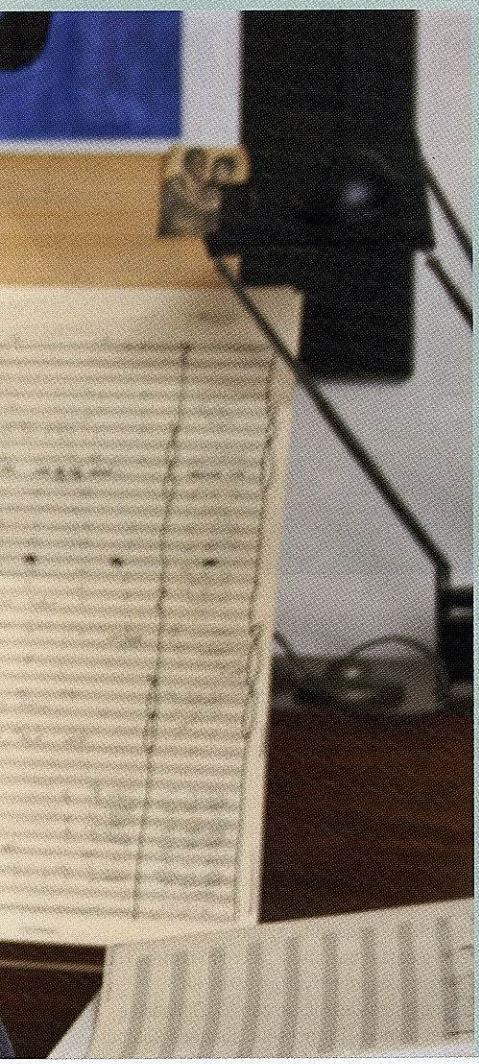

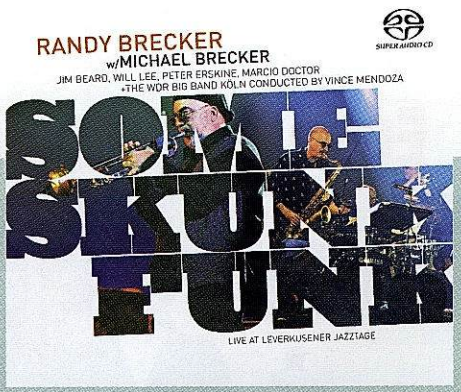

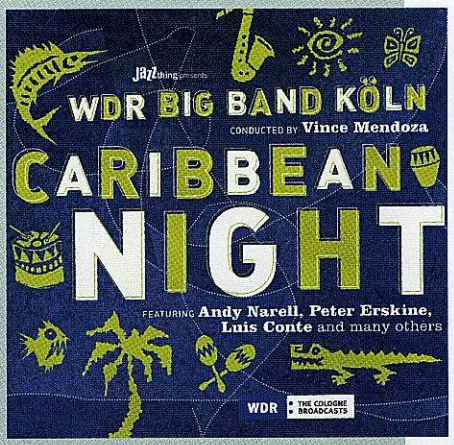

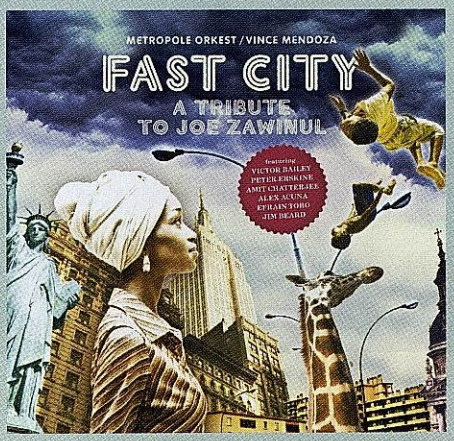

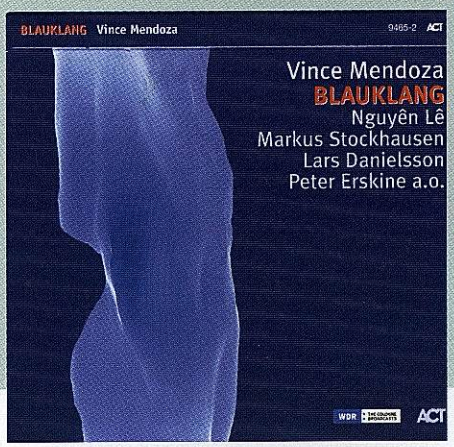

Wheeler, basda Marc Johnson ve piyanoda John Taylor'dı. Lars Von Trier'in, başrölünü Björk'ün oynadığı "Dancer in the Dark" filmindeki iç acıtan müziğin orkestrasyonuyla yine Björk'ün "Vespertine" albümünün sıradışı orkestrasyonu da Mendoza'ya aitti.2008 yılında ACT etiketiyle çıkan "Blauklang" ya da diğer adıyla "Bluesounds" albümünde yedinci kez orkesta yönetti. Jazz, klasik ve çağdaş ögelerin ustaca kaynaştırıldığı bu albümde, Nguyen Le, Markus Stockhausen, Claudio Puntin, Steffen Schorn, Arkady Shilkloper, Jon Sass, Lars Danielsson, Peter Erskine, Christopher Dell, Frank Sackenheim, Ulla van Daelen'a String Quartet Red Rrg 4 eşlik ediyordu.
İzlenimci ve romantik yapısıyla geç dönem bir Gil Evans orkestrasyonu kulaklarımızı okşuyordu bu albümde. 16 kez Grammy'ye aday olan sanatçı; 2000'de Joni Mitchell'ın "Both Sides Now", 2003'de "Woodstock" albümleri için yaptığı çalışmayla "en iyi enstrümantal aranjman"; 2006'da "Some Skunk Funk" albümü için yaptığı "en iyi büyük topluluk kaydı" ve 2007'de "In a Silent Way" albümü için "en iyi enstrümantal aranjman" dallarında kazandığı dört Grammy ödülünü evine götürdü. 61 yıldır dünyanın en güçlü orkestralarından sayılan Hollanda'dan The Metropole Orchestra'nın müzik direktörü ve şefi olan Vince Mendoza, yanısıra bağımsız projelerle de yelpazesini geniş tutmayı sürdürüyor. Yeni çalışmalarını daima heyecanla bekleyeceğim.

Füsun Levet
jazzforever23@gmail.com

Emin Fındıkoğlu Paris'teydi...

Double Six grubunu tanıyor musunuz? Grubun kurucusu Mimi Perrin'i Kasım ayı ortalarında uzun yolculuğuna uğurladık. 1926 yılında doğan (Jeannine) Mimi Perrin, 6 yaşında klasik piyano dersleri almaya başlıyor. Konservatuarın yanısıra Sorbonne'da İngilizce eğitimine de devam ediyor. Jazz'la ilk karşılaşması 1956 yılında. Piyanist ve şantöz olarak bir trionun başında. 1958 yılında ünlü Blossom Dearie "les Blues Stars" grubuna vokalist olarak giriyor. Adı geçen grupla bazı filmlerin de şarkılarını söylüyorlar.

1959 yılında, Mimi stüdyo kayıtlarının birinde Quincy Jones ile karşılaşıyor. Double Six fikri o günlerde doğuyor. 6 vokalist re- recording ile 12 oluyorlar. 1960 yılında Martin Ritt yapımı Paris Blues filminin müzik çalışmalarında Mimi, tenor saksofonda Guy Lafitte piyanoda ise Billy Strayhorn var.1963 yılında Dizzy Gillespie ile kayıt yapıyorlar. 1964 yılında Antibes Festivali'ndeler ve Ray Charles için yaptıkları albüm de o yıl çıkıyor. 1966 yılına kadar, Double Six vokalistlerinde değişiklikler oluyor. Michel Le Grand'ın kız kardeşi Christiane Le Grande artık grupta. O sıralarda Mimi Perrin sağlık nedenlerinden dolayı gruptan çekilerek Amerika'ya yerleşiyor. 1968 yılında ise grup tamamen dağılıyor.

Grup vokalistlerinden bazıları Swingle Singers'da söylemeye başlıyorlar ve Bach'in bazı eserlerini jazz'a uyarlıyorlar.Soprano, alto, bariton ve bas sesleri kullanarak, bir big band'in müzikalitesini yakalayabilmenin güçlüğünü tahmin edebiliyor musunuz? Fransızca ise swing açısından zor bir lisan. Mimi sadece yeni bir teknik değil yeni bir lisan da üretip bu zorluğu yeniyor. Örneğin nefeslilerin adeta patlamalarında "pah" veya "tah dah" sözcükleri gibi. Unutulmaz temalar ve koruslariyle birlikte Fransızca'ya uyarlayabilmek büyük bir yaratıcılık gerektiriyordu. Onun dil bilimine olan yeteneği de başarısını perçinledi. Perrin'in yaratıcılığına hayranlık duyanların başında Quincy Jones, Dizzy Gillespie ve Gerry Mulligan var.1959 - 1964 yılları arasında 4 albüm yapan grup yine o yıllarda Beatles grubunu geçerek Down Beat'ten de ödül kazanıyor. Mimi Perrin, jazz tarihine geçmiş bir müzisyen. Daha sonraları diğer vokal grupları dinledikçe Double Six'in ayrıcalığı ve ne kadar mükemmel olduğu hemen anlaşılıyor. Mutlaka dinlenmesi gereken bir grup. Beni en çok etkileyen parçalardan bir tanesi Early Autumn. Dinleyince hangi orkestra ve kimin solosu olduğunu hemen anlayacaksınız. 19.ncu 2010 Djangos d'or ödülleri verildi. Organist Rhoda Scott Lady Quartet grubu ve ülkemizde de tanınan Jean Loup Longnon ödül alan müzisyenler arasında. Longnon'un albümü son yıllarda dinlediğim en güzel bigband albümü. Kendisi gelecek Şubat ayında ülkemizde konserler verecek.Sunside jazz kulübü 10. yılını kutluyor. Bir ay süresince Sunside ve New Morning'te çok sayıda gruplar olacak. Paolo Fresu, Dave Liebman, Didier Lockwood, Julien Lourau, Glen Ferris, Olivier Ker Ourio, Leon Parker, Giovanni Mirabassi gibi müzisyenler ve daha bir çokları bu iki kulüpte konser verecekler.Mirabassi'nin konseri, yeni çıkan albümü The Blue Note Tokyo ile ilgili. Enrico Pieranunzi Mirabassi'yi estetik açısından Michel Ange'a benzetip, Bill Evans ve Che Guevera karışımı bir piyanist olduğunu söyler. Ben kendisini, Tuna Ötenel'in Paris konserleri sırasında tanıdım. Hiçbirini kaçırmaz ve Ötenel'e Maestro diye hitabederdi. Şimdi ben de Mirabassi konserlerini takibediyorum. Duke Ellington, dendiğine göre bini aşkın kompozisyonlarıyla en üretken müzisyenlerin başında geliyor. Bu denli zengin bir repertuar daha var mı sanmıyorum. İşte bu nedenledir ki 2003 yılında Laurent Mignard tarafından kurulan Duke Orchestra, Ellington'un 1940 -1970 yılları arasındaki eserlerini çalıyorlar. Geçtiğimiz günlerde Dukish Christmas adı altındaki konsere gittim. 16 müzisyenden oluşan orkestrada tanıdıklarım arasında François Biensan (tp), Fred Couderc (s), Philippe Milanta (p), Bruno Rousselet (b) var.
Görevleri Ellington mirasını bizlerle paylaşmak, çok da başarılı oldular.

Yılbaşı yaklaşıyor. Latin müziği yine baş köşelerde. Bu arada David Murray ve Omara Portuendo Cuban Ensemble Karayib rüzgarları estirdiler. Repertuarları King Cole'un İspanyolca söylediği parçaları kapsıyordu.
Bir diğer grup Orquesta Aragon. 1939'da Küba'da kurulmuş. 70 yıl sonra hala aynı tempoda devam ediyorlar. Yazımı hazırlarken kulağım France Musique Radyosunda. Gece saat 1'den sabah 7'ye kadar Sonny Rollins'i dinleyeceğiz. Kendisiyle ve yakını müzisyenlerle söyleşiler ve yaşayan en büyük müzisyenin albümünden seçmeler (Bu arada Rollins'in, çok bilinmeyen zengin kompozitör yanından da sözedilmekte. Nedense ilk akla gelen St.Thomas olmuştur hep). Fransızlar Rollins'e Colosse derler. Bu "giant" olarak da tercüme edilebilir. Sabah 7'ye kadar uyanık kalabilecek miyim bilmiyorum ama sonuna kadar dinlemek için de gayret edeceğim. Yakında 12.nci sayısı çıkan "So Jazz" isimli dergi jazz'ın geçmişi ve şu andaki durumu açısından her zevke hitabeden ilginç güzel bilgiler veriyor. Vibrations isimli derginin ayda bir çıkardığı jazz ekinin yetersiz kaldığını düşünerek So Jazz'ı yayınlamaya başladılar.Yeni çıkan albümlerle ilgili çok kapsamlı ve geniş bilgiler de var.Son günlerde bir başka jazz macerası yaşadım. Emin Fındıkoğlu grubu Paris'teydi. Lüksemburg'da yapılan, elçiliğimizin de etkinliği arasına giren Türk kültür haftasından sonra Paris'e gelip konuğum oldular. Eyvah kar var yollar nasıl? Acaba gidebilecek miyiz derken, kendimizi 2 gece Chez Papa Jazz kulübünde bulduk. Kendi açımdan son derece merak ediyordum grubu. Çünkü Meltem Ünel ve Derya Davulcu'yu hiç dinlememiştim.
Geceye başlar başlamaz şaşırdım birden. Hiç alışık olmadığım bir yorum vardı. İlk dinlendiğinde şaşırtıcı ve çarpıcı. Dinledikçe orijinal buldum. Birinci setin sonunda kulübün sahibi bana doğru gelerek 'elle est infernale'dedi. Tercümesi: "Meltem'in yorumları dehşet!" (iyi anlamda tabii). Onun da ilk kez böyle bir durumla karşılaştığı belli oluyordu. Ben de aynı kelimeyi kullanacağım. Dehşet bir 2 gece geçirdik kulüpte.

Trio son derece uyumlu. Meltem sahnede, şarkının öyküsünü titizlikle sahneye koyuyor. Repertuarında Fransızca parçalar da var. Kullandığı her sözcüğün jestleriyle de hakkını vererek büyük bir anlam kazandırıyor. Bazan bir dram yaşıyorsunuz. Örneğin Jacques Brel'in eseri "Ne me Quitte pas" (beni terketme)'de kaçamak ağlayanlar oldu. Bunlardan bir tanesi de kulübün sahibi Michel idi. Ünlü klasik "La vie en Rose"un yorumundan büyük bir keyif aldım. Repertuardaki diğer parçalar da aynı titizlikle icra edildi. Bütün bunlar sırasında biz dinleyiciler, sahnedeki oyunu yalnız izlemiyor aynı anda bilfiil yaşıyorduk. Sanki öykünün içindeydik. Bu arada set arasında Michel alelacele birkaç dostunu kulübe davet etti. Aralarında jazz eleştirmeni Lucas da vardı. Herkesin beğenisini toplayan grupta, Emin Fındıkoğlu'nun aranjmanları, Derya Davulcu'nun bası büyük önem taşıyor. Modern, orijinal, alışılmışın dışında renkleriyle buralarda epeyi sözedilecek onlardan...
Sahi yeni yıl kapımızda... Yine aynı temennilerde bulunacağız. Barış v.s diyeceğiz, gerçekleşmediğini bütün yıl süresince gözlediğimiz halde. O nedenle ben bütün jazz sevenlere sadece sağlık diliyor ve jazz'dan ayrılmayın diyorum...

Serdar Gözler
sgozler@formdent.com

Antonio Hoca "Finale" yaptı...

Siz hiç Fernando Sor'un Si Minör etüdünü 32 kez art arda çaldınız mı? 5-6 tekrardan sonra parmaklarınızın uçları acımaya başlar, 13-14 defadan sonra tellerin etlerinize battığını hissedersiniz. 20, 22ci çalıştan sonra ise artık isyanlar başlamıştır içinizde... 30cu çalıştan sonra ise gitarı elinizden fırlatmak, "yeter artık!" demek istersiniz. Ancak, şayet Antonyo'nun öğrencisi iseniz, bütün bunları yaşamanız son derece normaldir, daha doğrusu normaldi. Çünkü artık o yok maalesef, geçtiğimiz günlerde yakalandığı kolon kanserine her zamanki inatçı ve dirençli kişiliği ile kendi kendine karşı çıkmaya çalışmış, oldukça geç zamanda hastaneye gittiğinde ise artık yapılacak pek bir şey kalmamış. Bu satırların yazıldığı sıralarda 07 Ekim 2010'da birçok ünlü müzisyenin de gömülü olduğu Los Angeles "Forest Lawn" mezarlığında son töreni yapılmıştı.

Bizim kullandığımız ismiyle Antonyo, gerçekte ise "Antonio Doumezitch", Türkiye'de geçirdiği 35-40 yıllık müzik öğretmenliği süresince özellikle 60'lı yıllardan sonra yetişen birçok ünlü müzisyende emeği olmuş bir kişiydi. Onun öğrencilerini temelde iki dönemde, 60'lı yılların ve de 70'li yılların öğrencileri diye ikiye ayırmak gerekir; 60'lı yıllarda yetişen öğrencilerinin arasında Edward Aris (akordeon), Hasan Derman (gitar), Onnik Boyacıyan, Yorgo Paraskoudas, Nehabet, gitarist Kalust, Simon, Ali Çelikkol, Pandelli, Metin, Ali Bargu, Nusret, Onnig Boyajian ve davulcu Mesrop Aris'i sayabiliriz. 70'li yıllardan sonraki öğrencileri arasında ise Kamil Özler (gitar), Mete Duruman (gitar), Kevork Yanar (akordeon), Işıl ve Işık Özoğlu kardeşler (akordeon) ile onların en küçük kardeşleri davulcu Emir Özoğlu, İsmail Deliata Anasız (gitar), Hakan Bahçeci (gitar), gitarcı İzi, Serdar Gözler, Levon Balıkçıoğlu (akordeon) sayabiliriz.

Öğrencilerine verdiği en önemli özellik çalışma disipliniydi; her öğrenci ile ayrı ayrı ilgilenir, eğitimin standartlarını çalıştırdığı "metod"lar üzerine kurardı. Klasik gitar, akordeon, piyano, davul, bas gitar, ağız armonikası ve hatta ağız harp'ı derslerini verirdi. Her bir müzik aleti için için metodları ayrı ayrı orijinal olarak temin eder, öğrencilerine de orjinali yoksa en azından fotokopisini yaptırtırdı. Ama temel olarak, her müzik aletine özgü en seçme metodları öğrencileri Antonyo'dan temin edebilirlerdi.

Şimdilerde yetişen müzisyenler pek bilmezler ama, o dönemde müzik eğitiminin kendine has zorlukları vardı; en önemlisi ise nota bulamazdınız çalmak için... Daha da ötesi iyi bir müzik eğitmenine rast gelip akordeon, gitar gibi müzik aletlerinin sistematik eğitimini alabilmeniz çok zordu. İşte Antonio o yıllarda bu anlamda çöldeki bir vaha gibiydi, iyi bir müzik eğitimini son derece uygun ücretlerle alıp, fotokopi bile olsa nota edinmeniz mümkündü. Kurtuluş Caddesi'ndeki bir apartmanın giriş dairesini yıllarca dershane olarak kullanmış, yüzlerce öğrenci yetiştirmişdi. Genelde haftada bir saatden fazla ders vermez zaman zaman ödevlerini hazırlamamış öğrencilerin derslerini bir sonraki hafta tekrar ederdi. Türkiye'de bu konuda bulabileceğiniz en önemli merkezlerden birisiydi o dershane. Öğrencilerinden kurulu orkestra ise zaman zaman konserler verirken başarılı gitar ve akordeon öğrencileri o konserleri resitalvari soloları ile süslerlerdi. Çok kişiyi eğitememesinin en önemli nedeni ise haftanın hemen tüm saatlerinin dolu olması ve kendisinin bir yardımcısı dahi olmamasıydı. Çağdaş önemli müzisyenlerle yazışır, gitar veya akordeon için öğrenci eğitimi yöntemlerini tartışırdı. Alirio Diaz her Türkiye'ye geldiğinde Antonyo'yu ziyaret etmiş, yine önemli öğrencilerinden müzisyen Kamil Özler'in deyişiyle hocayla "gazoz içmiş"di.

Antonio Doumezitch, 1930 yılında doğmuş, babası Yugoslav, annesi ise İtalyan asıllı idi. Antonio 1978 yılından sonra ülkedeki ekonomik bozukluklar nedeniyle Kurtuluş'daki dershanesini kapatarak Los Angeles'a taşınmak zorunda kaldı. Kendi kurduğu "AD Music School" kısa zamanda o yörede iyi bir öğrenci topluluğu oluşturmuş, özellikle Latin kökenli ABD'liler arasında son derece sevilen bir kişi olmuştu.

Çok sevdiği kızı Paula'yı ve iki torununu görmek için zaman zaman Türkiye'ye gelen Antonio her geldiğinde öğrencileriyle de hasret gidermek fırsatını buluyordu.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Buddy Collette

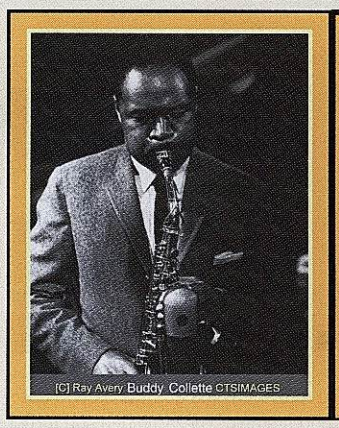

19 Eylül 2010 tarihinde, 89 yaşında yaşama veda eden saksofoncu ve flütcü Buddy Collette, oldukça başarılı bir stüdyo müzisyenliği kariyerinin gölgesinde bir jazz müzisyeni olarak hakettiği tanınırlığı tam olarak elde edememişti. Jazz tarihçisi Ted Gioia'nın dediği gibi, "Collette'in birden fazla daldaki yeteneği bizzat daha çok tanınmasına engel teşkil etmiştir."

Collette çok sayıda albümde yer almış ve birçok genç müzisyene yol göstermiştir, gene de en önemli özelliği 20. yüzyılın ilk yarısında Hollywood'daki television ve kayıt stüdyolarında süregelen ırk ayrımcılığını yıkmış olmasıdır. Los Angeles'teki siyahların eğlence mekanlarının toplandığı Central Avenue'de iyi bir jazz müzisyeni olarak isim yapmış, eğitimli ve iyi yetişmiş Collette, televizyon stüdyolarının ırk engelini kaldırmak adına düşündüğü ilk siyahi müzisyen olmuştur. Ünlü komedyen Groucho Marx'ın TV show'una eşlik eden Jerry Fielding, orkestrasına Collette'i dahil ederek bu tarihi ve insani adımı atmış oldu. Seyircilerden olumsuz tepki ve nefret içerikli mektuplar almasına rağmen Fielding geri adım atmadı, aksine orkestrasına piyanist Gerry Wiggins ve kontrbasçı Red Callender'i de dahil etti. Collette dağınık halde olan beyaz ve siyah müzisyen sendikalarının birleştirilmesinde önemli bir rol oynadı. William Marcel "Buddy" Collette 6 Ağustos 1921 yılında Los Angeles'ta piyano çalan bir çöp kamyonu şoförü baba ve kilisede şarkı söyleyen bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Şehrin Watts bölgesinde büyüdü, okuldaki en yakın arkadaşları ilerde Duke Ellington ile trombon çalacak olan Britt Woodman ve Charles Mingus idi. Collette, o günlerde viyolonsel çalan 13 yaşındaki Mingus'u kontrbas çalmaya ikna ederek, kurduğu ilk amatör combo'ya dahil etti. Collette ve Mingus ayrılmaz birer ikili oldular ve şehirde gittikleri her mekanda aura'ları ile ışık saçtılar.

Collette müziğe piyano dersleri alarak başladıysa da kısa zamanda alto saksofona geçti. 12 yaşına geldiğinde tenor ve bariton saksofonların yanı sıra da flütü de oldukça iyi çalmaktaydı. Profesyonelliğe ilk adımı Cee Pee Johnson'un topluluğu ile attı. 1941 yılında Johnson ile radyo programlarında, ara sıra da RKO şirketinin çektiği filmlerde rol olmaya başladı. Yaşıtları, meslektaşları hatta babasından bile daha çok para kazanmaya başladı. İşleri bittikten sonra Central Avenue'ye dönüyor, orada, yıldızları yeni parlamaya başlayan Wardell Gray ve Dexter Gordon gibi genç müzisyenlerle birlikte çalıyordu.

1941 yılında orduya yazıldı ve askerlik görevini San Francisco'da tümüyle siyahlardan oluşan donanma bandosunda, jazz ve konser orkestralarını yöneterek geçirdi. Bu süre içinde klasik müzik icracıları ile de birlikte çalma fırsatı elde etti. 1946 yılında Woodman, Mingus ve tenorcu Lucky Thompson ile Stars of Swing topluluğunu kurdu. Geleceği parlak gözükmesine rağmen grup Thompson'un ayrılması ile dağıldı.Müzikal ufkunu genişletmek isteyen Collette, Jerry Fielding ve Elmer Bernstein gibi dönemin önde gelen müzisyenleri tarafından yönetilen Humanist Symphony Orchestra'ya katıldı. İlk başlarda siyahi müzisyenler sendikalarından biri olan Local 767 kendi çöplüklerinin horozu olarak kalmakta direnip bu birlikteliğe karşı çıksa da Collette karışık ırk düzenindeki yeni birleşik sendikada üst mevkilere tırmanmaya başladı.

Collette, 40 yıl boyunca vaktini stüdyo kayıtları ve TV programları arasında böldü. TV'de Flip Wilson, Danny Kaye ve Joey Bishop'un programlarında düzenli olarak yer aldı. 1955 yılında davulcu Chico Hamilton'un oldukça yenilikçi, "oda jazz'ı" yapan beşlisine flüt ve klarinet çalarak katıldı. Beşlideki diğer müzisyenler gitarist Jim Hall, çellist Fred Katz ve basçı Jim Aton idiler. İlerki yıllarda Collette ile Hamilton yolları sık sık çakıştı, ikisi de zaman zaman çocukluk arkadaşları Mingus'un projelerinde birlikte yer aldılar.
Birçok üniversitede ders de veren Collette eğitimci yanıyla, üflemeli çalgılar ustaları Eric Dolphy ve Charles Lloyd'a hem hocalık hem de mentorluk yaptı. 2000 yılında Jazz Generations: A Life in American Music and Society (Jazz Nesilleri: Amerikan Müzik ve Toplumunda Bir Hayat) adlı otobiyografisini yayınladı. UCLA üniversitesinde hazırlanan sözlü tarih programlarının kayıtlarında da yer aldı. Yine aynı yıl "The Buddy Collette Concert in Big Band" albümü ile Grammy'ye aday gösterildi.

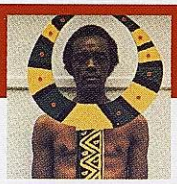

Marion Brown

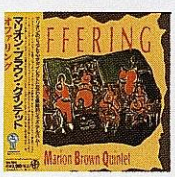

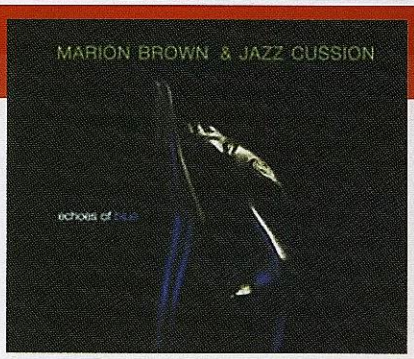

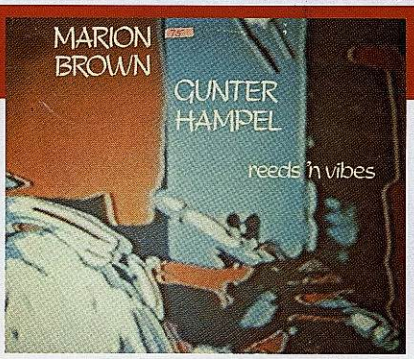

1960'lı ve 70'li yılların yüksek enerjili avant-garde jazz'ının lirik ve kontrollü stile sahip alto saksofoncularından Marion Brown, 18 Ekim 2010 tarihinde 79 yaşında Florida'da vefat etti. Brown, doğaçlama sırasında alışılagelmiş armoni, ritm ve ton gibi faktörlere kafa tutan free-jazz yaklaşımını en çok benimsemiş müzisyenlerden biriydi.Dikkatleri ilk defa John Coltrane'in "Ascension" albümünde çalan 11 kişilik topluluğun üyesi olarak duyurdu. 1965 yılında kayıtları gerçekleşen ve bir yıl sonra piyasaya çıkan bu albüm Coltrane'in free-jazz hadisesini, övgü kadar eleştiri de almasına rağmen, ne kadar ciddiye aldığını ve meşrulaşması gerektiğine inandığını ortaya koymaktaydı. Coltrane'in albümünde yer alana kadar, Brown tenorcu Archie Shepp ve çizgidışı hatta biraz da uçuk bir müzisyen olan piyanist Sun Ra ile jazz'in sınırlarını zorlayan çalışmalar yapmaktaydı. ESP-Disk, ECM, Impulse ve başka plak şirketleri için melodik olduğu kadar maceraperest stilini ortaya koyan albümler kaydetti. En önemli albümleri, doğduğu eyalet olan Georgia'ya bağlılığını da ifade ettiği "Afternoon of a Georgia Faun," "Geechee Recollections" ve "Sweet Earth Flying" üçlemesidir. Bu albümlerle ilgili olarak bir jazz eleştirmeni, "60'lardan gelen yeni jazz geleneği içinde düşünceli bir sanatçının konusunu (Georgia) değişik teknikler, süreçler ve sanat disiplinlerini kullanarak nasıl işleyebileceğini gösteren emsal bir çalışma" demiştir. Marion Brown Jr., 8 Eylül 1931 tarihinde Georgia eyaletinin başkenti Atlanta'da dünyaya geldi. Lisede ve üniversitede müzik eğitimi aldı. 1962 yılında New York'a yerleşti ve profesyonelliğe gerçek adımını attı. 70'li yıllarda Bowdoin College'de Afrika ve Afrika kökenli Amerikan müzikleri konusunda dersler verdi. Son on yılda aralıklı da olsa müzik çalışmalarını sürdürdü. Marion Brown'ın seçme diskografisi aşağıdadır:
1966: Three For Shepp (Impulse Records)
1966: Juba Lee (Fontana Records)
1966: Why Not? (ESP-Disk)
1967: Marion Brown Quartet (ESP / Fontana)
1967: Porto Novo (Arista)
1968: Gesprächsfetzen (Gunter Hampel)
1969; In Sommerhausen (Gunter Hampel ve Jeanne Lee ile)
1970: Afternoon of a Georgia Faun (ECM Record, Anthony Braxton, Chick Corea, Bennie Maupin, Jeanne Lee ve Andrew Cyrille ile)
1973: Duets (Freedom Records)
1973: Geechee Recollections (Impulse Records)
1974: Sweet Earth Flying (Impulse Records)
1975: Vista (Impulse!)
1977: La Placita / Live in Willisau (Timeless Records)
1977: Solo Saxophone (Sweet Earth)
1978: Reeds 'n Vibes (Gunter Hampel ile Improvising Artists)
1980: Back To Paris (Freelance)
1983: Gemini (Birth)
1985: Recollections (Creative Works)
1985: Songs of Love and Regret Mal Waldron ile Freelance Records)
1990: Native Land (ITM)

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

NEREDEYDU

James Moody

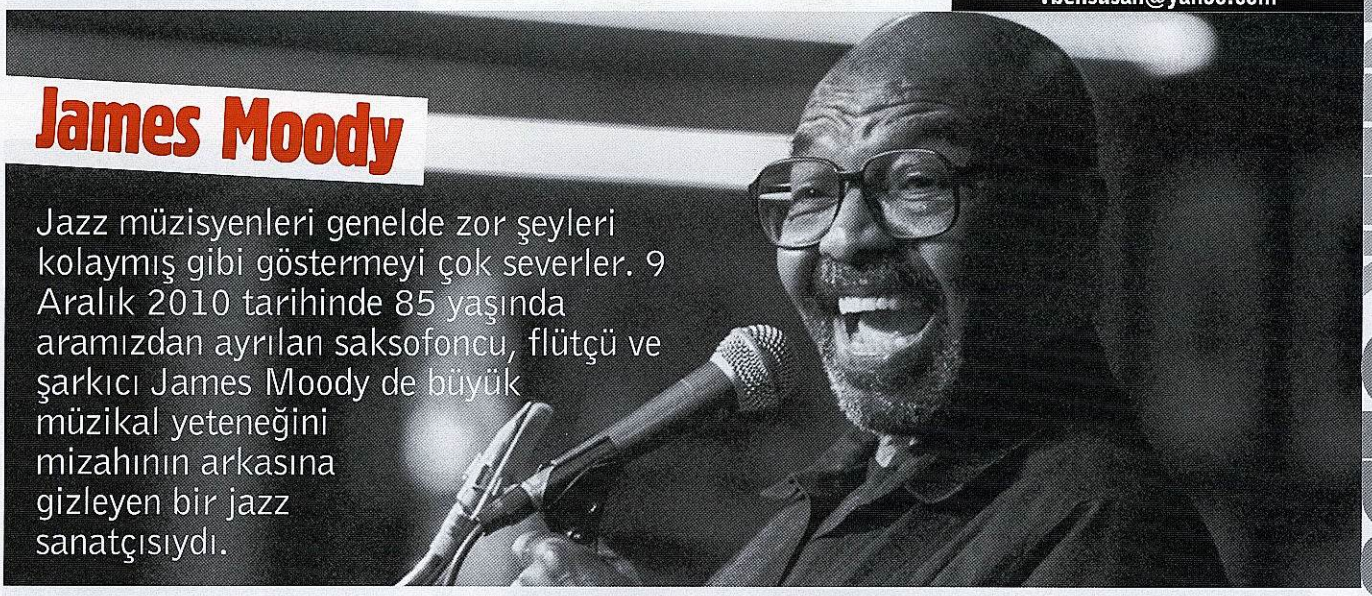

Jazz müzisyenleri genelde zor şeyleri kolaymış gibi göstermeyi çok severler. 9 Aralık 2010 tarihinde 85 yaşında aramızdan ayrılan saksofoncu, flütçü ve şarkıcı James Moody de büyük müzikal yeteneğini mizahının arkasına gizleyen bir jazz sanatçısıydı.

Moody'nin uçuk kaçık anekdotları, anlamsız şarkıları ve sonuca bir türlü vardırmadığı hikâyeleri aslında onun özgün doğaçlama yeteneğinin uzantılarıydılar.

Grammy'ye aday gösterildiği Live at the 2007 Monterey Jazz Festival albümü veya 1997 yılında yayınladığı Henry Mancini Tribute albümü özellikle dinleyici ve eleştirmenlerden büyük ilgi toplamışsa da, James Moody'yi günümüze kadar taşıyan en önemli çalışma 1949 yılında I'm In The Mood For Love adlı parçayı çalarken yaptığı doğaçlamadır. Kendi stilini katttıktan sonra Moody's Mood For Love adını alacak olan bu parçayı Sarah Vaughan'dan Amy Winehouse'a kadar değişik dönem ve stilden birçok sanatçı seslendirmiştir.

Moody, kariyeri boyunca trompetçi Dizzy Gillespie ile uzun ve verimli bir işbirliği yapmıştır. Bunun dışında, Miles Davis, Milt Jackson ve Dexter Gordon gibi yıldız müzisyenlerle de çalışmıştır. Lester Young'ı hatırlatan cümleleri, Coltrane'inkine benzeyen armoni anlayışı ile tenor saksofonda kendine özgü bir müzikal üslup sahibiydi. Alto da çalan Moody'nin flüt tarzı ise jazz flütünde kendi başına bir ekol oluşturmuştu.

Moody, çaldığı enstrümanların hem kapasitelerini hem de geleneklerini kendine göre yontmak konusunda sınır tanımazdı. Bu yaklaşımını sahne anonslarında da uyguladı. Ona göre latin jazz'ın tohumları Antonio Carlos Jobim ile Kristof Kolomb'un bir rastlantı sonucu karşılaşmasıyla başladı. Veya, Charlie Parker'in ünlü melodisi Anthropology, kendini affettirmek isteyen bir karıncanın belkemiğinden ortaya çıkmıştı. Moody'nin repertuarının vazgeçilmezlerinden biri de beklemediği bir çocuk sahibi olunca emrivaki yapılan erkeğin eşine söylediği "Benny's From Heaven" şarkısıdır. Sözleri şöyledir: "Benny must be from Heaven, 'cos he sure as hell ain't from me" (Benny herhalde Cennet'tendir, çünkü benden olmadığı kesin!). James Moody, 26 Mart 1925 tarihinde Georgia eyaletinin Savannah şehrinde dünyaya geldi. Kısmen sağır olduğu için okulda sıkıntı çekeceğini düşünen annesi onu New Jersey'de önce bir sağırlar okuluna sonra da bir sanat lisesine yazdırdı.

Moody, dayısının teşvikiyle 16 yaşında alto, ardından da tenor saksofon çalmayı öğrendi. 1943 yılında askerlik görevi sırasında Moody, Dizzy Gillespie ile tanıştı. 1946 yılında, kadrosunda vibrafonist Milt Jackson ve piyanist Thelonious Monk'u barındıran Gillespie topluluğuna katıldı.
1948 yılında kendi adına ilk topluluğu olan James Moody and his Modernists'i kurdu. Ama bir yıl sonra alkol sorununu çözmek için Paris'e gitti ve grup dağıldı.

Orada Miles Davis / Tadd Dameron beşlisi ile çaldı. Paris'te ayrıca piyanist Bud Powell ve davulcu Kenny Clarke ve şarkıcı Annie Ross ile de bir araya geldi.
1949 yılında, İsveç'te yerel müzisyenlerle yaptığı bir kayıtta kısa bir süre içinde onun imzası haline gelecek I'm in the Mood for Love parçasının doğaçlamasını kaydetti.

Bu saksofon solosuna şarkıcı Eddie Jefferson söz yazdı ve 1952 yılında King Pleasure, Moody's Mood for Love adıyla bir pop hiti haline getirdi.
1951 yılında Amerika'ya dönen Moody, Dinah Washington ve o dönemin genç trompetçisi Quincy Jones'un da bulunduğu bir gösteri topluluğu ile turneye çıktı. Ardından, adlarını yeni yeni duyurmaya başlayan piyanist Kenny Barron ve saksofonist Benny Golson ile birlikte çaldı.

1960'lara gelindiğinde Moody, saksofoncular Gene Ammons ve Sonny Stitt'in klasik bebop topluluğuna sideman olarak katıldı. 1962 yılında yeniden Gillespie ile çalışmaya başladı. Bu geri dönüşü ünlü trompetçi "Moody ile çalmak kendimin devamı ile çalmak gibi bir şey" olarak nitelemişti.

Moody, Gillespie ile 1973 yılına kadar çalıştı. Daha sonra kızına daha çok vakit ayırmak için turnesiz bir hayat seçerek, Las Vegas Hilton otelinin orkestrasına katıldı. Bu kapsamda Bill Cosby, Ann-Margret, Liberace ve Elvis Presley gibi efsanelere eşlik etti.
1979 yılında yine festivallere katılmaya ve New York jazz kulüplerinde çalmaya başladı.
1985 yılında Manhattan Transfer'in Vocalese albümündeki solosuyla Grammy'ye aday gösterildi.1986 yılında RCA/Novus plak şirketi adına Something Special albümünü kaydetti. 1995 yılında New York'un ünlü Blue Note kulübünde kutladığı 70. yaş günü Moody's Party adıyla albüm haline getirildi.
1995 yılında flüt emprovizasyonları James Moody's Greatest Transcribed Flute Solos adıyla yayınlandı. 1997 yılında Clint Eastwood'un Midnight in the Garden of Good and Evil filminde küçük bir rol aldı.
2000 yılında Boston'daki ünlü Berklee müzik okulu James Moody'yi fahri doktora ile onurlandırdı.

Uğur Hüküm / Paris
ugur.hukum@gmail.com

Paris Mektubu - 15 Aralık 2010 "Sunside" 10 Yaşında

Paris – **Stéphane Portet**, "***Baba, artık herkes Sunset'i lokantadan ziyade Jazz kulübü olarak biliyor. Gel, altlı-üstlü, iki katlı ikiz bir kulüple dünyada bir ilki gerçekleştirelim, deyince babamı ikna etmek pek zor olmadı***", diye konuşuyor. Sayfalarımızın aşinaları Parisli **Sunset-Sunside** adlarını rahatlıkla hatırlayabilirler. Mektuplarımızda sıkça sözünü ettiğimiz, Paris'in tanınmış Jazz kulüplerinden biridir **Sunside.** Ağabeyi **Sunset** ile yıllardır "**cazoman**"ların vazgeçilmez seçkin buluşma mekânları arasına girmiştir. Boydan ve soydan, hele de kaliteden yana ağabeyinden hiç aşağı kalmayan Sunside geçtiğimiz 13 Ekim'de bastığı 10. yaşını bugünlerde kutluyor. Bizde bu yaşgününü fırsat bildik ve bu mektupta kutlamayı, kabına sığamayan çocuk misali başka noktalara da taşıran Sunside ile ağabeyi Sunset'in hikâyesini patronu, kurucusu, çocuğu Stéphane Portet (*) eşliğinde anlatmağa karar verdik. Zira Sunset'siz Sunside'ın bugün vardığı yeri anlamak olanaksız... (www.sunset-sunside.com)

Paris'in 52nd Street'i

O benzersiz mekânların yerinde yeller esse de; bankalar, mağazalar, lokantalar neredeyse yarım yüzyıldır tüm izlerini silmiş olsa da evrensel cazseverin özlem ve saygıyla andığı, anacağı, ölçüt saydığı bir adres vardır: New York'un efsanevi Jazz sokağı "**52nd Street**". Yaklaşık 40 sene (1930-1968) **Downbeat, Jimmy Ryan's, The Famous Door, The Onyx, Three Deuces** gibi Jazz'a şan katan gece kulüplerini barındırmış bu sokağa atfen, **Paris'in 52nd Street**'i diye anılan bir sokağımız vardır buralarda. Canlılık ve **jazz'ipliğini** hiç yitirmemiş, hatta son 10 yılda daha bir **jazz'ip** âleme dönüşmüş bu sokağın adı "**Rue des Lombards Sokağı**"dır. 52nd Street'in 3 kilometreyi aşkın uzunluğuna oranla 300 metreyi bile bulmayan boyuna karşın Lombardlar'ın Sokağı bir küçük Jazz cennetidir. Rock Café'ler, Jazzy tavernaları saymazsak Paris'in en saygın, hadi diyelim 10 Jazz kulübünden 4 tanesi bu daracık sokakçıkta konuşlanmıştır.

Sunset (1982), **Le Baiser Salé** (1983), **Le Duc des Lombards** (1984), ve **Sunside** (1991) - nazar değmesin - şaka maka 30 yıldır tarih yazan bu 4 Jazz şövalyesinin aynı havayı soluması bir rastlantı değildir. Kenti ortasından zarifçe kesen **Seine** nehrinin "**Sol Yakası/Rive Gauche**"un 50'li yıllardan itibaren aşırı rağbete binmesiyle toplaşan akbabalar, pardon "**taş**"çılar (Fransızlar gayri menkule kafaları bozuldumu "taş" derler) bu diyârda yeterince kâr getirmeyen her türlü faaliyeti kovaladılar. Paris gece hayatının, daha özel de Jazzlı gecelerin büyülü merkezi semtleri **St. Germain-des-Pres, Quartier Latin** adım adım, santim santim Ak-babaların, emlak komisyoncularının ağına düşüp dolar-avro yumurtlayan kümeslere dönüştüler. 70'lerden bu yana ağırlıklı biçimde, daha ucuz olan nehrin "**Sağ Yakası/Rive Droite**"a kayan birçok "**artistik/sanatsal**" faaliyetin arasında "**jazzistik**" üretim de ivme kazandı. İşte **Châtelet Tiyatrosu, Beaubourg Kültür Merkezi** ve **Les Halles Ticaret Çukuru** üçgeninin tam ortasında bulunan Lombard'lar Sokağı doğal ayrıcalığını kullanarak bu günlere erdi. İhya mı oldu? Yoook, ama bayağı güzel ayakta ve onurlu, keyifli direniyor! **Jazz Tanrısı**'na duacıyız, minnettarız...

Lokantacılıktan Jazzcılığa

Stéphane'nın lokantacı babası **Jean-Marc** ve annesi **Michèle Portet**'te de Jazz'a meraklıdırlar. Gündüzleri Paris ticaret ve zanaatının, geceleri de popüler eğlence hayatının yoğun olduğu bu yörede açtıkları Sunset lokantasının işleri fena gitmemektedir. Müdavimler arasında epeyce müzisyen vardır. Onların da ısrarıyla Amerikan bar gibi kullanılan bodrumu düzenleyip Jazz kulübüne çevirmek fikri 25 Aralık 1982'de verilen dostlararası bir ilk konserle kuvveden fiile geçer. Daha baştan farklı bir Jazz anlayışıyla **Akustik Jazz** tercih edilir. **Jazz Fusion,** hatta **Jazz Rock** ağırlıklı, aralarında **Christian Vander (Magma), Paco Séry, Francis Lockwood** gibi Fransız müzisyenlerin yer aldığı **Panam Fusion** kolektifi haftada 4-5 gün süreyle tek sanatçının sorumlusu olduğu, yönettiği programlar yapar. İlk yıllarda Jazz kısmının işletmesini üstlenen **Gérard Nagy**'nin **Eddy Louiss** ve **Didier Lockwood** ile yakınlığı ve hemen ardından gerçek bir programlamacı, **Dany Michel**'in **Aldo Romano, Barney Wilen, Henri Texier, Michel Petrucciani, Sixun, Uzeb** gibi sanatçı ve gruplarla düzenlediği konserler, sabahlara kadar süren "**Jam session**"lar kulübe haklı bir saygınlık, cazomanlar nezdinde ciddi bir cazibe kazandıracaktır.

Dee Dee Bridgewater'ın eşi **Jean-Marie Balzano**'nun 1989'de Sunset'ın sanat yönetmenliğini devralması kulübün hayatında yeni ve dünya ufuklarına yönelik bir aşama getirecektir. **Benny Colson, Frank Morgan, Jaco Pastorius, Lee Konitz, Steve Grossman, Steve Lacy, Tal Farlow** gibi Amerikalı sanatçılar Sunset sahnesini şenlendirip ünlendireceklerdir. **Miles Davis, Herbie Hancock** ve benzerlerinin çatkapı çıkagelmeleri tatlı sürprizler yaratsa da, uluslararası podyumlara yükselen Sunset takımı olağan ötesi çabalarının ürünlerini toplamak için daha çok gayret göstermeleri gerektiğinin farkındadır.
1993'te sıra, Jazz ile yatıp kalkan taze kan,

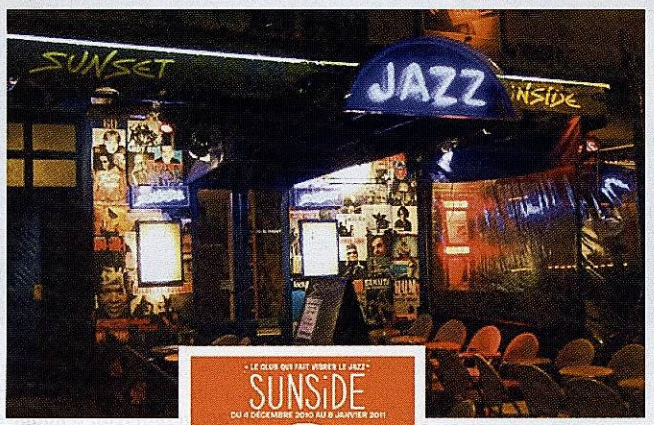

oğul Portet, Stéphane'dadır. Tam bir cazoman olan genç Portet işe "**Tüm Jazz'ların Kulübü**" sloganıyla girişir. Amacı dünya yıldızları kadar yeniyetmelere de kürsülük, yataklık etmektir!!! İdealisttir ama akılcıdır da Stéphane! 21. yüzyılla gelen kıvamı sezer ve Sunset'e bir kardeş, Sunside eklemenin zamanıdır der ve en başta okuduğunuz sözlerle babasını ikna etmekte hiç zorlanmaz. Dünyada - bildiğimiz kadarıyla - eşi olmayan bir fikirle, her biri 100 kişilik kapasiteye sahip iki katlı/ikisalonlu bir kulüp kurar. Ancak bu mekânları yaşatmak, güçlendirmek bir dönem mali olanakları sağlamakla bitmez. Daha köklü, daha uzun vadeli; insana yönelik kalıcı kaldıraçlara gereksinim vardır. Sırlarından birini şöyle ifşa ediyor Stéphane: "***Kulüpte herkes kendini evinde hissetmeli. İzleyici de, müzisyen de... (Büyük) İsimler olmasa para kazanamayız. Tamam! Ama genç yetenekler çıkmazsa gelecek nasıl kurulacak? Onlara fırsat verilmezse devamlılık nasıl sağlanacak? Yarının büyükleri nasıl doğacak?***" Ve kulübün bir zamanlarki "körpeler"inden örnekler veriyor: "**Avishai Cohen, Bojan Z., Erik Truffaz, Esbjorn Svensson** (rahmetli), **Esperanza Spalding, David Linx, Julien Lourau, Magic Malik, Richard Bona, Stefano di Battista, Sylvain Luc, Yaron Herman** ***bizde sahneye çıktıklarında hemen hemen hiç tanınmıyorlardı. Bu nedenle cazseverlerin geceyarısından, 12'den sonra 3. setlerde sahnemizi açtığımız gençleri daha dikkatle dinlemelerini salık veririm...***"

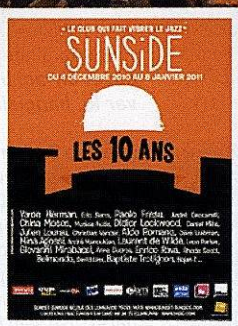

Sürekli Yine Yeni Yeniden

13 Ekim 2001'de Sunside lokantasının apar topar toplanan kap kacak, çanak çömlek, kazan ve ocaklarının yerini gümbür gümbür vurmalıları, bakırları, yaylılarıyla Sunside Jazz kulübü alır. Stéphane ilk baştan beri riskin bilincindedir. Tükenmez bir enerjiyle, günde 15 saat çalışarak, neredeyse her yıl kulübün bünyesine bir yenilik ekler. Genç Jazzcılar için "**Les Trophées du Sunside/Sunside Kupaları**", Jazz'da sesin özgün sesini sürdürebilmesi için "**Rendez-Vous Jazz Vokal – Randevusu**", Amerikalı Jazzcılara özel "**American Jazz Festival**"i veya Sunset'in 1999'dan beri **JVC Jazz Festivali**'nin ortağı olması gibi girişimler çoğalır. Haftada 6-7 gece, gecede duruma göre 2 hatta 3 konser vardır artık. 40'lı yaşlarına ulaşan namı diğer "**Prince of the Paris Jazz Street**", Stéphane Portet tempo ve içerik konularına bakışını şöyle aktarıyor: "***Yılda 700 civarında konser organize ediyoruz. Aslında açıkçası medya ve meslek erbabı arka çıkmasa böyle, örneğin her akşam iki konser ritmine girmezdik. Çok sıcak destek aldık. Sunset Jazz yelpazesinden sapmadan, daha ziyade güncel müzik, pop, folk, şanson etkisinde konserler örgütlerken, Sunside daima*** **yüzde 120 Jazz** ***programladı. Geçmişi unutmadan sürekli yenilenen, yaşayan bir Jazz akışı...***"

"***Ayrıca***" diye devam ediyor Portet, "***Jazz kulüpleri, müzisyenler, müzik kadar Jazz ve müzikseverlerin de eğilimleri, davranışları, gelenek ve görenekleri değişmekte. Örneğin, konserler erken başlıyor; girişler, açışlar kısa sürüyor ve erken bitiyor. İnsanlar saat 20 setlerini izleyip hemen evlerine dönmek istiyorlar. Nerede o eski kalabalık ve çoşkulu 'Jam session'lar? Elbette meraklılar var gene, ama azınlıkta.***" Sıraladığı sorunların başında kuşkusuz mali kaynaklar geliyor. "***Taşradaki kulüpler gibi değiliz. Paris'te hiç bir kamu yardımı alamıyoruz.***" Müstehzi bir gülümse beliriyor dudaklarında, "***Az daha unutuyordum. SACEM'den*** *(Bir cins telif hakları kuruluşu U)* ***yılda 3.500 avro gibi bir katkı geliyor***", bilgisini ekliyor. "***Gelir kaynaklarımızı çeşitlendirmeğe çalışıyoruz. Örneğin 2009'da yaklaşık 4.000 CD satmışız. Bu arada sürekli salonu kiralamak için teklifler geliyor. Çoğu kulüp ayakta kalabilmek için sahnelerini kiralıyor. Anlıyorum ama bu bana ruhumu satmakmış gibi geliyor. Asla kabul etmiyorum.***"

Tam tersine! "**Sunset-Sunside - S/S**" biraderler kendi adlarıyla kulüp sınırlarını aşıyorlar. 3 sene önce Sunset'in 25. yıl kutlamalarında **Châtelet Tiyatrosu**'nu işgal etmişlerdi. O tarihte yazmıştık. S/S'ler bu kez kendi salonlarındaki kutlamaların dışında üç günlüğüne Paris bir başka ünlü Jazz kulübü, **New Morning**'de konuk oluyorlar. "***Yine bir yenilik***" diyor Portet, "***İki yıldır S/S adına 'Duvarların Ötesinde' başlığı altında bir dizi gösteri, konser düzenliyoruz. Ne yapalım bizim duvarlara sığmıyoruz. Örneğin önümüzdeki Şubat ayının konuğu Giovanni Mirabassi, hem de yine Châtelet Tiyatrosu'nun enfes sahnesinde çıkacak. Aynı çerçevede önemli yenilik, genellikle S/S'de doğmuş, büyümüş, tanınmış Jazzcılarla ayda bir Roland-Garros konserleri olacak. Dünya tenisinin en prestijli mekânlarından Roland-Garros yılda bir yapılan turnuvanın dışında kamuya açık olarak hiç kullanılmıyor. Ocak ayında başlayacak konserleri turnuva sırasında her gün sürdürmeyi düşünüyoruz. Roland-Garros Jazz Festivali niçin olmasın? Gelişmelere, ilgiye göre ilerde tam ne yapacağımıza karar vereceğiz.***"

Birlikten ve Gençlikten Kuvvet Doğar

Şimdiden adı **Prince of the Paris Jazz Street**'e çıkan Stéphane Lombard'lar Sokağı'nın diğer kulüplerini rakip değil yoldaş görüyor. Le Duc des Lombards ve Le Baiser Salé'nin yöneticileriyle anlaşıp **Paris Jazz Club** (www.parisjazzclub.net) diye bir dernek kurmuşlar. Haberleşme, koordinasyon gibi işlevlerin dışında ortaklaşa geceler düzenliyorlar. Ortalama ayda bir aynı gece alınan bir "**Pasaport Bilet**"le cazsever 4 kulübe istediği gibi, istediği kadar girip çıkabiliyor. Bu hareketlilik hem daha fazla insan çekiyor, hem de Jazz ve türevi ürünlerin tüketiminde artış sağlıyor. Dikkatli okur hatırlayacaktır. **Fransa'da Türkiye Mevsimi** programında Eylül 2009'da düzenlenen "**Türk Cazı Gecesi**" Paris Jazz Club işbirliğiyle sözkonusu 4 kulüpte gerçekleşmişti.

Dışarısı ve çevresiyle ilişkiyi hiç ihmal etmeyen Portet, kendi çalışanları ve de

Wynton Marsalis

özellikle seyirci, müdavimleriyle yakın bağlar kurmaya ayrı bir titizlik gösteriyor. Daha önce de belirttiğimiz gibi müşteri S/S'te kral değildir, fakat kendi evinde gibi muamele görecektir. İçiçe, samimi, sıcak dostça bir alış-verişin, dozu iyi ayarlanmış arkadaşça bir diyaloğun erdemine inanıyor. Şu ana kadar da bu yaklaşımı hep olumlu meyveler vermiş. (Nazar değmesin!)

Paris Jazz Caddesi'nin Prensi hayatını koyduğu S/S'e ilişkin özgünlüklerinin altını şu sözlerle çiziyor: "***Bir başka amacımız da mümkün olduğunca farklı sanatçıyı bir araya getirmek, buluşturmak. Böylece yeni ufuklar açılmasını sağlıyoruz. Tek başına hazırlamak zorunda olduğum programı genellikle 4-5 ay önceden planlıyorum. Yerel ve/veya genç sanatçılar kadar ünlülere de yer ayırıyoruz. Bazı büyüklerin maliyetini karşılayabilmek için mecburen aynı akşam 2, bazen 3 set düzenliyoruz.***"

S/S ve Stéphane Portet gelecek nesilleri yetiştirmek hedefi kadar maddi gereksinimlerden hareketle bir başka benzersiz girişime daha imza atmış: "**İkindi Kahvaltıları**". Yaş sınır olmaksızın en küçük çocukların Jazz'la tanışmalarını, ilk Jazz nosyonlarını almalarını sağlamak amacıyla her Pazar günü öğleden sonraları kulüpte "İkindi Kahvaltıları" düzenleniyor. Ufaklıklar anneleri-babaları eşliğinde canlı-kayıt, görüntülü-canlandırmalı yöntemlerle tamamen oyun havasında Jazz'a kazandırılıyorlar. Nasıl ama??? Nasıl mı? Portet "***Sonuç çok başarılı. Böylece çok genç yaşta başlayan Jazz sevgisinin devamını sürdürmek için, örneğin gençlere geceyarısından sonra ucuz tarife 3. setlerlebelli bir devreyi tamamlamayı deniyoruz.***"

S/S müşteri profilinin her türlü sosyal kategoriden geldiğini, gençlerin biraz daha çok olduğunu belirten Portet, konsere, konuk sanatçıya göre her yaştan izleyiciye sahip olduklarını söylüyor. Belki sizler bu satırları okurken bitmiş olacak Sunset'in 10. yaş kutlamalarının katılımcıları, izleyici çeşitliliği konusunda çok net bir fikir veriyor: "**Jazz'ın yaşı yoktur. Çağımızda bebeklikten dedeliğe, okuma-yazma bilmeyenden filozofluğa, sokak ayyaşından devlet başkanına herkes Jazz sevip dinleyebilir**" diyebiliriz (mi?). 4 Aralık 2010 ile 8 Ocak 2011 arasında düzenlenen kutlamada, yürekleri ısıtan, içimizi zevkle titreten katılımcılardan kronolojik sırada, karışık bir buket sunalım sizlere: **Yaron Herman, Daniel Mille, Paolo Fresu, China Moses, Musica Nuda, Dan Tepfer, Didier Lockwwod, Giovanni Mirabassi, Benjamin Moussay, Julien Lourau, Christian Vander, Belmondo biraderler, Aldo Romano, André Ceccarelli, Mina Agossi, Rhoda Scott, Bojan Z, Leon Parker, André Manoukian, Laurent de Wilde, Leon Parker, Alex Tassel, Enrico Rava, David Linx, La Velle, Baptiste Trotignon...** Ne dersiniz? İnsanın hiç S/S'den çıkası gelmez, değil mi?

Peki Anılar, İzler?

Yeri gelmişken ekleyelim. Portet yakında "**Mini-rezidans**" uygulaması başlatacakmış. Yani bazı konuk sanatçılar S/S tarafından 3-4 gece ağırlanacaklar. Bu arada her akşam başka sanatçılarla ortak konserler verecekler. Ama bu kadar hoşluk, güzellik tüketildiği an yok olup gidiyor. İzler, anılar ne olacak? **Jean-Paul Sartre**'ın şu ünlü deyişiyle mi yetineceğiz: "**Jazz müziği muz gibidir, yerinde** (soyulduğu yerde) **tüketilir**." Yersin, dinlersin biter, öyle mi? En büyük zaafın, kulübün yeteri (kalitede) kayıt cihazının olmaması olduğunu teslim edemeyen Paris Jazz Prensi, "**En güvendiğim kayıt belleğim**", diyor demesine de, kendisine "**En hoş anınız nedir**?" sorusu yöneltildiğinde apışıp kalıyor. "***Her gece güzel bir anı benim için. O kadar enfes anlar var ki, hangisini anlatsam!***"

Dee Dee Bridgewater'ın "Kulağı geçen boynuz" olmaya aday kızı **China Moses**'in 4-5 yaşında Sunset'in masaları arasında dolaşırken başına gelenlerden girip, kulüple doğup olgunlaşan en büyük dostlarından **Brad Mehldau**'nun vefasına geçerken, birden aklına **Wynton Marsalis**'li bir anı geldi Stéphane Portet'nin: "***90'lı yıllar olsa gerek. İşe yeni koyulduğum dönemdi. Ağır bir akşamın ardından Belmondo biraderler 3. bir sete başlamışlardı. Salonda 4-5 kişi kalmıştı. Birden kapıda Wynton Marsalis peydahlandı. Girdi içeri, başladı Stéphane Belmondo ile çalmaya. Nasıl olduğunu anlamadım, ama bizim sokakta haber dalgalanıvermiş, Wynton M. Sunset'te diye. Buzzzzzzzzz!!! Salon bir kaç dakikada tıklım tıklım doluverdi. Sabah 6'ya kadar çaldılar. İki trompetçi, düşünebiliyor musunuz? Bi biri, bi öteki değil... Birlikte, inanılmaz bir uyum ve ahenk içersinde. Fani dünyadan çalınmış saatlerdi adeta. Sanki bir başka gezegendeydik.***" That's Jazz ! (*)

FESTİVALLERDEN: BB, Nancy, Kış Sesleri

Önümüzdeki 8 Mart -11 Nisan tarihleri arasında 28.si yapılacak "**Banlieues Bleues/BB/Mavi Banliyöler**" bir kez daha mevsimler kadar Jazz'in da yeni baharlarının müştulayıcısı bir festival. Fransa ve Avrupa'nın en yaratıcı ve özgün Jazz gösterilerini birebir üreten şenliğin, her yılı heyecanla beklenen bir sanat olayı boyutuna ulaştı. Biz bu satırları yazarken Fransa'nın en "sorunlu", öteki sıfatıyla en "yoksul" bölgesi, Paris'in olaylı banliyölerinin çoğunu içeren **Seine-Saint-Denis** iline bağlı 15 belediyenin katıldığı Jazz şöleninin programı henüz kesinleşmemişti. (www.banlieuesbleues.org)

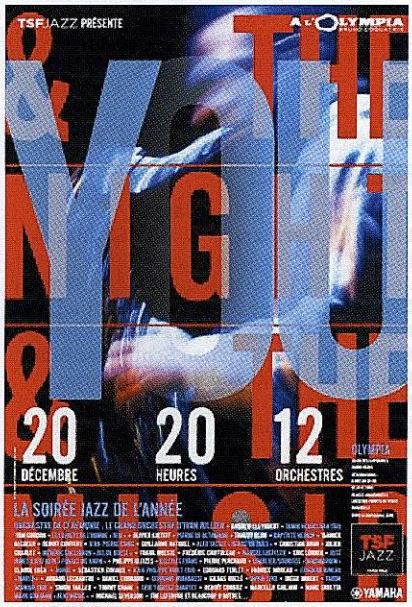

146 topluluk, 124 konser, 100'ün üstünde gönüllü, 150 ücretli çalışan, 800'ün üstünde müzisyen ve teknisyen ve 33.340 biletli izleyici. Fransa'nın doğusunda küçücük bir kent, Nancy'de nabızlar 11 gün süreyle Jazz için attı. **Nancy Jazz Pulsations** (6-16 Ekim) 37.ci buluşmasında 2009'a oranla seyircisini yüzde 10 oranında arttırırken bu alçakgönüllü ve geleneksel şenliğin civar küçük köy ve kasabalara yayılan yavruları da bir dizi ek konserde 9300 ek cazseveri de toplamış. Bütün bu rakamlara onlarca bedava konsere katılan binlerce kişi dahil değil. Programı ve sihrin nerede yattığını merak ediyorsanız, fikir edinmek için www.nancyjazzpulsations.com adresine bir göz atabilirsiniz.

Bu sene Fransa'ya resmi (takvim) kış gelemeden somut ve yaman bir kış geldi. (Şimdilik) İki hafta arka arkaya evlerimizde mahsur kaldık, yollar tıkandı, hayat felce uğradı. Ama gerçek Kış Sesleri için daha bir ay beklememiz gerekiyor. **Mavi Banliyöler**'den sonra Paris ve çevresinin ikinci büyük şenliği olan "**Sons d'hiver / Kış Sesleri**" bu sene 21 Ocak-12 Şubat arasında yaşanacak. 2011'de 20 yaşına basacak festivali baba Fransız jazzcıların yeni oluşumlarından **Uz Quintet** (**Lubat, Di Donato, Sclavis, Vieira, Laccarière**)

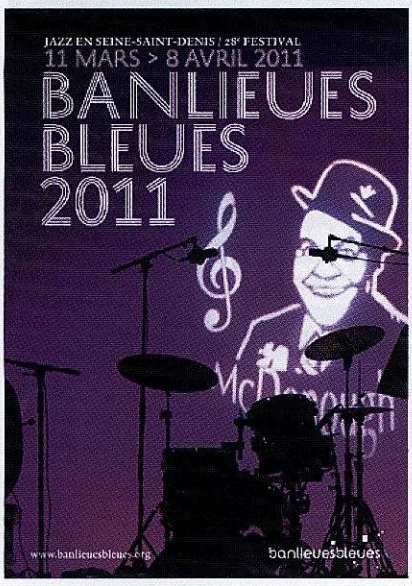

açacak. Miles Davis'in başeserlerinden sayılan "**Bitches Brew**"un 40. yaşı etrafında 2 önemli özgün yapımın da yer aldığı zengin program 12 Şubat'ta uluslararası hip-hop gruplarının gösterileriyle sona erecek. (www.sonsdhiver.org)

MEKANLARDAN: Pleyel, TSF/Olympia, France Musique

Klasik müziğin Paris'teki en saygın merkezi **Pleyel** salonu kapılarını Jazz'a açtığından beri bu mekâna yaraşır sanatçıları ağırlıyor. 21-23 Aralık tarihlerinde sahneyi onurlandıranlar **David Murray ve Cuban Ensemble**'lı ile yine Kübalı "ulu" grup **Orquesta Aragon** ve "yüce" **Omara Portuondo** oldular. Murray ve Cuban Ensemble ağırlıklı olarak Murray'in **Nat King Cole**'a ithaf edilmiş son albümü "**N.K.C. en Espanol**"dan parçalar yorumladılar.

Pleyel işi azıttı. Biz tam bu satırları yazdığımız dakikalarda o çoooook saygıdeğer salon, şeref çetelesine Romanları sınırdışı etmeyi de katan **Sarkozy** denen adama nispet "**Manuş - Çingene Noeli**" kutluyordu. Unutmayalım ki 2010 boyunca, Fransız çingeneleri yani Manuşların medarı iftiharı, Fransa'nın insanlığa Jazz kanalıyla hediye ettiği, çığır açan benzersiz Jazz gitaristi **Django Reinhardt Yılı** olarak kutlanıyordu. İşte Pleyel'de düzenlenen Manuş Gecesi bu yılı kapatacak konserdi. Sahneyi şenlendirenlerin başında 4. nesil Reinhardt, **Levis Adel Reinhardt** ve **Quartet**'i geliyordu. Ayrıca Reinhardt geleneğinin en sıkı takipçilerinden **Angelo Debarre**'lı **Le Manoir de Mes Rêves Sextet** (*Düşlerimin Köşkü Sextet desek yeridir U*) ve (**Françoise Hardy-Jacques Dutronc** çiftinin enfes oğulları, Manuş gitar ustası, bestekâr) **Thomas Dutronc Sextet** muhteşem bir havai fişek gösterisinin sonunu andırır bir final buketi sunuyorlardı. Ne de olsa göçebe çocukları...

"**Yüzde yüz Jazz Radyosu TSF**"in artık gelenekselleşmeğe başlayan yıllık gecesi "**You&The Night&The Music**" bu kez **Olympia** salonundaydı. 8. kez düzenlenen buluşma yılın en iyi, en ön plana çıkan 12 Jazz sanatçısı ve gruplarından derlenen geniş bir seçkiyle icra edildi. 20 Aralık akşamına, perdeyi açan **Avishai Cohen**'in ardından, aralarında **Tamir Hendelman, Jef Neve, Alex Tassel, Médéric Collignon, Benoît Sourisse, Jean-Philippe Viret, Edouard Bineau, Yaron Herman, Erik Truffaz, David Linx, Giovanni Mirabassi, Jean-Pierre Como, Pierre de Bethman, Marcel Loeffler**'in de olduğu 50 kadar sanatçı katıldı.

Bu tarihten bir kaç gün önce Olympia'da önemli bir olay daha yaşanmıştı. Bildiğimiz kadarıyla 30'lu yıllardan kalan popüler bir Fransız deyişi vardır. Daha önceleri yazmış olabilirim, hoşgörüle! "**Yoksulun piyanosu**" denen akordeonu müzik dünyasında tahtta taşıyan iki sanatçı varsa biri Arjantin'in - bizce- ulusal kahramanı **Astor Piazzolla**'dır. (Üstelik hatırlayacaksınız onun esas enstrümanı akordeonun küçük kardeşi bandoleondur) Fakat yeryüzünde akordeona görünmeyen tacı ve pırpırlarını takan gerçek Jazzcı ise **Richard Galliano** oldu. İşte bu nedenle olsa gerek Galliano'nun 60. yaşı 3 nesil, tam takım aile efradının katılımıyla 13 Aralık'ta (Meraklıları için belirtelim esas doğum günü 12 Aralık'mış) Olympia'da kutlandı. Akordeon öğretmenliği yapmış 84 yaşındaki İtalyan kökenli babası **Lucien Galliano** ve **New Meeting Quartet**'iyle baterist oğlu **Jean-Christophe Galliano** ile sahneye çıkan Richard önce **Johann Sebastian Bach**'a ithaf ettiği son albümünden parçalar çaldı. Daha sonra da kendi **Tangaria Quarteti** eşliğinde hocası, yol göstericisi ve dostu Astor Piazzolla'dan aldığı ilham ve şevkle tango, bolero, salsa, Brezilya müziği arasındaki Latin çehresini sergiledi. Ne de olsa göçmen çocuğu...

"**Sonny Rollins'e Adanmış Beyaz Gece**". Bu memlekette en özgür ve kaliteli kültür, müzik ve hatta eğlence programları hâlâ kamu radyo ve televizyonlarında yapılıyor, biliyor muydunuz? Daha kaç zamanlığına bilemeyiz, ama işte **France Musique** radyosunun 19 Aralık gecesi saat 1'de başlayıp sabah 7'de biten programı konuklar, kayıtlar, sohbetler, albümlerle Eylül ayında 80 yaşına basan "**Saxophone Colossus**"u andı, söyledi, söyletti. Modern Jazz'ın tenor saksofonlu babasının güzergâhını kendisinden, başkalarından, uzmanlarından, enstrümanından dinledi, dinletti. Yaşasın kalitenin ve bağımsızlığın kalesi kamu mekânları!...

ÖDÜLLERDEN: Anadolis, Lanzoni, Monbet, Walabix ve Altın Django'lar

1989'dan beri 5 kez yapılan **Concours Martial Solal Yarışması Büyük Kent** ödülünün bu seneki sahibi 19 yaşındaki Yunanistanlı piyanist **Nikolas Anadolis** oldu. Ünlü Fransız Jazz piyanisti **Martial Solal** onuruna Paris Belediyesi tarafından düzenlenen yarışmayı 1989'da **Aydın Esen**'in kazandığını da vesileyle bir kez daha hatırlatalım. Bu ödülü 1998'de İtalyan **Antonio Farao**, 2002'de Fransız **Baptiste Trotignon**, 2006'da da Macar piyanist **Daniel Szabo** almıştı. 2010'nun **Genç Solist** ödülüyse İtalyan **Alessandro Lanzoni**'ye verildi.

2010 Sunside Kupaları'nı paylaşanların başında viyolenselci **Fiona Monbet** ve Quartet'i geliyor. Monbet ve arkadaşları Sunside'ın **En İyi Genç Topluluk** ödülünü aldı. 2001 yılında ilki düzenlenen kupalar genç Jazzcıları teşvik etmeyi amaçlıyor. 2002'de Kupa'yı, şimdilerde dünyaya mal olan İsrailli piyanist **Yaron Herman**'ın kazandığını hatırlatırsak belki işlevi daha iyi anlaşılır. Diğer ödül, yani **En İyi Genç Solist** ödülü de saksofoncu **Gabriel Lemaire de Walabix**'e verildi.

Her geçen sene **Django d'Or / Altın Django**'ların prestij ve değeri artıyor. Kuşkusuz Django'nun 100.cü yaşına denk gelen **19. Altın Django** ödüllerinin anlamı daha da bir başkaydı. **Marigny Tiyatrosu**'nda yapılan törende konuşan Kültür Bakanı **Frédéric Mitterrand**, "***Samois-sur-Seine'li** – Django'nun ölümüne kadar yaşadığı köy* ***– gitarist, üçparmaklı Manuş dâhi 2010'da 100 yaşını doldurdu. Bu yıl bir kez daha onun onuruna ve anısına sanatsal kardeşlik, doğaçlama ve paylaşma değerleri***

***kutlanacak. 2000 yılında oluşturulan* EurodjangodOr *ve bu sene başlatılan* Django d'Or d'Afrika *bu duygu ve düşüncenin evrenselleştiğinin kanıtıdır*"** sözcükleriyle Django'nun Jazz'a ve insanlık kültürüne kattıklarını gayet güzel özetledi. Ödül dağılımıysa şöyleydi:

Kanıtlanmış Müzisyen Altın Djangosu Fransız piyanist **Andy Emler MegaOctet** ve "**Crouch, touch, engage**" albümüne.

Yeni Yetenek Altın Djangosu piyanist ve kemancı **Thomas Enhco Trio** ve "**Someday My Prince Will Come**" albümüne.

Canlı Gösteri Altın Djangosu, Amerikalı çıplak ayaklı kontes ve orgçu **Rhoda Scott Ladies Quartet**'e.

Yaratıcılığın Altın Djangosu trompetçi **Jean-Loup Longnon**'a.

Altın Django Frank Hagège Ödülü 50 yıllık müzik kariyerinden ötürü orgçu **Eddy Louiss**'e.

YAYINLARDAN: JM/Jm, So Jazz ve Kitaplar

Aylık dergilerimiz 2010-11 sezonunun sıkı açtılar. Gerek bitişik **Jazz Magazine / Jazzman** (JM/Jm), gerek henüz ilk yılını tamamlayan **So Jazz** Ekim, Kasım ve Aralık sayılarında son derece ilginç dosya ve söyleşilerle bizi gerçekten ihya ettiler. Ayrıca her iki dergi de Aralık sayılarında kendilerine göre yılın albümlerini belirlemişlerdi.

JM/Jm kapak dosyalarını, Ekim'de ölümünün 30. yılında romantik Jazz'ın belki de en büyük piyanisti **Bill Evans**'a; Kasım'da Fransız Jazzı'nın yaşayan efsanelerinden, modern Jazz'a güncel müziğin en yaratıcı katkılarını taşımış klarinet ve flütçü **Michel Portal**'a; Aralık'ta ise bütün zamanların en temelli demirbaşları kabul edilen 101 kadın Jazz vokalistin seçme albümlerine ayırmıştı. So Jazz'ın aynı kronolojik sıralama, ancak farklı tematikte söyleşilerle seçtiği kapak yıldızları **Jason Moran, Sonny Rollins** ve **David Murray**'diler. Aynı sayılarda yer alan **Abbey Lincoln, Cassandra Wilson** ve yeni nesil gitaristler dosyaları konuya ve bu sanatçılara ilgi duyanlar için son derece yararlı malzemeler içeriyordu.

Yıl sonları gerçek bir hediye mevsimi olduğundan yayıncılar için bulunmaz bir fırsat oluşturur. Tam yol artmasını dilediğimiz bu tüketim furyasında çok sayıda yeni, birbirinden güzel ve değerli kitapla birlikte çok sayıda kalitesiz, ticari nitelikli kitap piyasaya çıkar. Biraz pahalı olsa da Jazz kitaplarının çoğu bu güzel ve değerli yayınlar arasındadır.

Peter Bolke'nin 6 CD'li prestij kitabı **"Les Routes du Jazz/Jazz'ın Yolları"** (Eds. Stéphane Baches yay.) bu tarz kitaplara güzel bir örnektir. Kısa bir süre önce yitirdiğimiz **Jean-Pierre Leloir "Portraits Jazz/Jazz Portreleri"**nde (Eds. Fetjaine yay.) her zaman keyifle başvurabileceğiniz, açıp bakabileceğiniz bir araştırma hazırlamış. **Olivier Degen**'in benzeri türde kitabı, **"Jazz Portraits/Jazz Portreleri"** ise (Eds. Trans Photographic Press yay.) daha ziyade bakması zevkli bir kitap.

Bakması kadar tanıması, okuması hoş bir çalışma da **Clyde Wright** ve **Philippe Legrand** ikilisinin yayına hazırladıkları "**Oh Happy Days: Le Saga des Golden Gate Quartet /Golden Gate Dörtlüsü'nün Destanı**" (Eds. Flammarion yay.). Müzik tarihçisi **Robert Springer**'in bilimsel çalışması **"Fonctions Sociales du Blues/Blues'un Toplumsal İşlevleri"** (Eds. Paranthèses yay.) yalnızca bir sosyal katmanın, bir topluluğun yaşadıklarını anlatmakla kalmıyor, bir devrin analizine de katkı getiriyor.

Amerikalı iki büyük Jazzcının hayatını anlatan **Francis Hofstein**'in **"Muddy Waters"ı** (Eds. Le Felin yay.) ve **Jean-Pierre Jackson**'un **"Benny Goodman"**ı (Eds. Actes Sud) Fransızca bilen cazomanların ellerinden bırakmadan geçemiyeceği iki ciddi biyografik araştırma kitabı.

Frédéric Platzer bütün zamanların en sevilen ve satılan Jazz albümlerinin kapakları ve asgari bilgilerini **"Le Top du Jazz/Jazz'ın En Sevilenleri"** (Eds. Ellipses yay.) başlıklı bir kitapta toplamış. İki Amerikalı müzik yazarı ve araştırmacı, **Richard Havers** ve **Richard Evans**'ın **"L'Age d'or du Jazz/Jazz'ın Altın Çağı"** (Eds. Milan yay.) isminden de anlaşılacağı gibi Jazz'ın Altın yılları kabul edilen 1940-50'li yıllara dönerek, bir CD eşliğinde dönemin benzersiz sanatçıları ve yaşadıkları ortamları anlatıyor.

ALBÜMLERDEN: 2010 Seçmeleri, Portal, Mirabassi, Truffaz

İki önemli Jazz dergisi, **Jazz Magazin/Jazzman** (JM/Jm) ve **So Jazz**'ın (**SJ**) yazar kadrosu yılın albümlerini seçmişler. JM/Jm'in Amerikalı tercihlerinin **Evan Parker, Lee Konitz, Paul Motian, Quest, Tony Wiliams** ve So Jazz'ınkilerin de **Charles Lloyd, Christian Scott, Eric Bibb, Henry Threadgill Zooid, Jason Moran, Keith Jarrett-Charlie Hadden, Lizz Wright, Marc Ribot**'nun son albümlerinin olduğunu söylemekle yetinelim.

SJ'ın 16 tercihinden 11'nin Amerikalı, JM/Jm'in 12 tercihi arasında 6'sı Fransız, 8 Avrupalının olması da pek tesadüf sayılmaz. Bu basit gözlem dahi iki dergi arasındaki hassasiyeti yansıtması açısından oldukça ilginç bir veri. Hatta SJ tek Fransız sanatçı olarak (ve çok yerinde bir kararla büyük usta) **Michel Portal**'ın son albümü "**Bailodor**"u (Emarcy) yılın favorileri arasına almış. 75 yaşındaki besteci, klarinet ve flüt ustası hayatı boyu çalışmalarıyla Jazz ve hatta Klasik Müziğe ufuklar açmış gerçek bir Güncel Müzik yaratıcısı olmuştur. Son CD'sinde **Bojan Z.** ile çalışan sanatçı Latin müziği ve ritmlerinden etkilenerek referans kalacak bir eser yaratmış.

SJ'ın 1 numaralı albümü de Latin çıkışlı. 70'ine merdiven dayayan Kübalı piyanist **Chucho Valdés**'in ismi dahi birçok cazseverin gönlünü ısıtmaya yeter. Chucho'nun son albümü "**Chucho's Step**" (World Village) insanın yalnızca içini değil, her tarafını, etrafını bile ısıtan bir albüm. Derginin 4 numaralı tercihiyse yıl içinde değindiğimiz Tunuslu besteci, şarkıcı ve ud yorumcusu **Dhafer Youssef**'in yeni CD'si "**Abu Nawas Rhapsody**" (Jazzland) olmuş. 1999'dan beri Paris'te yaşayan sanatçı her çalışmasında kendini aşma başarısını gösteriyor. Yine Paris'e yerleşik genç bir sanatçı, Güney Kore kökenli **Youn Sun Nah** son albümüyle SJ tarafından **Yılın Beklenmedikleri** arasına konmuş. "**Same**

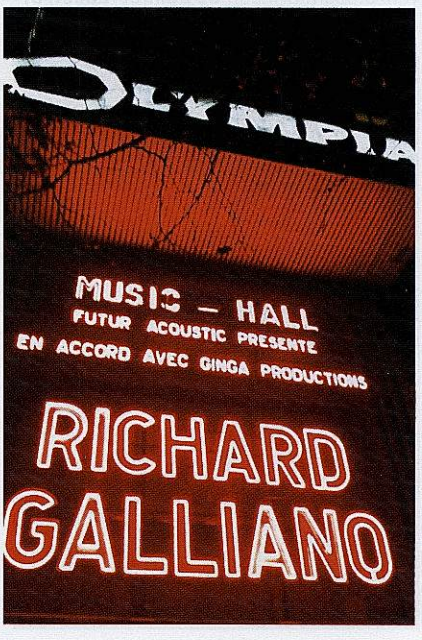

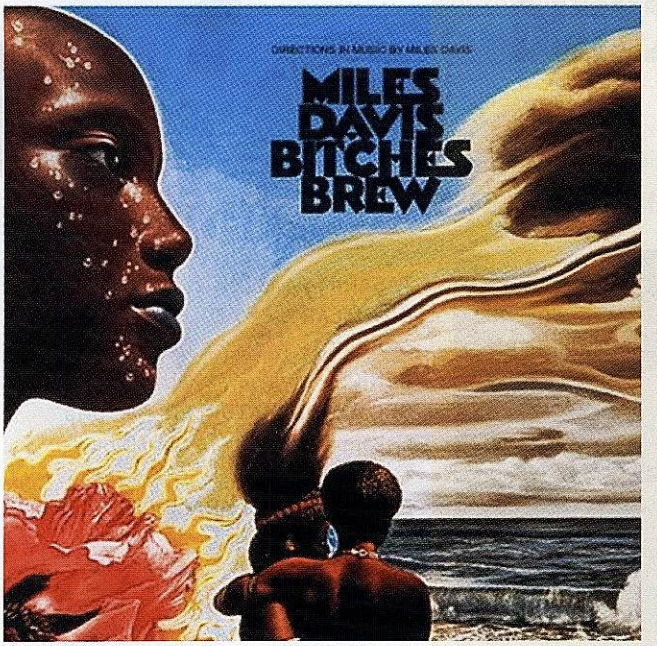

Girl" (ACT) eleştirmenler kadar, belki de daha öteye cazseverlerin kalbine ve **En Çok Satan Albümler** (sadece Jazz değil) arasına girdi. SJ'ın bu kategorisinde bir başka çoksatar genç Jazzcı ve albümü yer alıyor. Yine eski mektuplarımızda sözünü ettiğimiz **Esperanza Spalding** ve "**Chamber Music Society**"si (Socadisc) genç nesiller arasında son yılların en başarılı sanatçı ve albümlerinden biri kabul ediliyor.

JM/Jm'in favorilerinde bizim de çok ilgimizi çeken üç albümün üçü de piyanistlere ait. İlki kendini çoktan kanıtlamış İtalyan **Enrico Pieranunzi** ve solo çalışması "**Wandering**" (Cam Jazz/Harmonia Mundi). Diğeri çok daha az tanınan 1969 doğumlu, otodidakt, meslek erbabınca adı "**Şiirsel Jazz**" veya "**Şair Jazz**"a çıkan Fransız Jazzcı **Edouard Bineau**. Paris argosuna göre çarpıtılmış ismini verdiği "**Wared**" (Socadisc) albümü derginin eleştirmenlerince yılın en başarılı albümlerinden biri nitelenmiş. Sonuncusu, yükselen piyano değerlerinden **Benoît Delbecq** de "**The Sixth Jump**" (Songlines)

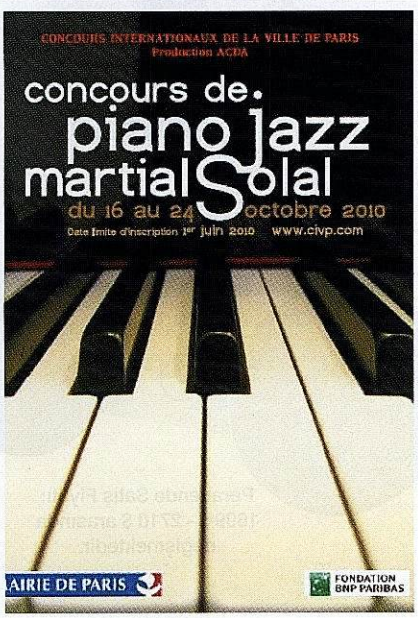

ile bu enstrümanın Jazz sanatının en sevilen aleti olduğunu bir daha göstermiş.
İki genç kadın, iki genç saksofoncu, Kahire doğumlu tenor **Alexandra Grimal** "**Seminare Vento**" (Free Lance) ile, 1975 doğumlu alto **Géraldine Laurent** de "**Around Gigi**" (Dreyfus) ile yılın albümleri arasına girmişler. Enstrümancı kadın Jazzçıların başarısı gelecek açısından çok sevindirici bir gelişme. Baterinin yaşayan Avrupalı en büyüklerinden **Daniel Humair** "**Pas de dense**" ile (Zig Zag Territoires) ve Fransız Jazzı'nın kontrabasdaki en önemli isimlerinden **Michel Benita** da "**Ethics**" (Zig Zag Territoires) ile özgünlük ve yaratıcılıklarını kanıtlayıp bu listeye katılmışlar.

Ancak yıl sonu vesilesiyle bir de iki şahsi tercihimiz var ki, "Otoriteriler"in (!) görüşü ne olursa olsun değinmek istiyoruz. Birincisi, kariyerini neredeyse başından beri izlediğimiz İtalyan piyanist **Giovanni Mirabassi.** Mirabassi ve Trio'su **"Live At The Blue Note, Tokyo"** (Discograph) ile bize çok keyifli anlar yaşattı, yaşatacak. İkincisi Türkiye'de sıkça izleme olanağı bulduğunuz, geçtiğimiz yıllarda **İlhan Erşahin**'le ortak çalışmalar imzalayan **Erik Truffaz** ve **Quartet**'i. Fransız trompetçi **"In Between"** (Bluenote/EMI) ile belleklerden uzun süre silinmeyecek ve arada bir özel koyup dinlemek istediğimiz, isteyebileceğiniz bir albüm yapmış. Eline sağlık Erik! Şapka!

ŞAPKALAR: Leloir, Lion, Perrin, Triniton

Dünyaya vedalar yaz veya kışı beklemiyor. Hayata gözlerini yuman Jazz emektarlarına 3 ayda bir vefa borcumuzu ödeyip şapka çıkartmamızı veya takdire şayan iş yapanları hatırlatmamızı umarız fazla bulmuyorsun, sevgili okur.

Billie Holiday'den **Maria Callas, Edith Piaf**'a, **Jimi Hendrix**'ten **Miles Davis, Charles Mingus**'e 20. yüzyıla damgasını vuran en büyük müzisyenleri resimlemiş fotoğraf sanatçısı **Jean-Pierre Leloir**'ı 20 Aralık'ta yitirmişiz. Jazz'ın Altın Çağı'nın aktif tanığı Leloir Paris'te vefat ettiğinde 79 yaşındaymış. Son kitabına biraz önce atıfta bulunduk.

Bix Beiderbecke üzerine 2005'te yayınladığı biyografik çalışma, alanında bir klasik kabul edilen Fransız Jazz yazarı ve **Jazz Magazine** dergisi eleştirmenlerinden **Jean-Pierre Lion** 18 Ekim'de aramızdan ayrılmış.
Les Double Six grubu Fransız vokal Jazz'ının gelmiş geçmiş en tanınmış kolektif topluluğudur. Les Double Six'in kurucusu, 50'li yılların tek Fransız kadın piyanisti ve gruba cazibesini veren seslerin başında gelen isim ise **Jeannie 'Mimi' Perrin**'dir. Şarkı sözleri ve düzenlemelerin yanı sıra çok sayıda (Amerikalı Jazzcıların otobiyografileri, John Le Carré'nin romanları) kitabı İngilizce'den Fransızca'ya kazandıran Mimi'yi 84 yaşını sürerken 16 Kasım'da yitirmişiz.

Özetle verdiğimiz Amerikalılara gelince:

Dergimizin daha uzun yer ayıracağını umut ettiğimiz ünlü Amerikalı saksofon ve flüt yorumcusu **James Moody** (9 Aralık – 85 yaşında), klarinet ve flütçü **Buddy Collette** (19 Eylül – 89 yaşında) Blues ustalarından **Little Smokey Smothers** (20 Kasım – 71 yaşında), alto saksofon **Noah Howard** (3 Aralık – 64 yaşında), sıradışı Blues şarkıcısı, ressam **Don Van Vliet** namı diğer **Captain Beefheart** (17 Aralık – 69 yaşında), **Free Jazz**'in en önde gelen saksofonlarından **Marion Brown** (10 Ekim – 79 yaşında), Soul devi **Solomon Burke** (10 Ekim – 70 yaşında) bir hoşça kal demeden çekip gitmişler. Hepsinin toprağı, denizi, doğası bol olsun...

Bu seferki mektubumuzu 10. yaşını kutlayan bir Jazz kulübü Sunside ile açmıştık, yine meslekte 10. yılını dolduran bir başka Jazz kulübüne, **Le Triton**'a şapka çıkartarak bitirelim. Niçin şapka biliyor musunuz ? Zira Jazz kulüplerinin yalnızca Jazz'a gerçek lezzetini veren, anlama, üreme, yaşama ve sevilme olanağını sağlayan en köklü gereçler olması nedeniyle değil. Le Triton Paris dışında bir banliyöde, **Les Lilas** da her gün Jazz programlama cesareti gösterip 10 yıldır bu işi başarıyla götürdüğü için. Hem de önümüzdeki günlerde, Ocak ayında "nurtopu" gibi bir kardeşi dünyaya getireceği için. **Güncel Müzikler** (Bu deyim Fransa'da yalnızca, büyük oranda Jazz'dan esinlenen öncü, free nitelikli elektrik, bilgisayar teknolojisi ağırlıklı araştırıcı tarzda yapılan müzikleri kapsıyor) alanında kendini kabul ettirmiş olan Le Triton ikinci salonunu tamamen Yaratıcı-Araştırıcı müziklere ve Rezidans'ında konuk edeceği sanatçılara hasredeceği için.

Kıbrıslı Yunan felsefeci ve bilge **Zenon**'un (M.Ö. 335-263) dediği gibi "***Söylediğimizin iki mislini dinlemek için doğa bize bir dil, iki kulak vermiş***." Jazz insana dinlemek için çok daha fazlasını bahşediyor. Teknoloji, Sunside-Sunset, Le Triton, **Nardis** gibileriyse kulak verebileceklerimizi kat kat katlıyor. Yeter ki dinlemesini bilelim, sevelim. Başta 2011 olmak üzere 2010'lu yıllarda, sağlıklı ve mutlu günlerde, anlarda bol bol Jazz dinlemeniz umut ve dileğiyle hoşça kalın...

(*) Stéphane Portet'den alıntılarımız öncelikle kişiliğin 2 Aralık akşamı katıldığı FIP radyosunun "Jazz à FIP" programından aktarılmıştır. Bunun dışındakiler tv, video, internet ve yazılı basın taramalarından alınmıştır.

Burcu Harmankaya
burcuharmankaya@cpartner.com.tr

BANG & OLUFSEN'DEN DOCKING STATION BEOSOUND

iPhone, iPad ve iPod sahipleri yeni yılla birlikte gerçek müzikle tanışacak

Danimarkalı teknoloji devi Bang&Olufsen'in iPhon, iPad ve iPod sahiplerine yönelik yeni ürünü BeoSound 8, Avrupa ile aynı anda Türkiye'de satışa sunuluyor. Aralık ayında satışına başlanacak BeoSound 8, her an ve her yerde kusursuz müzik keyfi yaşamak isteyenler için muhteşem bir alternatif oluşturuyor. Apple Store'lardan ücretsiz olarak indirilecek olan BeoPlayer uygulamasıyla, müzik dinlemekten vazgeçemeyenler için kalite farkı yaratacak olan BeoSound 8'le müzik dört duvar arasından çıkıyor.

Dünya'nın en büyük ses ve görüntü sistemleri markası Bang&Olufsen, Apple'ın müzik ve dokunmatik akıllı telefon pazarında satış rekorları kıran iPhone, iPad ve iPod ürünleri için özel olarak geliştirdiği BeoSound 8 adındaki yeni ürününü Avrupa ile aynı anda Türkiye'de de satışa sunmaya hazırlanıyor. Tasarımıyla bulunduğu ortama yeni bir soluk getiren BeoSound 8, sahip olduğu benzersiz ses teknolojisiyle müzik tutkunlarının vazgeçilmezi olacak. Aralık ayından itibaren iPhone, iPad ve iPod sahiplerini benzersiz ses kalitesiyle buluşturacak olan BeoSound 8, göz kamaştıran şık tasarımıyla da görenleri kendine hayran bırakacak.

Kulağınızın pası silinecek...

BeoSound 8'e özel olarak geliştirilen BeoPlayer uygulamasıyla iPhone, iPad ve iPod kullanıcıları, internet üzerinden radyo dinlemenin yanı sıra iTunes müzik koleksiyonlarıyla da bağlantı kurabilecek. Kullanıcıların ulaşılabilirliği ön planda tutularak, karmaşadan uzak tasarlanan BeoPlayer uygulamasının tüm özelliklerine tek bir tıkla, Bang&Olufsen logosu üzerinden erişilebilecek. BeoSound 8, kullanılmak istenilen cihaz, adaptör yuvasına yerleştirildiğinde, AUX hat girişi veya USB bağlantı kullanıldığında aktif hale gelerek renkli çalma listesi ve şık görünümüyle göze, üstün ses kalitesiyle kulaklara hitap edecek. Müzik tutkunlarının kulaklarındaki pas silinecek.

Özel uzaktan kumandası kullanılarak kolayca kontrol edilebilen BeoSound 8, Apple Airport Express'i kullanarak ağa da bağlanabiliyor. Bu özellik sayesinde kullanıcılar müzik koleksiyonlarını kablosuz olarak rahat bir biçimde PC veya MAC bilgisayarlardan BeoSound 8'e aktarabiliyor.

Bang & Olufsen Hakkında;

Bang & Olufsen 1925 yılında Struer, Danimarka'da kaliteli ses yeniden üretimine kendilerini adamış olan Peter Bang ve Svend Olufsen adlı iki yenilikçi mühendis tarafından kuruldu. O zamandan beri marka, uzun yıllar süren zanaatkarlık geleneği ve yüksek teknolojili araştırma ve geliştirmeye mümkün olan en üst düzeyde bağlılığı sayesinde performans ve tasarım mükemmelliğinin simgesi haline geldi. Ev teknolojisinde hala en ön sırada olan Bang & Olufsen, ev için entegre ses ve görüntü çözümleri konusundaki yaygın deneyimini, son yıllarda ağırlama ve otomotiv gibi sektörlere de genişletti. Böylece, mevcut ürün yelpazesi evde olduğu kadar arabada ve hareket halinde de kusursuz medya deneyimleri sunmaktadır. Bang & Olufsen hakkında daha fazla bilgi için, lütfen www.bang-olufsen.com adresini ziyaret edin.

TASARIM David Lewis
BOYUTLAR G x Y x D/
AĞIRLIK 66.1 x 23.9 x 16.4 cm / 4,25 kg
RENK Siyah ve beyaz kabin
GÜÇ AMPLİFİKATÖRLERİ Bas/Orta frekans aralığı:70 W/4 Ohm D Sınıfı Tiz:35 W/4 Ohm"
ETKİLİ FREKANS ARALIĞI 38 - 20,000 Hz
GEÇİŞ FREKANSI 3,300 Hz
WOOFER 5"
TWEETER 3/4"
KABİN HACMİ 1.3 litre
BAS EKOLAYZERİ Adaptive Bass Linearisation (ABL)
BAĞLANTILAR iPod/iPhone/iPad konektörü, USB, Ses üzerinden hat girişi
AKSESUARLAR Duvar askısı (dahil) Kumaş çerçeveler: Siyah, beyaz, sarı, yeşil, mor veya lavanta mavisi.
UZAKTAN KUMANDA BeoSound 8 uzaktan kumanda (dahil) Beo4 ve Beo5

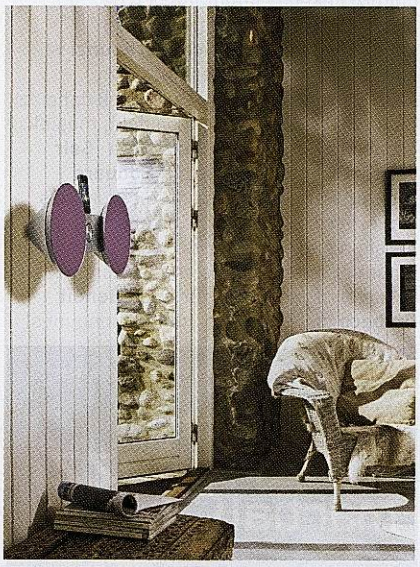

Perakende Satış Fiyatı: 1699 $ - 2710 $ arasında değişmektedir.

Cem Tuncer
ct@cemtuncer.com

Selam!

Bu sayıda II-V-I çalışmalarına ilave örnekler var. Özellikle V7 akorundaki altere seslere örnek olması açısından bunları yazdım.

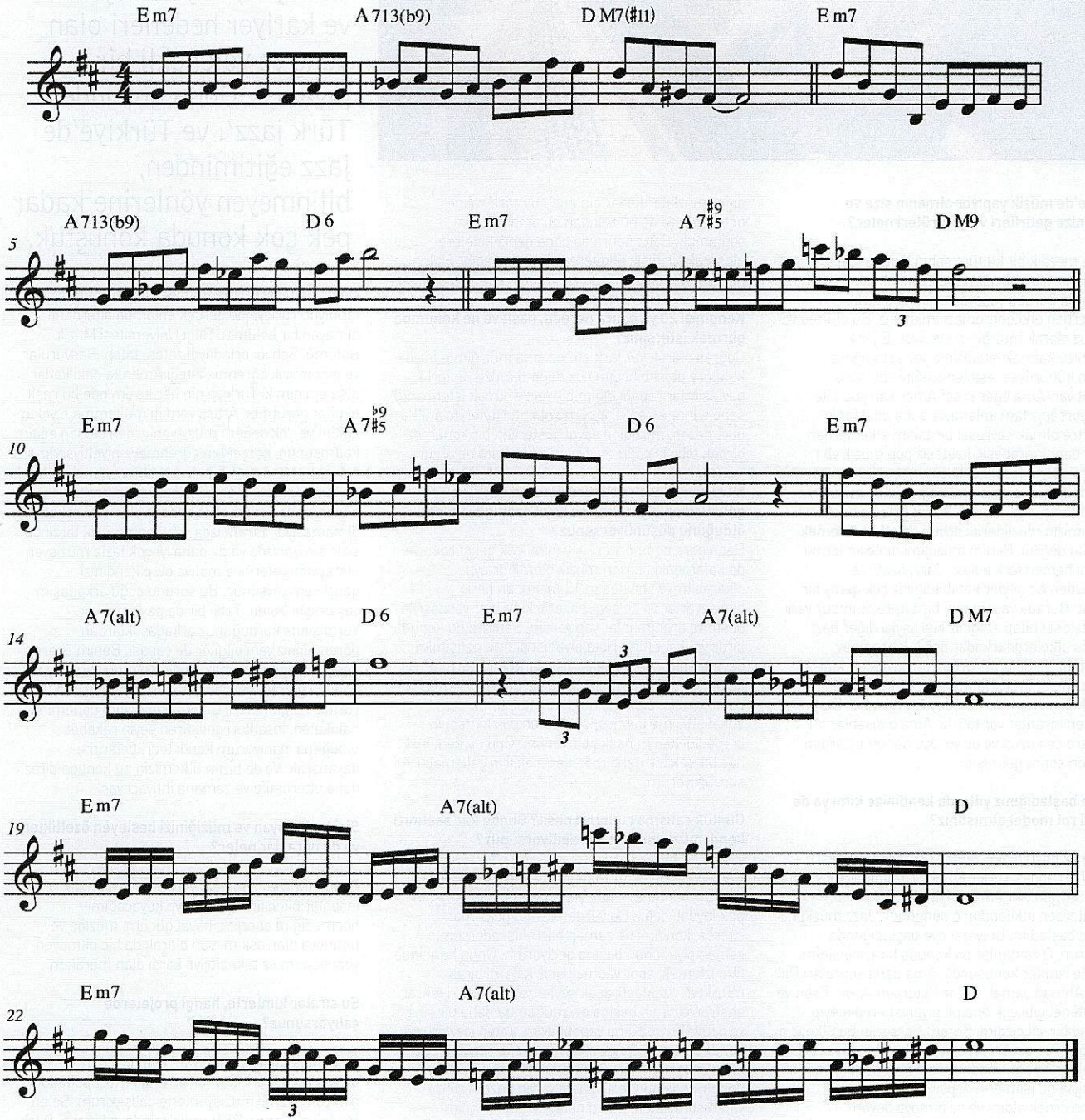

Daha önceki sayılarda V7 akoru üzerinde bu kadar alterasyon örneği vermemiştik. (alt) kısaltması, V7 akorunun alması gereken altere diziyi ifade ediyor. Dolayısıyla A7 (alt) dediğimiz zaman dizi A - Bb - C - C# - D#(Eb) - F - G seslerinden oluşuyor.
Derece olarak altere dizinin seslerinden bahsetmek gerekirse
1- b2- #2 -3 - #4(b5) - #5(b6) - b7 şeklinde...
Örneklerde bu alterasyonlarla melodik cümleler kurmaya çalışarak I. derece akoruna çözülüyoruz. IIm7 akoru için düşünülen dizi Dorian dizisi. O da D majörün ikinci derecesi üzerine çalınan dizi ve, E - F# - G - A - B - C# - D seslerinden oluşuyor.
Derece olarak incelendiğinde;
1 - 2 - b3 - 4 - 5 - 6 - b7 şeklinde olduğunu görüyoruz.
Herkese iyi, mutlu, sağlıklı, başarılı, şanslı ve müzik dolu bir sene diliyorum.

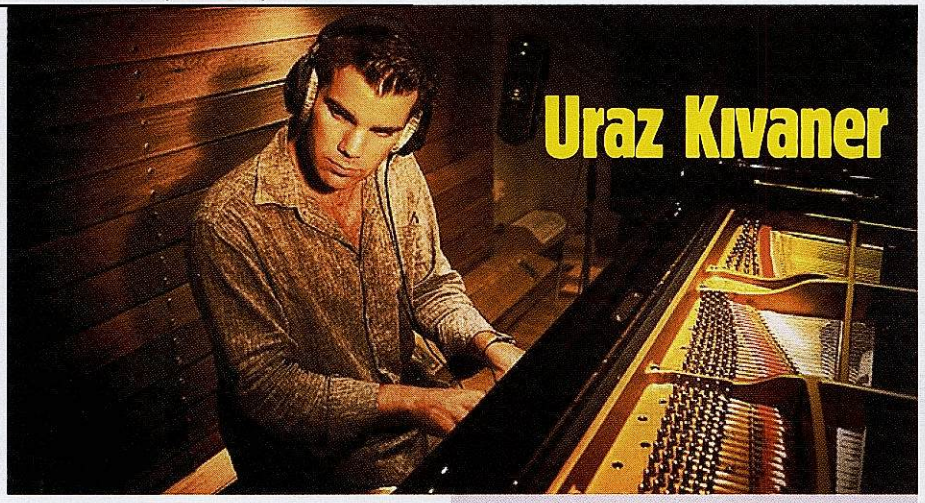

Uraz Kıvaner

Filiz Küçük
filiz.kck@gmail.com

Uraz Kıvaner albüm kayıtlarını yeni bitirmiş, müziğini dinleyiciyle paylaşmayı heyecanla bekleyen, büyük hayalleri ve kariyer hedefleri olan genç ve yetenekli bir piyanist. Onun gözünden Türk jazz'ı ve Türkiye'de jazz eğitiminden, bilinmeyen yönlerine kadar pek çok konuda konuştuk.

Türkiye'de müzik yapıyor olmanın size ve müziğinize getirileri ve götürüleri neler?

Türkiye mozaik bir kültüre sahip olduğu için aynı mutfağımız gibi müziğimizde çeşitlilik göstermekte. Dolayısıyla burada yaşayan birinin bu farklı kültürlerden etkilenmemesi imkansız. Bu olumlu ve olumsuz olarak müziğinizi etkiliyor. Eğer ki müziğinize katmak istediğiniz şey yaşadığınız ortamın kültürüyse, esinleneceğiniz bir sürü konsept var. Ama eğer ki saf Amerikan jazz'ı ile ilgileniyorsanız tam anlamıyla buna odaklanıp konsantre olmak çevresel bir takım etkenlerden (bangır bangır arabesk, kalitesiz pop müzik vb.) dolayı çok zor. Mesela, bilinçaltım bunlardan kendini izole edebilmiş ve de olumlu bir şekilde müziğime yansıtabilmiş. Aşık Veysel, Neşet Ertaş gibi önemli aşıklarımızın müziklerini duyup da etkilenmemek mümkün değildi. Benim müziğimi dinleyenler bu karışımı hemen fark ediyor. Jazz, özgürce kendinizden bir şeyler katabildiğiniz çok geniş bir konsept. Burada yaşamanın bir başka olumsuz yanı ise, maalesef hitap ettiğiniz kişi sayısı diğer bazı gelişmiş ülkelerdeki kadar değil. İskandinav ülkelerinde ve de orta Avrupa'da büyük bir kitle tarafından seviliyor. Haliyle sadece bu müziği yaparak geçinmek de neredeyse imkansız. Bunu yapabilen insanlar var tabi ki. Ama o insanlar bu noktalara çok uzun ve de yorucu dönemeçlerden geçtikten sonra gelmişler.

Müziğe başladığınız yıllarda kendinize kimi ya da kimleri rol model almıştınız?

Müziğe ilk başladığım zaman lise dönemimdi. O zamanlar çağdaş Türk müziği biraz ilgimi çekiyordu. Adnan Saygun ve Cemal Reşit Rey gibi büyük bestecilerden etkilendim o dönemler. Jazz müziğine çok geç başladım. Üniversiteye başladığımda diyebilirim. O zamanlar bu konuda biraz cahildim. Özellikle isimler konusunda. Ama daha sonraları Bill Evans, Ahmad Jamal, Oscar Peterson, Aydın Esen ve Tuna Ötenel gibi çok önemli piyanistleri dinleyip kendime bir yol çizdim. Kerem Görsev'in bu ülke için yaptıklarını es geçemeyeceğim. Bu ülkeye jazz'ı sevdiren en önemli insanlarda biridir bana göre. Dolayısıyla bu isimlerin hepsinin bazı yönlerini kendime örnek aldım ve de almaya devam ediyorum.

Şu zamandan o yıllara baktığınızda, kendiniz için çizdiğiniz yolda hedefinize ulaşabildiğinizi düşünüyor musunuz? Ne gibi sapmalar olmuş?

O zamandan bu zamana kat ettiğim yol gerçekten büyük bana göre. Benim çizdiğim yol öncelikli olarak müziksel grafiğimin her zaman yukarıya doğru gelişim göstermesiydi ve bu amacımdan hiç sapmadım. Hatta yurtdışına gidip kendimi geliştirebilecek ortamlarda yaşayıp kariyerimi orada devam ettirdim. Bunları yükselen grafiğimi hiçbir zaman düşürmemek için yaptım. Hedefime kayıtları biten albümüm çıktığında daha da yaklaşmış olacağım. Hedefim bu ülkede jazz müziğini en az diğer müzikler kadar dinlenen bir tarz haline getirmek. Ya da en azından bu amaca katkı sağlamak. Daha sonra da daha geniş kitlelere ulaşmak. Değişik ülkelerce dinlenmek gibi. Halen bunları gerçekleştirmek için vaktim var zannederim.

Kendinizi 20 yıl sonra nerede, nasıl ve ne konumda görmek istersiniz?

Coğrafi olarak yer fark etmez ama müziğimle büyük kitlelere ulaşabildiğim çok değerli müzisyenlerle paylaşımlar yapabildiğim bir yerde olmak isterim. 20 sene sonra en az 10 albümü olan turneleri için ülke ülke gezen, müziğine saygı gösterilen bir konumda olmak tabii ki çoğu müzisyen gibi benim de arzum.

Müzisyen olarak geliştirdiğiniz en güçlü ve geliştirmeniz gereken en zayıf özelliğinizin ne olduğunu düşünüyorsunuz?

Bana göre kompozitörlük yanımı çok geliştirdim ve de kafamdaki fikirleri müzik olarak ortaya çıkarabilmeye başladım.13 yaşımdan beri bilgisayarlar ve de sequencer'lı klavyeler vasıtasıyla beste ve aranjmanlar yapıyorum. Sanırım bu konuda biraz yol kat ettim. Hala piyanist olarak gelişimim devam ediyor ve bu gelişim umarım hiç durmaz. Bir de bende doğuştan var olan hiperaktivitemi müziğe daha kontrollü bir biçimde yansıtabilirim. Vokalistliğime gelince, o da zaten çok kimsenin bilmediği benim başka bir yönüm. Onu da kendime has bir şekilde daha iyi kullanmak için çalışmalarımı sürdürüyorum.

Günlük çalışma rutininiz nasıl? Günde kaç saatinizi kendi müziğiniz için ayırabiliyorsunuz?

Bana göre klasik müzikteki gibi günlük rutin bir çalışma yöntemi benim yapmak istediğim şey için pek faydalı değil. Bu yüzden canım ne zaman isterse, kendimi ne zaman hazır hissedersem o zaman piyanonun başına geçiyorum. Onun haricinde film izlemek, spor yapmak gibi kafamı biraz müzikten uzaklaştıracak şeyler yapıyorum ki tekrar enstrümanımın başına oturduğumda daha bir şevkle ve özlemle müziğimi yapabileyim. Zaten jazz müziği kendinizi bir şey yapmak için zorlayıp yapabileceğiniz bir tarz değil bence. O rutin çalışmamı üniversite dönemimde günde 12 saate varan egzersizlerle yapmıştım zaten. Şu an nadir de olsa kendimi kaptırıp 12 saat hatta kendi müziğimse 20 saat çalıştığım oluyor. Ama tekrar söyleyeyim bu kendiliğinden spontan gelişen bir çalışma oluyor.

Eğitim hayatınızın artıları ve eksileri nelerdir? Kendi eğitiminiz üzerinden müzik eğitimi almak isteyenlere neler önerirsiniz?

Eğitim hayatım maalesef biraz karmaşalarla dolu idi. Lisede daha çok yapmak istediğim şeyi anlamaya çalışıyordum. Bana klasik müzik öğretmeye çalışıyorlardı ben de sıkılıp kendi müziğimi çalışıyordum. Viyola ve piyano çalıyordum. İki enstrümanda da müfredatın dışında şeyler yapmak bana daha ilginç geliyordu. Lise dönemimin artısı kendimi ve yapmak istediğim şeyi keşfetmeme sebep olmasıydı. Üniversitede ise durum biraz daha farklıydı. Türkiye'de gerçek anlamda alternatifi olmayan bir bölümdü Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü. Sebebi ortadaydı zaten: talep. Başvurular ve jazz müzik öğrenme isteği Amerika'daki kadar olsa eminim ki Türkiye'nin her kesiminde bu çeşit okullar görürdük. Artısı, verdiği mükemmele yakın eğitim ve çok değerli müzisyenlerden oluşan eğitim kadrosunun, gerçekten öğrenmeye niyetliyseniz size çok şey katmasıydı. Eğitim hayatımın genel anlamda en büyük eksisi, maalesef lise ve üniversite dönemimde beni motive edecek olan tatlı rekabetin olmamasıydı. Etrafınızda yaptığınız müzik tarzında sizin seviyenizde ya da daha iyi çok fazla müzisyen olmayınca yeterince motive olup kendinizi geliştiremiyorsunuz. Bu sorunu çoğu arkadaşım yaşamıştır zaten. Tabii bir de paylaşım var. Yurtdışında kurduğunuz arkadaşlıklardan öğrendiğiniz yeni bilgiler de cabası. Benim önerim, eğer jazz eğitimi almak isteyen birileri varsa ve bu konuda gerçekten ciddilerse, imkanları varsa yurtdışına gitmeleri. Çünkü ben eğitim döneminde, hakikaten, insanları geliştiren şeyin rekabet olduğuna inanıyorum kendi tecrübelerime dayanarak. Ve de bizim ülkemizin bu konuda biraz daha alternatife ve zamana ihtiyacı var.

Sizi tanımlayan ve müziğinizi besleyen özellikler ya da uğraşlar neler?

Zannediyorum bunu en iyi benim etrafımdaki insanlar bilebilir ama nereye koyacağımı bilemediğim enerjim, hayal gücüm, müziğe ve piyanoya olan aşkım, son olarak da hiç bitmeyen yeni şeylere ve teknolojiye karşı olan merakım.

Şu sıralar kimlerle, hangi projelerde çalıyorsunuz?

Ozan Musluoğlu ve onun yeni albümünün projelerinde Ferit Odman ve Engin Recepoğulları gibi çok önemli müzisyenlerle çalışıyorum. Selen Beytekin'le onun R&B projelerinde çalıyoruz. Dilek Sert Erdoğan ve çok sevgili Sibel Köse ile ara sıra beraber çalışıyoruz.

Bildiklerinizi birileriyle paylaşma, aktarma isteği duyuyor musunuz? Bunun için neler yapıyorsunuz?

Bildiklerimi vakit bulabildiğim sürece herkesle paylaşmaktan büyük keyif alıyorum. Çünkü yeni bir şeyler öğrenmenin zevkini bildiğim için paylaşım çok tatmin edici geliyor bana. İleride amaçlarıma ulaştıktan ve kendimi hazır hissettikten sonra, belki bir eğitim kurumu projesinde yer almaktan ya da böyle bir projeye bizzat ön ayak olmaktan büyük zevk alabilirim.

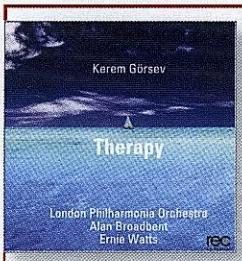

Kerem Görsev

Therapy
REC by Saatchi 1130088 (2010)

Müzisyenler
Ernie Watts (ts), Kerem Görsev (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d), Alan Broadbent (şef), Londra Filarmoni Orkestrası
Kerem Görsev'in beklenen albümü piyasada. Sanatçının yeni albümü ve kayıt hikayelerini dergimizin bu sayısında Tunçel Gülsoy'un kaleminden okuyabilirsiniz.

Live at Nardis Jazz Club

Volume 1
Focan Jazz 79726 (2010)

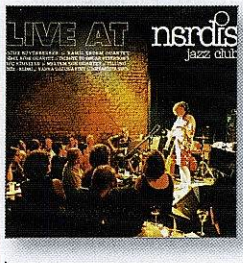

İstanbul'un önemli jazz mekanlarından Nardis Jazz Club'da çalınan müzikler CD kaydı olarak piyasada. Albümde 9 parça canlı olarak kaydedilmiş.
CD'de yer alan sanatçılar; Oğuz Büyükberber (solo clt), Kamil Erdem Quartet (Şenova Ülker -tp-, Kürşad Deniz -p-, Kamil Erdem -b-, Ferit Odman -d-), Sibel Köse Quartet (Sibel Köse -vo-, Kürşad Deniz -p-, Erdal Akyol -b-, Derin Bayhan -d-), Tribute to Oscar Peterson Trio (Hans Kwakkernaat -p-, Joost Zeeteman -g-, Taeke Stol -b-), Hiç Kimseler (Serdar Barçın -as-, Çağrı Sertel -keyb-, Alp Ersönmez -b-), Meltem Ege Quartet (Meltem Ege -vo-, Önder Focan -g-, Kağan Yıldız -b-, Derin Bayhan -d-), Tilling-İkiz-Kling (Daniel Tilling -p-, Kristian "Kling" Lind -b-, Mehmet İkiz -d-), Yahya Dai Quartet (Yahya Dai -s-, Ercüment Orkut -keyb-, Kağan Yıldız -b-, Ediz Hafizoğlu -d-), 3GitarISTanbul (Önder Focan -g-, Cem Tuncer -g-, Murat Usanmaz -g-).

Kamil Erdem

& Rene Sopa Quartet
A.K. Müzik 1016 (2010)

Müzisyenler
Kamil Erdem (b), Rene Sopa (acc), Şenova Ülker (tp), Erhan Seçkin (d)
Avrupa ve Anadolu'nun geleneksel müziğini jazz potasında eriten, icracılarının yüksek enerjisini üzerinde taşıyan bir albüm 'Kâmil Erdem – René Sopa Quartet'.
Basta Kâmil Erdem, Akordeonda René Sopa, trompette Şenova Ülker ve davulda Erhan Seçkin'den oluşan dörtlü dinleyenlerine samimi bir deneyim sunuyor. Türkiye'nin en önemli bas icracılarından Kamil Erdem ve Portekiz asıllı, Fransalı akordeon sanatçısı René Sopa 2009 İstanbul Jazz Festivali'nde tanıştı. 2010'da Ankara ve İstanbul'da verdikleri, dinleyici tarafından büyük ilgiyle karşılanan dört konser, müzikal dillerinin ve amaçlarının örtüştüğünü ortaya koydu. Kamil Erdem ve René Sopa'yı temelde bir araya getiren ve tutan müzikte 'yeni bir seda' aramalarıydı. Her ikisi de yaşadıkları coğrafyanın geleneksel müziğinden besleniyor, öte yandan mainstream jazz'dan vazgeçmiyordu.Réne Sopa Avrupa ve Güney Amerika tınılarından Kamil Erdem ise Anadolu, Balkanlar ve Ortadoğu müziklerine ait melodik ve ritmik ögelerden esinleniyor, bu esini işleyerek kendilerine özgü besteler üretiyor. Albümde Erdem ve Sopa'ya ait toplam altı beste yer alırken, Kaptanzade Ali Rıza Bey'in 'Kapıldım Gidiyorum Bahtımın Rüzgârına' isimli eseri Kamil Erdem düzenlemesiyle yorumlanıyor.
Yepyeni bir tınıyla karşılaşacağınız bu albüm, bizleri gelenek ve yeni arasındaki geçişlilik üzerine düşünmeye davet ederken mekansal uzaklığın kültürlerin birbirini beslemesine engel olamayacağının da altını çiziyor.

Ferit Odman

Nommo
Equinox (501043) 2010

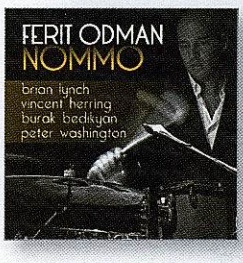

Müzisyenler
Brian Lynch (tp), Vincent Herring (as), Burak Bedikyan (p) Peter Washington (b), Ferit Odman (d)
Davul çalmaya 12 yaşında başlayan Ferit Odman, jazz eğitimine 1999 yılında AFS değişim programı ile gittiği İsveç'te başladı. 2001'de burslu olarak girdiği İstanbul Bilgi Üniversitesi – Jazz Performans bölümünü başarıyla bitiren sanatçı, öğrenimi boyunca Donovan Mixon, Önder Focan ve Spin grubu ile albüm kayıtları, Kerem Görsev, Maffy Falay ve Lloyd Chisholm gibi Türkiye'deki birçok önemli jazz müzisyeni ile konser ve turneler yaptı. 2004'te New York'ta School For Improvisational Music'te Billy Hart ile özel olarak çalışma imkanı bulan Ferit Odman, 2006 yılında Fulbright bursuna layık görüldü ve William Paterson University'de Jazz-Performans Master'ını tamamladı. Nommo, sanatçının kendi adına kaydettiği ilk albümü.

Nükhet Ruacan

TRT Arşiv Serisi 108
Ulus Müzik (6639) 2010

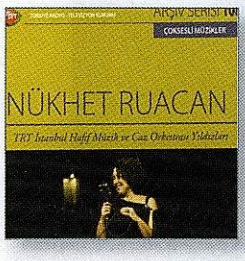

Müzisyenler
Nükhet Ruacan (vo), TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası
6 Mayıs 2007 yılında kaybettiğimiz jazz vokal sanatçısı, eğitimci, grafik tasarımcısı Nükhet Ruacan'ın ardından uzun yıllardır çalıştığı TRT bir anı albümünü piyasaya çıkardı. Albüm ile ilgili Neşet Ruacan ile yapılmış geniş röportaj bu sayımızda.Albümde yer alan şarkılar; My Foolish Heart (Victor Young/Ned Washington), Triste (Antonio Carlos Jobim), Sophisticated Lady (Duke Elington&Irving Mills/Mitchell Parish), Aşk (Neşet Ruacan), Çok Nota Samba (Neşet Ruacan), Mean To Me (Fred E. Ehlert/Roy Turk), It's Only A Papermoon (Harold Arlen/ E.Y.Harburg&Billy Rose), I Wish You love/ "Que reste-t-il de nos amours?" (Leo Chauliac/Albert A.Beach-Ing, Charles Trenet-Fr.), My Little Boat (Ronaldo Boscoli&Roberto Menescal/Buddy Kaye,
Over The Rainbow–Remix by Mehmet Sungur (Harold Arlen/E.Y.Harburg).

Serdar Barçın

Barbun
A.K. Müzik 1011 (2010)

Müzisyenler
Serdar Barçın (as, fit), Çağrı Sertel (p, keyb), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafizoğlu (d)
Jazz'ın yanı sıra özellikle Şebnem Ferah'la yaptığı çalışmalar ile rock ve pop ortamının da yakından tanıdığı Serdar Barçın, Türkiye'nin son 30 yılına damgasını vuran Yeni Türkü grubunun 2001'den bu yana olmazsa olmazlarından biri. Serdar Barçın kendi adına ilk albümü bir jazz çalışması olan Barbun'a piyasaya çıkardı. Albümde konuklar da var. Yeni Türkü solisti Derya Köroğlu'nun seslendirdiği Fırtına, son dönem rock camiamızın öne çıkanlarından Gökçe ile özdeşleşmiş "Aradım Seni", Türk jazz'ının duayenlerinden

Önder Focan'ın konuk olduğu Sobalarında Kuru da Meşe Yanıyor ve genç neslin önde gelen saksofoncularından Engin Recepoğulları'nın katıldığı 'Lay Lay' dinleyicilerini türler arası bir müzik lezzetine davet ediyor.

Çağrı Sertel

Newborn
Pozitif 380017 (2010)

Müzisyenler
Çağrı Sertel (p, keyb, vo), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafizoğlu (d)
Çağrı Sertel Trio'nun albümü detaylara önem veren akışkan bir dil yakalıyor ve dinleyenlere keyifli anlar vadediyor. Müzikteki tatlı dokunuşlar, elektroniklerin akıllı kullanımı ve tüm grup elemanlarının samimiyetiyle hazırlanmış "Newborn" albümünde İmer Demirer, Sarp Maden, Levent Altındağ ve Çağ Erçağ da bazı parçalarda enstrümanlarıyla konuk oluyorlar. Sanatçı ve albümü ile ilgili röportaj bu sayımızda.

Ülkem Özsezen

Ghost's Note
2010

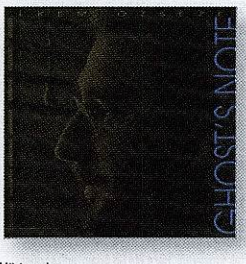

Müzisyenler
Engin Recepoğulları (ts, ss), Ülkem Özsezen (p), Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d)
Piyanist Ülkem Özsezen, 9 sene klasik piyano ve geleneksel armoni çalıştıktan sonra 1997 yılında İtalya'da Berklee Umbria Jazz Clinics'e katıldı. Türkiye'de Ali Perret ile jazz piyano ve armoni çalıştı. 1999 yılında Berklee College of Music'in Performance bölümüne kabul edildi. Burada piyanist Joanna Brackeen ile çalıştı. 2000 yılında kendi bestesi ile katıldığı Boston Music Expo'da birinci olarak Berklee College of Music'i plak şirketlerinin önünde temsil etti. 2002 yılında mezun oldu. Ozan Musluoğlu'nun Coincidence isimli albümünde piyano çaldı ve albümün prodüktörlüğünü yaptı. Aynı yıl Önder Focan'ın 36 mm. Biyometrik albümünün ise co-prodüktörlüğünü üstlendi. Ülkem Özsezen İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti programında yeralan müzik direktörlüğünü Dr. MehmetAli Sanlıkol'un yaptığı "Bir Şehir Hikayesi, Konstantiniyye-İstanbul" isimli konser projesinin proje koordinatörlüğünü yaptı. Ayrıca Jazz Dergisinin "Körleme" sayfasını da hazırlamaktadır. Albüm ve daha fazla detay bu sayımızdaki röportajda…

Tamer Temel

Barcelona
A.K. Müzik 810139 (2010)

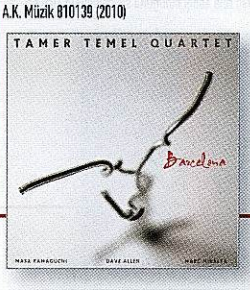

Müzisyenler
Tamer Temel (ts), Dave Allen (g), Masa Kamaguchi (b), Marc Miralta (d)
1975'te İstanbul'da doğan ve İzmir'de büyüyen Tamer Temel, Türkiye ve İtalya'da konserler verdi ve albüm kayıtlarında bulundu. 2005'te Avrupa Jazz Festivali kapsamında kazandığı burs ile İtalya'da Siena Masterclass Summer Course'da eğitim gördü, konserler çaldı. Günümüzün en önemli saksofon sanatçılarından biri olan Mark Turner'in workshop'una katıldı ve özel dersler aldı. Albüm ve sanatçıyla ilgili bilgiler bu sayımızda…

20. Akbank Caz Festivali

1991–2010
Pozitif 037004 (2010)

"Akbank Jazz Festival's 20 Years-Akbank Caz Festivali'nin 20 Yılı (1991-2010)" isimli 13 parçadan oluşan compilation albümle hem festivalin 20 yıllık bir izdüşümünü, hem de farklı tarzlara kucak açan geniş müzikal yelpazesinin bir yansımasını görmek mümkün.

Okay Temiz

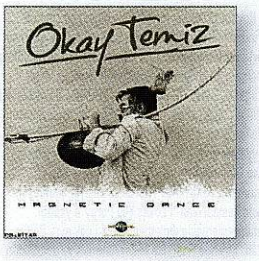

Magnetic Dance, Universal 18730 (2010)
Okay Temiz, Türk müziği ile ilgili ilk bilgilerini, musiki eğitimi almış annesinden edindi. Annesinin desteği ile Ankara Klasik Müzik Devlet Konservatuarında vurmalı çalgılar ve timpani eğitimi aldı. 1955'te profesyonel müzik yaşantısına başladı. 1957-1959 yıllarında Tophane Sanat Enstitüsü'nde eğitimini sürdürdü. 1959-1967 yılları arasında dans müziği orkestralarında çeşitli programlar yaptı. 1967'de Ulvi Temel orkestrası ile birlikte Avrupa'da dans lokallerinde çalıştı. İsveç'te trompetçi Maffy Falay ile tanıştı ve "Sevda" grubunu kurdular. Bir başka trompet ustası Don Cherry ile birlikte festivaller, konserler ve plaklar yaptı. Afrikalı basçı Johnny Dyani'nin de gruba katılmasıyla New Hemsher kolejinde dersler verdiler. 1974 yılında kurduğu İsveç-Türk jazz grubu Oriental Wind ile, batı kökenli enstrümanların yanı sıra Türk enstrümanlarını bir araya getirerek ilginç bir sentez yarattı. Temiz, 1990 yılına kadar İsveç'teki çalışmalarını sürdürdü. Avrupa, Hindistan ve Amerika turları, konserler, albüm çalışmaları yaptı, seminerler verdi. 1993 yılından sonra çalışmalarını Finlandiya'da sürdürdü. Atina, Barselona, Budapeşte, Zürih, LjubljanaAmsterdam, Rotterdam, Lahey, Lizbon gibi Avrupa şehirlerinde Türk ve dünya ritimlerini tanıtım programları, seminerler düzenledi. Ayrıca Kültür Bakanlığı Türk Müziği topluluğunda kadrolu sanatçısı olarak İstanbul, Ankara ve İzmir'de konserler verdi. Universal Müzik'ten geçtiğimiz günlerde piyasaya çıkan yaşamını anlatan bir kitapcık ve bir de 12 parçadan oluşan toplama albüm ile 52 yıllık sanat yaşamına saygı anlamında bir çalışma olmuş.

Yakaza Ensemble

A'mak-ı Hayal, A.K. Müzik 810054 (2010)

Müzisyenler
Ceren Erendor (viyolonsel, yaylı tanbur),
Eray Düzgünsoy (afgan rebabı,dombra, kudüm),
Fakih Kademoğlu (ney, shakuhachi, saron)
Ömer Sarıgedik (elektronikler, bas)
19'uncu yüzyılın ikinci yarısında yaşayan mutasavvıf ve düşünür Filibeli Ahmet Hilmi'nin kaleme aldığı A'mak-ı Hayâl (1910) kişisel bir iç yolculuğun serüvenini anlatıyor. Görünenin kat be kat altındaki gerçeği arayan Raci'nin çevresinde meczup olarak tanınan Aynalı Baba'yla tanışması ile şekillenen yapıt, kahramanının gerçeküstü dünyasının izini sürürken Yakaza Ensemble'ın A'mak-ı Hayâl'i ise romanın bir

bölümünü müzikal olarak yansıtıyor.
Müziklerin hikayesini daha geniş şekliyle dergimizin sayfaları arasında bulacaksınız.

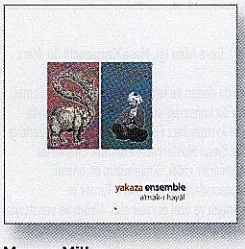

Marcus Miller

A Night in Monte-Carlo, Dreyfus 895122 (2010)

Müzisyenler
Marcus Miller (b), Roy Hargrove (tp), Raul Midon (vo, g)
Alex han (as), DJ Logic (turntables), Frederico Gonzales (p), Poogie Bell (d), Herbie Hancock (p)
"A Night In Monte Carlo", jazz efsanesi Marcus Miller'in yeni çıkan albümü. Albümde, 29 Kasım 2008'de Monako'da hem kendi kuartetini hem de Monako Filarmonik Orkestrası'nı yönettiği, neredeyse yüz seneye yayılmış bir repertuarın enfes ses kaydı duymak mümkün. Sadece bu da değil,

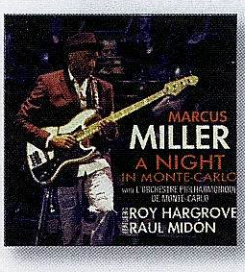

trompetçi Roy Hargrove ve şarkıcı Raul Midon gibi konuk sanatçıların katılımı da albümü daha seçkin bir hale getiriyor. Albüm, görkemli tarihi Monte Karlo Opera Evi'nde kaydedilmiş ve açılış parçası da Miller'in 2008 albümü "Marcus"dan hatırlayacağımız "Blast". Bunun dışında Bir Miles Davis klasiği olan "So What"ı da duymak mümkün. Miller'in "Your Amazing Grace"inde ve "State of Mind"da Raul Midon'un muhteşem vokalini duyabilirsiniz. Roy Hargrove'u ise yine bir Miller bestesi olan "Amandla"da ve "I'm Glad There is You"da duymak mümkün. Ama Miller'ı perdesiz basıyla, muhteşem bir Gershwin bestesi olan "I Loves You Porgy"e yaptığı muhteşem düzenlemeyle dinlemenin zevki çok ayrı. Bonus parçası olan "Strange Fruit" ise Miller Amerika'ya döndükten sonra eklenmiş. Bizi şaşırtan bir diğer parça ise 1918 yılına ait tek perdelik Puccini operası olan "Gianni Schicchi"ye ait "O Mio Babbino Caro". Farklı dönemlerden birçok parçayı bir araya getirmiş olan bu albüm, Marcus Miller fanlarının vazgeçemeyeceği bir albüm olacak.

Eliane Elias

Plays Live
Blue Note 08278 (2010)

Müzisyenler
Eliane Elias (p), Marc Johnson (b), Joey Barron (d)
Brezilyalı jazz piyanisti, aranjör, besteci ve şarkı sözü yazarı Eliane Elias'in ilk canlı enstrümantal kayıdı 1 Ekim 2010'da Amerika'da yayınlandı. "Eliane Elias Plays Live" 31 Mayıs 2002'de Amsterdam'da kaydedildi. Piyanoda Eliane Elias, basta Marc Johnson ve davulda Joey Baron'dan oluşan bir trio albümü bu albüm. Elias'in yenilikçi, zaman zaman lirik zaman zamansa güçlü ama hep eğlenceli ve yaratıcı piyanosunu albümdeki 7 parçada da duymak mümkün. Sanatçıyı İş Sanat'da canlı dinlemek mümkün olacak.

Cassandra Wilson

Silver Pony
Blue Note 28752 (2010)

Müzisyenler
Cassandra Wilson (vo, synth), Marvin Sewell (g)
Reginald Veal (eb), Herlin Riley (d), Lekan Babalola (perc)
Cassandra Wilson bir jazz vokalisti olmanın ötesinde, jazz, pop, rock, funk ve delta blues tarzlarını birleştirebildiği ve

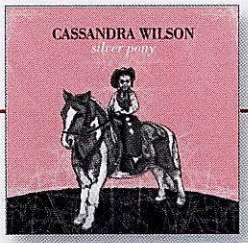

üflemelilere benzer vokal cümlelemelerini unutulmaz alto sesiyle birleştirerek yaratıkarından dolayı tam 21. yüz yıla ait bir jazz vokalistidir. Jazz standartlarıyla uğraştığı gibi, bazı modern rock ve country blues parçalarından da yeni jazz standartdı yaratmanın peşindedir çoğu zaman. Hatta bunu yaparken sınırları zorladığının da farkındadır çoğu zaman. Silver Pony'de her parçayı kararlı ama doğaçlama bir ürünün bölümleri gibi görmek mümkün. Vokal ve synthesizerda Cassandra Wilson, elektro gitarda Marvin Sewell, piyanoda Jonathan Batiste, elektro basta Reginald Veal, davulda Herlin Riley, perküsyonda Lekan Babalola, saksofonda Rave Coltrane ve ek vokallerde John Legend'dan oluşan ekip,Varşova, Sevilla, Granada gibi Avrupa konserlerinde canlı doğaçlama kayıtlar yapmışlardır. Daha sonra bu çalışmaları stüdyo ortamında prodüktör John Fischbach sayesinde yeni parçalar haline getirmişlerdir. Stevie Wonder, Charley Patton, Paul McCartney, Jody Stephens hatta Billie Holiday gibi bestecilerin parçalarını da ekleyerek bu muhteşem, yenilikçi ve bağımlılık yapan albümü oluşturmuşlardır.

Norah Jones

...Featuring
Blue Note 09868 (2010)

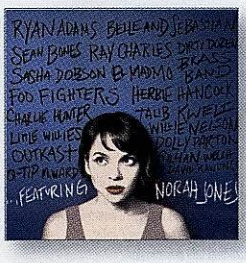

Norah Jones'un son 10 yıl içinde gerçekleştirdiği en iyi düetlerin yer aldığı albüm "...Featuring Norah Jones" adı altında ve EMI etiketiyle 9 Grammy ödüllü sanatçının hayranlarına sunuldu!
Albüm Norah Jones'un geçtiğimiz 10 yıl içinde efsane isimlerle yaptığı düetlerin toplamasından oluşuyor. Aralarında Ray Charles'la yaptığı ve Grammy kazanan şarkının da bulunduğu albümde yer alan diğer sanatçılar şunlar: The Foo Fighters, Willie Nelson, OutKast, Talib Kweli, Dolly Parton, Sean Bones, Gillian Welch ve David Rawlings, Herbie Hancock, Charlie Hunter, Dirty Dozen Brass Band, Ryan Adams, Q-Tip, M. Ward ve Belle and Sebastian.
Albümde Norah Jones'un Ray Charles, The Foo Fighters, Willie Nelson, OutKast, Talib Kweli, Dolly Parton, Sean Bones, Gillian Welch ve David Rawlings, Herbie Hancock, Charlie Hunter, Dirty Dozen Brass Band, Ryan Adams, Q-Tip, M. Ward, Belle and Sebastian ile gerçekleştirdiği düetler yer alıyor.Albümleri oldukça yüksek satışlara ulaşmış Norah Jones'un çok yönlü müzikal yeteneğini net bir şekilde görmenizi sağlayacak bu albüm 18 şarkıdan oluşuyor. Albümde aynı zamanda Jones'un kendi grubu ve diğer projesiyle (The Little Willies, El Madmo) hazırladığı 2 parça da yer alıyor.Sanatçının Ray Charles ile ortak kaydettiği 'Here We Go Again' adlı şarkısı 2005 yılında 'Yılın Kaydı' dalında Grammy ödülüne layık görülmüştü. Ülkemizde ve yurtdışında ciddi satış rakamlarına ulaşan son albümü "The Fall" ile sadık dinleyici kitlesini daha da genişletmiş olan genç yetenek Norah Jones'un bu keyifli düet albümü türünden hoşlananların çoktan aldıklarını düşünüyoruz.

Minserah

Blurring the Lines
Enja 95452 (2010)

Müzisyenler
Florian Weber (p), Jeff Denson (b), Ziv Ravitz (d)
Üç genç Berklee öğrencisi birkaç yıl önce yeni bir trio kurdular, adı: Minsarah. Berklee'de tanışan bu üç virtüözün çok uluslu bir müziklerine de yansımış ve İbranice'de "Prizma" anlamına gelen "Minsarah" kelimesi grubun adı haline gelmiş. Tıpkı bir prizmadaki çok renkliliğin yansıması gibi burada da müzisyenlerimiz bebop, swing, Bartok, Bach, Afrika ezgilerini harmanlayıp yeni ve parlak bir tarz yaratmışlar. Buna örnek olarak o bildiğimiz standart " Alone Together"ın 11/16luk yorumunu verebiliriz. Swing etmesi zor olsa da kesinlikle kendine özgü bur tarzı var. Minserah'da her müzisyenin eşit role sahip olduğunu söyleyebiliriz. Üçü de

hem çalıyor hem besteliyor, üçü de grubun lideri konumunda olabilir aslında. Birçok ödüle sahip piyanist Florian Weber Köln'lü ve bu proje dışında da birçok farklı oluşumda farklı müzisyenlerle çalışıyor. Köln Filarmoni Orkestrası'yla da solo konserler vermiş ve Gershwin'in "Rhapsody in Blue"su gibi klasik bir repertuara da sahip. Basçı Jeff Denson San Diego'lu ve 2002'de "Berklee'de En İyi Çıkış Yapan Performans Ödülü"ne sahip. Davulcu Ziv Ravitz ise New York'lu ve 2003'de Zildjian'dan burs kazanmış. Kısaca, Minsarah'da çok rahat bir şekilde notalarla, seslerle, stillerle, atmosferle ve deneyimlerle oyun oynayan bir ekiple birlikteyiz diyebiliriz.

Michael Formanek

The Rub and Spare Change
ECM 2157 (2010)

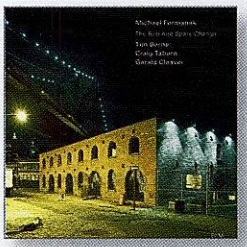

Müzisyenler
Tim Berne (as), Craing Taborn (p), Michael Formanek (b), Gerald Cleaver (d)
New York'taki jazz hayatını takip eden herkes basçı Michael Formanek'i tanıyacaktır. Cvsinin on sekizli yaşlarında Tony Williams'dan döneminin jazz-rock-fusion gruplarına kadar uzanan geniş bir yelpazesi olduğunu söyleyebiliriz. ECM'den çıkan bu ilk albümünde çok iyi tanıdığı müzisyenlerle çalışmayı tercih etmiş, saksofonda Tim Berne, piyanoda Craig Taborn ve davulda Gerald Cleaver. Bu müzisyenlerin, New York jazz sahnesinin ilerici ağır toplarından olduklarını söyleyebiliriz. Formanek'in ritmik olarak karmaşık bestelerinin bu müzisyenlere zengin fikirlerini keşfedecek geniş serbest bir hareket alanı sağladığını söyleyebiliriz. Müzik kurgulu ve serbest arasında dalgalanıyor hatta altı bestenin üç tanesinin çok bölümlü olduğunu söyleyebiliriz.

Roscoe Mitchell

The Note Factory - Far Side
ECM 2087 (2010)

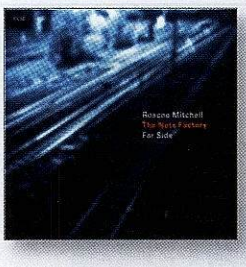

Müzisyenler
Roscoe Mitchell (s, flt), Corey Wilkes (tp, flg), Craig Taborn (p), Vijay Iyer (p), Harrison Bankhead (cello, b), Jaribu Shahid (b), Tanni Tabbal (d), Vincent Davis (d)
2007'de Burghausen Jazz Festivali'nde canlı olarak kaydedilmiş bir albüm. Coltrane sonrası döneme damgasını vurmuş en kavramsal müzik mimarlarından biridir Roscoe Mitchell ve bu albümünde enstrümanların bazılarını çifter çifter kullanmayı tercih etmiştir. İki davulcu, iki basçı, iki muazzam piyanist. Roscoe'nin yazdıklarının biraz karmaşık, ayrıntılı bir şekilde kontrollü ve fazlasıyla serbest davranan türden bir müzik olduğunu söylemeden de geçmeyelim.

Charles Lloyd Quartet

Mirror
ECM 2740499 (2010)

Müzisyenler
Charles Lloyd (s, vo), Jason Moran (p), Reuben Rogers (b), Eric Harland (d)
Her zaman sıra dışı müzikal birliktelikleriyle karşımıza çıkan 72 yaşındaki saksofon sanatçısı Charles Lloyd bu sefer de Jason Moran (piyano), Reuben Rogers (kontrbas) ve Eric Harland'la (davul) ortaklaşa bir müzik ziyafeti sunuyor. Mirror bu yılın başında verdikleri konserlerle büyük ilgi toplayan dörtlünün ilk albümü. Readers ve Critics Polls of Jazz Times ödüllerinin sahibi 2008'de yine ECM etiketiyle çıkan 'Rabo de Nube' albümünden sonra gelen stüdyo albümü Mirror, 2009 yılının Aralık ayında California'da kaydedildi. Albümde 'Desolation Sound', 'Go Down Moses', 'Lift Every Voice' ve 'The Water is Wide' gibi Lloyd'la özdeşleşmiş parçaların session uyarlamaları, iki muhteşemThelonious Monk cover'ı 'Ruby, My Dear' ve 'Monks Mood' ve 70'lerde kendisinin de çaldığı The Beach Boys aranjmanı 'Caroline No'yo dinlemek mümkün. Mirror'da, Lloyd'un saksofonu, piyano, kontrbas ve davulun akıcılığı üzerinde şiir gibi yüzüyor.

Joao Bosco & NDR Bigband

Senhoras Do Amazonas
YellowBird 18386 (2010)

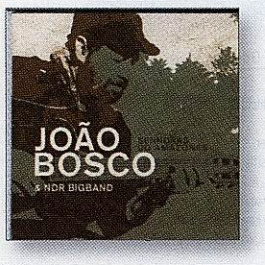

Müzisyenler
João Bosco (vo, g), Ney Conceicao (b), Kiko Freitas (d)
Efsanevi besteci, vokalist, gitarist Joao Bosco Brezilya müziğinin temel taşlarından biri. 2006 çıkışlı albümü "Obrigada Gente! Ao Vivo" Brezilya'da 100.000'in üzerinde satti. Avrupa'da ise Bosco halen Brezilya müziğinin keyfedilecek en zevkli gizli incilerinden biridir. Çok yönlü bir vokalist ve dinamik bir performans sanatçısı olarak adlandırılır. Bosco'nun Arap kültürü, Afro-Amerikan müziği ve Brezilya stili bossa-novaları karıştıran bir özelliğe sahip olduğu biliniyor. Bosco 12 yaşında gitar çalmaya başladı daha sonra Ouro Preto'da mühendislik okuduğu sırada jazz ve bossa-novayı keşfetti. Onun için en değerli müzikal ortaklardan biri olan arkadaşı Vinicius de Moraes'in baskısı sonucu Rio'ya taşındı. Moraes ve Bosco'nun beraber yazdıkları şarkılar arasında
"Rosa dos Ventos", "Samba do Pouso" ve "O Mergulhador" sayılabilir.

Renaud Garcia-Fons

Mediterranees
Enja 9563 (2010)

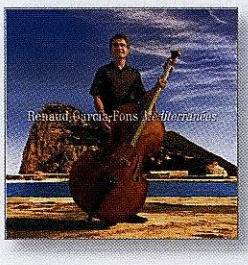

Müzisyenler
Renaud García-Fons (b, tanbut, bendir), Claire Antonini (lute, târ, zither, bozouki), David Venitucci (acc), Kiko Ruiz (flamenco g), Adel Shams el-din (rik, darbuka)
Bruno Caillat (zarb, rik, daf), Bruno Sansalone (clt)
Henri Tournier (a flt, b ve octobas), Solea García-Fons (vo)
Bu albümde çıkılan yolculuk İspanya'nın güney ucundan başlıyor. Kuzey Akdeniz kıyılarından İstanbul Boğazı'na ulaşıncaya kadar ilerliyor. Daha da güneye Lübnan'a, oradan da Mısır'a sapıyor. Cebelitarık Boğazı'nın Afrika'ya bakan kısmında duruyor. Katalan köklere sahip sanatçı Renaud Garcia-Fons kontrbasıyla Akdenizli köklerine dönüyor.

Florin Niculescu

Django Tunes
Enja 9559 (2010)

Müzisyenler
Florin Niculescu (vi), David Reinhardt (g), Samson Schmitt (g)
Thuryn Mitchell (p), Florent Gac (p), Darryl Hall (b), Bruno Ziarelli (d)
1967'de Bükreş'te doğan ve çingene bir ailede yetişen Florin Niculescu bugün jazz tarihindeki en önemli keman virtüözlerinden biridir. Babası, kemancı Corneliu Niculescu, pan flütçü Gheorghe Zamfir'le on sene boyunca çalışmıştır ve Florin'in ilk hocalarından biridir. Altı yaşında Florin Bükreş Müzik Akademisi'ne girmiş ve klasik keman soloisti olmuştur. 1984 yılında akademiden ilk ödülünü almıştır. Bunun yanında babasıyla düğün ve çeşitli törenlerde keman çalmıştır. 1990'da Romanya'dan Paris'e taşınmış ve orada Boulou ve Elios Ferré, Romane, Babik Reinhardt, Christian Escoudé, Marcel Azzola, Michel Graillier, Angelo Debarre gibi müzisyenlerle çalışmıştır. 1999'da ödüllü albümü "Gypsy Ballad"ı kaydetti. 2000'de New York'taki ilk Django Reinhardt Festival'inde Biréli Lagrène, Babik Reinhardt ve Bucky Pizzarelli'yle birlikte çaldı. Aynı sene Lagrène'le

birlikte gitaristin yeni "Gipsy Project"sinde çaldı. Florin'in beraber çaldığı müzisyenler listesinde Charles Aznavour, Philip Catherine, Françoise Hardy and Henri Salvador sayılabilir.

The Rosenberg Trio

Djangologists w/Bireli Lagrene
Enja 9558 (2010)

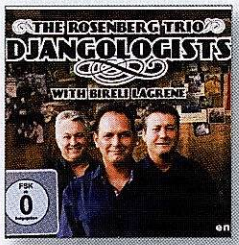

Müzisyenler
Stochelo Rosenberg (lead g), Nous'che Rosenberg (ritüm g), Nonnie Rosenberg (b)
Hollandalı Rosenberg Trio, varoluşunu Django Reinhardt'a borçlu olan, Manouche Swing ve Gypsy Jazz alanındaki öncü gruplardan biri sayılıyor. Çocukluklarından beri Stochelo, Nous'che ve Nonnie aile toplantılarında, dinsel temalı kutlamalarda bir araya gelip çalıyorlar. Geleneksel çingene müziğinin sıkı takipçisi olarak üç kuzen hiç yorulmadan çalışarak kulaktan bütün klasik parçaları çalmayı öğrendiler. 1989'da ilk albümleri "Seresta" nın yayınlanmasının ardından kariyerleri uluslararası boyuta taşınmış oldu. Yıllarca Django'nun ayrılmaz bir parçası haline gelmiş olan ünlü keman virtüözü Stephane Grappelli bu üçlüyü beraber çalıştığı ekip haline getirerek onları New York'a getirdi. Bugün bile Grappelli Rosenberg'ler için, "Çalıştığım en iyi çingene müzigi yapan gruptur" der. Django'ya 100. Senesinde armağan olarak yapılan albümde Rosenberg'ler Bireli Lagrene ile çalışmışlardır. Rosenberg'lerin bu onbeşinci albümü Django'nun en ünlü besteleri çalmak yerine, Django'nun ruhunu yansıtabilecek beklenmeyen düzenlemelerden oluşmuştur. Albümdeki dvd ise müzisyenleri stüdyoda kayıt esnasında gösterirken aynı zamanda da kısa röportajlarla müzisyenlerin Django'ya olan hayranlıklarından bahseder. Albümde 18 parça var, CD + DVD'den oluşuyor.

Bob Degen

Jake Remembered
Enja 9567 (2010)
Müzisyenler

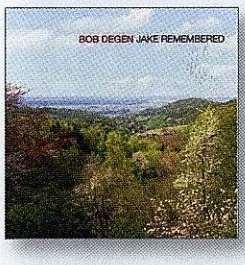

Bob Degen (p), Valentin Garvie (tp),
Marcus Schieferdecker (b), Peter Perfido (d)
Bu albüm Amerikalı piyanist Bob Degen'in solo, trio ve quartet formasyonları için yazdığı parçalardan oluşuyor. Quartet için yazılmış olan 5 parçada Arjantinli tropetçi Valentin Garvie'yi dinleyebilirsiniz. Garvie jazz trompetçisi olduğu gibi çağdaş müzik çevrelerinde de tanınan bir müzisyendir ve üyesi olduğu Ensemble Modern ile birçok ülkede sahne almıştır. MPS albümlerinde sıkça kullanılmış HGBS stüdyosunda; Oscar Peterson, Bill Evans ve Friedrich Gulda gibi birçok ünlü piyanistin kayıtlarda kullanmış olduğu Büsendorfer piyano ile kaydedilmiştir.

Trygve Seim & Andreas Utnem

Purcor
ECM 21 86 (2010)

Müzisyenler
Trygve Seim (ts, ss), Andreas Utnem (p)
Norveçli saksofoncu Trygve Seim Jan Garbarek'in tüz tınısal keşiflerinin en büyük takipçilerinden biridir. ECM'den çıkan bu son albümünde de daha geniş bir jazz grubuyla yaptığı olağanüstü çalışmaları duymak mümkün. Müziğin yer yer uzun boşluklar bırakması, yer yer tekrar eden tınıların ahengi ile Seim'in kendi canlı saksofon soloları, cazvari sesler ile Asya ve Orta Doğu müziğinin bir birleşimi olan albümde kendimizi sanatçının yol bulucu hayal gücüne bırakıyoruz çoğu zaman. Her ne kadar bu kilisevari müzik, doğaçlamalar ve folk şarkıları, 13 yıllık bir saksofoncu – piyanist

birlikteliğinin içtenliğine dayansa da burada Seim'in daha önce yaptığı işlerinin getirdiği bir etkinin olduğunu da söyleyebiliriz. Her zaman zarif bir çalışa stiline sahip olan bu ikilinin albümün ilk dinlediğindeki duyacağınız heyecanla, dinledikçe keşfedilecek daha da çok şeyin olacağını anlayacaksınız.

Anat Fort Trio

And If
ECM 2109 (2010)

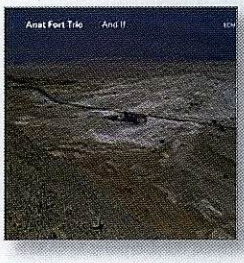

Müzisyenler
Anat Fort (p), Gary Wang (b), Roland Schneider (d)
Müzik severler Tel Aviv doğumlu piyanist Anat Fort'un ECM'den çıkan ikinci albümü 'And If'i dört gözle bekliyorlar. Çünkü Fort'un ECM'den çıkan ilk albümü 'A Long Story' eleştirmenlerden tam not almış ve çok büyük ilgi görmüştü. 2004'te kaydedilen 2007'de piyasaya sürülen albüme, klarinetiyle Perry Robinson, kontrbasıyla Ed Schuller ve davuluyla Paul Motian destekçi olarak katkıda bulunmuştu. And If'te ise Anat Fort 10 yıllık triosuyla karşımızda. Kontrbasta Gary Wong, davulda Roland Schneider'lu trio 10 yıldır birliktelikte, fakat 'And If' onların ilk albümü. 10 parçasının Fort'a ait olduğu albüme, Fort'un eski danışmanı Paul Motian da iki besteyle destek olmuş.

Nik Bartsch's Ronin

Llyria
ECM 2178 (2010)

Müzisyenler
Nik Bartsch (p), Sha (as, bcll), Björn Meyer (b)
Kaspar Rast (d), Andi Pupato (perc)
2005'te kurulan Avrupa'nın en heyecan verici gruplarından Ronin, funk, yeni klasik ve Japon geleneksel tınılarını harmanlıyor. Llyria ekibin Zürihli piyanist ve besteci Nik Bärtsch'in önderliğinde çıkardığı üçüncü albüm. Minimal dokunuşlarla büyük etki yatmaya çalışan Nik Bärtsch Ronin, 'Stoa' ve 'Holon' albümleriyle büyük beğeni toplamıştı.

Benjamin Schaefer

Beneath The Surface
Enja 9556 (2010)

Müzisyenler
Benjamin Schaefer (p), Robert Landfermann (b),
Marcus Riecek (d)
Bu genç piyanistin triosunun melodik ve modern jazz kavramını benimsemiş bir trio olduğunu söyleyebiliriz. Bas ve davul eş değerdeki iki ortak gibiler. Üç enstrümantalist de birbirleriyle iletişim içinde doğaçlayıp müzikal seviyelerinin en üstüne çıkmayı amaçlamışlardır. 2004 yılında Benjamin henüz 24 yaşındayken, trionun ilk albümü "Shapes and Colours" çıktı ve ortalığı kasıp kavurdu. Bu sayede Benjamin Schaefer Alman jazz dünyasında adında çokça söz ettirmeye başladı. "Tremplin Jazz d'Avignon 2007" de ilk beste ödüllerini de aldıktan sonra uluslararası alanda da tanınmaya başladılar. Benjamin jazz'a geçmeden önce yoğun bir klasik eğitim almıştır. Corea, Jacques Loussier, Hans Luedemann, John Taylor gibi ustalarla çalışmıştır. Mükemmel piyanistlik, melodiye duyulan aşk, harika ekip duygusu ve Avrupa'nın geleneksel orijinal bestelerine verilen referanslar sayesinde bu albüm vazgeçilmez bir baş ucu albümü olmaya aday.
Albümdeki konuk sanatçılar; Holger Werner (clt).
Niels Klein (clt), Christoph König (vi), Stephan Braun (cello).

Joseph Tawadros

The Hour of Separation
Enja 95552 (2010)

Müzisyenler
Joseph Tawadros (ud), John Abercormbie (g), John Pattitucci (b), James Tawadros (bendir), Jack DeJohnette (d)
Mısır, Kahire'de doğmuş Joseph Tawadros, 1986'da, üç yaşındayken ailesiyle Avustralya'ya gelmiş. Büyükbabası besteci, ud ve keman virtüözü Mansi Habib'den ve amcası trompet sanatçısı Yacoub Mansi Habib'den aldığı müzikal mirasıyla birlikte, Burada müzik eğitimine başlayan Tawadros konservatuarda ud çalan tek öğrenciymiş. Udi, jazz piyanisti ve aile dostu olan Mohamed Youssef ile birlikte çalışması udun müzikal parametrelerini ve geleneksel Mısır taksiminin doğaçlama tarzını keşfetmesine neden olmuş. 2006'da, ud icrasında ileri teknikler ve uygulamalar üzerine öncü bir çözümleme ile New South Wales Üniversitesi'nden onur derecesiyle mezun olan Tawadros, aynı yıl Avustralya'nın en iyi klasik müzik sanatçıları arasından seçilerek çok saygın bir burs olan Freedman Klasik Müzik Bursu'nu alan en genç müzisyen olmuş. The Hours of Seperation, şimdiye kadar yedi albüm yayımlayan, önce Avrupa ve ardından Arap dünyası tarafından keşfedilen sanatçının Enja Records'tan çıkan ilk albümü. The Hours of Seperation Tawadros'un Mısırlı kökleriyle jazz'ı buluşuyor. Önceki albümü The Prophet'in tamamını Lübnanlı şair Halil Cibran'in şiirlerinden esinlenerek oluşturan Tawadros'un yeni albümünün ismi The Hours of Seperation da Cibran'in bir şiirinden alınmış.

Magnus Lindgren

Batucada Jazz
Enja 9554 (2010)

Müzisyenler
Magnus Lindgren (reeds /üflemeli), Kiko Continento (p), Leonardo Amuedo (g), Armando Marçal (perc)
Sebastian Notini (perc), Ney Conceiçao (b), Nils Landgren (tb), Magnum Coltrane Price (b, vo)
Grammy ödüllü Magnus Lindgren'in gerek birlikte çalıştığı geniş sanatçı yelpazesini gerekse müziğindeki derinliği referans alarak, geniş vizyonlu ve yeniliklere açık bir müzisyen olduğunu biliyorduk. Yine de yeni albümü 'Batucada Jazz'la dinleyicisini şaşırtmayı başardı İskandinav jazz'cı. Çünkü bu albümden önce müziğini hep çok sevdiği Brezilya'ya gitti ve orayı dinledi.
13 yaşında saksofon çalmaya başladığında jazz dinliyordu. Sonra Brezilya tınılarına ilgi duymaya başladı. 10 yıl önce ilk kez Brezilya'ya gitti ve aşık olduğu müziği kendi habitatında inceledi. Portekizce ve perküsyon öğrenmeye başladı. Prodüktörler Mark van den Bergh ve Trevor Wyatt'in desteği ve hatta ısrarıyla vaktiyle 'yapamam' dediğini yaptı: Hem oraya hem de kendisine ait yepyeni besteler üretti. Bu besteleri de bu albümde topladı.

Zelia Fonseca

Impar
Enja 9553 (2010)

Müzisyenler
Zelia Fonseca (g, vo), Marcio Tubino (fit, s)
Michael Kosko Koschorreck (g, man), Martin Kaelberer (p)
Davide Petrocca (b), Angela Frontera (d, perc)

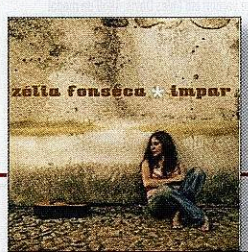

Brezilyalı şarkıcı Zelia Fonseca 2004 yılında yaptığı Aguas Iguais adlı albümünde ve yıllardır birlikte sahne aldığı duet arkadaşı Rosanne Taveras'ı kanserden kaybettikten sonra kendi adına bu albümü çıkarttı. Impar (separated) "Ayrılık" anlamında. Albüm 11 parçanın yer aldığı Brezilya pop jazz albümü. Parçaların beste ve aranjmanları sanatçıya ait. Müziğini ise sanatçı "Brezilya ritimleri ile bezeli bir tür oda müziği" olarak tanımlıyor.

Pink Martini

Joy To The World
Naive 822511 (2010)

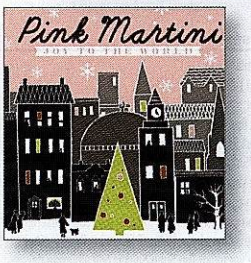

Müzisyenler
China Forbes (vo), Thomas M. Lauderdale (p)
Robert Taylor (tb), Gavin Bondy (tp), Brian Lavern Davis (d), Derek Rieth (perc), Martin Zarzar (perc), Phil Baker (b)
Timothy Nishimoto (vo, perc), Nicholas Crosa (vi), Pansy Chang (cello)
Pink Martini, ülkemizde oldukça seviten bir ekip. Her yıl en azından 2 kez bir kendilerini gösterirler. Konserleri nerede olursa olsun dolar taşar. Hatta sadece İstanbul değil, İzmir ve Ankara'da da konser verdiler. Yeni albümleri Joy to the World. Bu aslında konsept bir yılbaşı albümü. Yani daha ziyade dış pazar için hazırlanmış. Starbucks ile ortaklaşa yürütülen bir kampanya ile tanıtılıyor albüm. Starbucks müşterilerine ücretsiz olarak bir şarkı yüklemesi hediye ediliyor. Ülkemizde de bu uygulama yapılacak mı bilmiyoruz. Ancak en azından önümüzdeki iki üç hafta kadar Pink Martini ile kışın ve yeni yılın gelişini kutluyor olacağız.

Trio Elf

Elfland
Enja 9562 (2010)

Müzisyenler
Walter Lang (p), Sven Faller (b), Gerwin Eisenhauer (d)
Trio Elf'in müziği ilk albümlerinden bu yana, dinleyiciler ve eleştirmenlerce 'trionun yeni tınısı' olarak anıldı ve heyecanla karşılandı. Doğaçlamayı müziklerinin bir parçası kabul eden Trio Elf, onu drum 'n' bass, house, dubstep ve hiphop gibi çağdaş kulüp müzikleriyle besledi. İlk albümleri 'Elf' ve ikincisi '746'dan sonra 'Elfland'da da bu doğrultuda ilerleyen Trio Elf, bu albümün vokallerinde Milton Nascimento'yu konuk etti.

Michiel Borstlap

Solo 2010
GM (2010)
Michiel Borstlap (p)
Hollandalı piyanist Michiel Borstlap'in son on yıldaki performansı ve başarıları, meslektaşlarına parmak ısırtacak türden. Bugün Avrupa jazz sahnelerinin en etkin figürlerinden biri kabul edilen sanatçı, Herbie Hancock, Wayne Shorter, Gino Vannelli, Bill Bruford, Pat Metheny, George Duke, Les Paul ve Jeff Watts gibi büyük müzisyenlerle çalıştı: dünyanın dört bir yanındaki jazz festivallerinin konuğu oldu. Birçok filmin müziğini de yapan Borstlap, Hollandalı yönetmen Paula van der Oest'in Tiramisu filminin müziğiyle Hollanda film endüstrisinin büyük ödülünü de kazandı. Ama marifetleri bununla da kalmıyor: piyanist dünyanın ilk Arapça ilk operası olan Opera Avicenna'yı da besteleme ayrıcalığına sahip. sipariş Katar Emiri'nden gelmiş. On sekiz albümde yer alan, Monk albümü ile de 2009'da Edison Jazz Ödülü'nü de alan Borstlap, İstanbul'a 2010 tarihli bu yeni albümü Solo 2010 ile gelip, Borusan'da dinleyicileri ile buluştu. Konser izlenimleri bu sayımızda…

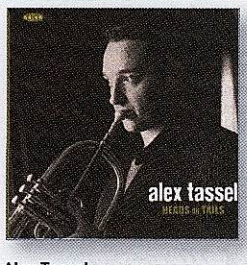

Alex Tassel

Heads or Tails
Naive 620711 (2010)
Müzisyenler
Alex Tassel (tp), Sylvain Beuf (s), Laurent de Wilde (p)
Diego Imbert (bclrt), Julien Charlet (d)
Fransız 1975 doğumlu trompetçi Alex Tassel 1994'den beri İngiltere'de yaşıyor. Kuzeni olan Fransız trompet starı Eric Le Lann ile 18 yaşında çalışmaya başlıyor. Rouen Konservatuarı mezunu olan sanatçı 1999'dan itibaren pek çok konserlerde festivallerde sahne alıyor. Hatta JP Gellis'in albümü, Sibel Köse'nin de yer aldığı The Song Seeker adlı albümde de trompeti o çalmaktadır. Kendi adına yaptığı bu yeni albümünde 1 ile 10 arasındaki parçaları akustik, 11 ile 17 arasındakiler ise elektronik sound'a sahip. Bu özellik Alex Tassel'in her iki sound'u da çok sevmesinden ileri geliyor. 2 CD'den oluşan albümdeki bestelerin tamamı Alex Tassel'e ait. Akustik CD'de 10, elektric CD'de ise 7 parça yer alıyor.

Jan Garbarek

Officium Novum – The Hilliard Ensemble
ECM 2125 (2010)

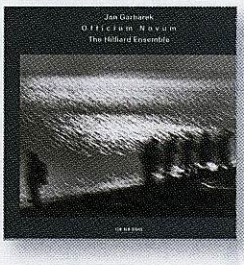

Müzisyenler
Jan Garbarek (ss, ts), The Hilliard Ensemble
1994'te ECM'in Norveçli tenor ve soprano saksofon sanatçısı Jan Garbarek ve Hilliard Ensemble'la olan işbirliği dinleyiciyi derinden etkilemişti.
Emprovizasyonlarıyla müziği adeta özgür bıraktığını hissettiren Garbarek'in üçüncü 'Officium Novum'u, doğu ve batıyı birleştirmeyi hedefliyor. Albümde Bizans chant'ları, Ermeni rahip- besteci Komitas Vardapet'in eserleri de yer alıyor. Guardian'dan Fiona Maddocks'un albüm için dediği gibi: "Bu baharatlı tatlar katılmış, başarılı bir tarif. Eğer daha önce beğendiyseniz, bu sefer de beğeneceksiniz".

Stephan Micus

Bold As Light
ECM 2173 (2010)

Müzisyenler
Stephan Micus (kanun (zihter), sakuhaçi, vo)
Stephan Micus, çaldığı sayısız enstrümanla çok derin ilişki kuran, bestecilikle icracılığı birbirinden ayırmayan bir müzisyen. Müzikle olan ilişkisinde verili seslerle yetinmeyip, durup dinlenmeden ses keşfine çıkıyor. Bu nedenle dünyanın pek çok bölgesinden Asya, Afrika'dan yerel ve unutulmakta olan, hatta müzelerde sergilenen enstrümanlar Micus'un ellerinde yeniden hayat buluyor. Micus seyahatlerinde yerel müzisyenlerden dersler alıyor. Doğaçlama yoluyla enstrümanlar arası şaşırtıcı bir uyum yakalıyor. Micus'un yeni albümü 'Bold as Light'in başkahramanları: Laos bölgesinden 'raj nplaim' (bambudan yapılmış 'free-reed' bir kamış), Japonya'dan 'nohkan' (bambu flüt) ve elbette Micus'un çıkardığı sesler. Bu albümle ECM kataloğunda 19 albümü biriken Micus, her yeni projede söylenmemiş sözleri bulup çıkarıyor.

Asa

Beautiful Imperfection
Naive 221114 (2010)

Müzisyenler
Asa (vo, g)
Nijerya'da büyüyen muhalif müzisyen 'Beautiful Imperfection' ismini verdiği ikinci albümünde güzellik ve kusur kavramları için besteler yapıyor. 2007'deki ilk albümünden bu yana değişik bir içerikle bu yeni çalışmasında 12 parçaya yer veriyor.

Mina Agossi

Just Like A Lady
Naive 620411 (2010)

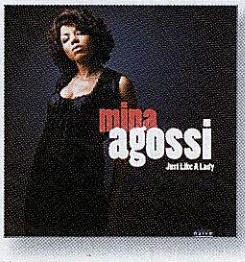

Müzisyenler
Mina Agossi (vo), Eric Jacot (b), Ichiro Once (d),
Bachir Sanogo (perc)
Köklerini Fransa ve Kuzey Afrika'dan alan başarılı şarkıcı Mina Agossi, ilk albümünü 90'ların ortasında çıkardı. O tarihten bu yana yaptığı her işle eleştirmenler tarafından 'hep bir öncekinden daha iyi' şeklinde değerlendirildi.
Albümlerinde eşlikçi olarak kontrbas, bas ve davul kullanan Agossi, dokuzuncu albümü Just Like a Lady'de enstrümanlarına steel drum, klavye ve gitar da ekledi. Just Like a Lady Mina Agossi'nin kendi bestelerinin yanı sıra Lennon, Mc Cartney (And I Love Her), Antonio Carlos Jobim (Waters of March) gibi bestecilere de ev sahipliği yapıyor. Agossi bir kaç albümdür sürdürdüğü geleneğe Just Like a Lady'de de sadık kalarak bir Jimi Hendrix bestesi (Burning of the Midnight Lamp) seslendiriyor. Albümün konukları, Phil Reptil (keyb, g), Andy Narell (steel pans), Daoud David Williams (perc).

Charlie Mingus

Tijuana Moods
Sony 94392 (2010)

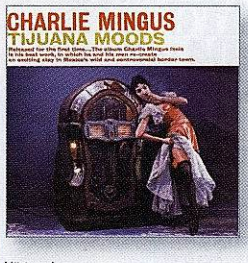

Müzisyenler
Jimmy Knepper (tb), Clarence Shaw (tp), Shafi Hadi (as, ts)
Bill Triglia (p), Charles Mingus (b), Danny Richmond (d)
Ysabel Morel (vo), Frankie Dunlop (castanets),
Lonnie Elder (ses)
Usta kompozitör, müzisyen Charles Mingus, kendisinin de en iyi çalışmalarından biri olarak değerlendirdiği 1957 yılına ait "Tijuana Moods" 2 CD olarak yeniden basımı ile karşınızda. İlk kez 1957'de piyasaya çıkan albüm, ikinci kez 1962'de, daha sonra 1996'da ve şimdi de 2010 baskısıyla gerçek bir değer olduğunun belgesi olarak sunulmakta. İlk CD'de 9, ikinci CD'de ise 13 parça yer alıyor.

Miles Davis

Bitches Brew
Sony 51502 (2010)

Müzisyenler
Miles Davis (tp), Wayne Shorter (ss), Bennie Maupin (bclt)
Chick Corea (p), John McLaughlin (g), Dave Holland (b)
Harvey Brooks (b), Lenny White (d), Jack DeJohnette (d)
Don Alias (congas, d), Juma Santos (credited as "Jim Riley")
(shaker, congas), Larry Young (p), Joe Zawinul (p)
Billy Cobham (d), Airto Moreira (perc)
1950'de "Birth of the Cool" albümüyle jazz'in yön değiştirmesine yardım etti Miles Davis. 1959'da modal unsurların önde olduğu Kind of Blue ile devam etti. Daha sonra 1970'de "Bitches Brew" ile kaotik, çılgın doğaçlamaların yer aldığı, psychedelic rock diye tanımlanan o karmaşık dönemini de tamamlamış oldu. Bunlar arasında "Bitches Brew" sürekli incelenen, tekrar tekrar yayımlanan bir eserdir. Bu defa "40. yayınlanma yılı" nedeni ile yeni ambalajı ile tekrar piyasada. Bu kez içinde 1969 Kasımında Copenhag'daki konserin canlı DVD'si ve 2 CD de ekinde olmak üzere gerçek bir "koleksiyoncu" parçası olmuş.

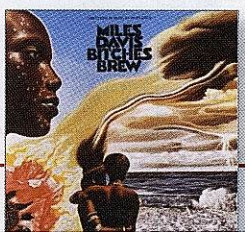

Chris De Burgh

Moonfleet
Sony 43432 8 (2010)

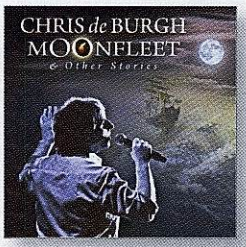

Bir 18. yüzyıl destanı olan ve bugüne dek sayısız yapıta ilham vermiş Moonfleet öyküsü, 1898 yılında yazılmış. Bugüne dek bir film, iki televizyon dizisi, bir tiyatro ve bir radyo oyunu olarak sanatseverlerle buluşan bu enfes eser, Chris de Burgh'un bu albümünde daha da görkemli bir çehreye sahip oluyor.
Sanatçının üstün müzikal yeteneklerini bir kez daha gözler önüne serdiği bu müthiş yapıt, yalnızca Chris de Burgh gibi deneyimli ve çizgi üstü bir müzisyenin altından kalkabileceği bir proje olarak göze çarpıyor. Bütün şarkıların içerikleriyle birbirine bağlı olduğu bu sürükleyici albüm, dinleyicilerini duygu dolu bir maceraya çağırıyor. 18 şarkılık bir işitsel film niteliğindeki Moonfleet bölümünün ardından, diğer hikâyelerin anlatıldığı Other Stories bölümüyle taçlanan bu 24 parçalık muhteşem albüm, koleksiyonerlerin arşivinde muhakkak bulunmalı!

Beady Belle

At Welding Bridge
Jazzland 47580 (2010)

Müzisyenler
Beady Belle (vo), Geir Sundstøl (country g), Bjørn Lier (rythm g), David Wallumrød (org, wurlitzer, clavinet, p), Jørn Øien (grand p), Tommy Kristiansen (slide g).
Büyüleyici sesli Beate S. Lech'in vokalistliğini yaptığı, daha

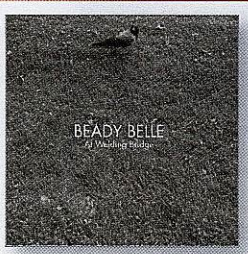

önce de ülkemize adım atmış olan Norveçli Beady Belle, 2010 yılında çıkardığı yeni albümüyle 31 Aralık'ta Ghetto'da konser verdi. Ardından albümü de piyasaya çıktı. Yayınlamış olduğu 5 albümde, jazz, country, soul, drum'n bass gibi eski ve yeni bir çok farklı tarzı bir araya getiren ve sonuç olarak ortaya şiirsel sözler ile destekli modern bir nu-jazz sound'u çıkaran Beady Belle, hayranlarına 12 yeni parçayla sesleniyor.

Ray

Rare Genius
Concord 32195 (2010)

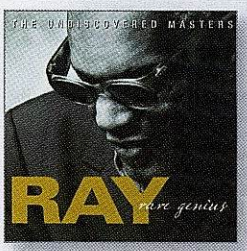

Concord Records plak şirketi efsanevi isim Ray Charles'in 80. yaş günü anısına hayranlarına özel bir hediye olarak 'Rare Genius: The Undiscovered Masters' isimli bir albüm yayınladı. Daha önce hiç yayınlanmamış kayıtlardan oluşan repertuarda Ray Charles'in diğer bir ikon isim olan Johnny Cash ile seslendirdiği bir duet de bulunuyor. 40 yıllık demolar ve yayınlanmamış kayıtlar arşivinden bir araya getirilen Rare Genius, sanatsal bakış açısı, stilistik eser seçimi ve de Charles'in duygu zenginı unutulmaz sesi ile onu ölümsüz kılan bir efsane olarak bize hatırlatıyor. 70, 80, ve 90'lardan seçilen 10 şarkıdan oluşan bu muhteşem CD, Ray Charles efsanesinin piyanosunda R&B/soul, pop, country ve gospel'i başdan aşağıya sergilediğini gösteriyor. 2004 senesinde Genius Loves Company albümü ile Grammy Ödüllü'ne layık görülen Ray

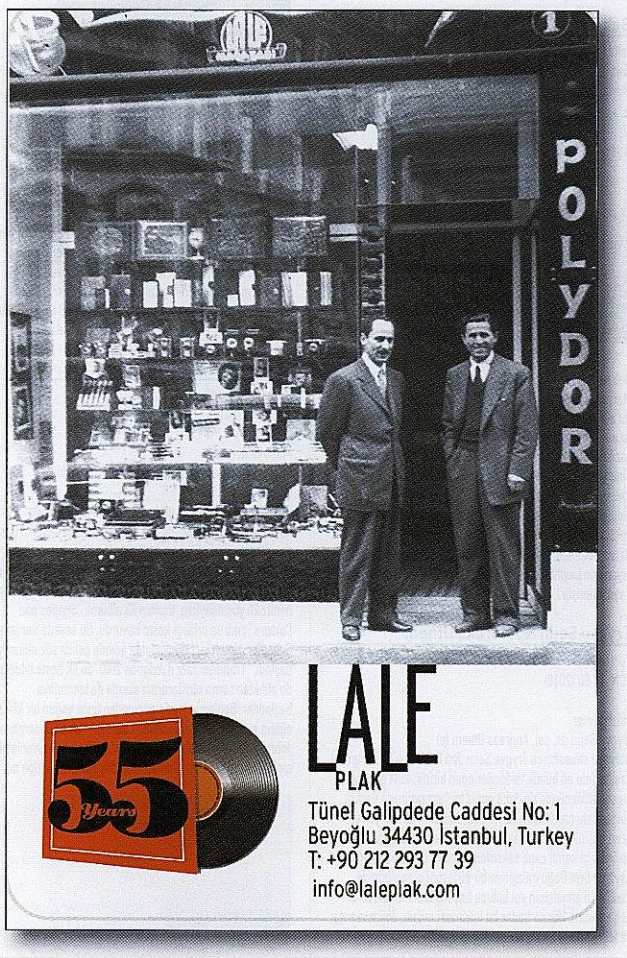

Charles ve Concord. 'Rare Genius' ile bu başarısını tekrartamaya hazırlanıyor diyebiliriz.

Freddie Cole

Freddie Cole Sings Mr. B
HighNote 7214 (2010)

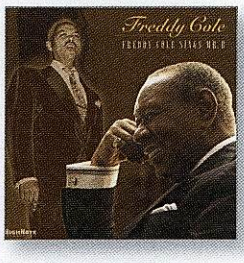

Müzisyenler
Freddy Cole (vo), John DiMartino (p), Elias Bailey (b), Curtis Boyd (d), Houston Person (s)
Jazz dünyasının büyük isimlerinden Billy Eckstine'e olan hayranlığını, dostu ve yön gösterici kabul ettiği arkadaşına adamış olduğu yeni albümüyle Freddy Cole piyasada. Usta sanatçı eski arkadaşına adadığı 12 parçadan oluşan albüm ile ona teşekkürlerini sunuyor.

Kenny Burrell

Be Yourself
HighNote 7208 (2010)

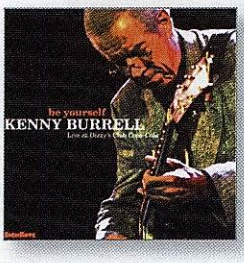

Müzisyenler
Kenny Burrell (g), Tivon Pennicott (flt, ts), Benny Green (p), Clayton Cameron (d)
Sağolsun High Note günümüzde yaşayan jazz büyüklerini unutmuyor, onlara hala ustalıklarını taşıyacak albümler yapmalarına imkan sağlıyor. New York'da Lincoln Jazz Center'ın içindeki Dizzy's Cola Cola Kulübündeki 9 Eylül 2008 tarihindeki konserinin canlı kaydını harika bir piyanist olan Benny Green, bascı Peter Washington ve o zamanlar henüz 24 yaşında ve hiç kimsenin henüz tanımadığı bir genç olan flütçü ve tenorcu Tivon Pennicott ile kaydetmişler. Albümde 10 parça yer alıyor.

Joey de Francesco

The Music of Michael Jackson
HighNote 7215 (2010)

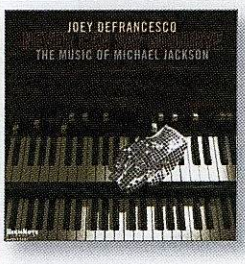

Müzisyenler
Joey DeFrancesco (tp, p, org), Paul Bollenback (g), Pat Bianchi (keyb), Byron Landham (d), Carmen Intorre (perc)
Albüm adından anlaşılacağı üzere popun kralı Michael Jackson'ın müziği ile ilgili gibi görünüyor ise de Joey DeFrancesco dinleyicisine kolay dinlenebilir görünmekle birlikte eğlenceli ama yoğun, virtüozitesi yüksek, kaliteden ödün verilmemiş, doğaçlaması çok, harika bir albüm ortaya koymuş. 9 Michael Jackson parçasının yorumlandığı albüm yeni kuşak dinleyiciye taze bir renk ve yeni ve farklı bir yaşamı göstermesi açısından başka bir öneme de sahip.

Houston Person

Moment To Moment
HighNote 7217 (2010)

Müzisyenler
Houston Person (ts), Randy Johnston (g), Terell Stafford (tp) John Di Martino (p), Willie Jones III (d)

Hard bop severlere hararetle önerilecek bu albüm 11 popüler parçayı kapsıyor. 40 yıldır piyasada olan Houston Person, bu harika sanatçı hala ne cevherlere sahip olduğunun da bir hatırlatmasını yapıyor gibi.

Steve Turre

Delicious and Delightful
HighNote 7210 (2010)

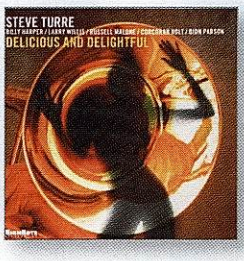

Müzisyenler
Steve Turre (tb), Billy Harper (ts), Larry Willis (p), Dion Parson (d)
Çok az tromboncu Steve Turre'ye benzer. Teknik üstünlüğünedeniyle bütün dergilerdeki anketlerin hep tepesinde yer almıştır. Aynı zamanda deniz kabuğu gibi sıradışı enstrümanları çalmadaki üstün kabiliyeti başka bir dersin konusudur. HighNote etiketi ile çıkardığı 4. albüm olan bu çalışmasında 9 parçayı kendisi gibi harika müzisyenlerle yorumlamışlar.

Danilo Rea At Schloss Elmau

Piano Works X
ACT 9759 (2010)

Müzisyenler
Danilo Rea (p)
1957 doğumlu İtalyan piyanist Danilo Rea'nın solo piyano çalışması. 11 parçanın yer aldığı albüm Schloss Elmau'da kaydedilmiş ve 1999'da zamanından önce ölen pekçok okul kitabında şarkıları hala yer alan Fabrizio De Andre adındaki şarkıcı ve şarkı sözü yazarına ithaf edilmiş.

Youn Sun Nah

Same Girl
ACT 9024 (2010)

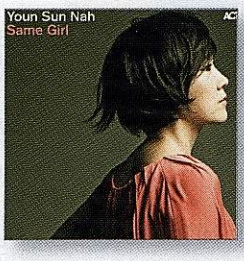

Müzisyenler
Youn Sun Nah (vo, kalimba), Ulf Waenius (g), Lars Danielsson (b, cello), Xavier Desandre-Navarre (perc)
Dikkat çekici Güney Koreli şarkıcı Youn Sun Nah albümünün açılış parçası olarak bir jazz standardını seçmiş. My Favorite Things. Sanmayın ki parçalar hep böyle. Metallica parçası Enter Sandman bile yorumlanmış bu ilginç şarkıcı tarafından. Kore geleneksel parçaları dahi var. Vokal severlere mutlaka öneriyoruz.

Mindi Abair

In Hi-Fi Stereo
HighNote 31837 (2010)

Müzisyenler
Mindi Abair (as, vo), James E. Gadson (d), Reggie McBride (b), Randy Jacobs (g), Stephen "Stevo" Theard (arr, keyb), Rex Rideout (Wurlitzer, keyb), Cassandra O'Neal (B3 Org) Lee Thornberg (tp, tb), David Woodford (ts, bs)
Konuk sanatçılar; Bud Harner (ride cymbal), Ryan Collins (vo), David Ryan Harris (g, vo), Michael White (d), Smitty Smith (b), DeWayne Swan (B3 Org), Jamey Tate (d), Jay Gore (g), Jessi Collins (vo), Lalah Hathaway (vo), Phil Parlapiano (Rhodes, Arp Keyboard, Org), Lance Abair (B3 Org), Rodney Lee (B3 Org).
10 yıldır hem Türkiye'de hem de dünya piyasalarından izlediğimiz başarılı saksofoncu ve söz yazarı Mindi Abair Rhythm and Blues, Funk ve Soul müziğin altın yıllarına 60'lar, 70'lere geri bir bakış yaparak bir dönem müziği yapmayı hedeflemiş. O dönemin albüm kapaklarında en önde gördüğümüz "Hi-Fi Stereo" adını da albümüne ad yapmış. Albümde yer alan 11 parçanın 9'u kendisine ait. Eğlenceli ve keyifli bir albüm.

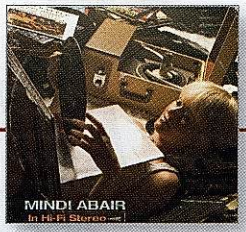

Jeff Lorber Fusion

Now Is The Time
HeadsUp 32029 (2010)

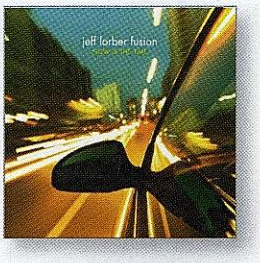

Müzisyenler
Jeff Lorber (keyb, g), Irene B (vo), Frankie Biggz (vo)
Paul Jackson Jr. (g), Randy Becker (flg),
Jimmy Haslip (b), Vinnie Colaiuta (d), Jimmy Branly (perc)
Klaviyeci Jeff Lorber jazz fusion olarak bilinen müziğe 1970'lerin sonlarında katılan müzisyenlerden. Lorber daha sonraları adından "fusion'ı düşürdü. Çünkü zaman içinde fusion adı "çağdaş jazz" olarak günümüz müziğinin yerini aldı. Albümde yer alan müzisyenlere bakınca günümüz müziğinin önde gelen isimlerinin olduğunu da hemen görmek mümkün. Ayrıca bol konuklu albümde yer alan diğer sanatçılar; The Blood Sweat & Tears Horn; Tony Maiden (g), Eric Marienthal (as, ss), Alex Al (b), Lil'John Roberts (d), Lenny Castro (perc), David Mann (horn sec), Michael Thompson (g), Larry Koonse (g), Tom Timko (flt), Steve Jankowski (flg), Dave Weckl (d).

David Benoit

Earthglow
HeadsUp 31975 (2010)

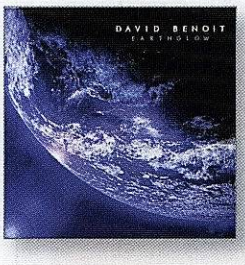

Müzisyenler
David Benoit (p), Pat Kelly (g), Tim Weisberg (flt), Jeff Kashiwa (as, ts), Rick Braun (tp, flgh), David Hughes (b) Jamey Tate (d), Brad Dutz (perc)
1977'den bu yana kayıtlar yapan piyanist David Benoit çağdaş bir jazz piyanisti olarak geniş kariyerinde 25 solo piyano eseri vermiştir. 80'lerde kaydettiği "This Side Up", Grammy'ye aday gösterilen Every Step of the Way ve Freedom at Midnight bu türün klasikleri arasında gösterilmektedir. 11 parçanın yer aldığı Erathglow ise David Benoit, jazz ve piyano müziği sevenlere heyecan verici yeni ufuklar keşfetmek için bir davetiye…

Rod Stewart

Fly me To The Moon Vol.5
Sony Music 72092 (2010)

Rod Stewart'tan hayranlarını sevindirecek bir toplama albüm. "Fly Me To The Moon" The Great American Songbook, Volume V" müzik marketteki yerini aldı. Yaklaşık 50 yıllık sanat hayatında, 250 milyon satış rakamına ulaşabilen tek sanatçı olan Rod Stewart, The Great American Songbook albüm serisinin 5.'si ile en güzel şarkıları tekrar sevenleriyle buluşturuyor. Cole Porter, Johnny Mercer, Henry Mancini gibi birbirinden önemli müzisyenlerin şarkılarının yer aldığı albümün ilk versiyonunda "That Old Black Magic", "Beyond the Sea", "What a Difference a Day Makes", "I've Got You Under My Skin","I Get A Kick Out of You", gibi şarkılarla toplam 12 şarkı yer alırken, albümün delüks boxset versiyonunda ise 6 bonus şarkı bulunuyor.

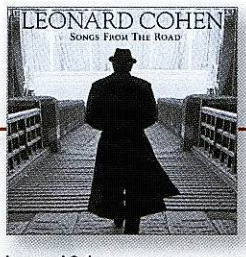

Leonard Cohen

Song from the Road
Sony Music 76839 (2010)
Efsanevi müzisyen Leonard Cohen 2008 yılında başladığı ve 15 yıl aradan sonra ilk turnesi olan konser serisi kapsamında ülkemizi ziyaret etmişti. Kanada'dan Amerika'ya, İsveç'ten Almanya'ya sanatçının en beğenilen performanslarından oluşan "Songs from The Road" adlı bu çok özel bir albüm, high definition özelliği ile BluRay ve CD + DVD'lik 5.1. Surround Sound özelliği ile canlı bir albüm olarak farklı formatlarda Sony Music etiketi ile piyasada. Albümde sanatçının Glasgow'daki Bird On The Wire, Londra'daki Chelsea Hotel, Helsinki'deki The Partisan ve Kaliforniya'daki Hallelujah performansları gibi Cohen'in 2008 ve 2009 yıllarındaki 12 şarkı kaydı yer alıyor.

Antonio Carlos Jobim

Stone Flower
Sony 76622 (2010)

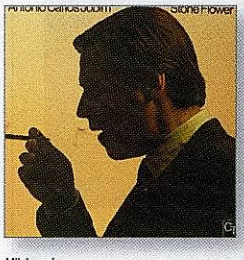

Müzisyenler
Antonio Carlos Jobim (p), Harry Lookofsky (vi), Joe Farrel (ss), Urbie Green (tb), Hubert Laws (flt), Ron Carter (b), João Palma (d), Everaldo Ferreira (conga)
16 yıl önce hayatını kaybeden Brezilya müziğinin en büyük efsanelerinden Antonio Carlos Jobim, şu an hala güncelliğini korumakta olan Bossa Nova stilinin yaratıcısı olarak anılıyor. Besteci, aranjör, şarkıcı, piyanist ve gitarist kimliğiyle çok yönlü bir müzisyen portresi çizen ve doğal bir yetenek olarak adlandırılabilecek Antonio Carlos Jobim, en efsanevi kayıtlarından biri olan "Stone Flower" ile yeniden meraklılarının karşısında. 70'li yıllara damgasını vuran bu çok özel albümün yeni versiyonunun en keyifli sürprizi ise, "Brazil" isimli şarkının daha önce hiç yayınlanmamış olan alternatif bir versiyonunun da bu kayıtta yer alması.

Chet Baker

She Was Too Good To Me
Sony 68302 (2010)

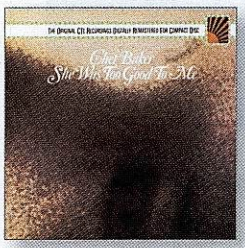

Müzisyenler
Chet Baker (vo, tp), Paul Desmond (as), Hubert Laws (flt), Romeo Penque (flt, clt), George Marge (afflt, obua), Bob James (p), Ron Carter (b), Jack DeJohnette (d), Steve Gadd (d)
Jazz'in gelmiş geçmiş en büyük müzisyenlerinden olan Chet Baker yeni ambalajı, eski kayıtları ile karşınızda.
Onun yorumu ile birer jazz standardına dönüşmüş bu muhteşem parçaları bir kez daha onun trompetinden dinlemek, arşivlerinde henüz olmayanlar için büyük bir fırsat.

Hubert Laws

Morning Star
Sony 68332 (2010)

Müzisyenler
Hubert Laws (flt), John Tropea (g), Gloria Agostini (harp) Garnett Brown (tb), Bob James (p), Dave Friedman (vib, perc), Billy Cobham (d), Ralph MacDonald (perc)
70li yıllarda ilk kez kaydedilmiş olan bu albüm hepsi birer efsane haline dönüşen diğer müzisyenleri ile birlikte tekrar piyasada. Koleksiyonlarında hala olmayanlara duyurulur.

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

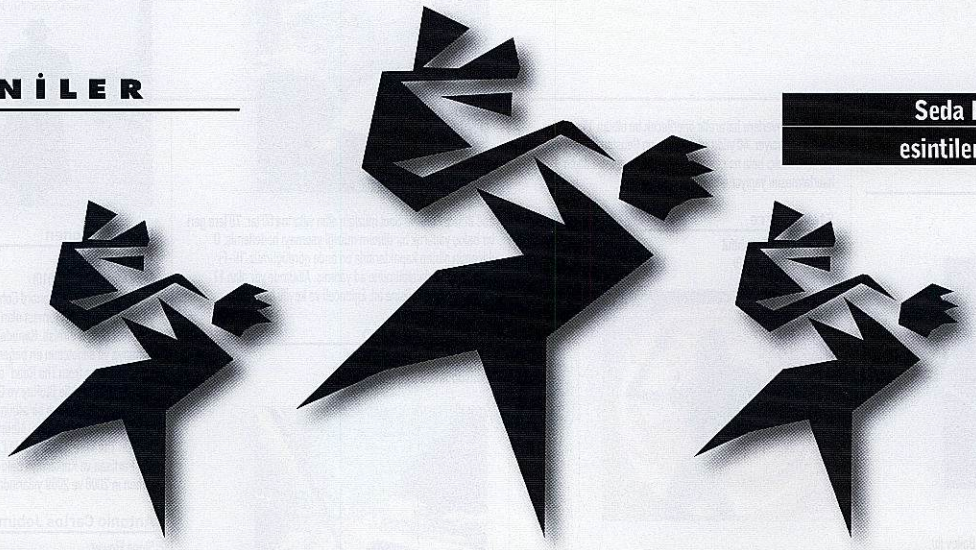

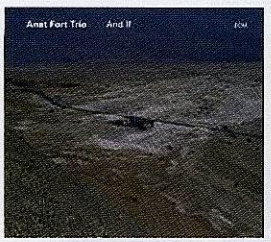

Anat Fort Trio (p)
And If
ECM

Mason Brothers (tp, tb)
Two Sides One Story
Archival

Cassandra Wilson (vo)
Silver Pony
Blue Note

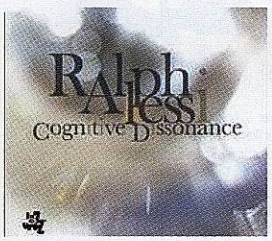

Ralph Alessi (tp)
Cognitive Dissonance
CAM Jazz

Michael Formanek (b)
The Run & Spare Change
ECM

Marc Ribot (g)
Silent Movies
PI

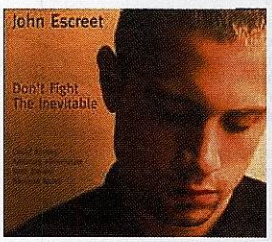

John Escreet (p)
Don't Fight the Inevitable
Mythology

The Dave Liebman (s) Group
The Music of Ornette Coleman
Jazzwerkstatt
James Moody (ts)
Moody 4B
IPO

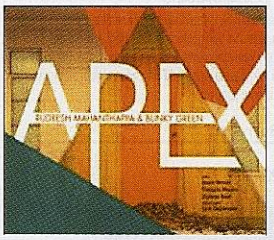

Rudresh Mahanthappa/ Bunky Green (as)
Apex
PI Recordings

Francis Albert Sinatra (vo) & Antonio Carlos Jobim (vo, g)
The Complete Reprise Recordings
Concord

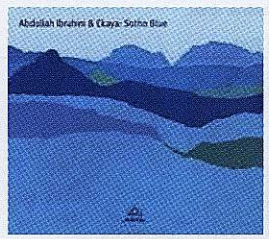

Abdullah Ibrahim (p) & Ekaya
Sotho Blue
Intuition

Mary Halvorson (g) Quintet
Saturn Sings
Firehouse

Oleg Kireyev (ts) / Keith Javors (p)
Rhyme & Reason
Inarhyme

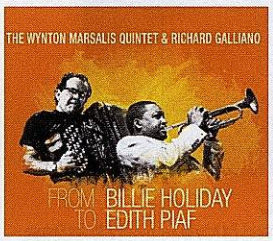

Wynton Marsalis (tp) Quintet & Richard Galliano (acc)
From Billie Holiday to Edith Piaf
Wynton Marsalis Enterprises

Nik Baertsch's (p) Ronin
Lyria
ECM

Charles Lloyd (s) Quartet
Mirror
ECM

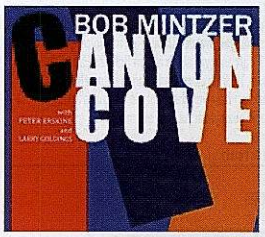

Bob Mintzer (sax)
Canyon Cove
Pony Canyon

Amina Figarova (p)
Sketches
Munich

Jane Monheit (vo) Trio
Home
Emarcy

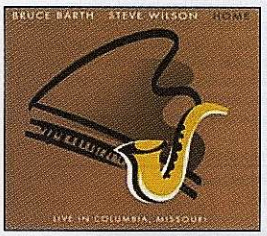

Bruce Barth (p) & Steve Wilson (s)
Home: Live in Columbia, Missouri
We Always Swing

Jan Garbarek (s) / The Hilliard Ensemble
Officium Novum
ECM

Liam Sillery (tp, flghrn)
Phenomenology
OA2

The Bad Plus
Never Stop
E1

Roland Vazquez (comp, cond)
The Visitor
RVD

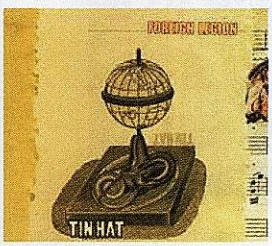

Tin Hat
Foreign Legion
Bag

Denys Baptiste (s)
Identity by Subtraction
Dune

Wyatt (vo) Atzmon (s) Stephen (vi)
For the Ghosts within
Domino

Dave Liebman (s) Trio
Lieb Plays the Blues a la Trane
Daybreak/Challenge

Gilad Atzmon (s) & the Orient House Ensemble
The Tide Has Changed
Harmonia Mundi

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

FERİT ODMAN

Bu senenin ilk Körleme'sini, ilk albümü Nommo'nun piyasaya sürüldüğü gün Ferit Odman'ın evinde gerçekleştirdik. Ferit Odman jazz müziğinin geleneklerine ve klasik sound'una tutkun genç ve başarılı bir davulcudur.

DAVE LIEBMAN

Homage to Coltrane
1987/Mesa/Bluemoon
India – J. Coltrane

Jim McNeely (p)
Jim Beard (synth)
Eddie Gomez (b)
Mark Egan (eb)
Bob Moses (d)
Adam Nussbaum (d)
Cars Visentin (obua)

Trilok Gurtu gibi geldi bana davul. Tam bir davul seti gibi değil o yüzden belki. Trilok Gurtu'nun böyle bir elektronik davul seti vardır. Davulcudan konuşacak olursak eğer tam bir davulcu gibi de değil aslında. Garip biraz. Başta tabla çaldı sonra davula geçti diye düşünüyorum. Pek benim dinlediğim tarzda bir müzik değil. Elektrik bas var mesela bu müziğin içinde. Genelde benim dinlediğim 50'li, 60'lı yıllar aslında. Basçı Jaco Pastorius'dan etkilenmiş gibi gözüküyor. Jaco da olabilir bu. Synth çalan müzisyende Chick Corea havaları var. Saksofoncu Dave Liebman. Evet, kendi solosunda konuşturdu Dave Leibman. Davulcunun perküsyon ile karışık bir seti var. Hint etkileşimli oriental jazz çalıyorlar gibi (gülüyor). Dave Liebman'ın solosu çok yükseltti müziği ama synth solo pek hitap etmedi bana.

Dave Liebman. Homage to Coltrane albümü.

Jim McNeely hocamdır. Bob Moses'ı da çok severim aslında. Can Kozlu'nun da yakın arkadaşıdır. Onun sayesinde tanışmıştık. Çok önemli bir de kitabı var. Çok uzun süredir böyle tür müzik dinlemiyorum açıkçası.

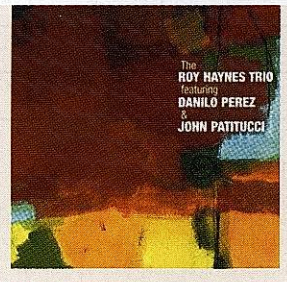

ROY HAYNES

The Roy Hynes Trio
2000/ Verve
Dear Old Stockholm – Swedish Folk Song

Roy Haynes (d)
Danilo Perez (p)
John Patitucci (b)

Parça Dear Old Stockholm. Çok sevdiğim bir parça. Bu parçanın melodisi burada çok daha güzel çalınabilirdi. Piyanist Latin etkileşimli birisi. Tanıdık bir piyanist. Danilo Perez albümü olabilir bu. Yani aslında bir jazz standardını böyle çalabilecek kişi bir tek Danilo Perez olabilirdi! Hemen ilk chorus'da oktavlı Latin cümlelere başladı. Basçı harika çalıyor. Bas soloyu çok beğendim. Çok albümü yok bende Danilo'nun. Davulcu yaşlanmış "baba"lardan biri. Roy Haynes olabilir. Yaşlanmış bir Roy Haynes tabii bu. Sürekli yaptığı "triplet"leri çalıyor. Ama bu "triplet"leri gençliğinde çok daha "smooth" çalıyormuş. Roy Haynes'in en iyi performanslarından biri değil tabii . Belli bir yaşa gelince durum değişiyor, yapmak istediği şeyi duyuyorsun ama tam istediği gibi çalamıyor bazen mesela. Basçı harika bir basçı.

Roy Haynes Trio!

Bende olmayan bir albüm bu. 99'da yayınlanmış. 75 yaşındayken. Zaten 75. yıl kutlaması olarak çıkarılmış. Gene de konuşturmuş davulunu tabii ki. Ama John Patitucci kendini aşmış burada bence. Danilo Perez'in Claus Ogermann aranjmaları çaldığı albümü beğenerek dinliyorum. Orada Lewis Nash ve Christian McBride gibi çok sevdiğim isimlerle çalıyor.

TONY WILLIAMS

Angel Street
1989 / Blue Note
Dreamland – Tony Williams

Tony Williams (d)
Charnett Moffett (b)
Bill Pierce (s)
Wallace Roney (tp)
Mulgrew Miller (p)

Makine gibi bir davulcuyla karşı karşıyayız! (gülüşmeler) Bir "fade in" ile girdi parça. Intro kısmı hayli uzun sürdü. Çok sıkıcı bir melodisi var parçanın. "Drum machine" gibi bir davul. Bazı geçişler çocuksu hatta. Bir plakta duysam geçerim bu parçayı mesela ben. Bir müziğin insanı içine çekmesi lazım. Derinlik yok yani burada. Bazı "West Coast" müzisyenlerinin albümü gibi. Bob Berg'e benzettim saksofoncuyu. Onun böyle garip albümleri olabiliyor. Davulcuyu anlamak ise mümkün değil.

Makine gibi çalıyor, hep aynı ritimde. Piyanistin solosu çok güzel. Tony Willams falan mı bu davulcu acaba? Onun böyle enteresan zamanları vardır ya? Mulgrew Miller'dan çıkardım ben bunu. Soloda anlaşıyor bir şeyler. Saksofoncu Bill Pierce olması lazım. Trompette de Wallace Roney. Parça Tony Williams'ın mı? Aslında onun Pee Wee adlı parçasını çok beğenirim. Mulgrew ile 2 sene aynı odadaydık, artık lick'lerinden tanıyorum hemen.

Tony Williams bu değil tabii, Herbie Hancock'lu dönemine baktığımız zaman ikisi arasında büyük fark var.

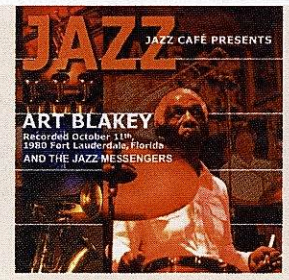

ART BLAKEY

Jazz Cafe Presents Art Blakey and the Jazz Messengers
2006 / Synergie / Compilation

Art Blakey (d)
Wynton Marsalis (tp)
Bill Pierce (ts)
Bobby Watson (as)
James Williams (p)
Charles Fambrough (b)

Art Blakey tabii. Hayatta en sevdiğim adamlardan birisi. Max Roach 1, Art 2, Philly Joe Jones 3 numaradır benim için. Dinamiklerin güzelliğine bakın. Son gruplarından biri bu.

Wynton'lı grup. Bu parçanın olduğu bir albüm var bende. Hızlanıyor bazı yerlerde. Art Blakey'nin son zamanları. Mulgrew ile çaldığı zamanlar olabilir. Parçanın ismi Free for All. "Live" bir albüm bu. Art Blakey, Mulgrew ile çaldığı dönemde kulakları duymadığı için o kadar yüksek çalıyormuş ki. Piyano da ya Mulgrew var ya da James Williams.

Jazz Cafe Presents Art Blakey and the Jazz Messengers albümü. Bir compilation albüm bu.

Benim 2. albümüm de yer verdiğim bir parçayı da çalmışlar bu albümde. James Williams için bir tribute olarak albüme koyduğum Soulful Mr. Timmons...

Harika bir körleme oldu. Çok teşekkürler.

Ben de teşekkür ederim.

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

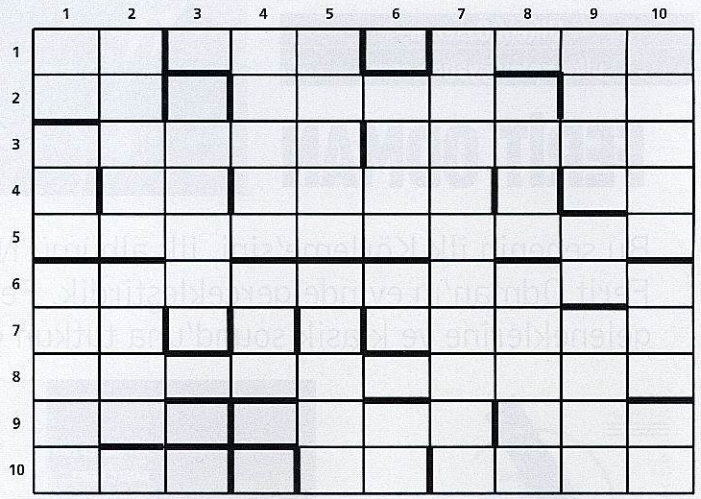

Soldan sağa:

1-Bir John Patitucci albümü: _____ the Corner/Swing döneminin önemli şarkıcılarından: _____ Calloway (1907-1994)/Bir Pat Metheny-Ornette Coleman kaydı: Song _____/Bir Sonny Rollins albümü: Way Out _____.

2-Bir Return to Forever-Chick Corea albümü: _____ Mystery/Do notasının harf karşılığı/Ellington-Strayhorn klasiklerinden: _____ Doll/ Gitarist Wayne Krantz'in bir albümü: Long to _____ Loose.

3-Minimalizm akımının ve günümüzün önemli bestecilerinden birinin soyadıdır/Louis Jordan'ın Tympany Five isimli grubuyla yaptığı parçalardan biridir.

4-Mi notasının harf karşılığı/John Coltrane'in görece az tanınan bir kaydı/Üçlü anlamındaki terim (tersi)/La notasının harf karşılığı/Kind of Blue'nun açılış parçası: _____ What.

5-Gitarist Steve Khan'ın bir albümü.

6-San Francisco Dixieland akımının öncülerindendir.

7-Meşhur bir Burt Bacharach bestesi: Walk _____ By/Bir modern caz klasiği: _____ Love Supreme/Miles Davis ve Nat King Cole tarafından seslendirildikten sonra, caz standardına dönüşen bir Victor Young bestesi: When _____ Fall in Love/Bir Archie Shepp kaydı: Three for a Quarter, One for _____ Dime (1966)/1933 yılında sahnelenmeye başlayan Broadway müzikali Roberta'da yer alan ve caz standardı olmuş bir Jerome Kern bestesi: _____ Gets In Your Eyes.

8-Hubert Laws'un bir albümü.

9-Wayne Shorter'in 1965 albümünün kapağında 've saire' anlamındaki bu kısaltma yer alır/Dizzy Gillespie'nin 1955 tarihli albümlerinden biri/Piyanist Kenny Werner'ın ses, yaylılar ve tahta nefesliler için yazdığı bestelerden oluşan 2010 kaydı: No Beginning, No _____.

10-Rahsaan Roland Kirk'ün en önemli kayıtlarındandır: Rip, _____, and Panic/Basçı Drew Gress'in 2005 albümü: _____ Black Butterflies/Latin cazın önemli şahsiyetlerinden Cal Tjader'ın son grubuyla yaptığı kayıtlardan biri: Gozame! Pero _____/Bir Bill Frisell kaydı: Before We Were _____ (tersi).

Yukarıdan aşağıya:

1-Bir Hoagy Carmichael bestesidir: Georgia _____ My Mind/İlk kez 1936'da, Bob Hope tarafından seslendirilmiş bir Vernon Duke – Ira Gershwin klasiği: I Can't _____ Started/Davulcu Dave Weckl'ın bir albümünün açılış parçasıdır: _____ of Inspiration.

2-Nik Bärtsch'ın bir albümü (tersi)/Grubun adını tamamlayın: Nils Landgren Funk _____/Bir Weather Report albümü: _____ Sing the Body Electric.

3-Bir Yuseef Lateef albümü: A Flat, G Flat and _____/Michael Franks'in bir albümünün başlığında bu kelime geçer/Laurindo Almeida'nın First Concerto for Guitar & Orchestra kaydında bir bölüm/Duke Ellington adıyla geçen ancak klarinetçi Barney Bigard tarafından yazılmış olduğu düşünülen parça: _____ Jam Blues/Zamanında, cazın yönüyle ilgili olarak tartışmaya sebebiyet vermiş olan, enstrümantal pop tarzında çalan bir müzisyen: Kenny _____.

4-Brezilya kökenli bir müzik türü (tersi)/New Orleans cazının öncülerinden: _____ Ory (1886-1973)/1928 doğumlu bir caz standardı: Softly As in _____ Morning Sunrise (Romberg/Hammerstein)/Count Basie 1962 kaydı: Count Basie and the Kansas City _____:

5- Efsanevi bir caz kulübü: Sweet _____/Türkiye'de yetişmiş, uzun yıllar İsveç'te yaşamış bir cazcı: _____ Falay.

6-Phil Collins'in Genesis öncesinde yer aldığı jazz-rock grubu: Brand _____/Bir besteci: _____ Takemitsu/Bir Henry Threadgill kaydı: This Brings _____ To, Vol. 1/Bir Al Jarreau albümü: _____ is for Lover/Avantgarde cazın en önemli şahsiyetlerindendir: Sun _____.

7-Art Pepper'ın yaylılar eşliğinde kaydettiği bir albümün adı.

8-Bir Either/Orchestra kaydı: Dial _____/Bir Shirley Horn albümü: _____ Ingredient/Davulcu Idris Muhammad'in 1974 jazz funk kaydı: _____ of Soul.

9-Bir Chick Corea kaydı (1968): Now He Sings, Now He _____ (tersi)/Bir Mingus klasiği: Mingus _____ Um/Zildjian'ın bir zil serisi/Bir Jobim bestesi: _____ Note Samba (tersi).

10-Dokuz müzisyenden oluşan topluluk için kullanılan terim (tersi)/Bir Frank Zappa kaydı: Shut Up and Play _____ Guitar/Down Beat dergisi için kullanılan kısaltma.

1	C	O	U	N	T	B
2	A	N	K	A	R	A
3	R	E	D	H	I	S
4	M	R	A	K	P	I
5	E	A	R	G	U	E
6	N	E	T	O	M	A

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Cihan Çolak - Serik/Antalya
Çağatay Afyon - Bostancı/İstanbul
Beran Paçacı - Eyüp/İstanbul

ÇAZGIR

Özgen Özman

MÜZİĞİNİZİ SERBEST BIRAKIN

iPod, iPhone veya iPad'inizi BeoSound 8'e takın veya bilgisayarınızı bağlayın ve her notanın, akorun, solonun, basın ve tizin sizi uzaklara alıp götürmesine izin verin.

Bu yolculukta sevdiklerinizi de unutmayın. Kendiniz ve sevdikleriniz için en güzel yılbaşı hediyesi BeoSound 8'i görmeniz için sizi en yakın Bang & Olufsen mağazasına bekliyoruz.

İstinyePark Showroom 0212 345 54 66 • Nişantaşı Showroom 0212 240 61 92
Ankara Showroom 0312 437 61 20 • İzmir Showroom 0232 388 19 90

BANG & OLUFSEN
www.bang-olufsen.com

LeoNa
bubble
Köpüren şarap
suni köpüren
beyaz brut şarap
sparkling wine
leona
bubble
KAYRA
KENDİNİ JAZZ'A BIRAK,
ANI KUTLA.
Hayatın sıkıcı yanlarını bir kenara bırak.
Yaşadığın andan keyif almaya bak!
www.kayrasaraplari.com
KAYRA